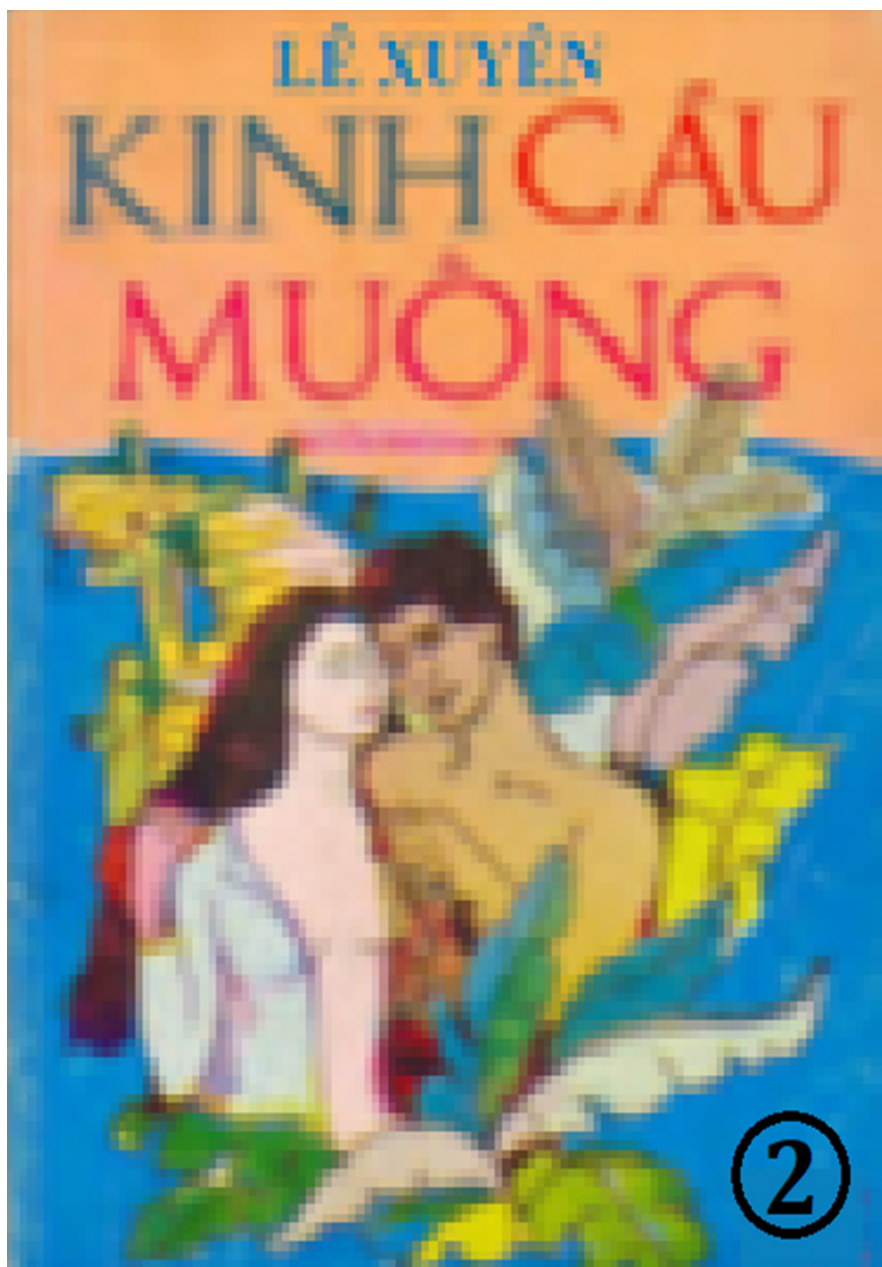

In tại Kim ấn quán - 1968

kinh cầu muống
(quyển nhì)

lê xuyên

kinh cầu muống (quyển nhì) lê xuyen

bìa: *Kim Ẩn quán*
trình bày: *Anywhere*
nguồn: *Tieulun.org*

Copyright © 1968 by lê xuyen

kính cầu muốn
(quyền nhì)

lê xuyên

PHẦN II

Hồi xưa ghét thù nhau thì đâm chém là cùng và có ráp lại gần thì mới đâm chém được, chớ bây giờ thì... xa xa một chút là có thể bóp cò súng được rồi...

Huỳnh Mai bắt đầu chán ngán:

– Anh nói sao nghe rành quá! Tôi ở dưới này cũng khá lâu mà chẳng nghe ai lý luận như vậy.

Bảy Núi không có vẻ gì ngạc nhiên hay thắc mắc hết. Hắn ta còn cười to:

– Ở dưới này mà không biết mấy thứ ... luật lệ đó thì sống sao nổi cô! Hèn chi mấy anh ở bên dờ khệt cũng vì vậy.

8 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

Huỳnh Mai nhớ trực lại Thế:

– Vậy chừng nào anh qua bến?

– Chút xíu nữa đây.

Bảy Núi làm bộ thở dài:

– Chúa thiệt: Nhưng chúa ở chỗ công việc chung chớ tui nó tuy làm ầu nhưng cũng làm phải thì tui cũng bị kẹt đạn kẹt vỏ nếu tui can thiệp vô.

Huỳnh Mai nổi nóng:

– Vậy mà phải đó hả? Người ta cũng chống Tây mà mấy anh thừa cơ đi tước khí giới rồi còn bắt giữ nữa, như vậy là phải đó hả?

Bảy Núi cười đáp:

– Giang sơn nào anh hùng nấy. Tụi tui có cái lệ là hễ nhóm nào đi lang bang qua vùng này và có ý ở luôn là tui tui cắt đi hết. Cô nên biết đến tui Việt minh, tui nó có đều trời mà cũng chạy một vùng này. Nhiều khi Tây rượt nó bí quá tui nó dám xẹt qua đây rồi cũng phải đi gấp chớ ló quá ở lại thì tui đớp, tui nó cũng thất hòng luôn. Ngay đến cái phe

của tui đây cũng vậy. Nếu ngày nào tui lục móng, lục vuốt, mắt kém, tay run là mấy thằng « đại đội » khác nó cũng chơi tui như thường. Khổ lắm cô ơi. Giặc giã và súng đạn nó... kỳ như vậy cô à.

Đến đây, hấn đứng thẳng người lên, đồng dặc nói tiếp:

– Nhưng dù sao tui cũng phải giúp cô. Có điều là, công việc này có dễ dàng hay không cũng là do cô một phần lớn.

– Do tôi?

– Thiệt vậy. Vì khi tui có mặt qua bên biểu tụi nó thả mấy anh em kia ra thì cũng được chứ chẳng phải không. Nhưng làm như vậy là cậy vai vế lớn, là ỷ phe mình mạnh. Tụi nó ép bụng nghe theo nhưng không phục và còn để tâm thù oán cho là tui muốn chơi cửa trên, tui muốn đoạt êm công lao của tụi nó. Cô nghĩ coi, tui sống ở dưới này dầu sao cũng phải nương tựa vào một số đại đội anh em khác chớ để tụi nó ngoéo tay hè nhau chơi lại mình thì mệt cầm canh chớ chẳng chơi đâu.

Huỳnh Mai nóng nảy hỏi:

10 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Rồi sao đây? Cái gì anh cũng nói mò ớ hết!
Được hay không gì tôi chẳng hiểu gì hết!

Bảy Núi sốt sắng đáp:

– Phải được chứ. Nhưng cô phải giúp tui.

– Bằng cách nào?

Bảy Núi vuốt râu, do dự:

– Tui nói ra đây thì cô sẽ hiểu lầm tui muốn bắt ép cô này nọ.

– Anh nói đại ra đi! Sao bữa nay anh cũng lây cái tật rào trước đón sau?

Bảy Núi liếc xéo cô ta:

– Tại tui ở gần cô đó! (hắn chột nghiêm giọng)
Nếu bây giờ cô ưng ở bên này với tui thì mọi việc dễ lắm.

Huỳnh Mai nhú mày:

– Ưng là sao?

– Thì như tui đã bàn hôm trước đó.

Huỳnh Mai rướn giọng lên:

– Như vậy là anh bắt ép tôi chứ còn gì nữa.

Bảy Núi lắc đầu một cách tỉnh khô:

– Hồng có mà, chuyện này là để cứu anh em ở bên mà...

Huỳnh Mai hy vọng:

– Nghĩa là tôi... giả bộ ưng ở bên này với anh chứ?

Bộ mặt Bảy Núi nghiêm trang một cách khôi hài:

– Ý giả bộ sao được. Như vậy tui đi xí gạt tụi nó sao? Tụi nó bề gì cũng là đàn em. Tui mà chơi cái mừng đó, sau này tụi nó rõ ra, tụi nó sẽ khi dễ tui như con chó! Cô nên hiểu rằng tụi này làm bảy thì cũng có làm bảy đôi khi thiệt, nhưng riêng đối với nhau, một lời nói còn có giá trị hơn là một... hiệp ước của Tây ký với V.M nữa. Một lời nói của tui là một lời nói danh dự.

12 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

Huỳnh Mai giận run:

– Nếu vậy thì có khác gì anh bắt ép tui?

Bảy Núi khổ sở đáp:

– Dối gạt với Tây với V.M. hay với ai cũng được hết, nhưng dối gạt với đám đàn em... tui làm hỏng nỗi cô à!

Huỳnh Mai bực tức giục hấn ta:

– Thôi anh đi qua bên cho mau đi.

– Ừ. Phải đi chớ. Việc của cô thì tui phải lo trước hết. Dầu cho Tây có đem xe lội nước vô quần ngay bây giờ tui cũng đi. Nhưng như tui đã nói hồi nãy: việc này ăn thua nơi cô hết trơn hết trọi, cô muốn cứu mấy ảnh thì cô phải quyết định...

– Tôi phải trả lời cho anh ngay à?

Bảy Núi sốt sắng đáp:

– Để tui dila rồi cũng được. Có điều là cô nên nhớ cho kỹ: Tui không thể dối gạt, tui đàn em được. Tui nó có thể sanh tử với tui nếu gặp kẻ thù chung,

chớ xin lỗi, cô đây cũng như mấy tui bên kia... thì có chết mấy người còn mần heo ăn mừng nữa. Bởi vậy, vụ này tui chỉ có một lời và tui chỉ có thể tận tình giúp đỡ cô được một khi cô cũng... tận tình muốn cứu đám anh em ở bến. Thôi cô ở lại đây nghỉ ngơi, tui đi đây!

Huỳnh Mai vội níu lấy tay anh ta:

– Anh cho tôi theo với.

Bảy Núi nhẹ gỡ tay cô ra, lạnh lùng từ chối:

– Cái gì tôi cũng chiều cô được hết nhưng việc này tui xin cô cảm phiền.

– Sao vậy hả? Bộ cho tôi theo rồi anh... mệt nhọc cực khổ gì lắm sao?

Bảy Núi khẽ lắc đầu:

– Tôi công cô lợi đi bây giờ cũng được. Có điều có qua bến thì trời cản cô cũng nổi nóng hoặc mất bình tĩnh nên có thể có những lời lẽ làm mích lòng tui nó ở bến. Đến chừng đó, tui cũng khó nói vô lắm vì chẳng lẽ tui bỏ tui nó để đi binh riết một người đàn bà lạ quắc lạ quơ sao? Nhứt là tui nó cũng dư biết là

14 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

từ hồi nào tới giờ tui rất bảnh về vấn đề đàn bà. Tui chưa bao giờ chịu khó như vậy. Nội bấy nhiêu đó cô cũng rõ tấm lòng tui quý trọng cô là ngần nào.

– Anh nhứt định không cho tôi đi theo?

Bảy Núi nhăn nhó đáp:

– Khổ quá. Tánh tui đâu có hay nói hai lời. Cô rán ở đây đi. Cam đoan với cô là tui sẽ lo mọi việc êm thấm miễn là cố chịu nghe lời tui một chút.

Huỳnh Mai rên rĩ:

– Nghe lời anh theo kiểu đó thì cuộc đời của tôi kể như chôn vùi tại đây! Nếu anh đã tính ức hiếp tôi như vậy thì anh nói đại chớ còn bày đặt rắc rối chi nữa hả?

Bảy Núi nhún vai:

– Cô cứ gieo tiếng ác cho tui hoài. Nếu tui muốn ức hiếp cô thì tui đâu có mất công mất linh như vậy! Tui chỉ cần nhốt cô lại là xong.

Huỳnh Mai trợn mắt, chụp lấy khẩu súng mình đang mang cười lạt:

– Anh mà giở cái thói đó ra, tôi sẽ bắn anh liền rồi tôi tự tử luôn!

Bảy Núi nhăn nhó:

– Chắc cô không nói giả ngộ đó chứ?

Huỳnh Mai nghiêng răng:

– Thiệt đa!

Bảy Núi chắt lưỡi một hơi liền như... một người lớn không được hài lòng vì một hành động, một cử chỉ đại dội của con trẻ.

– Không nên! Cô giết tui rồi lấy ai cứu mấy ảnh ở bến! Kẹt dữ đa! Cái điệu này cô bắt buộc tôi phải... làm khó lại mấy cha nội ở bến mới được...

– Làm khó gì nữa?

– Thì tui phải thủ phần chắc trước, nhứt là tôi không muốn chết yếu vì tay đàn bà! (hắn mỉm cười). Mà cái số tui có chết vì đàn bà thì chết... khác kia. Chết sung chết sướng, chết no chết nê chứ đâu lẽ chết ngang xương chưa hưởng được chút xúu gì hết? Thà đang yêu thương đàn bà mà có mắc gió

16 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

mắc dịch gì chết thì cũng mát ruột. Cái gì tui cũng tính kỹ hết cô à. Tui không để cô cho ăn đạn, và càng không để cho cô tự tử... uống quá mà! Cái này là cô muốn làm cho công việc của tui thêm rắc rối. Đáng lẽ ra mấy ảnh sẽ được thả liền thì bây giờ... mấy ảnh phải rón ở đó...

Huỳnh Mai hót hải hỏi:

– Sao lạ vậy hả? Anh ba hồi vầy ba hồi khác.

– Cũng tại cô! Việc này để nữa mình tính với nhau.

Huỳnh Mai buông thông tay xuống:

– Thôi anh đi cho mau dùm tôi.

Bảy Núi gật đầu:

– Cô nên biết điều một chút. Cái gì không biết chớ chuyện súng ống tui phải rành hơn cô, không dễ gì giết được tui đâu.

Nếu dễ thì giờ này, tui... tan xương nát thịt rồi (hắn ta lại cười lớn nói đùa) mà cô có tính bắn tui, cô cũng nên cho tui biết trước để tui, biểu mấy thằng

hộ vệ đi chỗ khác. Tội nó mà ở gần tui, cô mới đưa tay lên là rồi mạng cô!

– Chẳng lẽ lúc nào họ cũng canh chừng à? Ngay cả trong lúc anh ăn nằm vùi đàn bà?

– Nếu có lệnh tui thì nó đeo riết đầu cho ở đâu cũng vậy?

Huỳnh Mai vùng vằng tháo khẩu súng đang đeo ra:

– Đây tui trả lại cho anh. Tôi biết tôi sẽ chịu theo anh mà!

Bảy Núi xoa tay:

– Ấy, cô cứ mang như thường. Vui miệng phá cô chơi chớ thử thời cô kê thử « côn đui » ngay mòng tang tui thì cũng chưa chắc gì cô bóp cò kịp. À, khi nào cô nóng giận bất tử và tính móc súng ra thì cô nên nhớ lên đạn, và nếu lên đạn rồi thì nhớ đẩy khóa an toàn xuống... kéo lụp chụp bắn không kịp.

Dứt lời Bảy Núi cười ngất.

Huỳnh Mai giận quá, khóc òa lên đoạn chạy a

18 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

lại giường nhào vô mừng úp mặt lên gối. Bảy Núi âu yếm nhìn theo cô ta một hồi lâu đoạn bước lại dịu dàng căn dặn cô ta:

– Cô rán đợi tui dìa ghen! Thế nào cũng có tin vui. Nhất là ở nhà cô đừng đại dột... đi trốn hoặc tự tử thì tui không bảo đảm cho sanh mạng của đám anh em của cô ở bên đâu nghe! Rán một chút nghe cô! Hồng có sao đâu mà! Tui coi vậy mà điệu lắm!

Dứt lời Bảy Núi nghênh ngang bỏ đi. Huỳnh Mai vội chạy theo, réo gọi:

– Anh Bảy!

Bảy Núi đứng lại:

– Cô tính dàn xếp êm hả? Như vậy tiện lắm.

Huỳnh Mai cau có:

– Tôi muốn xin với anh cho tôi theo qua bên.

Bảy Núi trách móc:

– Tui đã nói không được rồi mà. Tốt hơn hết là cô nên nằm nghỉ cho khỏe để còn tính cho xong cái

vụ mình bàn với nhau hồi nãy đó. Đằng nào cô cũng phải quyết định gấp chớ không thể để dây dưa như lần trước được.

... Lần trước thì dính líu đến một mình tui thôi. Và với tui thì dầu sao tui cũng dễ dãi được. Lần này còn có sanh mạng của mấy anh em ở bến. Cô dư biết là tui dưới này không có luật giữ tù binh lùm đùm lề đề như vậy.

Mấy thằng ở bến nó chỉ còn đợi tui qua chứ đáng lý ra tui nó đã đập đầu mấy ảnh mất rồi. Tui qua bến tui cũng chỉ có thể kêu tui nó đợi thêm một ngày nữa. Tui nó có nể tui cách mấy đi nữa thì cũng chỉ có thể để chậm hơn một ngày. Vậy cô nên tính phần mình cho xong. Cô nghĩ đi cô!

Huỳnh Mai cúi mặt đứng yên trong lúc Bảy Núi tiếp tục đi thẳng ra bến.

o O o

ên Tám thở ra một hơi nhẹ nhõm khi thấy Bảy Núi qua tới:

– Đây, tui xin giao bọn họ cho đại ca.

20 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

Bảy Núi quắc mắt:

– Thằng này kỳ. Mày cứ như thường. Tao qua thấy kệ tao. Đâu tui nó đâu?

Tên Tám hất hàm chỉ về phía nhà sàn:

– Giam lại trên đó.

– Mày dẫn tao lại đó.

Tên Tám nhíu mày muốn hỏi tại sao lại có chuyện « dẫn đi » nhưng thôi. Hiểu ý anh ta, Bảy Núi cười nói:

– Mày nên bình tĩnh. Mày như xếp ở bên này. Và hể tao có xin xỏ gì cho mấy cha nội kia thì mấy cũng làm bộ cự nự.

– Cự nự đến mức nào?

– Thì mình cui với nhau mà!

– Tui nó có thẳng biết.

– Kệ mồ nó, mình cứ làm sẵn tới. Tui nó cũng ham sống chứ bộ không sao! Khi nào gặp chỗ ngặt

quá mầy liệu canh chừng tao nháy nhó hay khều móc là mầy biết ý tao ra sao.

Tên Tám căn nhắc:

– Thiệt tui chưa gặp công việc gì khó như lần này.

Bảy Núi gằn giọng:

– Rên hoài mậy? Nhờ mầy một hai lời nói mà mầy làm cũng không nổi nữa sao?

Tên Tám làm thỉnh đi tới.

Bọn anh em của Tâm, Thế thấy có Bảy Núi đến đều nhao nhao bu lại. Bảy Núi ra vẻ khổ sở và vừa bước tới vừa lắc đầu lia lịa như không vừa ý một điều gì.

Thế vòng ra đón đầu hấn ta:

– Anh Bảy, bây giờ anh tới chịu qua hả!

Tâm cũng xốc lại:

– Anh chơi cái điệu này thì hết chỗ chê!

22 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

Bảy Núi day qua tên Tám:

– Độ chú em thấy chưa! Chú em tác tộ như vậy khiến cho qua mang tai mang tiếng với anh em bên này quá! Thiệt qua hết biết nói sao!

Thế ngó sừng hăn ta:

– Cái gì có chuyện tai tiếng ở đó.

Bảy Núi chưa kịp trả lời thì Tâm khều bạn cười lạt:

– Ồi thôi anh ơi, anh hơi sức đâu tin mấy cha nội này! Họ làm mủ làm nhọt để che lấp liếm vụ này đó! Tôi ở dưới này, tui còn lạ gì mấy cái trò này. Đã có lần mấy anh em bị bọn họ chơi cho mấy cú đau điếng rồi sau đó mấy tay tổ của họ mới lộ mặt ra sau để... vuốt giận mình...

Thế cãi lại:

– Nhưng ít ra họ cũng tính sao chứ.

Tâm nhún vai:

– Tính chìm xuống chứ còn tính sao nữa! Họ

chỉ có nước giải đồ thừa là tại đàn em làm bậy và...
Bây giờ lỡ hết rồi...

Bảy Núi bước lại xô mạnh vai Tâm:

– Ê, đừng nói vậy chứ bạn. Tụi nào khác thì tui không biết, chứ bọn Bảy Núi khỏi có chuyện đó đâu. Bên này có kỷ luật sắt mà. Thằng nào làm bậy là cho theo ông bà liền.

Tâm hất hàm chỉ về phía tên Tám:

– Chớ còn cha nội kia! Không phải là tay chân bộ hạ ruột của anh à?

Bảy Núi chột dạ nhưng vẫn cười nói như không:

– Cơ khô thì thôi! Mấy anh hiểu lầm hết trơn! Nè anh Tâm, anh khoe ở dưới này lâu mà anh không biết là mỗi nhóm có năm bè bảy mối hay sao! Mấy thằng này (hắn chỉ về tên Tám) thuộc hạng em út tui thiệt, nhưng tụi nó ra riêng và có binh có tướng riêng. Làm ăn cũng riêng nữa. Nhiều khi tụi nó còn dám chơi cửa cha ngay với tui đây nữa chớ đừng nói gì với ai khác phải hông... Tám?

24 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

Tên Tám đáp cộc lốc:

– Phải.

Bảy Núi day qua phân bua với Tâm, Thế:

– Đó hai anh coi, nó còn đang hầm hừ với tui nữa! Nó biết rằng hể tui qua đây là có chuyện mịch lòng!

Hắn lại to tiếng hạch tên Tám:

– Sao tui bây dĩa vùng này mà không chịu khó sai liên lạc qua cho tao hay? Bộ hông biết có tao đóng ở bến hả?

Tên Tám lầu ngầu đáp:

– Tui hông biết.

Bảy Núi lên giọng đàn anh:

– Bậy! Hông biết thì cũng phải hỏi thăm bà con cô bác ở đây, tao dư biết cái mảnh lới của tui bây rồi. Tui bây làm càn rồi sau này, nếu tao có nói gì thì tui bây nhăn răng ra cười huề chớ gì?

Thấy tên Tám nín thình. Bảy Núi cao giọng nói tiếp:

– Tụi bay không dè đám anh em đây là chỗ quen biết với tao phải không? Hừ, tụi bây có nghĩ như vậy cũng không xuôi vì nếu không quen thì sao tao lại để họ ở yên như vậy!

Tên Tám nín thình.

Thấy thế, Bảy Núi day qua bảo Tâm và Thế:

– Mấy đứa ở đây cũng là chỗ em út nên xin hai đại ca yên tâm. Thế nào tui cũng dàn xếp cho xong.

Thế vội bảo hẩn ta:

– Vậy, anh nói với họ trả lại khí giới cho anh em tôi... Mình đừng làm như vậy mích lòng lắm. Mình không đoàn kết được để chống Tây thì thôi chớ đừng...

Bảy Núi liền chặn lời anh ta:

– Tui biết vậy rồi, nhưng đại ca còn lạ gì cái lệ ở dưới này. Đại ca cứ để tui nói lại với nó.

Thế ngập ngừng:

26 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Rồi chừng nào đại ca mới quyết tới tụi này? Mấy cha để cà xịch cà tang Tây vô hốt hết thì chết một cửa tứ?

Bảy Núi chắt lưỡi:

– Yên chí! Để tui lo. Tui phải nói phải quấy với nó chớ đâu có hạ lệnh được.

Thế nhớ trực đến Huỳnh Mai:

– Còn cô Huỳnh Mai đâu?

Bảy Núi ôn tồn đáp:

– Cố ở bền. Bộ đại ca muốn cố theo qua bên này để rủi ro có chuyện lộn xộn rồi cố bị kẹt luôn sao? Đàn ông tụi mình thì bề gì cũng dễ chớ có đàn bà... càng thêm rắc rối đại ca à. Xin đại ca bình tĩnh để tui nói lại tụi nó.

Dứt lời hắt ta day qua hỏi tên Tám:

– Bây giờ chú em có chịu nghe theo lời qua không?

Vừa nói hắt vừa nhìn chằm chập vào mắt tên Tám. Tên này ngập ngừng:

– Thì đại ca cứ nói...

Bảy Núi hất hàm chỉ về phía đám anh em Tâm, Thế:

– Chú em lỡ làm như vậy.

Tên Tám căn nhắc:

– Lỡ khỉ gì!

Bảy Núi vội chặn lời anh ta:

– Coi, để nói hết lời. Đàng nào cũng lỡ rồi, qua cũng biết... thông cảm cho chú em lắm. Thế nào qua cũng nói với mấy anh em đây đền bù sở hụi.

Tâm vọt miệng vô:

– Đền bù sở hụi gì?

Bảy Núi lừ mắt, tàn nhẫn bảo anh ta:

– Đại ca đừng có xía vô mà. Tui buông xuống là... hết biết đa!

Thế bực mình hỏi, thúc:

– Thì đại ca lo giải quyết cho mau đi.

Bảy Núi day qua tên Tám, đồng dặc nói:

– Chú em có nghe mấy anh em ở đây oán trách qua không? Bây giờ chú em liệu tính phải quấy cách nào để qua ở cửa giữa khỏi mang tai mang tiếng. Có cái gì chú em cứ nói thẳng chớ đừng ngại chi hết....

Thấy tên Tám vẫn đứng chù ụ, Bảy Núi rất đổi bực mình. Hắn ta xốc mạnh khẩu súng lục, lườm lườm nhìn tên em út ruột của mình đoạn cố lấy giọng đon đả để mớm lời cho anh ta:

– Chú em đừng ngại mịch lòng mịch bề gì hết. Qua dư biết là chú em và mấy thằng em kia lỡ làm cái vụ này rồi thì không phải khi không mà rút êm mà đi được. Cố nhiên là qua không cho mấy em chịu thiệt thòi. Qua đâu có thể ỷ mình là chỗ đàn anh mà xử ức cho mấy em. Có gì chú em cứ đại diện cho anh em nói thẳng với qua để qua liệu bàn lại với mấy anh em này. Mấy anh cũng là người biết điều... Nói đi chú em!

Tên Tám gượng gạo lên tiếng:

– Chớ mấy chả muốn gì đây?

Thế vọt miệng nói:

– Thì muốn mấy anh trả lại khí giới và rút lui khỏi vùng này.

Tên Tám nóng mũi:

– Ê, bộ anh nói giỡn sao chứ! Chẳng lẽ tui tui tốn cơm nghe bè bạn qua đây để rồi sau đó xin lỗi mấy anh để rút êm đi? Từ cha sanh mẹ để tới bây giờ, tui chưa nghe ai nói kỳ quá vậy!

Bảy Núi có vẻ hài lòng trước sự nổi nóng bất chợt của thủ hạ mình.

Hắn liền chêm vô:

– Ấy đừng nóng. Việc đâu còn có đó. Tui xin can hai đảng. Chú em kia nên bình tĩnh và mấy đại ca bên này cũng nên... chậm chế mới được. Bề gì mấy đại ca cũng ở thế kẹt.

Tâm vắn lại hắn ta:

– Vậy chứ đại ca qua đây để làm gì? Để xử chìm xuồng à?

30 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

Bảy Núi nhăn nhó đáp:

– Xin đại ca hiểu dùm cho tui. Bất quá tui chỉ lấy uy tín ra đề nói với tui nó. Giả tử như thằng em đây nó... dám không nghe thì tui cũng chẳng ngo ngoe gì được vì chẳng lẽ tui kéo rốc anh em qua để sanh tử với tui nó hay sao? Hai bên đều là chỗ anh em hết nhưng cũng có chỗ gần chỗ xa. Mấy thằng nhỏ này bề gì cũng là chỗ thân thuộc. Tôi nói thiệt như vậy nhưng tôi cũng hết lòng dàn xếp cho anh em. Anh em nên tin nơi tui. Nếu tui có ý gì khác thì tui đã chẳng qua đây.

Đoạn day qua mặt tên Tám, hấn nghiêm giọng nói luôn:

– Chú em cũng nên nể mặt qua một chút. Nghĩ kỹ lại đi chú em!

Tên Tám uể oải hỏi lại:

– Ý của đại ca ra sao?

Bảy Núi chắt lưỡi:

– Qua hỏi chú em, chú em hỏi lại qua? Cố nhiên

là qua muốn mọi việc cho êm đẹp nghĩa là chú em nên biểu anh em trả lại súng ống cho người ta rồi lui binh... Ý kiến của qua là như vậy nhưng chắc đời nào chú em chịu phải hông?

Bị Bảy Núi chặn trước như vậy, tên Tám đành đẩy đưa theo:

– Cố nhiên là như vậy rồi.

Bảy Núi ngập ngừng:

–Vậy chớ, chú em tính phải quấy sao đây? Chú em cũng phải nể qua một chút chớ?

Tên Tám ậm ừ:

– Thì để tính coi...

– Tính gì nữa? Muốn gì cứ nói đại. Tụi mình đâu có phải là dân chánh trị mà phải màu mè rao nam rao bắc đã đời rồi mới xuống chữ xề?

Tên Tám bật cười khan:

– Vậy thì tui tính đây.

– Ủ. Tốt đa!

Tên Tám mỉm cười, chống nạnh lên là như tự lấy làm thích thú được dịp hặc sách đại ca của mình. Anh ta hất hàm hỏi Bảy Núi:

– Tui thấy còn thiếu một cô trong đám này. Đại ca thỉnh rồi hả?

Bảy Núi nhúu mày:

– Chú em hỏi chi vậy?

Tên Tám ngang nhiên đáp:

– Tui muốn đại ca giao cổ cho tui, rồi tui sẽ thả đám này!

Bảy Núi đưa mắt dò xét anh ta, đoạn gằn giọng:

– Bộ giỡn sao? Chú em muốn bắt cổ thì ít ra cũng phải ăn thua đủ với qua.

Tên Tám vẫn tươi cười như thường:

– Nếu vậy thì anh em mình cần chia đều. Đại ca thì rinh cổ, tui tui vét cái đám này. Như vậy đại ca còn lằng xằng gì nữa?

Bảy Núi nhăn mặt:

– Chú em làm vậy cũng ngặt cho qua quá. Cái gì thì được chớ làm vậy qua không thể thối lui được đâu. Cô Huỳnh Mai đang ở với qua và bây giờ cổ cũng như qua... hai người cũng như một.

Thế sẵn lại níu tay Bảy Núi:

– Đại ca nói sao lạ vậy?

Bảy Núi khế hất tay anh ta xuống:

– Đại ca lạ thiệt, nếu cổ không ưng thuận ở bên thì tui qua đây làm gì? Nói thiệt, tại cổ đốc xúi thúc hối tui phải qua bên này để cứu mấy đại ca, chớ tui điên hay sao mà nhảy vô để làm rách lòng mấy thằng em này?

Thế lạc giọng hỏi dồn:

– Bộ cổ chịu vậy hả?

Bảy Núi nghiêm mặt:

– Chẳng lẽ tui nói giỡn hay sao? Tui lo cho mấy đại ca thấy mờ đây mà mấy đại ca còn hạch lên hạch xuống nữa!

34 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

Tên Tám phì cười nghe hai người đối đáp nhau đoạn lên tiếng hỏi Bảy Núi:

– Tui nghi đại ca làm hộp với cô gì đó để cho tui tui nướng tay với đám này quá. Phải đúng vậy không nè!

Bảy Núi nheo mắt ra dấu cho tên Tám để tỏ ý hài lòng, đoạn tăng hăng đáp:

– Bảy. Chẳng lẽ qua lo khơi khơi cho cổ sao? Chú em dư biết tánh nết của qua mà! Ban nãy qua tính làm lơ nhưng lơ có mấy thằng liên lạc địa báo cáo và cổ nghe được nên cổ mới năn nỉ tôi quá chừng quá đổi. Qua cầm lòng không đậu nên qua mới vọt sang đây. Thôi mà chú em, năm thuở mười thì qua mới can thiệp vô việc riêng của chú em.

Tên Tám khế gật đầu:

– Tui nể đại ca lắm nên tui mới chịu khó đứng nghe tự nãy giờ. Có điều tui phải biết chắc là cô kia có... ăn ở thiệt với đại ca không đã rồi tui mới tính được.

– Coi. Chú em định làm khó dễ qua sao chứ!

– Không phải. Tui sợ đại ca bị cô kia xui khôn xui dại, đại ca nhắm mắt mũi nghe liền rồi rồi cuộc đại ca cũng bị trót da me luôn. Như vậy, việc tui nể đại ca đã không ăn nhằm gì hết mà cả bọn mình còn mang tiếng là dại.

– Dại ở chỗ nào chú em?

– Thì sau đó, cha con tui nó dẫn nhau rút đi mất và mình có đuổi theo thì cũng trầy vi tróc vảy.

Bảy Núi gật gù:

– Chú em nói cũng, có chỗ phải. Cô Huỳnh Mai cổ nói thì chắc lắm... nhưng việc này mình phải tính lại...

Tên Tám cười rồn rảng:

– Nếu cổ là vợ của đại ca đảng hoàng thì tui tui đây cũng phải nể mặt bên... đảng gái chó! Có chắc như vậy, tui tui thả mấy ảnh cái rụp liền!

Bảy Núi gằn giọng:

– Thiệt chơi chú em? Tui mình là dân sống kẻ kẻ với súng đạn thì cũng nên ăn nói cho chín chắn...

36 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

Nhứt là chú em mà tính qua mặt qua nữa thì... dầu sau này chú em có chui xuống thập điện diêm vương qua cũng theo tới đa!

Tên Tám đứng thẳng người:

– Tui không nói hai lời mà!

Bảy Núi day qua Thế, phân trần:

– Chú em này nói như vậy thì đại ca tính sao?

Thế đưa mắt hỏi ý Tâm. Tâm cười lạt:

– Tui nói trúng y boon mà! Họ làm mủ làm nhọt để bắt ép chị Huỳnh Mai chứ chẳng có gì khác hết.

Tên Tám gần giọng nói chen vô:

– Xin lỗi. Tui tui không cần Huỳnh Mai, Huỳnh Cúc khỉ gì hết. Tui tui chỉ cần ba mớ súng của mấy người.

Tâm hất hàm chỉ về phía Bảy Núi:

– Vậy chớ cha nội kia qua đây để làm gì? Nói như anh thì cần gì phải bày đặt giàn xếp qua lại?

Tên Tám đứng đỉnh đáp:

– Còn sanh mạng mấy cha chi? Còn tiền bạc của mấy cha nữa chi? Ngoài ra, tui còn có thể tịch thu hết xuống để cho mấy cha lợi rã giò trong trường hợp tui ưng thuận thả mấy cha ra.

Bảy Núi quay qua than thở với Thế:

– Rắc rối lắm mấy anh em ơi. Đáng lẽ tui làm ầu với cô Huỳnh Mai cũng được nhưng như vậy mình còn mặt mũi gì ngó nhau nữa? Bởi thế tui mới chịu khó nghe theo những lời sai biểu của cổ để qua đây. Tui nói thiệt ra như vậy chớ chẳng giấu giếm gì hết. Chẳng lẽ tui như vầy mà ngán ai nên lượng chỗ đó giùm để cho anh em mình dễ tính toán hơn.

Tâm gắng hỏi:

– Nghĩa là đảng nào tui cũng bị tước khí giới?

Bảy Núi day qua hỏi tên Tám:

– Việc đó chú em tính sao?

Tên Tám cự nự gầm gừ:

38 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Còn tính sao nữa đại ca? Tui nể mặt đại ca là vì cô Huỳnh Mai khỉ gì đó, nay ở với đại ca nên châm chế về khoản sanh mạng và tiền của. Tui bằng lòng để mấy ảnh ung dung ra đi nhưng súng ống thì làm ơn giao luôn cho tui này giữ. Như vậy là quá cỡ rồi.

Bảy Núi chắt lưỡi:

– Ngặt quá chú em. Dầu sao cũng là chỗ thân tình của qua, chú em nhắm lấy mớ súng ống thôi chớ quơ trợn gói thì anh em đây còn mần ăn gì nữa được? Mấy chú em có thiếu hụt về khoản này thì để sau này qua cấp cho. Trong những tháng sắp tới qua có thiếu gì?

Tên Tám ra bộ ngấm nghĩ đoạn gật đầu:

– Thiệt tui cũng nể đại ca quá đỗi rồi! Thôi được. Tui cũng muốn cho đại ca được đẹp phận duyên ưa. Cái đó cũng như là đồ mừng đám cưới cho bên đảng gái của đại ca đó!

Bảy Núi cười khà:

– Điều lắm...

Tên Tám vội nói thêm:

– Xin đại ca đừng hiểu lầm là tui trả hết đầu nghen...

– Vậy chú em lấy bao nhiêu?

– Tui xin mấy cây tự động thôi.

Thế kêu lên:

– Như vậy mấy cha lấy hết ráo còn ngộ hơn!

Bảy Núi quay qua vỗ vai anh ta:

– Đừng nóng. Để hổng thả mình cạy gỡ. Giả tử như không có tui, không có cô Huỳnh Mai tụi nó làm cỏ hết mấy anh em thì sao?

Tên Tám khều nhẹ Bảy Núi:

– Thôi kể như không. Tui chạy lo việc trả lại phần súng ống cho mấy anh em này rồi xin rút lui luôn. Việc có chút xiu như vậy mà mất nhiều thì giờ quá!

Bảy Núi nghiêm giọng:

40 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Chú em đợi qua một chút. Phần của chú em kể như xong chớ phần của qua với mấy anh em này đâu đã hết.

Tên Tám cau mày nhìn lại Bảy Núi:

– Còn gì nữa đó đại ca? Tui tưởng...

Bảy Núi xua anh ta đi:

– Chú em chịu khó lui dìa lo việc lựa trả súng cho người ta. Nhưng nè, đừng có chộn rộn gì hết, để qua nói chuyện lại với mấy anh em này trước đã. Qua không muốn bộp chộp quá trong vụ này để rồi chú em sẽ phiền trách qua ỷ thế người lớn lấn ép anh em mà rớt cuộc rồi mang tiếng là đại cả lũ.

Tên Tám ngo ngác:

– Gì rắc rối quá vậy đại ca?

Bảy Núi nháy nhó đoạn to tiếng bảo tên thủ hạ của mình:

– Để nữa qua sẽ nói lại cho chú em hay. Bây giờ chú em nên để qua ba điều bốn chuyện với mấy anh em này.

Tên Tả miễn cưỡng bỏ đi...

Bảy Núi thở ra, mỉm cười tiến lại lay vai Thế,
Tâm:

– Bây giờ tới phiên tội mình...

Thế cười lạt, lên giọng oán trách:

– Đại ca để anh em chơi cái mừng này thì kể như hết tình nghĩa. Rồi đây mấy anh lớn của tội tôi sẽ bắt buộc phải có thái độ...

Bảy Núi chắt lưỡi, rồi xuống giọng thiếu nã:

– Mấy ảnh cũng phải hiểu giùm cảnh tam phân tứ chia ở dưới này. Và nếu mấy ảnh có giận thì tui cũng đành đem cái thân già này ra lay lục mấy ảnh. Dầu sao từ đây tui cũng dính vào phe của mấy đại ca... Tội dưới này nó sẽ trách tui điều đó dẫu lắm.

Tâm xằng giọng:

– Đại ca mà theo phe của tội tôi?

Bảy Núi cả quyết đáp:

42 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Vậy chớ sao! Tui theo cô Huỳnh Mai thì cũng như theo mấy đại ca rồi còn gì nữa!

Thế cười mũi:

– Thì bây giờ ông nói sao mình cũng nghe vậy chớ cãi lầy gì nữa!

Bảy Núi lừ mắt:

– Đừng nói vậy chớ đại ca! Giữa anh em tụi mình đâu đã hết chuyện.

Tâm nhích người ra:

– Vậy còn gì nữa? Đẳng nào đại ca cũng thắng hết.

Bảy Núi khẽ lắc đầu:

– Chưa có gì hết. Tui mới nói cho tụi kia nghe theo để vớt vát cho mấy đại ca thôi. Phần tui, tui cần bàn lại kỹ với mấy đại ca.

– Bàn cái gì?

– Về cô Huỳnh Mai.

Thế cười lạt:

– Cô Huỳnh Mai đã ở trong tay đại ca rồi còn gì nữa.

Bảy Núi nghiêm nghị đáp:

– Vấn đề này mình phải tính lại. Tui ăn ở với cổ trọn đời mãn kiếp và đưa cổ lên địa vị cao sang chớ bộ chơi qua đường hay sao mà có thể ẩu tả được.

Thế cự lại:

– Cổ ưng anh rồi còn gì nữa!

Bảy Núi ngó quanh đoạn thấp giọng bảo Thế:

– Chuyện này là chuyện riêng, đại ca nên kêu mấy anh em khác đứng xê ra là hơn.

Thế miễn cưỡng nghe theo lời hấn ta.

Đợi khi mọi người đã rút vô chỗ « giam lỏng » dưới căn nhà sàn, Bảy Núi cười tăng hăng lấy giọng:

– Như tui đã nói, việc này mình phải tính cho đàng hoàng. Tui đâu có bắt cóc hay hãm hiếp gì cô

44 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

Huỳnh Mai? Tui muốn cưới xin cổ đàn ông hoàng và chỉ có được vậy tui mới qua đây can thiệp cho mấy anh.

Thế cười lạt:

– Đại ca làm như tui tôi là cha mẹ của cô vậy?

– Ấy, đừng nói vòng vo. Hai đại ca đây cũng như bên đàn ông vậy. Bộ hai đại ca không muốn cho tui ăn ở cho coi được hay sao? Đây là lòng tốt của tui chứ nếu xả láng như đối với mấy con « sâu nhỏ » khác thì cô Huỳnh Mai đã rồi đời từ khuya! Và mấy đại ca cũng không còn ở đây để nói vinh cường như vậy.

Thế đưa mắt nhìn Tâm, Tâm cười nói:

– Thế bây giờ tui mình cũng như chị Huỳnh Mai đều ở trong tay mấy chả nên mấy chả buông, bóp thế nào mà chẳng được. (Day qua Bảy Núi, Tâm làm bộ trịnh trọng)... Vậy xin đại ca cho tui tui biết coi còn điều kiện gì nữa không?

Bảy Núi hể hả đáp:

– Nếu anh em mình biết điều qua lại với nhau

hết thì chẳng có gì là khó. Thiệt ra tui cũng chẳng đòi hỏi chín xe mười vàng gì làm khó dễ anh em. Có điều là khi một người muốn cưới vợ thì người đó phải biết chắc coi con vợ sắp cưới đó của mình có còn nguyên vẹn không hay là... đui cùi, sút mẻ gì. Nhứt là tui đây, chẳng lẽ tui đi ăn mót của người khác để cho đám em út nó chê cười. Kẹt nổi là tui đã can thiệp để tui nó thả mấy anh em bên này nữa. Tui mà u mê ám chướng quá thì còn đâu uy tín để chỉ huy tui nó nữa?

Tâm cười thành tiếng, nhìn Thế:

– Cha, việc này coi bộ không ăn chung gì tới tôi đa.

Thế quắc mắt:

– Chớ ăn chung đến một mình tôi sao?

Tâm ngập ngừng:

– Nhưng anh... có thẩm quyền hơn tôi.

– Thẩm quyền là ở việc chung chớ chị Huỳnh Mai...

46 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

Tâm chận lời anh ta:

– Thì về mặt đó, ít ra anh cũng có thẩm quyền hơn tôi nữa. Với chỉ, tôi có biết cái khỉ khô gì đâu mà có thể nói chuyện với đại ca Bảy đây được.

Thế rướn giọng:

– Coi, vụ của chị Huỳnh Mai cũng ảnh hưởng luôn đến cả bọn mình?

Tâm mỉm cười:

– Nếu vậy thì tôi càng dễ tính nữa.

Thế gằn giọng:

– Sao mà dễ tính?

– Như tôi có nói... cố muốn theo đại ca Bảy đây mình cho theo luôn cho nhẹ mình nhẹ mẩy và cho vụ này xong phứt.

Bảy Núi xen vô:

– Đành rằng vậy, nhưng con cái vụ « nguyên lành » kia nữa. Tui không chịu ăn cơm thừa cá cặn

của người khác đâu! Vì vậy tôi mới chịu qua đây và đứng ra giúp đỡ mấy đại ca.

Tâm thản nhiên bảo hắn ta:

– Người ta chưa chồng mà sao đại ca đã nghi quá vậy?

Bảy Núi nhăn mặt, quơ tay chỉ về phía Tâm, Thề:

– Ý thôi, chưa chồng mà đi lang bang theo mấy cha không vợ không con như vậy thì dầu cho có kẻ sủng vô lỗi tai tui biểu tui không nghe bây giờ tui cũng nghi mạnh nữa! Chẳng lẽ mấy cha bên này co tay co chân hay là lại cái, bà bóng gì sao?

Những lời nói sống sượng của Bảy Núi làm cho Thề khó chịu nhưng lại khiến cho Tâm phì cười.

Anh ta tươi giọng bảo Bảy Núi:

– Mà dầu cho có gì đi nữa thì đại ca cũng nên châm chế. Đại ca có mới lấy vợ lần đầu ở đâu mà lại đòi ngặt như vậy? Tôi tưởng nếu chị Huỳnh Mai lọt vô tay đại ca thì đó cũng là điều làm cho đại ca đủ le bàng dân thiên hạ dưới này rồi!

Bảy Núi nghiêm mặt:

– Đừng giỡn. Tui cưới cổ là đem cổ lên địa vị bà lớn chứ không phải lối lạm xạm đâu, bởi vậy tui mới đòi ngặt điều đó. Chớ nếu không, tui đã không... quý trọng cổ như tự hôm nay, và tui cũng chẳng cần gì phải tốn nước miếng năn nỉ tụi nó thả mấy anh em bên này làm gì. Mấy đại ca muốn tính theo giá rẻ thì dễ quá mà!

Tâm liếc chừng Thế, đoạn cười bảo Bảy Núi:

– Việc gì thì tôi còn có thể nói phóng chừng được chứ việc mà đại ca... muốn chị Huỳnh Mai phải... y nguyên, phải mới tinh khôi như vậy thì dầu cho có bạc triệu tôi cũng chẳng nói « ắt » ra được!

Bảy Núi nhú mày:

– Sao vậy hử?

Tâm xòe hai tay phân bua:

– Đại ca hỏi mắc mớ tôi chi vậy? Chuyện đó, tôi cũng như đại ca, cũng như bao anh em khác mình đứng dang ra cách chị Huỳnh Mai đến mấy cây số

ngàn thì làm sao biết được ở trông nó còn mất ra sao?

Bảy Núi phì cười, gật gù vên vê chót râu trái ấu trong lúc Thế xằng giọng cự nự Tâm:

– Giờ phút này mà anh còn giỡn được nữa chớ!

Tâm cười mũi:

– Thật chớ giỡn gì. Đó là sự thiệt một trăm phần trăm và tôi xin chịu thua. May ra anh...

Thế gằn giọng:

– Tôi sao?

– Thì may ra anh còn trả lời được chút chút với đại ca Bảy đây.

Mặt Thế đỏ bừng bừng:

– Anh này ăn nói kỳ quá! Tôi... Tôi có tài thần tài thánh gì mà biết được?

Tâm cười gượng:

50 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Đành rằng vậy, nhưng ít ra anh cũng... có nhiều dịp gần gũi chỉ nhiều hơn tôi...

Bảy Núi sốt ruột, kêu ầm lên:

– Mấy cha nội này lạ quá! Bây giờ hai bên đổ qua trút lại hoài sao? Mấy cha làm thư vậy tui càng nghi thêm!

Tâm nhún vai điềm nhiên bảo hấn ta:

– Đó là quyền của đại ca, nhưng việc này tôi không biết gì hết, là tôi nói không biết và cũng chẳng dám lạm bàn... Tóm lại, đối với vấn đề chị Huỳnh Mai, tôi xin phép không có ý kiến gì hết và xin để tùy đại ca với anh Thế hay muốn... tính sao đó thì tính.

Bảy Núi gằn giọng:

– Đại ca nói buông xụi như vậy sao được? Nó ăn nhập đến cả đại ca và cả đám anh em bên này nữa.

Tâm lại nhún vai:

– Tui cũng biết vậy, và đành chờ cho nó... ăn nhập sao thì rán chịu vậy chớ nói năng gì nữa bây giờ!

Bảy Núi hằm hừ quay lại Thế:

– Còn đại ca?

Thế nổi dóa:

– Tôi thì biết sao được?

Bảy Núi cười gằn:

– Nói vậy cha nào cũng hổng biết hết trơn phải không? Bây giờ tui nói chuyện với ai đây. Bộ mấy người không có người trên kẻ dưới gì hết trơn sao?

Thế rắn giọng:

– Có chớ sao không. Nhưng việc chị Huỳnh Mai thì trên dưới khỉ gì?

– Nhưng ít ra đại ca cũng gần gũi cổ hơn mấy thằng dưới.

Thế cười lạt:

– Gần rồi « biết » à?

Bảy Núi gằm gù:

52 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Được rồi, mấy người muốn giấu quanh thì đừng có trách tui. (Hắn ta chỉ vào ngực Thế) Nhứt và cha nội này.

Thế vắn lại:

– Sao lại tôi?

Bảy Núi cười gằn:

– Vì tui coi bộ cha mặn với cô Huỳnh Mai lắm. Cha nội Tâm kia nói mí mí là tui biết liền. Vậy tui hỏi dứt dạt một câu: anh đã làm gì cổ chưa?

Thế trừng mắt:

– Đại ca đừng ăn nói hồ đồ như vậy! Không phải tôi cần khai báo gì nhưng tôi cũng xin nói một lần chót là giữa tôi và chị Huỳnh Mai không có gì hết theo cái điều mà đại ca lắm tưởng đó. Mà nè, không phải tôi sợ chết đến đổi phải... công khai vậy đâu ghen!

Bảy Núi hất hàm hỏi Tâm:

– Còn anh?

Tâm bật cười:

– Tôi thì càng không có gì nữa.

Bảy Núi xốc mạnh bao súng lục, chỉ như điểm mặt Tâm, Thế:

– Tui coi bộ mấy người lớn mặt tui quá. Đám anh em của mấy người thì ai không thêm giết làm chi cho mệt nhưng riêng hai cha đây, tui sẽ bắt đem về bên Cầu Muống.

Tâm sửng sốt:

– Bắt tui này qua bến làm gì hả đại ca?

Bảy Núi tươi tỉnh trở lại, vừa lim dim mắt vừa vân vê râu, đáp:

– Để làm con tin.

Tâm phản đối liền:

– Coi, sao vậy? Chị Huỳnh Mai, đại ca cũng có, súng ống bên này, mấy anh em kia cũng gom lại hết thì còn cái khỉ gì nữa mà phải giữ hai đứa này làm con tin?

Bảy Núi gật đầu:

– Còn chớ. Cô Huỳnh Mai chi?

Tâm lừ mắt:

– Chị Huỳnh Mai, đại ca muốn sao chẳng được mà lại bắt tui làm con tin.

Bảy Núi sốt sắng đáp:

– Cần lắm chớ. Để tui nói cho hai... đại ca nghe. Một là để cho cổ khỏi lộn xộn, tui muốn việc tui cưới cổ đây có một bề ngoài êm thuận. Đó là bề ngoài, còn bề trong, tui muốn cưới một cô gái thiệt chớ không phải đi lượm mót của đại ca.

Tâm nhăn nhó:

– Về « bề ngoài » đó thì dầu sao cũng còn châm chế được... Tuy rằng việc này ăn thua sự khôn khéo của đại ca và sự suy tính của chị Huỳnh Mai chứ chẳng lẽ tui này nhảy vô cản đại ca, hoặc bắt ép chị Huỳnh Mai cái gì cũng được sao.

Bảy Núi gật gù:

– Ừ. rồi sao nữa?

Tâm rướn giọng:

– Còn cái mặt trong kia, tui tui làm sao biết đâu vào đâu mà đại ca bắt làm con tin? Rủi chỉ có sao đó rồi đại ca nhè mấy thằng này mà cạch thì tréo ngoe quá! Nếu muốn, đại ca cứ cho vài phát đừng bày ra cái kiểu « con tin » lạ kỳ đó.

Thế thở dài nói đẩy đưa theo:

– Tôi cũng đồng ý với anh Tâm về vấn đề này.

Bảy Núi lừ mắt nhìn Thế:

– Việc này, may ra tui chỉ tin cha Tâm đây, chớ còn đại ca... sao tui nghi đại ca với cô Huỳnh Mai đã xong xuôi với nhau rồi quá.

Thế đỏ mặt quát lên:

– Tôi đã nói không có. Không phải tui sợ đại ca mà nói ầu như vậy. Nhưng đó là sự thật.

Bảy Núi cười khẩy:

56 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Nếu hồng nói ầu thì... tui mời qua bên chơi trong một đêm thôi cũng đủ rồi mà! Sau đó nếu lời của mấy đại ca là thiệt thì mấy đại ca dìu dắt hoàng. Và số súng ống bên này, tui cũng biểu tụi nó trả một phần lớn lại cho mấy đại ca. Chuyện dễ quá!

Tâm gương cười bảo Thế:

– Mình cãi với giả sao vô nữa!

Thế chột nín vai Bảy Núi kêu lên:

– Nè đại ca Bảy! Việc làm con tin này không được đâu! Đại ca muốn tính sao thì tính chớ tôi đây không chịu giao hẹn đó của đại ca. Nó không hợp ý chút nào hết.

Bảy Núi hất hàm:

– Sao vậy?

Thế nhăn nhó đáp:

– Phần tôi thì không có đã đành nhưng rủi có ai khác quen biết với chị Huỳnh Mai trước rồi đại ca cũng cứ chiếu theo đó mà... thì hành sao?

Bảy Núi cười khì vỗ nhẹ vai Thế:

– Chưa chi ông bạn chạy tội trước như vậy sao tui nghi quá.

Thế cự nự:

– Sao đại ca không hỏi thẳng chị Huỳnh Mai có phải được hơn không? Chỉ mới biết chỉ ra sao...

Bảy Núi lừ mắt:

– Hỏi vậy bất lịch sự quá mà.

Thế quạu đeo:

– Vậy tốt hơn hết đại ca xách đầu tui này ra bắn cho rồi chớ trên đời này đâu có cái lối đặt điều kiện gì kỳ lạ quá vậy. Ngay đến cha mẹ của chỉ cũng chưa chắc gì biết... ruột gan con gái ra sao nữa huống là tui tôi.

Bảy Núi cười ngất:

– Thì mình không biết được chắc đâu là đâu hết nên mới chơi, ăn cá cái điệu này và mới... mời hai đại ca qua bên chơi chớ nếu đã rõ boon hết thì còn làm khó dễ với nhau chi nữa!

Thế cau có:

– Những chơi cái điệu này tức tui quá mà!

– Rán chịu cho nó quen. Không lâu đâu. Chỉ qua nội đêm nay.

Tâm hỏi xen vô:

– Rồi giả tử chị Huỳnh Mai... có sao đó, đại ca cách tui này thiệt sao?

Bảy Núi chăm bấm gật:

– Ừ.

Tâm mỉm cười:

– Để chi vậy? Phải chi tôi hoặc anh Thế, hay nói cho thẳng ra chỉ có một đứa trong tui tui làm như vậy thì đại ca có bắn giết gì đó thì còn có lý hơn. Mà ai làm thì bắn người đó chớ bắn trọn gói như vậy sao?

Bảy Núi nhún vai:

– Giặc già mà mấy đại ca! Đại ca không thấy

nhiều khi Tây nó nghe vài phát súng lẹt tẹt rồi nó càn quét cả làng bất kể ai là ai đó sao?

Luận điện ngang ngược ấy làm cho Tâm lắc đầu hời ôi! Anh ta day qua bàn với Thế nhưng cốt để nhẩn xéo Bảy Núi:

– Hay là muốn chắc ăn mình nói đại với ông là chị Huỳnh Mai không còn... như ông tưởng.

Bảy Núi gầm lên:

– Như vậy cũng mau chết.

Tâm giơ hai tay ra, phân bua:

– Sao đằng nào cũng là cửa tử hết vậy?

Bảy Núi cười gằn:

– Cũng được. Nhưng có người đứng ra nhận mình là mèo của cổ đi.

Tâm cự lại liền:

– Không có mà nhận khỉ gì. Tôi cũng muốn được như vậy lắm chứ.

60 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

Bảy Núi day qua Thế:

– Còn đại ca?

Thế vênh mặt lên vắn lại:

– Rủi có ai đâu trước thì tui tôi làm sao biết được hả?

Bảy Núi hơi khựng lại, nhưng rồi nói càn:

– Trước thì tui phải biết.

Thế bật cười:

– Bộ đại ca có phép thuật gì biết...

Bảy Núi đỏ mặt, tía tai:

– Tui sẽ hỏi cổ cái thằng nào vô đó.

Tâm khều Thế:

– Thôi đi anh ơi. Mình bây giờ như một đám gà chết, anh muốn sao đó thì muốn. Bây giờ mình chỉ còn cách van vái ông bà ông vải, cùng thần linh bốn thổ độ mạng sao cho chị Huỳnh Mai... hồng có gì hết cho rồi. Hay là nếu anh có cái gì với chỉ...

Thế tạt ngang:

– Anh này kỳ. Sao anh cứ đồn lại cho tôi hoài vậy.

Tâm cười giả lả:

– Thì tôi thấy anh... mần ăn nhậm lệ với cô Nhạn...

Bảy Núi chụp hỏi:

– Nhạn nào đó nữa?

Tâm liếc chừng Thế:

– Thì mèo trước của anh.

Bảy Núi hăm hừ:

– Vậy cô Huỳnh Mai là mèo sau chó gì? Điều này sai chạy đâu nữa. Tui coi bộ vó của cha Thế này tui nghi không phản mà. Cái thứ lù đù đó thì hay đúng lắm.

Thế nhún vai, trề môi:

62 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Đại ca muốn nói gì thì nói. Tôi biết thế rồi. Có điều là tôi hơi tiếc là trước đây tôi không làm phứt mẹ cho rồi!

Bảy Núi nghi ngờ đưa mắt nhìn kỹ anh ta đoạn to tiếng gọi bọn thủ hạ đứng hộ vệ gần đấy:

– Dẫn hai cha này dìa bến!

Tâm nhãn mặt:

– Bộ bắt tội này làm con tin theo kiểu đó thiệt sao?

Bảy Núi xô mạnh vai anh ta, trở giọng hách dịch:

– Bộ tính giỡn mặt hả? Hay là nói sủng của tội này bản không nổ?

Tâm dịu giọng:

– Tôi còn... vợ con bên này...

Bảy Núi xẵng giọng:

– À quên. Nếu vụ này không êm thì con vợ của anh cũng không còn. Tui cho thẳng Tám sử dụng.

– Tám nào?

Bảy Núi cười ha hả:

– Thằng Tám bắt mấy cha đó. Nó trầm trồ khen cô đó lắm.

Tâm nhăn nhó:

– Nếu vậy để vợ tôi bên này sao được. Rủ tên đó làm ầu.

– Vậy cho anh dẫn theo. Hai vợ chồng hú hí đêm nay đi. Có thể là đêm chót đó ға.

Tâm hỏi ý kiến Thế:

– Sao anh? Có nên cho Dung theo không?

Thế thở dài:

– Tùy anh.

– Vậy để tôi chạy kêu.

Bảy Núi chụp vai anh ta lại:

64 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Đứng đó. Để tui sai tụi nó kêu cũng được.

Hắn bèn hạ lệnh cho một thủ hạ chạy đi kêu Dung.

Bảy Núi để vợ chồng Tâm cùng Thế ngồi chung một xuồng với hai tên bơi mũi, lái. Hắn và vài tên thủ hạ khác ngồi trên một chiếc xuồng thứ hai đi kèm theo sau.

Vừa ngồi yên dưới sạp Dung lo lắng hỏi Tâm:

– Họ đưa mình đi đâu đây hả anh?

Tâm nhún vai, cười chua chát:

– Đi... xử tử.

Dung tối mặt, khều Thế hốt hoảng hỏi:

– Cái gì mà xử bắn hả anh?

Tâm cự nự cô ta ngang:

– Còn hỏi nữa? Cũng tại mấy bà lộn xộn.

Dung bực mình:

– Coi, cái gì mà có « mấy bà » vô đó nữa? Anh sao kỳ quá! Việc chi thì anh phải cho em biết để em đỡ lo chớ chưa gì anh cứ đổ thừa ầu như vậy sao được!

Tâm đáp cộc:

– Việc gì hỏi anh Thế đó.

Dung háy xéo Tâm đoạn thấp giọng hỏi Thế:

– Họ đưa mình qua đâu đó anh...

– Qua gần bên miệt Cầu Muống chỗ Bảy Núi đóng.

– Chi vậy anh?

Thế giấu quanh:

– Tôi cũng chẳng biết, ông nội kia ông buồn tình gì đó ông xách đầu tui mình qua bến thì mình đi...

– Sao lại có tôi nữa? Tôi là đàn bà...

– Chị hỏi anh Tâm kìa.

66 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

Dung guờm guờm nhìn Tâm đoạn nói băng quơ:

– Ổi, hỏi chi mất công! Đụng tới là mặt mày chầm vằm. Ý là không ăn thua gì tới mình đó!

Tâm thở dài, lên giọng đáp lầy:

– Đây nè bà nội! Để bà ở bên này cho tụi nó rình hả?

Dung lỏ mắt:

– Tụi nào hả?

Tâm thấp giọng:

– Thì ông nội đó chớ ai nữa!

– Rồi mình qua bên... êm hả?

– Êm khỉ họ. Chết chung với nhau thì có.

Dung chắt lưỡi:

– Cái gì mà anh nói chết chết hoài vậy?

Tâm bình tĩnh trở lại, uể oải đáp:

– Thì để nữa qua bến rồi em biết. Việc này liên can đến chị Huỳnh Mai...

Dung hót hải:

– Ủa, bộ chị Huỳnh Mai làm mình làm mấy mích lòng hay cự nự gì ông Bảy hay sao?

Tâm chua chát:

– Bộ mình đồng xương sắt hay sao mà dám làm mích lòng ông nội đó! Đến tụi này đây mà cũng xuôi tai cụp đuôi... Có điều là ông ra điều kiện quá ngặt nghèo mà lại nhè bắt hai đứa này phải qua bến để chứng kiến và làm con tin. Và nếu ổng không được ưng ý hài lòng về chị Huỳnh Mai thì tụi này sẽ đi theo ông theo bà hết ráo trời!

Dung to tiếng:

– Mà sao kỳ vậy?

Tâm liếc chừng Thế đoạn rút rề kể sơ lại cho Dung nghe điều kiện kỳ quặc mà Bảy Núi đã đưa ra.

Vừa kịp hiểu là Dung kêu lên liền:

68 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Ý ai chịu vậy! Con mẹ Huỳnh Mai có phải vừa gì đâu mà mấy anh...

Chợt thấy Thế trừng mắt nhìn mình. Dung vội hỏi luôn anh ta:

– Nè anh Thế, sao anh không chịu nói thẳng cho Bảy Núi biết?

Thế gượng đáp:

– Tôi cũng nói vô, hấn càng nghi thêm là tôi có tình ý gì với chị Huỳnh Mai.

Dung nóng nảy nên không nường lời gì hết:

– Thì có mình anh biết rõ chỉ hơn ai hết... Nói ra anh đừng phiền, cái đêm mà chị Nhận hấp tấp bỏ đi đó thì chắc chỉ cũng thấy làm sao... Vậy anh không đứng ra nhận đại để đỡ cho anh em...

Thế cau mày:

– Nhận cái gì?

Dung quơ tay, giọng hăng hái:

– Thì nhận là có... lấy chị Huỳnh Mai để cho ông Bảy ổng xét lại...

– Coi, chị đừng nói xàm! Sao chị biết tôi có?

Dung cãi càn:

– Dầu hồng có, anh cũng nhận để cho chắc ăn không được sao?

Thế cười lạt:

– Để lát nữa chị giỏi chị nói chuyện với Bảy Núi kìa! Tôi nhận có thì cũng chết với thằng chả mà không thì cũng không yên thân... Thằng chả đang... ghen với tui này mà chị nói sao nghe dễ quá! Giả tử như tôi nói có rồi sau đó thằng chả biết rằng không có thì thằng chả lại cho tôi đây muốn qua mặt thằng chả để toan tính này nọ với chị Huỳnh Mai. Cũng tại thấy người nói bóng nói gió riết tới nên thằng chả mới càng ghim vô tôi.

Vừa lúc đó Bảy Núi đã kè xuống lại, cười hỏi:

– Cái gì mà mấy người cãi lầy nhau om sòm bát nhả vậy?

Dung vọt miệng đáp:

– Ông muốn cái gì cũng được hết thì mắc mớ chi ông bày đặt ra mấy chuyện này vậy?

Bảy Núi quặm mắt xuống, rồi cười rộ lên:

– Ý cha, đàn bà bên phe anh Thế coi bộ cô nào cô nấy cũng hồng hiền hết.

Dung đăm chiêu:

– Ông mà làm cái điều đó thì chẳng ai phục hết.

Bảy Núi nhún vai:

– Ngán tui là đã rồi. Để nữa cô sẽ thấy: dầu cho mấy người có dữ đến đâu, có khôn đến đâu mà khi dìa với tui thì cũng phải xếp ve hết.

Tôi muốn dàn giá sơ sơ để dẫn mặt cái cô Huỳnh Mai của mấy người đó. Riêng cô đây, tôi khuyên cô đừng lộn xộn.

Dung hơi chột dạ:

– Tôi làm gì đâu?

– Ừ tốt. Nếu đêm nay mà có vụ gì rắc rối xảy ra thì... (hắn hất hàm chỉ về phía Tâm, Thế) mười cái đầu như mấy cha kia, tui cũng chặt hết ráo.

Dứt lời hắn đồng dặc hỏi bọn thủ hạ trên chiếc xuồng:

– Bơi rút dìa bến đi bây! Nặng nôi quá mầy!

Dung tiu ngửu nhìn Tâm trong lúc Thế đắm chiêu ngó về phía Kinh Cầu Muống. Anh ta nhớ đến Nhạn, nhớ đến Huỳnh Mai và đâm ra hối hận. Anh ta cho rằng mình cũng đã dự vào một phần lớn trong việc làm cho cuộc đời của hai người con gái ấy thêm truân chuyên.

...Đến nơi, Bảy Núi hạ lệnh cho bọn thủ hạ đem quần thúc bọn Tâm, Thế, tại một gian nhà biệt lập giữa một hàng rào tre gai tươi dày bịt cách chỗ ở của Bảy Núi cũng không xa mấy.

Thế phản đối liền:

– Ít ra đại ca cũng cho tui tôi gặp sơ qua chị Huỳnh Mai.

Bảy Núi xua tay:

– Ích gì.

– Để tôi hỏi chỉ coi...

– Tối nay tôi hỏi là biết chớ gì! Mấy người chịu khó ở lại đây chơi. Tui nói là vậy thôi chớ chẳng lẽ tui bắn giết mấy người sao!

Bề gì cũng là chỗ quen biết với cô Huỳnh Mai. Thôi, để tui chạy về bến thăm cổ kéo cổ mong tội nghiệp.

Hắn ta thản nhiên bỏ đi luôn...

o O o

Huỳnh Mai tóc tai đã dượt ngược mặt lên hỏi Bảy Núi:

– Sao anh? Mấy ảnh được bình an chớ?

Bảy Núi huênh hoang đáp:

– Có tui qua thì phải êm chớ!

– Vậy bây giờ mấy ảnh ở đâu?

– Mấy anh kia thì vẫn ở chỗ cũ.

– Mấy anh em kia... là ai? Còn anh Thế, anh Tâm?

– À tui có mời anh Thế và hai vợ chồng anh Tâm qua bên này chơi...

– Vậy họ đâu?

Bảy Núi hất hàm chỉ về phía lối xóm:

– Gần xích đây.

– Sao không đưa lại đây?

Bảy Núi nheo mắt cười:

– Đâu được. Còn cái chuyện giữa tui và cô nữa chi.

– Chuyện gì?

Bảy Núi có vẻ không bằng lòng:

– Coi, cô quên rồi sao? Chuyện quan hệ dữ lắm mà! Việc này ăn thua cô hết trơn đó.

– Ăn thua tôi?

– Đúng như vậy! Tui đã nói với cô rồi mà. Cô muốn gặp lại họ đủ chân đủ mắt đủ mũi thì cô tính.

– Tính sao?

Bảy Núi nắm lấy tay Huỳnh Mai, cười mơn:

– Thì cô tính sao cho vui vẻ thì tính.

Huỳnh Mai hất mạnh tay hăn ra:

– Anh đừng tưởng là anh có thể bắt ép tôi một cách dễ dàng đâu nghen. Bộ anh thấy tôi biết điều trước đây rồi cho rằng tôi khoái anh chắc?

Bảy Núi nhăn mặt:

– Tui đâu đến nỗi khờ khạo như một cậu trai tơ mới làm quen với đàn bà đó cô! Và nếu tui có khờ thì tui đã chẳng mất công mất linh... mời cho được họ qua như vậy...

Tiện đây tui cũng nói thẳng với cô một lần chót: tui không khờ mà cũng không muốn dùng sức mạnh để bắt ép cô như bọn Tây, Ma rốc đi càn ngoài đồng. Không đâu cô à!

Mắt Huỳnh Mai liền tóe lửa:

– Chớ như vậy là gì?

Bảy Núi ngẩng cổ lên, ra điều phản đối:

– Coi, tui đã động đến lông chân cô chưa? Tui đã có lời ép buộc cô chưa? Cô có xô đẩy tui chưa? Không ngờ mà!

Huỳnh Mai hùng hổ điểm mặt hấn ta:

– Tôi nói cho anh biết anh mà động đến tôi, thì một là tui sẽ giết anh chết hay là tôi sẽ tự tử...

Bảy Núi ôn tồn hỏi lại:

– Bộ cô muốn cho mấy người kia chết sao?

Huỳnh Mai quát lên:

– Như vậy là anh ép buộc tôi chứ còn gì nữa!

Bảy Núi chắt lưỡi:

– Không mà! Tui muốn sao... tự ý cô ưng thuận dĩa sống với tui, tự ý cô đối xử với tui như một cô dâu mới về nhà chồng mà!

Huỳnh Mai cười lạt:

– Như vậy là tự ý đó hén!

Bảy Núi nghếch ra:

– Thiệt mà cô! Để rồi cô coi, tui sẽ không la hét, không níu kéo gì hết và cô cũng vậy, cô sẽ không cự nự, không xô đẩy gì hết... Như vậy thì có ai ép buộc ai đâu?

Và có phải êm đẹp mọi bề không. Rồi đây một khi về thành thì thế nào bọn Tây cũng cho tui trấn đóng một vùng gần đây. Tới chừng đó, trên lộ có xe, dưới nước có tàu, cô như một bà hoàng bà chúa, cô chỉ cần búng một ngón tay là có người đem tiền tới và giả tử như cô ghét mặt một đứa nào đó thì kẻ như trời giũ số nó rồi. Tui hỏi cô: cô có lấy chồng đóc tưa, đóc phủ gì thì có hơn như vậy không?

Huỳnh Mai rên rĩ:

– Như vậy, anh níu kéo xô đẩy cho tôi nhào ra đó thì còn dễ chịu hơn!

Bảy Núi nhẩn nhó:

– Vớ cô thì như vậy coi... rùng rú, Ma rốc, Lê Dương quá mà! Nội bấy nhiêu đó cô cũng biết là tui quý trọng cô đến mức nào!

Huỳnh Mai lạnh lùng hỏi lại:

– Thôi anh dẹp cái chuyện lịch sự lịch sàng của anh qua một bên đi! Nghĩa là anh bắt tôi phải nhận làm vợ anh, làm một thứ áp trại phu nhân nếu không anh sát hại mấy người kia chứ gì?

Bảy Núi thở dài nhún vai:

– Tui không thể theo cái lối dã man mọi rợ đối với họ được!

Huỳnh Mai cười nhạt:

– Anh dư biết là tôi sẽ phải cắn răng nghe theo lời anh rồi chứ gì!

– Cắn răng? Ý đừng có như vậy chứ! Mình nên thuận thảo vui với nhau là hơn.

Huỳnh Mai gật đầu, chăm chăm nói:

– Được, vậy anh thả mấy người kia đi.

78 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

Bảy Núi làm ra vẻ ngơ ngác:

– Coi thả khơi khơi như vậy sao.

Huỳnh Mai đâm ra sống sượng:

– Anh muốn tiền trao cháo múc chứ gì?

Lần này, Bảy Núi ngượng nghịu thật sự:

– Coi, cái gì mà ... mà... buồn bán quá vậy?

Huỳnh Mai hỏi dồn tới:

– Liền bây giờ được không?

Bảy Núi như bị hổng giò trước cái lối hỏi khích
ấy của Huỳnh Mai. Hắn ta cười rề, cố gắng đủ tỏ ra
là mình chỉ coi những câu hỏi ấy như là những lời
nói đùa:

– Liền sao được. Ban ngày ban mặt... với lại như
vậy không có vẻ lịch sự.

Huỳnh Mai trề môi:

– Hừ, anh nói lịch sự liền miệng mà anh lại chơi
cái điệu độc ác như vậy.

Bảy Núi nghiêm mặt:

– Thôi mà cô. Đâu phải lúc mình cãi qua cãi lại hoài! Tôi chưa có nói với cô hết mọi điều đâu?

Huỳnh Mai nhú mày:

– Hả? Còn điều gì nữa? Tôi tưởng anh chỉ muốn có bấy nhiêu đó thôi chứ?

Bảy Núi chậm rãi đáp:

– Đành như vậy, nhưng cô cũng nên hiểu rằng tui cũng khó tánh lắm, tui coi cô cũng như là một người vợ mới cưới chứ không phải là thứ ăn xối ở thì, thứ chơi qua đường. Do đó, tui còn... để coi tối nay ra sao đã.

– Ra sao?

Bảy Núi mỉm cười:

– Thì coi cô có là cô dâu mới không. Tui không có quyền đó sao?

– Hứ, quyền! Anh nói mà không biết mắc cỡ miêng hay sao?

Bảy Núi trố mắt:

– Coi, tui cưới vợ mà cô!

Huỳnh Mai cười lạt:

– Giả tử tôi không như anh đang chờ đợi thì sao?

Bảy Núi quắc mắt:

– Có lẽ cô không nên hỏi lại tôi thì hơn và cô nên lo trả lời những câu hỏi tui đang hỏi cô đây nè! Sao cô? Cô có thể trả lời tui rõ ràng về vấn đề đó không? Mà cái gì mà có thể nữa! Cô có sao thì cô phải biết chứ?

Huỳnh Mai uất người, ra nước mắt.

Thấy vậy, Bảy Núi cau mày hỏi luôn:

– Chắc cô đã lỡ thương ai rồi phải không? Và cũng lỡ trao thân cho người ta rồi hả?

Huỳnh Mai bực mình quát lên:

– Không! Bộ anh nói tôi là thứ lang chạ đụng đầu xâu đó như anh sao?

Bảy Núi cười khi vân vê chót râu trái ấu:

– Nói vậy... hồng sao hết hả?

– Nếu tôi có sao thì anh làm gì tôi?

Bảy Núi quặm xuống:

– Bộ có rồi hả? Thằng nào đó? Thằng Thế hả?

Huỳnh Mai bù lu bù loa như muốn khóc kể với một người vắng mặt:

– Phải biết như vậy tôi không thềm giữ làm gì!

Mắt của Bảy Núi thoáng sáng lên rồi tối sầm lại. Hắn ta hăm hè:

– Hừ, đến nước này mà cô còn nhớ tưởng đến nó há. Như vậy tui dẫn nó qua bên này chẳng oan gì! Và còn thằng bạn của nó nữa! Tụi này nó a tòng với nhau để qua mặt tôi mà! Nói thiệt với cô, nếu chuyện này cô không biết điều và nếu cô tính óc gạt tui nữa.

– Tôi mà gạt cái gì?

– Thì nếu cô đã cho thằng đó hưởng.

Huỳnh Mai cãi lại:

– Tôi không có quyền đó à? Anh làm như tôi đã hứa hôn với anh từ mấy năm trước, từ cái hồi tôi còn đi học trên Sài Gòn vậy.

Bảy Núi đổ quạu:

– Không có làm như khỉ gì hết. Nếu cô lộn xộn thì tui bắt buộc phải làm cho lợi gan cô.

– Lộn xộn cái gì? Anh muốn cái gì cũng được hết trơn rồi anh còn gì nữa.

Bảy Núi cười gằn:

– Rồi tui sẽ làm cho hai tên kia điêu đứng. Không phải cô ung ở với tui mà tui hài lòng đâu! Cô càng tỏ ý thương tưởng đến mấy tên kia, hay đến tên Thế thì đúng hơn, tui sẽ làm cho nó biết tay. Và thằng Tâm kia cũng chết lên chết xuống nữa.

– Anh định giết họ à? Chưa chi anh đã nuốt lời vậy hả? Cái gì tôi cũng chịu hết.

Bảy Núi ung dung lắc đầu:

– Không. Cô yên tâm. Nếu cô cự nự hay tìm cách tự tử hoặc trốn đi thì mấy mạng đó kể như không còn. Trong trường hợp cô thuận theo, tôi sẽ tạm giữ tui nó lại để coi tình ý cô sau này ra sao. Nếu cô ráng vui vẻ với tui sớm thì tui nó được thả sớm. Ngược lại nếu cô về ở với tui mà cứ chằm vằm hoài thì tui giữ tui nó ở riết đây, và còn bày ra nhiều cái trò giải buồn cho tui nó nữa.

Liếc thấy vẻ sợ hãi in trên nét mặt Huỳnh Mai, Bảy Núi vừa thích chí mà cũng vừa bực dọc.

Thích chí ở chỗ Huỳnh Mai đã hiểu rằng không phải hẳn ta nói đùa và bực dọc ở chỗ... Huỳnh Mai sợ hãi vì lo cho Thế.

Hắn cười hề hề rồi quát ngang:

– Tui dám rước thẳng Thế về ở chung nhà này lắm và nếu cô còn lụi xụi như vậy ngay trong đêm nay tui cho nó ngủ ngay trên bộ ván giữa này còn tui và cô tui mình nằm trong buồng khít vách đó.

Huỳnh Mai quát lại:

– Anh làm quá tôi dám liều mạng lắm đa! Bất quá chết hết chớ gì!

Bảy Núi nhỏ nhẹ hỏi lại:

– Bộ dám vậy sao cô?

– Thiệt.

– Bộ cô tính thi gan với tui sao? Cô nên nghĩ lại. Cô có cứng bằng sắt không? Sắt tui còn uốn cong nữa là cô! Thôi cô lo sửa soạn nghỉ ngơi tắm rửa đi. Tôi để cô yên từ đây cho đến tối, và cũng xin khuyên cô một lần chót, cô nên ráng cho mọi việc được êm đẹp ngay trong tối nay. Hay cô muốn kéo dây dưa ra cho khổ lây đến bọn kia thì cũng tùy ý cô.

Hắn cười khẽ rồi thông dong tiếp lời:

– Tui còn nghĩ ra nhiều cách thần sầu để riêng dành cho cô và thằng Thế kia nếu cô không tin là những lời tui nói vừa rồi là thiệt. Cô có muốn thí nghiệm xem một lần cho biết không?

Huỳnh Mai ứa nước mắt, ghen lời đứng nhìn sững hắn ta ung dung bỏ đi...

Thế nhần nhớ nhìn về hướng mặt trời lặn.
Chợt ngó thấy Tâm và Dung liếc chừng mình, anh ta đâm ngượng nói ngang:

– Sao trời không tối phút cho rồi!

Dung vọt miệng hòa theo:

– Ừ, tôi cũng vái cho tối phút cho rồi chớ để pháp phòng lo sợ như vậy hoài thì mệt quá!

Tâm rầy cô ta:

– Thì thế nào cũng tối chớ vái khỉ gì! Em sao chọn rộn quá!

Dung cự nự lại:

– Ý trời, chuyện chết mà coi bộ anh tỉnh khô hà.

– Chớ lo lắng lên rồi êm hay sao?

– Cũng tại mấy anh hay chọn rộn với đàn bà con gái mới ra nông nổi này! Thương yêu ai thì thương cho có người, chớ đùng ai mấy anh cũng bu lại hết nên hết người này tới người kia hờn. Người thương thì chẳng sao, nay gặp tay Bảy Núi nên mới ra nông nổi này.

Tâm to tiếng:

– Em sao lạ quá. Thằng chả muốn bày ra cái trò cắc có này để làm cho bọn này bầm giập chớ có ai cấm cản gì thằng chả đâu. Thằng chả thấy tội này bề gì cũng dân sáng láng và phần khác, bà nội Huỳnh Mai kia cũng kêu kỳ nên thằng chả mới hành hạ mình vậy cho bỏ ghét chớ bộ ai đụng gì tới thằng chả đâu! Còn việc làng chàng với đàn bà con gái kia... bộ tội thằng chả có quyền cấm mình chung thân như vậy sao? Và bộ anh đây có can dự vào à?

Thế cự lại Tâm:

– Sao anh cứ khêu móc tôi vô đó hoài vậy! Tôi đã nói là tôi không có làm gì hết mà! Chị Huỳnh Mai chỉ bị như vậy, mình chỉ lấy mắt ngó chớ không cứu gỡ cho chỉ được gì hết thì còn trách móc nhau gì nữa!

Tâm thở dài:

– Cứu gỡ sao nữa bây giờ? Có lẽ thằng cha Bảy Núi chịu... đánh tay đôi với tội mình? Ngay tôi với anh đây... cũng phải nhờ chỉ cứu gỡ trở lại.

– Vậy thì mình còn nói tới nói lui chi nữa?

Tâm day qua Dung:

– Thì bà này bả oán trách mình. Riêng phần tôi, tôi cũng liều nhắm mắt chờ nói năng gì nữa bây giờ!

Thế nói lảng ra:

– Phải cô Nhận chịu khó ở lại thì chắc cũng đỡ rắc rối. Không biết Bảy Núi còn tính bày trò gì nữa đây.

Tâm gượng cười:

– Đành là đợi cho qua tối đêm nay mới biết! Thiệt không có lối xử án tử hình nào lạ đời như vậy! Ước nổi là chẳng ai ăn nhậu gì vô trổng hết.

Thế cũng rán cười theo:

– Thực cha sanh mẹ đẻ tới bây giờ mới gặp chuyện kỳ như vậy.

– Nhưng anh không dè nó... kỳ quá cỡ há?

Thế ngó về phía nhà Bảy Núi:

– Tôi đã nói là để chị Huỳnh Mai ở dưới này

88 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

không êm mà! Nửa đây, không biết mình sẽ ăn nói với mấy anh lớn sao đây!

– Về vụ gì?

– Thì về vụ... chị Huỳnh Mai...

Tâm liếc chừng bạn:

– Tôi tưởng mấy anh lo mất súng, mất người hơn là... lo mất chị Huỳnh Mai như anh.

Thế chỉ cười lạt.

Dung thấy vậy vội nói xen vô để « can gián » hai người đàn ông:

– Chắc chị Huỳnh Mai ở bên cũng đang rầu thú vị ruột hén mấy anh?

Không nghe ai ừ hừ gì hết, Dung nói thêm:

– Tội nghiệp cho chỉ! Không ai dè một người có đủ mọi thứ tốt đẹp như vậy mà lại sa vào tình cảnh này. Và nhè lựa chọn một nơi xa lắc xa lơ này nữa chứ!

Thế quắc mắt nhìn lại cô ta nhưng không muốn nói năng gì thêm nữa.

Vừa lúc đó Bảy Núi lơn ton đi tới.

Hắn ta tươi cười nhìn mọi người rồi to tiếng quát bảo chủ nhà:

– Sao không đốt đèn đốt đuốc gì lên hết trơn vậy hả?

Chủ nhà lật đật nghe theo trong lúc mấy thủ hạ của Bảy Núi đứng vây quanh « chủ tướng ».

Thế mai mỉa hỏi:

– Giờ này đại ca còn đến đây làm gì nữa?

Bảy Núi nhìn ra ngoài sân, nhìn ngọn đèn như để ước lượng thời gian rồi vỗ mạnh vai Thế, cười ha hả:

– Sao nóng quá vậy đại ca? Tui đây còn hoãn đãi như thường. Cưới vợ khoái nhứt là cái lúc này, cái lúc chờ đợi đổ đèn, chờ đợi cho khách khứa mắc toi mắc dịch rút về cho sớm.

Thế chua chát:

– Đại ca thì... lúc nào mà chẳng được còn bày đặt chờ với đợi. Có lẽ đại ca muốn để cho tui tôi và chị Huỳnh Mai lo thót ruột chơi.

Bảy Núi hớn hở nói:

– Mấy anh thì tui không biết sao chớ cô Huỳnh Mai... Tui không dè cổ hiểu mau như vậy. Thiệt giống y cô dâu mới.

Dung vọt miệng hỏi:

– Bộ chỉ vui lắm sao ông?

Bảy Núi day qua cô ta, mỉm cười một cách độ lượng:

– Cui có cái gì đáng buồn đâu! Ban đầu cổ hơi ngại một chút nhưng sau đó thấy tui tận tình là giúp đỡ cho anh em nè, ăn ở biết điều nè, nên cô đã khuây khỏa. Và bây giờ thì cổ... tươi rói. Hơn nữa, sửa sang phòng hoàng ngồi đợi tui ở đằng ấy!

Thế ngơ ngác rồi nóng nảy:

– Đại ca không đặt điều ra đó chứ?

Bảy Núi làm như ngạc nhiên:

– Đến nước này mà tui đặt điều làm gì? Cổ nói với tui là nên mời mấy anh em qua bên chơi trong tối nay...

Tâm vọt miệng nói:

– Thôi, đại ca cho tui này miễn việc đó đi. Đang rầu thấy mồ và lên ruột từng hồi đây mà vui với sương gì qua bên.

Bảy Núi lấy giọng ân cần:

– Ở bên cũng rộng rãi lắm mà! Qua bên tối nay nhậu một tiệc chơi. Nếu chờ một ít lâu nữa làm đám cưới thì nó rảnh rang lắm nhưng kẹt có mấy anh... với lại tui mình đang ở trong bụng nên cũng phải xính xái đôi chút. Dầu sao cũng phải có một tiệc nhỏ.

Tâm vẫn lắc đầu:

– Thôi, cảm ơn đại ca.

Bảy Núi lay qua Thế:

– Vậy đại ca qua ghen? Cô Huỳnh Mai cổ khăng khăng biểu tui mời cho được đại ca sang đó. Cả đời, mới có một dịp như vậy, và người đầu tiên cổ nhớ tới là đại ca.

Mặt Thế tái đi:

– Chị Huỳnh Mai nói thật như vậy sao? Chỉ dám có cái gan ấy à?

Bảy Núi ra vẻ thật thà:

– Coi, cổ có lòng nhớ tới anh em chớ có gì đâu mà gan với ruột? Đại ca ở bên này cũng chẳng làm gì...

Thế cười lạt:

– Tôi cũng xin cảm ơn...

Bảy Núi nhú mày:

– Đại ca rán một chút...

Thế gằn giọng:

– Đại ca mời thiệt hay là...

Bảy Núi chắt lưỡi:

– Cổ mời mà! Tui chỉ lãnh nhiệm vụ qua đây chuyển lời lại thôi.

Thế nhìn thẳng vào mặt hăn ta:

– Nếu đại ca định ép buộc tôi phải sang để dự tiệc?

– Dự tiệc sơ và ngủ luôn ở bến. Thế nào đại ca cũng phải uống rượu say mềm mà! Đại ca thấy có điều bất tiện sao?

Thế cười mỉm:

– Đại ca tính hành tội « lẳng trì » tôi theo kiểu đó thì đại ca cứ nói thẳng.

Bảy Núi ra vẻ không hiểu:

– Ăn nhậu và ngủ nghê mà cái gì hành tội cà? Đại ca không đi thì nói là không đi chớ đừng có nói xiên nói xỏ gì hết.

Tâm vội nói đỡ cho Thế:

– Xin đại ca nên... thông cảm cho hoàn cảnh của bọn này. Bọn này ngủ đêm nay ở đây cũng là điều... quá sức rồi. Như đại ca đã nói, đảng nào chị Huỳnh Mai cũng... vui vẻ trong đêm nay với đại ca...

Thế to tiếng ngắt lời anh ta:

– Thằng chả nói vậy mà anh tin phải không?

Bảy Núi quắc mắt nhìn Thế:

– Té ra tự này giờ đại ca vẫn cho là tui đặt điều hay sao?

Thế thở dài:

– Vì tôi không làm sao tin được lại có chuyện kỳ như vậy.

Tâm vội khều Thế, khuyên can:

– Thôi mà anh! Đảng nào cũng... gần xong thì anh nên để cho nó êm luôn, chỉ có vui vẻ thì mình càng mừng.

Thế vặn lại:

– Anh mừng đó phải không?

Dung sốt ruột lên tiếng cự nự Thế:

– Anh sao lạ quá, mừng hay không gì cũng nên nhắm mắt nhắm mũi và ngậm câm cái miệng lại để cho mọi việc xong phứt cho rồi. Bộ anh ham kẹt ở đây lâu lắm sao? Hay là ham chết! Hay là anh muốn thấy chị Huỳnh Mai lăn lóc khóc kể rồi nhào lên nhào xuống để rồi cũng chẳng có làm gì khác hơn được là trở thành vợ của anh Bảy đây?

Thế uất người nhưng không biết còn cách nào khác hơn là hừ một tiếng và trút sự bực tức vào Dung:

– Đúng là thứ suy tính nhỏ nhen của đàn bà! Chị là đàn bà mà tôi coi bộ chị không biết xót thương cho chị Huỳnh Mai gì hết! Tôi sợ xong vụ này rồi tới phiên vụ của chị đa! Đến chừng đó tôi cũng rán chống mắt ra coi chị mừng ra sao? Hay là mặt chỉ còn bằng hai ngón tay treó!

Dung háy xéo anh ta:

– Anh vái như vậy lắm hả!

Bảy Núi ung dung đứng nghe hai người đối đáp và chờ cho Dung không nói thêm gì nữa, hần mới ôn tồn bảo Thế:

– Đại ca có quyền hoài nghi, nhất là một khi trong bụng đại ca vẫn còn nhớ tưởng đến cô Huỳnh Mai, vẫn còn ức trào máu với tui về vụ này. Rất tiếc là đại ca đang thất thế. Thất thế về đủ mặt. Nếu đại ca muốn ăn thua đủ với tui bằng súng đạn thì cũng hết đường rồi... Đại ca và đám anh em ở bên đang như cá trên thớt

... Ngoài ra đại ca cùng thất thế luôn về mặt cô Huỳnh Mai. Ừ, kể như đại ca thua đậm. Đó là điều tui rất lấy làm phiền trong lòng... Thật đa! Ít ra đại ca cũng còn được sự an ủi ở cô Huỳnh Mai còn thương tưởng đến đại ca, đẳng này cổ như thường. Nói đến đây tui biết trong lòng đại ca phân vân lắm.

Thế cười lạt:

– Bây giờ đại ca muốn nói trời đất gì mà chẳng được.

– Không, tôi làm cái gì cũng đường đường chánh chánh lắm bởi vậy tui mới năn nỉ đại ca chịu khó qua bến chơi.

Thế còn đang phân vân chưa biết tính sao thì Tâm dịu giọng bảo bạn:

– Nếu anh còn bán tín bán nghi qua bến chơi một chuyến cũng chẳng sao.

Dung phản đối liền:

– Ý trời, ảnh qua bến rủi ảnh nóng mặt nóng mũi sao đó thì có phải rắc rối không?

Thế khẽ gật đầu:

– Ủ, thôi ở đây chớ chẳng đi đâu hết, qua bến thì cũng vậy chớ có hơn gì.

Bảy Núi cười rộ, nhìn Thế một cách khinh miệt:

– Coi vậy mà yếu bóng vía há? Sau chuyện này, có lẽ mấy anh nên « giải nghệ » quay trở về thành lo làm ăn buôn bán hay lo làm thầy thông, thầy ký gì đó thì còn được hơn.

Thế ung dung đáp:

– Đại ca khởi nói khích.

Bảy Núi cười mơn:

– Nghĩa là tối nay, đại ca sang bên tui chơi?

Dung vội vúi lấy áo Thế:

– Thôi anh ơi, chẳng nào mình cũng chịu thua rồi thì nên... chịu thua luôn cho nó êm chuyện. Tranh đua gì thứ việc bá láp đó hổng biết?

Bảy Núi trở lại ân cần:

– Thôi, tôi cũng chẳng ép. Chẳng qua là cô Huỳnh Mai biểu tui sang đây. Hồi này tui cũng hơi nóng nên cũng có lời với mấy đại ca đôi chút. Tui thề có Bà Cậu làm chứng, tui cũng muốn vụ này được đẹp để mọi đảng.

Có điều là tánh tui cẩn thận nên mới quấy rầy mấy đại ca và cô đây như vậy và chắc đến sáng ngày mai đây, tui mình có thể mạnh ai nấy đi hay là mấy anh em ở bên muốn nhập vô phe tui này cũng được.

Thế cười lạt:

– Cám ơn đại ca. Tui tui chỉ muốn rời khỏi chỗ này càng sớm càng tốt và xin đại ca giữ lời về khoản giao trả lại số súng ống cho anh em tui thôi.

Bảy Núi quơ tay theo một lối chào quân sự cầu thả:

– Đồng ý rồi mà! Tui mong rằng sau vụ này anh em mình thân thiện nhau hơn... Thiệt có đàn bà vô, cuộc đời thêm tươi là vậy đó đại ca à.

Thế nhăn nhó:

– Vậy mà đại ca còn bắt tui này qua đây và phải chờ cho hết đêm nay...

Bảy Núi chặt lưỡi:

– Thì cũng phải làm cho có lệ.

Quánh giặc cũng như ăn ở với đàn bà, mình luôn luôn phải nghĩ tới trường hợp bất trắc. Muốn thắng phải giữ đúng răng rắc như vậy đó đại ca! Đại ca cũng cầm binh khiển tướng thì còn lạ gì cái điều... hạng bét đó. Thôi tui về bến cho có bạn với cô

100 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

Huỳnh Mai ghen mấy đại ca! Từ bây giờ cho đến tối, nếu đại ca nào muốn qua bên chơi... cho biết thì cứ biểu mấy thằng gác ở đây dẫn đi. Lúc nào tui cũng sẵn sàng đón tiếp mấy đại ca...

Hắn ta cười rề đoạn nói đùa luôn:

–... Cố nhiên là trừ cái lúc nửa đêm nó hơi kẹt một chút. Giắc đó, hoặc may Tây nó vô tới đây tui mới ráng chạy được.

Hắn lại cười lớn rồi lững thững bỏ đi ra khỏi nhà.

o O o

Huỳnh Mai nhồm dậy, hỏi Bảy Núi liền:

– Sao, anh có gặp mấy ảnh không?

Bảy Núi tươi cười đáp:

– Có chứ. Khổ quá, tui nóng lòng dìa đây mà mấy ảnh cứ nín kéo trò chuyện hoài...

Huỳnh Mai nhú mày:

– Trò chuyện gì?

Bảy Núi phát một cử chỉ băng quơ:

– Đủ thứ chuyện hết. Khổ nhứt là mấy ảnh và cả cô gì vợ của anh Tâm đó, nặng nặc đòi qua bên này uống rượu.

– Họ đòi chi vậy?

Bảy Núi thông dong đáp:

– Ừ. Họ đều muốn qua bên này thăm cô nhứt là anh Thế...

– Thăm tôi chi vậy?

– Coi, tình nghĩa anh em mà.

– Vậy họ buồn hay vui?

Bảy Núi gãi đầu, làm ra vẻ thành thật:

– Hồng biết trong bụng họ ra sao mình không hiểu được chớ bề ngoài họ đon đả với tui lắm.

– Sao anh không để họ qua?

Bảy Núi trù mển nhìn Huỳnh Mai:

– Cũng khó nghĩ quá cô. Tui tuy cục cằn, cầm quân khiến tướng hét ra lửa, khắc ra than chớ cũng biết chỗ nào kẹt chỗ nào không chớ! Đành rằng cô ưng thuận gá nghĩa với tui nhưng đêm nay ảnh qua đây... coi không tiện.

– Sao lại không tiện.

– Không tiện cho cô đó. Cái gì tui cũng nghĩ tới cô trước. Có họ qua đây, bề gì cô cũng khó ăn khó nói. Tui nghĩ đến chỗ đó gắt lắm. Cô tính như vậy có phải hông?

Huỳnh Mai quắc mắt:

– Ôi ăn thua gì!

Bảy Núi làm ra vẻ lo lắng:

– Ý. cô đừng để ý mấy chuyện đó. Đến tui đây, mà khi gặp mấy ảnh, tui cũng mắc cỡ quá chừng.

Huỳnh Mai hất mặt lên:

– Anh làm chuyện bậy thì anh mắc cỡ chớ tui đây mà ăn thua gì?

Bảy Núi nhăn nhó phân trần:

– Đành rằng vậy, cô đã nghĩ tới anh em đó nhiều nhưng có khi họ không hiểu vậy. Ngoài ra còn anh Thế. Tốt hơn là cô nên tránh mặt họ một thời gian.

– Việc gì mà tôi phải tránh ai. Hồng có tôi họ chết nhăn răng, mà bây giờ còn làm bộ chê bai này nọ chớ! Anh nói họ vui vẻ và muốn qua đây tức là họ muốn nói móc lò tôi đó!

Bảy Núi lại gật gù ra vẻ tán thành:

– Ừ... chắc vậy, đó cô coi, tui không muốn cho họ qua là cũng có lý lắm. Bây giờ mình dẹp chuyện đó lại và nên...

Huỳnh Mai vẫn còn ấm ức:

– Vậy anh cứ mời họ qua đây cho tôi!

Bảy Núi khuyên can một cách đầy hậu ý:

– Thôi mà cô. Mình nên nhịn họ cho rồi. Lúc này mà hơn thua với họ làm chi!

Huỳnh Mai cười lạt:

– Tôi đã khổ như vậy, khổ vì họ mà họ còn làm bộ làm tịch. Tôi biết là tôi bị như vậy họ hả hê lắm. Và chắc con mẹ Dung kia cũng đốc lói vô nữa!

Bảy Núi than thở đẩy đưa theo:

– Chuyện đời nó như vậy hơi sức đâu cô thắc mắc! Ai sao thầy kệ họ cô à.

Huỳnh Mai đỏ mặt tía tai, bất kể đến lời Bảy Núi:

– Rồi đây một khi về tới bến và sau này gặp mấy anh em khác, mấy ảnh sẽ học lại về tôi đủ thứ chuyện hết! Họ muốn hạ nhục tôi thêm mà! Vậy anh cứ mời hết cái đám ở bến qua đây!

Bảy Núi rụt rè:

– Chi vậy cô?

– Để tôi coi mặt mũi họ ra thế nào? Và tôi sẽ nói thẳng cho họ biết.

Bảy Núi hỏi dò:

– Cô tính nói sao đó? Chẳng lẽ mình đi gây gổ.

Huỳnh Mai chận lời hấn ta:

– Ai thềm gậy!

– Chớ sao hả cô?

Huỳnh Mai cười lạt:

– Tui sẽ cho họ biết là tôi chưa chết đâu. Anh cứ nghe tôi qua bến.

Bảy Núi lắc đầu:

– Ý không được đâu! Tui qua bến thì thế nào họ cũng nghi tui đặt điều này nọ. Tui xin can cô...

– Vậy để tui qua bến...

Bảy Núi cản liền:

– Như vậy càng không được. Tui không muốn có chuyện lời thôi gì nữa. Tuy nhiên, tôi cũng ráng chiều ý cô. Cô có thể viết vài chữ để tui sai tụi nó đem qua bến.

Huỳnh Mai gật đầu liền:

– Cũng được. Anh cho tôi mượn giấy viết đây.

Bảy Núi vội quay qua bảo một thủ hạ tìm giấy bút mang lại.

Hắn đem mọi thứ đặt sẵn sàng lên mặt bàn, kéo ghế ra và chìa tay mời Huỳnh Mai:

– Đây, cô viết gì thì tùy ý.

Huỳnh Mai hăm hăm ngồi xuống, chụp cây viết nguyên tử viết một hơi mấy câu rồi trao tờ giấy cho Bảy Núi:

– Đây, anh nhờ anh em nào đem qua bên liên cho tôi.

Bảy Núi cầm lấy tờ giấy kê vào ánh đèn, lẩm nhẩm đọc và phì cười bảo Huỳnh Mai:

– Cô viết cái điệu móc họng này thì lại sanh giặc nữa!

Huỳnh Mai quắc mắt:

– Cái gì đâu mà móc họng? Tôi chỉ mời mấy ảnh một cách rất lịch sự. Anh cứ cho đem qua bên cho tôi...

Bảy Núi ra vẻ miễn cưỡng:

– Thiệt tui chẳng muốn có việc gì rắc rối trong đêm nay hết. Đêm nay tui cần nói chuyện nhiều với cô hơn.

Huỳnh Mai gượng đáp:

– Không sao đâu mà. Máy ảnh muốn cho tôi... vui thì tôi vui luôn cho máy ảnh coi.

Bảy Núi lắc đầu thở dài đoạn ngoắc một tên thủ hạ lại, trao cho tờ giấy gấp làm tư:

– Đây này, đem lá thư này qua bến đưa cho anh nào tên Thế. Nếu có ai muốn qua đây thì mày biểu mấy thằng ở đó cùng với mày đưa họ sang đây. Cần thận nhen! Đi tới nơi về tới chốn cho đảng hoàng chớ đừng ỷ y buôn lơi đọc đường nhen!

Tên thủ hạ gật đầu đoạn lật đật chạy đi...

Thế cầm bức thư của Huỳnh Mai đọc nhanh, cười lạt, đoạn khinh khỉnh trao lại cho Tâm đang chực một bên.

Tâm ngấu nghiêng đọc dòng chữ vắn tắt trên tờ

giấy ấy: “Xin mời hai anh Thế, Tâm và chị Dung qua chơi nhân dịp đặt biệt này.”

Tâm ngẩn mặt lên:

– Chữ của chỉ thiệt đó anh!

Thế cười lạt:

– Tôi có nói là giả bao giờ đâu!

Tâm nhăn mặt liếc nhanh xuống tờ giấy, thắc mắc:

– Mà chỉ mời tụi mình qua để tế mờ tế tổ gì? Chẳng lẽ lúc này mà chỉ còn giỗ được nữa sao!

Dung vọt miệng xen vô:

– Hứ, biết đâu chỉ chịu như vậy và muốn mình được yên lòng!

Thế cự nự ngang:

– Chịu gì kỳ vậy mà chịu!

Dung không nhin, chỉ vào tờ giấy:

– Chớ sao chỉ viết thư mời kia! Thiếu điều chỉ muốn in thiệp đám cưới nữa! Có giấy trắng mực đen tôi mới nói chớ!

Thế nín thinh, xụ mặt xuống.

Tâm thở dài, rụt rè hỏi:

– Bây giờ chỉ mời như vậy mình tính sao? Từ chối cho rồi chớ qua bên làm gì phải không anh?

Thế ngược mặt lên, xương quai hàm bạnh ra:

– Sao tôi muốn qua bên coi cái bản mặt của chỉ quá!

Tâm chắt lưỡi:

– Thôi mà anh! Dầu chỉ buồn hay chỉ vui thì mình cũng vậy thôi. Và theo ý tôi, nếu chỉ thấy... dễ chịu mình còn... nhẹ thở nữa!

Thế vẫn có thể nổi nóng như thường:

– Sao anh không nói là mừng.

Tâm ôn tồn khuyên nhủ bạn:

– Khổ quá, đây không phải là lúc mình so đo từng chút. Chuyện này coi bề ngoài nó không có gì nhưng mình cũng không nên xem thường. Dưới miệt này, và nhứt là với Bảy Núi, cái gì cũng có thể xảy ra được hết. Theo ý tôi thì anh nên giả câm giả điếc cho nó qua đi.

Thế cãi, chỉ vào bức thơ:

– Nhưng chị Huỳnh Mai...

Tâm chận lời bạn:

– Tôi biết rằng anh cũng tức... Ngay đến tôi đây mà cũng ngứa mắt nhưng đảng nào nó cũng đi đến chỗ đó. Và nghĩ đi nghĩ lại thì dầu sao chuyện này cũng không bắt buộc mình phải liều mạng để... tử tiết. Kể như là một sự rủi ro mà mọi người phải sẵn sàng để hứng chịu trong lúc có giặc có giã, nhứt là anh em mình là những người trong cuộc nữa.

... Tôi với anh, cũng như mọi anh em khác đều có thể lãnh một viên đạn bất kỳ vào lúc nào. Mình cứ cho chị Huỳnh Mai cũng ở vào một trường hợp như thế...

Thế cười mũi:

– Thà như vậy mà còn đỡ bức hơn!

Tâm chất lưỡi:

– Anh... nói vậy sao phải. Chị Huỳnh Mai ở với Bảy Núi bề gì cũng đỡ hơn là lãnh một vài viên đạn chớ! Nói cho cùng mà nghe, rủi trong một cuộc càn quét nào chỉ chạy không kịp và bị bắt thì có phải tệ hại hơn không?

– Anh nói toàn là những chuyện không có.

Tâm cười nhẹ:

– Có thể có lắm chớ anh. Chuyện bị trúng đạn chết, chuyện bị hãm hiếp ghê gớm đâu phải là thứ chuyện... hiếm có trong thời giặc giã? Mới đây mình đã gặp trường hợp của cô Nhận...

Thế vẫn cãi bướng:

– Nhưng có bị như vậy mình chỉ buồn...

– Chớ không tức phải không?

Thế cau có:

– Nói cho đúng ra nó không... bẹo hình bẹo dạng trước mắt mình như vậy. Và cũng chẳng có lời qua tiếng lại, chẳng có... giấy mời theo điệu móc hầu móc hòng như vậy! Thiệt tôi không hiểu chị Huỳnh Mai nổi...

Tâm nhún vai:

– Giờ phút này mà anh còn muốn tìm hiểu chi nữa cho nó thêm mệt và thêm rắc rối.

Người đưa thư chột hùng hổ bước vô và hùng hổ hỏi trống không:

– Tính sao đây để tôi còn dìa bến hả?

Câu hỏi xắc xược ấy làm cho Thế vừa hơi « dịu » xuống bỗng nổi nóng trở lại. Anh ta trừng mắt nhìn tên thủ hạ Bảy Núi:

– Mời thì đi chứ tính cái gì?

Đoạn day qua Tâm, Thế nói luôn:

– Mình qua bến đi anh Tâm, để cho họ biết là

mình coi mấy thứ chuyện này không ăn nhằm chi hết. Nếu họ muốn chọc tức mình trong một cú chót này, họ sẽ thất vọng và tức nữa mới vui chứ!

Tâm nổi dóa, không giữ lời:

– Anh điên rồi sao? Đằng nào anh cũng mất chị Huỳnh Mai mà anh còn đòi qua bến để cho nó ... thăm thía hơn nữa hả?

Những lời nói quá thẳng của Tâm làm cho Thế thêm « nổi khùng »:

– Anh lầm rồi, mình qua bến để chứng tỏ cho Bảy Núi và Huỳnh Mai biết rằng mình không nao núng gì hết. Và những cái trò trêu tức của họ sẽ không ăn nhằm gì hết.

Dư biết rằng bạn muốn đổi lòng dưới cái vỏ « làm mặt bánh » Tâm không muốn hơn thua nữa:

– Mình ở đây cũng được mà anh. Khi không mang đầu qua bến để làm trò cười cho họ sao? Bây giờ, mình cứ kể như là mình... dở, mình... chịu thua hết cho rồi.

Thế to tiếng:

– Đành rằng thua nhưng tôi không muốn ai xem nhẹ thể tôi được. Anh không đi, tôi cũng đi!

Dung, tự nãy giờ ngồi im để cho Tâm khuyên lon Thế, cũng nổi cáu. Cô khều Tâm nói móc:

– Anh sao lạ quá. Ảnh muốn đi thì để cho ảnh đi chứ cản đản làm gì.

Tâm hất tay Dung cụ nự:

– Em sao vậy hoài. Chuyện gì mình thấy trước thì mình phải khuyên can ảnh. Trong lúc này mà còn muốn hơn thua nhau nữa sao!

Nghe mấy câu nói đó, Thế cười lạt:

– Cám ơn anh. Tôi cũng đâu nhỏ nhít gì mà anh phải lo giữ tôi. Tôi dư biết mấy người muốn nói gì tôi rồi. Thêm một lý do nữa để tôi nên qua bên.

Tâm hoảng hốt:

– Anh Thế, mọi khi anh bình tĩnh lắm mà! Anh đừng hiểu lầm như vậy. Thiếu gì lúc khác để mình

nói móc nói ghé nhau. Tôi đây không... tiếc chị Huỳnh Mai hay sao? Nhưng mình đang ở vào cái thế kẹt thì phải ráng vượt bực chịu...

Dung háy xéo chổng, giọng lấy đơ:

– Hứ tiếc! Đến lúc này mà cũng còn lảng nhãng vì một con đàn bà! Bảy Núi chơi mấy anh chuyện này cũng vừa lắm.

Tên thủ hạ của Bảy Núi lại hỏi:

– Vậy ai đi đây nè! Bộ mấy người bắt tui đứng vậy hoài sao?

Thế bước tới:

– Đừng lộn xộn. Tôi đi đây.

Tâm rảo bước theo:

– Thiệt vậy sao anh?

Thế cười khẩy:

– Coi, có gì đâu mà thiệt với giả.

Tâm nín tay Thế:

– Anh sao hay nóng quá Anh nên nhớ rằng căn nhà ở bên chật hẹp mà đêm nay là đêm đầu Bảy Núi... ở chung với chị Huỳnh Mai chẳng lẽ anh khoái nằm ở bộ ván ngoài để làm « chứng giám » cho họ sao? Mình là người trần mắt thịt chứ có phải là khúc cây hay cục gạch gì sao mà có thể nằm trơ trơ ra đó suốt đêm để mặc cho tân lang với tân giai nhơn lục đục ở một bên khít vách đó? Nhất là anh lại... quen nhiều với chị Huỳnh Mai...

Thế nhẹ hất tay bạn xuống, cố giữ giọng trầm tĩnh:

– Thì chính gì vậy mà tôi cần phải qua bên để cho họ biết rõ tôi thuộc vào thứ hạng người nào. Tôi không phải là thứ chết nhất như họ tưởng.

Tâm lập cập lên tiếng:

– Anh Thế, trời ơi sao anh chứng quá vậy hả?

Thế khinh khỉnh nhìn lại Tâm:

– Anh làm như tôi sắp sửa đi vào hang hùm gì

vậy! Và chẳng lẽ tôi qua bến rồi họ nuốt trọng được tôi sao? Đáng lẽ anh nên cùng đi với tôi mới phải. Nay anh ngán thì tôi chẳng dám ép.

– Rồi chừng nào anh trở về? Thôi anh nên qua bến cho có lệ chớ đừng cà rà lâu...

Thế trả lời một cách tỉnh khô:

– Ừ, nếu chẳng có gì vui thì tôi về liền.

Tâm nhãn nhớ:

– Cha nội này nói kỳ quá! Còn cái gì vui nữa không biết!

Thế chẳng nói chẳng rằng bước đi.

Tên thủ hạ của Bảy Núi liền đi kèm theo sau. Anh ta nghĩ rằng với một mình Thế thì cũng chẳng cần gì phải thêm người theo hộ tống.

o O o

 Bảy Núi đang ngồi ăn cơm với Huỳnh Mai, buông ngay đũa khi thấy tên thủ hạ dẫn Thế đến.

Hắn đơn đả bước xuống đất trong lúc Huỳnh Mai, dầu đã sắp đặt sẵn cách « tiếp đón » Thế cũng phải ngẩn mặt ra đó.

Bảy Núi vồn vã níu tay Thế dắt vô:

– Còn mấy người kia đâu mà đại ca qua một mình vậy?

Thế chưa kịp nói gì khi hắn đã ân cần tạ lỗi luôn:

– Bị đợi đại ca lâu quá nên... tui tui mạn phép nhập tiệc trước. À, nói nhập tiệc cho nó oai chơi chứ chẳng có gì ngoài mấy món đặc biệt ở dưới này. Cũng may là bữa nay tui nó đánh bẫy được một con chồn cá cộc khá bự và làm được mấy món cũng đỡ khổ lắm. Ngoài ra còn ngón cháo rắn « ri cóc ».

Rồi hướng về phía Huỳnh Mai, hắn niềm nở « báo tin » luôn:

– Em ơi, có anh Thế qua đây nè!

Thế ngơ ngác nhìn lại Huỳnh Mai sau khi nghe tiếng « em » đầu tiên và câu nói ngọt xót ấy của Bảy Núi.

Thấy Thế nhìn mình, Huỳnh Mai nhoẻn miệng cười ngang, và tự nhiên cô muốn có những cử chỉ đỉnh đạc nhưt. Cô làm bộ trách Thế:

– Sao anh không lôi anh Tâm và chị Dung qua theo hả? Thiệt đợi mấy anh thiếu điều mồn con mắt.

Thế mất bình tĩnh dầu muốn không nhịn thua Huỳnh Nai chút nào. Anh ta nhìn sừng Huỳnh Mai như không tin rằng cô ta có thể ngồi yên nơi đó được. Mãi mấy giây sau anh ta mới lắp bắp hỏi một câu rất... ngô nghê:

– Bộ chị vui lắm sao?

Huỳnh Mai thoáng nhúu này nhưng rồi lại điềm nhiên vặn lại Thế:

– Chớ anh muốn tôi sao đây?

Thế lúng túng chưa biết đáp ra sao thì Bảy Núi đã chắt lưỡi can gián hai người:

– Thôi cho tôi xin. Bây giờ mình nhập tiệc chớ để các thứ nguội tanh, mất ngon. Hôm nay có rượu chát đó đại ca. Tụi mình lại cụng ly đi.

Vừa nói hăn vừa lòi Thế lại mâm cơm.

Thế bắt buộc phải nghe theo.

Huỳnh Mai tiếp tục ăn uống như không có sự gì xảy ra hết. Thái độ ấy làm cho Thế hậm hực vô cùng nhưng không tìm được dịp nào để « xì » ra vì Bảy Núi lẳng xăng bồi tiếp rượu thịt, cười nói huyền thuyên.

Lắm lúc, Thế tự hỏi: Chẳng lẽ hai người ở trước mặt mình đang toa rập với nhau để chọc tức mình bằng những cách « êm dịu » nhưt, và chẳng lẽ Huỳnh Mai mới khám phá ra « hạnh phúc » bên cạnh Bảy Núi?

Thêm một điều nữa khiến Thế bức mình không ít là Huỳnh Mai vẫn tiếp tục ăn uống ngon lành và luôn miệng khen món thịt chồn của Bảy Núi, nhưt là khi anh ta thấy Huỳnh Mai dùng cả tay để cầm lấy cả một khúc xương chân chồn hầm với mấy vị thuốc bắc, vầu môi ra nút nút cái tủy xương một cách « khua động ».

Cảnh tượng ấy làm cho Thế xót mắt. Anh ta phải

ngó lom lom Huỳnh Mai, nhưng cô ta vẫn không buồn để ý đến gì hết và vẫn tiếp tục “thưởng thức” khúc xương.

Đã thế, sau khi ăn xong cô còn quăng mạnh khúc xương lên mặt mâm đồng, chép miệng một tách hể hả, đưa lưỡi liếm môi nhiều bận, quẹt mấy đầu ngón tay lên thành rế dưới nồi cơm một cách tự nhiên đến mức nhí nhảnh trẻ con.

Thế chớp mắt liền liền và không hiểu nổi tại sao cô ta có thể làm như thế được. Nếu cô ta không ... buồn được thì ra cô cũng... như thường chớ có lý đầu lại hơn hở một cách vô tội vạ như thế kia!

Bất chợt cái nhìn khinh khỉnh của Thế, Huỳnh Mai còn cười và khoe:

– Ngon lắm anh. Anh làm thử một chút đi. Anh Bả nói món này bổ lắm. Nấu theo toa của mấy ông chủ hành lúa khách trú đó!

Bả Núi cũng hòa theo:

– Phải đó đại ca. Thịt chồn mà gắp thứ này nó

dẫn ghê lắm. Mấy cha khách trú già cúp bình thiếc mà mần vài tô này là ba chun bốn cẳng đi kiếm vợ bé liền.

Thế cười như mếu và đau đớn nhìn lại Huỳnh Mai. Anh ta không khỏi xót xa khi nghe mấy lời « quảng cáo » của Bảy Núi rồi liên tưởng đến tấm thân khoẻ mạnh, tràn trề nhựa sống của Huỳnh Mai.

Bảy Núi bưng cái thớt thịt chồn chung lên và bảo Thế:

– Anh đưa tui sốt thêm cho cái nước này coi lơ mơ vậy mà bổ lắm ngen. Bao nhiêu thứ gắt củ kiệu đều hòa vô đó.

Thế vội lấy tay che miệng chén mình lại:

– Thôi đại ca. Tôi đây thì cần gì phải ăn thứ món bổ dưỡng này.

Bảy Núi đặt thớt thịt xuống, cười ngất:

– Thằng cha này lạ quá. Không bổ cái này thì cũng bổ cái kia. Ăn nó vô cùng ngủ khỏe lắm đại ca à.

Và mát mẻ trong mình nữa. Làm bấy vài muổng nước đi đại ca! Chẳng lẽ đại ca không cần... ngủ nữa sao?

Thế bị dồn vào một tình cảnh dở khóc dở cười và đành rán đóng nốt vai trò của mình. Anh ta cố gắng cười dòn:

– Tôi đặt lưng nằm xuống là ngáy pho pho liền thì cần chi thứ món ăn tẩm bổ này!

Bảy Núi chồm lại vỗ mạnh vai Thế:

– Đại ca thiệt là người sung sướng nhứt trần gian.

Thế bắt buộc phải trả đũa lại:

– Nhưng đâu bằng đại ca, nhứt là trong đêm nay.

Huỳnh Mai ngứa mắt, xốn tai khi bị tuột xuống hạng làm « khán giả » của hai gã đàn ông mà hiện cô đang thù ghét ngang nhau ấy, tìm cách nói chen vào:

– Thôi anh ăn uống gì cho mau đi chớ! Bộ tính ở đó khề khà suốt đêm sao!

Bảy Núi cười khì nheo mắt nhìn lại cô ta trong lúc Thế với tay chụp mạnh ly rượu chát, đưa liền lên miệng nốc một hơi dài.

Chợt thấy Huỳnh Mai hơi bĩu môi nhìn về phía mình Thế làm vẻ hể hả:

– Ý cha rượu ngon quá. Thôi tôi xin rút lui để cho hai ông bà đi nghỉ...

Huỳnh Mai đơn đả lên tiếng:

– Anh ở bên này ngủ luôn cho khỏe. Rộng chỗ mà say rượu đi sương gió kị lắm ghen!

Bảy Núi cùng đẩy đưa theo:

– Ở luôn đây đi đại ca. Để tui sai tụi nó đẹp mâm cơm quét dọn và trải chiếu giăng mùng cho đại ca nghỉ. Đại ca đừng kè né gì hết. Tụi tui rút vô trong buồng nên không có chi phiền phức hết.

Thế lắc mạnh đầu vì cảm thấy choáng váng ngang. Huỳnh Mai day qua giục Bảy Núi:

– Bộ ảnh say đó anh Bảy. Anh nói anh em lo chỗ cho ảnh nằm nghỉ đi.

Thế trừng mắt nhìn lại cô ta, cười nhạt:

– Chị đừng nói bậy! Tôi mà say!

Bảy Núi nháy mắt ra hiệu cho Huỳnh Mai như có ý bảo cô ta nên nhịn thua, rồi thân mật níu tay Thế dìu đi, giọng dỗ dành:

– Em nói bậy. Ảnh đâu có say! Thôi đại ca, đại ca lại đây nằm vững đỡ đi để tui sai tụi nó dọn dẹp.

Thế hất mạnh tay hấn ra:

– Tôi nói tôi không có say mà?

Bảy Núi chặt lưỡi:

– Thì đại ca đâu có say! Lại đây này nằm nghỉ đi đại ca.

Giọng nói « dễ ngọt » ấy của Bảy Núi càng làm cho Thế lộn ruột, nhưng đành ép bụng lại vững ngồi

vì không muốn tiếp tục trở thành một cái đích cho Bảy Núi trêu chọc thêm.

Bảy Núi quát tháo để hối thúc bọn thủ hạ dọn dẹp tiệc rượu trong lúc Huỳnh Mai đứng tựa lưng vào cột nhà ngó lơ ra phía bóng tối trước sân.

Cô buồn ngang và đâm ra hối hận vì đã tiếp tay Bảy Núi trong việc « hạ nhục » Thế. Tuy nhiên, cô cũng được an ủi rất nhiều vì cho rằng sự bức tức, sự hờn giận của Thế trong lúc này cũng lợi ích phần nào cho anh ta.

Đó là một thứ thuốc, tuy rất đắng, rất khó nuốt trôi nhưng lại có công hiệu trong việc phục hồi và bồi dưỡng tinh thần cho anh ta.

Trong lúc bọn thủ hạ đang hối hả lo dọn dẹp mâm cơm rượu, Bảy Núi cà rà lại gần bên Huỳnh Mai và thủ thỉ bên tai cô ta:

– Thôi bây giờ rút lui chớ em cưng?

Huỳnh Mai cau mày:

– Gì gấp vậy? Anh không sợ người ta cười sao?

– Ai cười?

Huỳnh Mai hất hàm chỉ về phía bọn thủ hạ:

– Thì đó!

Bảy Núi cười lớn:

– Máy thằng đó mà kể số gì. Tụi nó rút đi hết bây giờ.

Huỳnh Mai lại chỉ về phía Thế:

– Còn ảnh nữa chi!

Bảy Núi thấp giọng:

– Giả say rượu giả ngủ như chết bây giờ!

Huỳnh Mai liếc về phía Thế ngập ngừng:

– Hay là anh cho người đưa ảnh về cho rồi.

Bảy Núi hừ một tiếng:

– Sao hồi nãy em cũng nằng nặc đòi mời ảnh qua?

Huỳnh Mai chắt lưỡi, dậm chân:

– Như vậy cũng đủ rồi mà! Anh nghe lời tôi một chút rồi chết hả?

Bảy Núi ngừ ngừ trong miệng rồi lại cười ha hả như lấy làm khoa1i chi vì Huỳnh Mai cự nự và « hạ tình » như thế.

Hắn ta vung vênh đi thẳng lại phía Thế và ân cần bảo anh ta:

– Nếu đại ca thấy mệt thì đại ca dìu bến nghỉ đi. Để tởo6 biểu đưa lại ca đi cho tiện nghen? Đường đất mấp mô khó đi lắm, nhứt là trời lại tối mù.

Thế nhìn thẳng về phía Huỳnh Mai, lớn tiếng từ chối:

– Được rồi. Đại ca để thầy kê tôi. Đại ca và phu nhơn cứ tự nhiên.

Bảy Núi nhìn sang Huỳnh Mai, khẽ nhún vai như để phân bua. Cử chỉ ấy càng làm cho cô ta bưng bưng nổi giận, nhưng rồi lại cất giọng ngọt ngào như mía lùi:

– Được rồi, anh đã có lòng ở đây thì mình không nên phụ hảo ý ấy. Chỉ phiền một nỗi là mình không thể ở đây tiếp anh suốt đêm.

Thế chỉ muốn xông lại tát vào đôi môi cong đang « phát » ra những lời xỏ xiên kiểu cách dẻo nhẹ kia. Anh ta cũng đáp lễ bằng cách cười thật tươi:

– Xin chị đừng quan tâm đến điều ấy. Tối nay bề gì tôi cũng ngủ khỏe chớ còn chị... chắc chị mắc công kia việc nọ nhiều.

Huỳnh Mai tím mặt, vùng vẫy bỏ đi vô buồng.

Bảy Núi như rất khổ tâm trước những lời qua tiếng lại đó, đứng đĩnh đi lại phía Thế, ân cần vuốt ve anh ta:

– Thôi đại ca đừng chấp nhứt. Đàn bà họ như vậy. Bây giờ cổ vô trống rồi đại ca cũng nên dìu bến

ngủ cho khỏe, chớ ở đây... tui nghĩ lại là không nên. Kể ra tui chiều cổ đến mức này cũng hơi quá lố. Tui đàn ông của mình bẻ gì cũng dễ xí xái nhau hơn. Để tui kêu sắp nhỏ đưa đại ca dìa ngen! Tui còn phải vô trông...

Thế trả lời một cách rất mực lịch sự:

– Xin đại ca yên tâm. Tôi có ngủ bên này thì cũng như ngủ ở chỗ nào khác, nghĩa là không sao hết. Mình có là con nít con nôi gì mà còn chóa loé về thứ chuyện đàn bà đó.

Bảy Núi ra vẻ ái ngại nhìn lại anh ta:

– Thiệt tui ở cửa giữa nên không biết phải khuyên đại ca ra làm sao đây. Dẫu sao đi nữa tui cũng phục đại ca sát đất. Đại ca là một người hiếm có. Trước đây tui hiểu lầm đại ca. Tui tưởng đâu đại ca cũng là thứ chết nước chớ có dè dặt đại ca cứng cựa như vậy. Nói thiệt với đại ca, tui mà ở vào địa vị của đại ca thì chắc tui hổng được... bình tĩnh như đại ca đâu. Thà đâm chém bầm vằm gì tui còn chịu được chớ một con đàn bà nó trêu gan mình...

Thế cười lạt:

– Hề gì đại ca. Thôi đại ca vô trông đi kéo khuya quá rồi. Tôi nằm đây cho mát.

– Coi chừng đại ca ngủ quên rồi trúng gió đó nghen. Uống rượu nên giữ kỹ mới được.

Thế niềm nở đáp lời:

– Được rồi. Cám ơn đại ca đã săn sóc đến.

Bảy Núi gọi tên thủ hạ mang đến một chiếc mền và tự tay đắp ngang lên bụng Thế.

Cử chỉ ấy làm cho Thế khó chịu nhưng không thể nói gì khác ngoài hai tiếng cảm ơn ngắn ngủi.

Bảy Núi bước ra bảo một tên đứng gần hàng ba:

– Hồi nãy đồ nhậu còn hiếm đó vậy tụi bay kêu ông chủ nhà làm ba miếng. Rượu chát còn dư cất đó cho tao. Ba cái rượu đế thì tụi bây cứ việc, nhưng cũng liệu uống cho vừa phải.

Tên thủ hạ nhe răng cười:

– Tui tưởng đêm nay đại ca cũng nên xả lảng cho anh em. Mọi việc kể như xong xuôi hết rồi mà.

Bảy Núi có vẻ dễ dãi:

– Ừ, kể như xong nhưng tui bây nên nhớ kỹ rằng nhiều khi miếng ăn « lủm » vô miệng rồi mà vẫn có thể dội ra được như thường. Vậy phải có vài thằng tỉnh táo... Tui bây sắp đặt sao đó cho xong thì thôi.

Tên thủ hạ hất hàm chỉ về phía Thê thấp giọng:

– Có cha nội đó thì ăn thua gì. Chỉ một trong năm mươi phút nữa là đại ca xong với cô kia và tới chừng đó chả muốn trốn đi mình cũng chẳng giữ làm chi cho mất công hầu hạ canh gác chả.

Bảy Núi cười xòa:

– Ừ. Kể ra thì mình phóng sanh tui này cũng được, nhưng giữ tui nó thêm vài giờ cũng chẳng mệt mỗi gì thêm. Kể ra tách riêng tui nó như vậy có lợi lắm. Đứa nào lộn xộn thì cứ việc thịt đứa kia. Thôi tui

bay lo mọi thứ đi. Và nếu có ăn nhậu gì thì đừng có làm ồn ào ghen. Nhứt là đừng xó rớ lại gần buồng của tao ghen! Cô dâu mới thường hay mắc cỡ...

Tên thủ hạ cười theo:

– Đại ca làm tụi này nôn quá!

Bảy Núi thân mật rầy rà:

– Lớn nhỏ gì cũng có phần hết. Vài tuần nữa về thành, tao cho tụi bây líp. Thôi tao ngủ đây.

Tên thủ hạ còn rán nói đùa:

– Đại ca ngủ liền được thì cứ việc lôi đầu tui đây ra chặt!

Bảy Núi quay lưng cười hề hề, vung mạnh tay ra phía sau như để bảo tên kia đừng nói nữa.

o O o

Bảy Núi đứng khựng trước cửa buồng và mới biết rằng căn buồng này không có cửa nẻo chi hết.

134 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

Vách buồng ngăn với gian ngoài lại làm một thứ là kẻ trắng ngà kẹp chắc với mấy hàng nẹp tre. Đầu vách lại ở lưng chừng chiều cao của gian nhà chớ không che kín lên tới nóc.

Hắn bước lại mở tấm vải dùng làm màn che nơi cửa buồng cho buông phủ xuống.

Huỳnh Mai vẫn ngồi yên trên chõng tre, hai chân bỏ thõng xuống đất, lưng tựa vào thành chõng.

Dư biết là Bảy Núi vô tới, Huỳnh Mai phát run ngang nhưng cố gắng tự chủ. Cô lấy giọng lơ là hỏi hắn:

– Làm gì ở ngoài lâu quá vậy?

Bảy Núi mừng rơn bước nhanh lại:

– Bộ em đợi tui hả?

Huỳnh Mai nói trại đi:

– Tôi tưởng anh gặp rắc rối gì thêm ở ngoài.

Bảy Núi giải bày:

– Ừ, loanh quanh lẫn quẩn với cha nội Thế đó, mất thì giờ quá. Tui muốn rút ra đề vô đây gấp nhưng mình làm vậy coi không được.

Huỳnh Mai dư rõ những lời qua lại giữa hai người nhưng cũng hỏi cho có chuyện để nói:

– Bộ ảnh chưa về sao?

– Em muốn thằng chả dìu hả?

– Ừ, để ảnh lại đây rủi ảnh chứng bất tử.

– Cái đó em khỏi lo. Có điều là thằng cha này cứng đầu cứng cổ lắm. Mình đã mời thằng chả qua, bây giờ lại đuổi dìu thì thằng chả nhứt định ở lại. Mình cũng không nên chấp nhứt thằng chả làm gì. Thằng chả chỉ có nước gàn bướng... rồi xô đi đẩy lại mất thì giờ thêm.

Nói đến đây, Bảy Núi nhớ trực ra điều gì, thấp giọng căn dặn Huỳnh Mai:

– Mình nên nói chuyện nho nhỏ kéo thẳng chả nghe, thẳng chả... hổng ư.

Huỳnh Mai nói lấy:

– Làm bộ hoài! Đã biết hổng ư mà còn rán qua đây.

Bảy Núi cười hề, tỏ ra độ lượng với Thế:

– Dân có ăn học họ hay có cái tật là muốn làm cho lợi gan để chứng tỏ rằng mình không thua. Nhưng nếu tui làm sấn tới là họ xếp ve. Mình đã biết cái chỗ nhược của họ thì cũng không nên... hiếp đáp thêm làm gì. Tự nhiên, anh Thế ảnh muốn lãnh cái khổ cái bực thì ảnh rán chịu. Bây giờ tui có ra nói phải quấy với ảnh, ảnh lại càng được mọi làm tới. Và chẳng lẽ có em đây, tui đối xử thẳng tay với ảnh được sao? Đốn cây đa thì dễ rồi nhưng còn nể mặt ông thần ở trong đình chứ em!

Huỳnh Mai không dè Bảy Núi lại léo mép như vậy. Và cô phải thâm phục hấn ở chỗ tuy hấn là một kẻ dốt nát quen sống theo lối bạo tàn nhưng lại chịu tìm hiểu tâm tính cùng khả năng của những kẻ có ăn

học hơn hẳn.

Trong thâm tâm, hẳn thù ghét những kẻ có chữ nghĩa nhưng lại luôn cố gắng chứng tỏ rằng mình vẫn vừa đủ sức chế ngự họ và vừa đủ hiểu biết để sẵn sàng... mở lượng bao dung.

Bảy Núi nhìn quanh căn buồng và không mấy hài lòng vì nó không được mấy kín đáo, mặc dầu đây là một căn buồng duy nhất trong nhà của người chủ đành phải nhường lại cho ông « đại đội » để rút xuống ở dưới gian gần bếp.

Trong căn buồng không có đèn đuốc chi hết nhưng ánh sáng vàng khè của ngọn đèn dầu đặt ở gian bên ngoài cũng lờ mờ chiếu tới qua khoảng trống ở phía trên vách ngăn.

Bảy Núi không nhìn rõ được nét mặt của Huỳnh Mai nhưng sự im lặng của cô ta cũng làm cho hẳn được yên tâm một phần nào.

Hắn chậm rãi tháo sợi dây nịt mang súng treo lên đầu cây cột tre ló ra khỏi mí vách trên, đoạn quay lại nhìn Huỳnh Mai.

138 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

Đây là lần đầu tiên hấn phải lúng túng trước mặt một người đàn bà ở trong một hoàn cảnh tương tự như vậy.

Lần đầu tiên, hấn muốn tỏ ra là một người lịch sự, muốn chứng tỏ cho Huỳnh Mai biết rằng hấn không phải là một tên giặc cỏ thô bạo chỉ biết có sức mạnh của mưu mẹo và vũ khí, chỉ biết thỏa mãn sự ham muốn của mình đối với một cô gái, bất kể sự xúc cảm của nạn nhân mình ra sao.

Hấn lúng túng cũng vì thế. Như một tên nhà giàu mới nổi đang học đòi làm sang!

Sự lúng túng ấy vừa làm cho hấn khổ sở mà cũng vừa tạo cho hấn một sự thích thú mới mẻ.

Sự lúng túng của hấn làm cho Huỳnh Mai rời cùng chú ý đến, và không khỏi ngạc nhiên.

Lúc vào ngồi đây, Huỳnh Mai vẫn đinh ninh rằng lát nữa thế nào mình cũng phải đương đầu với gã đàn ông nực nùng hơi rượu, xem đàn bà còn rẻ hơn khẩu súng phòng thân của hấn.

Huỳnh Mai đã từng thấy Bảy Núi nâng niu lau chùi khẩu súng ru lô bá đẹp. Đối với hắn mẩu thép vô tri như biến thành một sinh vật hay một bộ phận ăn liền với mạng sống của hắn.

Từ trước đến nay, với một người đàn bà, có lẽ không bao giờ hắn phải dành cho một sự săn sóc như thế.

Huỳnh Mai nghĩ như vậy và lòng tự ái của cô cũng được thỏa mãn một phần nào.

Sự lo sợ của cô tan biến dần để nhường cho sự tò mò. Rồi cô thấy hay hay khi tìm ra được một trò chơi mới trong việc rình xem sự lúng túng của Bảy Núi...

Rồi cô lại đâm ra hể hả khi nhớ rằng vì mình là nhiều tên đàn ông điều đứng. Thì ngay đến tên Bảy Núi kia mà còn phải đứng ngờ nghếch ra đó như một chú rể mới chưa từng biết đàn bà là gì là phải «đương đầu» với đêm động phòng.

Và cách một bức vách kia, còn có Thế, một kẻ hậm hực cũng vì mình...

Cuối cùng rồi Bảy Núi cũng phải lên tiếng. Cố nhiên là hấn tăng hăng, vùn vùn chốt râu, than phiền là muối nhiều đã đời rồi mới ấp a ấp úng...

– Coi bộ khuya dẫu rồi đã!

Huỳnh Mai vẫn nín thinh.

Hấn đành bước lại ngồi xuống giường và hỏi nhóng:

– Thôi mình cũng đi ngủ chớ thức làm gì nữa hén... em?

Huỳnh Mai cười lạt:

– Chớ chẳng lẽ anh lao tâm tốn trí để bắt tôi về đây để ngồi ngó suốt đêm hay sao?

Bảy Núi cự mạnh mình, nhăn nhó kêu lên:

– Em chửi tui, tui hông giận chớ nói vậy tui phiền lắm. Đã đành việc mình gặp gỡ nhau hôm nay đây có phần đặc biệt một chút nhưng em dư biết rằng tui quý em hết chỗ để. Tui biết thế nào em cũng oán tui

nhưng tui tin rằng chỉ trong vài ngày là em sẽ dịu dịu trở lại.

Huỳnh Mai thở dài:

– Chớ chẳng lẽ tôi cần lười tự tử hay sao? Còn có mấy người kia ...

– Thì đó tánh tui không ham những chuyện rắc rối. Tui muốn cái gì là tui mần đại. Nay tui phải... mời người này người nọ qua đây là một điều quá cỡ rồi. Nội bấy nhiêu đó cũng đủ biết là tui đối với em đặc biệt ghê lắm.

– Thì tôi cũng biết vậy.

Bảy Núi cười khì, vói tay xô chiếc gối lại cho ngay ngắn.

Huỳnh Mai xoay người lại phía sau để lấy sợi dây mang súng và trao cho Bảy Núi:

– Đây tôi trả cho anh.

Bảy Núi hỏi lại:

142 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Sao lạ vậy? Tui tặng cho em mà.

Huỳnh Mai cười mũi:

– Anh không sợ tôi hạ sát anh bất tử sao?

Bảy Núi cười rộ:

– Sao tui lại sợ cà! Tui không thấy em phải... bắn tui ở chỗ nào hết.

Huỳnh Mai chưng hửng:

– Coi, tôi bắn anh không được sao?

Bảy Núi làm ra vẻ ngớ ngẩn:

– Nhưng bắn vào lúc nào? Tui là dân sống quen với súng đạn, nhiều khi không cho nổ súng thấy ngựa ngáy tay chân, không nghe tiếng súng đạn thấy buồn như nhớ ông bà ông vải... thì em dễ gì giết tui được bằng thứ đó?

Huỳnh Mai hăng hái đáp:

– Giả tử như tôi chờ anh ngủ mê không được sao?

Bảy Núi lại cười lớn gục gặt đầu:

– À, chờ tui ngủ mê! Tới chừng đó em bắn tui làm gì nữa? Tui mà ngủ mê thì... (hắn nhìn kỹ vào người Huỳnh Mai) mọi việc cũng đã xong xuôi hết rồi. Em mà giết được tui thì em cũng vậy thôi: Hay tệ hơn nữa, em còn sống đời để em phải nhớ đời cái đêm mà... dầu sao hai đứa mình cũng như vợ chồng, tui mà ngủ mê thì phải có sao... tui mới ngủ mê chớ? Và ngủ mê như vậy rồi « phăng » một tiếng, tui chết luôn thì cũng sướng cái thân. Chỉ còn số phận của em lúc đó...

Huỳnh Mai buông bao đựng súng bên đùi mình:

– Số phận của tôi thì ăn thua gì?

Bảy Núi chắt lưỡi liên liên rồi đều giọng giải thích:

– Lúc đó... cố nhiên là em đã không còn là con gái như vậy nữa, và một tiếng súng nổ kia – chưa chắc tui

đã chết – sẽ kêu tui em út của tui vô đây. Mấy thằng nhỏ tánh nóng chó đâu được điềm đạm như tui đây.

– Bất quá tôi chết là cùng!

Bảy Núi lên giọng quở rầy:

– Chết là dễ nhứt. Nhưng cái đáng ngại là cách chết. Tui đây là một tay mà thiên hạ thường cho là uống máu người không biết tanh, vậy mà tui phải chạy tép như ở lần tui nó xử một con Việt gian.

... Con đó, còn trẻ cỡ như em vậy nhưng ô đề kịch cộm hơn vì nó là dân ruộng rẫy, (ngừng một giây như để hồi tưởng lại cảnh tượng đã xảy ra, Bảy Núi chậm rãi tiếp lời)... Tui còn nhớ rõ, con nhỏ đó thiệt gan lì. Tui có biểu mấy thằng nhỏ đem giết phứt cho rồi nhưng tui nó không nghe...

Huỳnh Mai nóng nảy ngắt ngang:

– Nói vậy anh là bù nhìn à?

Bảy Núi điềm đạm đáp:

– Đối với đàn em, mình chỉ có quyền khi mình lo cho công việc chung. Tụi nó đang ức lòng vì một con Việt gian thì đầu mình biết tụi nó làm quá, mình cũng không thể la hét tụi nó được... Bởi vậy đôi khi mấy đứa em út có hăng hái quá rồi xô đôi chút, tui cũng mằn ngo. Được cái tụi nó làm bậy chút đỉnh nhưng không dám lòn mặt tui, vì tụi nó hiểu là tui rộng lượng. Thiệt là kỳ, dân của tui, mấy thằng nào hay làm bậy nhứt lại là những thằng mà khi có chuyện lại bất kể mạng sống...

Huỳnh Mai sốt ruột:

– Thôi, tôi biết dân của anh bảnh rồi mà! Còn cái cô anh nói đó...

– À... tui còn nhớ tụi nó tra tấn con nhỏ đủ kiểu. Tụi nó còn xài tới một ổ kiến vàng...

Huỳnh Mai rùng mình, vội nói:

– Thôi, anh khỏi kể nữa. Mấy người tàn nhẫn vô ơn đạo như vậy....

Bảy Núi vẫn ung dung kể tiếp:

– Cuối cùng biết không thể làm gì hơn được, tui nó mới lật con nhỏ ra... cả mấy chục thằng lặn chớ bộ ít ỏi gì sao? Lúc đó tui có công việc đi xóm, tới chùng dĩa tui thấy con nhỏ nằm chàng hảng chệch ra đó, máu me tùm lum, tui mới la rầy và biểu tui nó đem chôn người ta cho rồi...

... Tui nó nói rằng con nhỏ chưa chết.

Huỳnh Mai lặc giọng kêu lên:

– Tôi bảo anh đừng kể nữa!

Bảy Núi làm như không chú ý đến cô ta:

–...Tui mới nói rằng: nếu chưa chết thì tui bày cho nó một viên đạn hay một lưỡi ba-nha gì cho rồi chớ chẳng lẽ để đó phơi khô cho ruồi bu kiến đậu hay sao? Tui nó mới cho biết là đang đóng bè chuối để « tổng gió » con nhỏ. Tui nó chờ cho nước « nhữn » lớn, đem con nhỏ trơ trụi không mảnh vải che thân như vậy buộc banh tay chân lên một bè chuối ghim một bản án lên đó luôn rồi thả cho nó trôi lên miệt chợ...

Huỳnh Mai rên rĩ:

– Thiệt là « con mê » mọi rợ!

Bảy Núi cười nhẹ:

– Kể ra tui nó làm cũng hơi quá nhưng mấy ông nội khác ở trong này còn xài nhiều kiểu tản thần nữa. Mình biết vậy nhưng không nói được. Mình quánh giắc quánh giã chớ bộ đi cúng chùa hay làm chay gì sao? Bởi vậy tui mới hồng sợ em làm bậy với khẩu súng. Em có ăn học nên thấy thoáng qua là đã biết hết ráo trội.

Đó là tui chưa nói đến số phận của mấy anh em kia. Em mà đại đột làm cho tui trầy da một chút thôi là tui chưa kịp ra lệnh, tui nó cũng mần thịt hết ráo trội cái đám kia.

Bảy Núi ngừng một giây, dịu dàng tiếp lời:

– Tui biết là em không nghĩ đến chuyện đó nên mới trả khẩu súng cho tui, nhưng tui đã tin em thì tui còn cầm lấy làm gì? Em cất đi. Khuya rồi em.

Mấy giọt nước mắt nóng hổi lan chảy trên má Huỳnh Mai. Mỗi lúc cô càng chua xót biết thêm là mình quá nhỏ bé trong tay của Bảy Núi.

Tệ hại hơn nữa là tiếp theo những cử chỉ rụt rè lúc ban đầu của hấn, Huỳnh Mai đã tạo cho hấn có dịp để phô trương ưu thế của hấn qua những lời lẽ điềm đạm nhứt.

Sự điềm đạm đến rợn người ấy làm cho Huỳnh Mai tiêu rụi luôn mọi ý chí chống cự. Phải chi hấn như một tên say cuồng bạo, đối xử với cô ta như một con thú dữ vồ lấy mồi thì, bằng những phản ứng tự nhiên, thế nào Huỳnh Mai cũng liều mạng với hấn một phen.

Riêng phần Bảy Núi, như được khích lệ vì thái độ « chết cứng » của Huỳnh Mai, và hứng khởi thêm qua những lời « dẫn mặt » của mình mới rồi, trở nên chững chạc hơn.

Nhưng vốn là người cẩn thận trong mọi trường hợp, hấn muốn nhóng thử Huỳnh Mai một lần chót. Hấn ngồi nhích lại nắm lấy hai cánh tay Huỳnh Mai vuốt ve đoạn ghé mặt hôn phớt lên mặt cô gái. Chốt

râu trái ấu của hắn quét nhẹ lên má Huỳnh Mai và cô chỉ kịp rùng mình co rúm người lại.

Bảy Núi buông tay cô ta ra ngay chứ không vội tham lam.

Hắn cười khì khì và dịu dàng bảo Huỳnh Mai với một thứ giọng của người lớn nói với trẻ con hơn là thứ giọng của người đàn ông hối thúc người đàn bà:

– Em nằm xuống bên trong đó em.

Và không đợi Huỳnh Mai nghe theo, hắn đứng dậy, khoan thai mở hàng nút của chiếc áo py-da-ma hàng đen, trịnh trọng đưa một tay lên để tụt sợi dây bùa đeo xéo từ cổ qua nách ra.

Hắn nâng sợi dây bùa lên trán một cách thành kính, lẩm nhẩm đọc những lời gì không rõ, đoạn gấp sợi bùa lại làm sáu và nhét luôn vào túi áo trên.

Hắn day qua mỉm cười chỉ vào chỗ cất sợi bùa, giải thích với Huỳnh Mai đang trố mắt nhìn hắn:

– Thứ này kỵ sào quần sào áo và đàn bà. Có lần tui mần ẩu, sau đó bị mấy Ông hành gần chết!

Dứt lời hần cỏi luôn chiếc áo bi da ma hàng đen mắc lên đầu tre nơi vách.

Hần chợt ngھn cổ lên nghe ngóng, đoạn ung dung bước lại của buồng vách hé tấm vải để ngó chừng về phía Thế.

Thế vẫn nằm trên võng, tay gối dưới đầu, chân bắt chéo vào nhau.

Bảy Núi không sao thấy rõ nét mặt của Thế ra sao nhưng hần có thể đoán chừng được phần nào tâm trạng của kẻ nằm trên võng ấy qua đốm lửa đỏ trên đầu điều thuốc của anh ta.

Đốm lửa ấy liên tiếp sáng lên theo nhịp điệu dồn dập của người hút thuốc. Một người hút thuốc nóng nảy bất cần đến hương vị của điều thuốc trên môi mình...

Bảy Núi buông lá màn xuống quay vào.

Huỳnh Mai tinh mắt hỏi liền, giọng cố giữ thấp:

– Ảnh ngủ chưa?

Bảy Núi khẽ đáp:

– Ngủ. Say rượu mà em.

– Vẫn nằm ở văng?

– Ừ.

Huỳnh Mai ngập ngừng:

– Muỗi cắn ảnh chết... sao anh không kêu ảnh vô mừng ngủ?

Bảy Núi có sẵn câu trả lời:

– Anh có dặn chừng thằng gác mọi việc. Thôi để ảnh nằm đó một chút cũng chẳng sao. Bây giờ mình kêu ảnh dậy... chỉ làm cho ảnh mất ngủ và phiền cho ảnh. Theo ý tui thì mình cũng nên... nể mặt ảnh một chút.

Không biết sao, câu nói ấy làm cho Huỳnh Mai thầm cảm ơn Bảy Núi. Có lẽ cô cũng tìm được ở câu

ấy mọi sự... đồng lõa thầm kín cho trường hợp khó xử của mình.

Huỳnh Mai thở dài, nói buông thỏng:

– Thôi cũng được.

Rồi cô lại hỏi:

– Cái gì mà ồn ào ở nhà sau vậy?

Bảy Núi mỉm cười:

– Mấy thằng nhỏ ăn nhậu đó mà!

Huỳnh Mai khẽ gật đầu. Những tiếng ồn ào ấy làm cho cô đỡ ngượng nghịu hơn. Ít ra những âm thanh ấy chứng tỏ thêm rằng, không ai còn chú ý đến cô ta. Cũng như ở ngoài kia, Thế đang « ngủ say » trên võng...

Huỳnh Mai, qua lúc phải đương đầu với Thế trên mâm cơm, ước mong rằng những giây phút sắp tới đây sẽ trôi mau trong sự hờ hững, trong sự lãng quên của mọi người kể cả Thế. Cô muốn coi nó như một

tai nạn xảy ra không có sự chứng kiến đầu là gián tiếp đi nữa, của một đệ tam nhân nào...

Như cất bớt được một gánh nặng, Huỳnh Mai thở ra, xô bao súng của mình xuống dưới chân giường đoạn rón rén nằm lên chiếu.

Bảy Núi không ngờ mọi việc xảy ra một cái trôi chảy như vậy. Hắn ta trở nên tự tin như cũ.

Hắn định bước thẳng đến chõng nhưng không biết nghĩ sao lại tiến đến chỗ cây cột tre, kín đáo và nhanh nhẹn móc khẩu ru-lô ra khỏi bao để mang giấu dưới chiếu trên đầu nằm, cạnh chiếc gối còn trống...

...Bên ngoài, Thế tỉnh táo hơn bao giờ hết. Hơi rượu hạ bớt cùng với sự nóng nảy lúc ban đầu khi anh ta phải ép lòng cư xử cho « lợi gan » Huỳnh Mai. Tỉnh táo để rồi không có gì làm cho anh ta khó chịu cho bằng những tiếng nói chuyện lào xào của Bảy Núi và Huỳnh Mai từ trong căn buồng vang ra. Giá họ lớn tiếng đối đáp với nhau thì Thế còn đỡ ức hơn!

Theo Thế, những tiếng nói chuyện thầm thì kia là cả một sự đồng lõa giữa Huỳnh Mai và Bảy Núi,

và Thế hận nhứt ở chỗ họ như cố tình giữ « ý tứ » vì mình, vì thương hại một kẻ đang nằm... bên lề cuộc ái ân như mình!

Thế nghiêng răng liếc chừng về phía tấm vách buông. Anh ta xốn mắt vì lá màn vải mỏng manh kia. Mỏng manh nhưng lại có giá trị của một thứ... của mà anh ta không làm sao xô ngã được!

Thế giật mình khi chợt thấy qua mí vách, một phần của chiếc áo đen của Bảy Núi vung lên để mắc yên vào đầu cột tre.

Anh ta rít mấy hơi thuốc liền và mãi khi thấy nóng bỏng ở môi, anh ta mới vội ném đuôi thuốc xuống đất.

Anh ta nhìn kỹ đầu cột tre và mới để ý đến sợi dây nịt mang bao súng lục của Bảy Núi cũng mắc trên ấy.

Vài viên đạn dính trên dây da ló ra ngoài cùng với khúc dây nịt cong vòng theo cột tre đó.

Tự nhiên, một ý nghĩ mới mẻ thoáng qua óc Thế và anh ta thấy khoan khoái đôi chút.

Tuy vậy anh ta dư biết rằng lúc này mình không thể làm gì khác hơn là nằm dán lưng lên văng.

Ngoài sân, tên thủ hạ của Bảy Núi như buồn chân vì tự nãy giờ ngồi ì trên một chiếc ghế đẩu, bắt đầu xách súng đi tới đi lui, miệng ngêu ngao mấy câu vọng cổ lộn xộn từ bài này bắt sang bài kia.

Thế khắc khoải nhìn lên đầu cột tre, và nóng lòng vì mãi một lúc khá lâu mà trên ấy chỉ có mỗi một chiếc áo đen của Bảy Núi.

Trong buồng vẫn có tiếng nói chuyện thầm thì. Thế cau mày và tự hỏi sao « họ » lại có thể nói chuyện dai như vậy.

Thật là kỳ, Thế nóng nảy muốn cho việc này xong gấp. Anh ta vẫn liếc chừng lên sợi dây nịt mang bao súng của Bảy Núi.

Dầu vậy, anh ta vẫn giật nảy người và đâm ra hồi hộp lạ khi nghe nột tiếng động khẽ trên đầu vách: anh ta nhận ra ngay là hiện có đủ bộ y phục của Bảy Núi trên ấy và có lẽ vì ném mạnh tay trong một lúc hấp tấp nào đó, chiếc quần hàng đen của Bảy Núi

không được móc lên đầu cột tre mà lại vắt ngang lên mí vách và ló hẳn một đoạn lưng dài ra phía bên ngoài...

Thế nhổm hẳn người lên. Anh ta muốn bò chui vào mùng giăng sẵn trên bộ ván giữa để có thể nghe ngóng dễ dàng hơn, nhưng nghĩ tới chỗ « sĩ diện » anh ta lại thôi.

Tuy nhiên, anh ta rất thắc mắc ở chỗ tại sao trong buồng lại... êm rơ sau khi đã có độc bộ py da ma hàng đen của Bảy Núi nằm yên từ lâu trên đầu mép vách lá.

Đôi lúc, Thế lại đâm « hy vọng » rằng đây chỉ là một trò đùa do Huỳnh Mai xúi biểu Bảy Núi bày ra để phá mình chơi, chớ chẳng lẽ họ vào đó để ngủ một giấc rất bình thường như mọi người, không có việc gì khác để làm?

Chợt có tiếng thì thầm trong buồng. Rồi những tiếng sột soạt, những tiếng động nho nhỏ. Trí tưởng tượng của Thế phải làm việc rất nhiều, phải suy đoán lung tung để mong đi đến một kết luận rõ rệt về những âm thanh nho nhỏ nhưng khác biệt nhau đó.

Thế thấy xót xa ngang khi chợt nhớ rằng trong căn buồng kia chỉ có thể để một chiếc chõng tre như anh ta thường thấy ở miệt quê.

Và không biết sao, Thế chờ đợi, sốt ruột chờ đợi những tiếng động đáng lý ra phải có trong những trường hợp tương tự như vậy.

Chẳng lẽ Huỳnh Mai ưng thuận cuộc hôn nhân kỳ lạ này? Và dầu sao đi nữa, chẳng lẽ một thiếu nữ còn trong trắng – Thế tin tưởng Huỳnh Mai phải như vậy – chẳng lẽ một thiếu nữ thế ấy lại có thể có đủ mọi sự bình tĩnh để giữ một sự im lặng không hợp lý chút nào như thế kia?

Hơn nữa còn có Bảy Núi... Thế không làm sao không thắc mắc cho được với một kẻ thô bạo như Bảy Núi lại có thể có những cử chỉ dịu dàng, những cử chỉ lịch sự đến mức độ im lặng như thế kia.

Vô lý! Ngay đến một kẻ « ngoại cuộc » như mình đây mà Thế còn nghe rõ hơi thở dồn dập của mình. Anh ta phải há miệng ra để đỡ « khua động » hơn.

Một tiếng cười khẽ, gần như là một thứ tiếng

rít trong kẽ răng của Bảy Núi làm cho Thế nhảy nhồm. Đúng là hẳn ta đang khoái trá một cách man rợ về một điều gì.

Đầu óc Thế như lòng búng vì não cân quá căng thẳng, căng thẳng đến độ kiệt hoại vì phải cố đoán nhận, cố gạn lọc, cố phân biệt từng một tiếng động nhỏ.

Thế muốn tin rằng mình có định kiến và quá giàu tưởng tượng. Nhưng còn tiếng cười rõ rệt của Bảy Núi kia? Ít ra tiếng cười ấy cũng « xác nhận » được một điều gì...

Thế nhớ trực lại những lúc mình gần gũi với Nhạn trên căn nhà sàn biệt lập... Nhạn không giữ ý tứ đã đành nhưng còn anh ta, đôi lúc anh ta cũng không còn đâu tỉnh táo để kè né, để giữ gìn từng chút một. Nhưng đó là một căn nhà biệt lập không có hàng xóm láng giềng, không có một bóng người lai vãng.

Còn ở đây... Thế đau xót khi nghĩ rằng chắc họ đã kể như mình say rượu hết còn biết đất trời gì nữa, và tên thủ hạ đi tới đi lui trước sân kia như không còn chú ý đến mọi việc gì khác ngoài việc rán

gân cổ lên để ca những câu vọng cổ mà chắc anh ta tưởng là mùi mẫn ghê lắm.

Chỉ còn có những tiếng cười nói và tiếng bát đũa va chạm ở phía sau bếp. Thế lại càng thù ghét thứ tiếng động ấy vì cho rằng nó « tọa rập » với Bảy Núi để khóa lấp chuyện thầm kín trong căn buồng kia...

... Ở bên trong vách lá, lúc ban đầu Huỳnh Mai chú ý nghe ngóng những sự động tĩnh bên ngoài, nhứt là về phía Thế hơn là phải quan tâm đến những cử chỉ của Bảy Núi.

Đến khi hắn ta đặt lưng nằm xuống bên cạnh, cô mới giật mình, thấp giọng hỏi cuống:

– Bộ ảnh ngủ thiệt rồi sao?

Bảy Núi ngơ ngác trong một giây rồi hỏi đùa lại:

– Sao em không hỏi là tui đang sửa soạn... ngủ?

Giọng của Huỳnh Mai thấp xuống thêm:

– Chắc ảnh say thiệt phải không anh?

Bảy Núi nhích gối lại:

– Ừ, Giả say lắm. Em không thấy hồi nãy ảnh nói nhiều đó sao? Say như vậy là tốt chứ không sao đâu em à...

Huỳnh Mai thở dài:

– Ừ... Tôi cũng muốn vậy... nhưng coi chừng ảnh trúng gió...

– Chút nữa tôi khiêng thẳng chả vô mừng mà. Tại em muốn mời chả qua...

Huỳnh Mai nín thinh, Bảy Núi đặt tay nhẹ lên vai cô ta:

– Thôi đừng nhắc đến chả nữa mà em, giờ phút này mọi việc đều êm xuôi hết. Em không nên bận bịu chi nữa cho nó thêm buồn bực vô ích, đằng nào em cũng... nằm ở đây...

Bảy Núi chợt « thấy » Huỳnh Mai rùng mình dưới tay mình và co ro người lại. Hấn vội vỗ về:

– Hồng sao đâu em à. Tui coi bộ vó bậm trợn như vậy chứ cũng biết đối xử mềm mỏng với đàn bà. Nhứt là với em đây. Em nghĩ coi, em mà khi dễ tui ngay trong đêm nay thì tui còn mặt mũi nào ngó em nữa? Hai đứa mình phải nương tựa vào nhau.

Huỳnh Mai cố gắng lên tiếng:

– Còn anh Thế ở ngoài...

Bảy Núi nhích sát lại, sốt sắng nói:

– Tui biết nhiều mà! Mình ăn ở với nhau còn lâu dài về sau thì trong đêm nay dầu sao cũng... phải giữ ý giữ tứ. Em không thấy tui rón rén từng chút một sao?

Bảy Núi chứng minh sự « rón rén » liền theo đó bằng những cử chỉ nhỏ nhẹ, nâng niu nhiều hơn hưởng thụ.

Và Huỳnh Mai chỉ có thể im lặng, hay nhiều hơn nữa là xoay người đưa lưng về phía Bảy Núi vì co rút lại thêm.

Đó là điều làm cho cô vừa khổ sở mà cũng vừa tủi nhục. Khổ sở vì không có lý do gì để chống cự, dù chỉ là một sự chống cự tuyệt vọng. Hơn nữa, cô còn nghĩ đến Thế đang nằm ngoài vòng cách căn buồng oan nghiệt này không hơn năm bước.

Rất có thể Thế còn thao thức, và biết đâu anh ta cũng đang trăn mình chịu đựng để khỏi gây thành một tiếng động nhỏ nhoi nào khả dĩ làm bận lòng người ở bên kia buồng?

Huỳnh Mai rưng rưng nước mắt khi nghĩ đến điều ấy. Cô khổ sở nhưng sẵn lòng chấp nhận một sự im lặng để khỏi làm xốn xang Thế nếu anh ta vẫn còn thức.

Và sự im lặng rất mực thụ động ấy còn làm cho Huỳnh Mai tủi nhục rất nhiều. Tủi nhục vì trong những giây phút, mà cuộc đời của một người con gái sắp đón nhận một sự biến động chẳng những thay đổi hẳn cơ thể mà còn định đoạt hẳn tương lai, cô đã không được có một sự cuồng nộ để chống đối với một sự ép buộc mà kết quả là làm gãy tan những mộng ước thầm kín và tha thiết nhất hằng có ngay từ tuổi dậy thì.

Và cũng do đó, cô càng tủi nhục thêm bao nhiêu nấc nữa khi nhớ thêm rằng trong những giây phút ấy mình cũng chẳng được hưởng, vĩnh viễn chẳng được hưởng một sự khoái cảm gần như là kỳ bí pha lẫn bằng then thua, bằng hồi hộp, bằng lo âu và bằng cả một sự náo nức đến nghẹt thở chỉ có thể có được trong một vòng tay yêu dấu ở chót đường chín muồi. Con gái và trên ngưỡng cửa ngậy dại Đàn bà...

Rồi một vài giây trôi qua trong sự hài lòng của Bả Núi và trong cả sự bận rộn thầm lặng của hấn ta.

Huỳnh Mai trở nên trầm tĩnh và dễ dãi hơn: nghĩ đến Thế, đến hoàn cảnh của mình, Huỳnh Mai chợt tìm thấy ở thái độ tiêu cực của mình một ý nghĩa hy sinh.

Đó là niềm an ủi cuối cùng và là một thứ «chứng chỉ» cho phép cô nằm ngay lại theo đà tay của Bả Núi.

Nhưng rồi Huỳnh Mai cũng không khỏi xót xa luyến tiếc từng làn da, từng thớ thịt từng là niềm kiêu hãnh khá... độc ác của mình trước những cặp mắt thèm khát của bọn đàn ông.

Cô nhớ đến Thế và căm giận anh ta vô cùng. Cô xem Thế như là một kẻ chịu trách nhiệm chánh về sự phí phạm mà từng giây, từng phút đã trở thành hoang phí đến khánh tận và vô phương cứu chữa suốt trọn một đời người!

... Huỳnh Mai hé răng ra để thở và mới biết mình đang khóc thầm.

Những giọt nước mắt nóng hổi ràn rụa thấm trên má trong lúc sống lưng như mướt mồ hôi lạnh. Như một người chỉ la trộm được khi tên trộm đã vọt chạy ra ngoài, Huỳnh Mai mới nhận ra là không còn gì nữa.

Quả thật không còn gì nữa! Và cô mới cho phép mình rên khế. Cô nhắm nghiền mắt vì mệt mỏi ngang mà cũng vì... hài lòng tự cho mình đã giữ tròn bốn phận đối với số đông anh em, giữ trọn tình nghĩa đối với kẻ đang nằm ngoài vòng kia và cũng giữ tròn luôn lời giao ước với kẻ đang gục đầu qua một bên vai mình...

Như bị một cây kim nhỏ, nhọn dài đâm suốt từ xoay tóc đến gan bàn chân, Thế giật nảy người và đau nhói theo tiếng rên khế từ phía trong buồng vọng ra.

Anh ta muốn chồm dậy nhưng các đường gân trong tứ chi như cắt đứt. Anh ta tưởng chừng như chỉ có thính giác của mình là còn sử dụng được để chịu khổ hình nghe cho kỹ, cho rõ thêm hơi thở to như rống của Bảy Núi. Rồi tiếng người lăn mạnh lên mặt chông, rồi sau đó ít lâu tiếng ngáy đều đều của Bảy Núi.

Thế bình tĩnh trở lại đôi chút. Anh ta liếc chừng là đầu vách và giận sôi khi thấy bộ quần áo đen của Bảy Núi vẫn nằm yên trên ấy. Thế tưởng tượng ngay đến tấm thân thô kệch no đủ một cách thú vật của hắn ta...

Thế tự nhiên chú ý liền đến sợi dây nịt mang bao súng của Bảy Núi.

Anh ta ngóc đầu lên nhìn ra sân. Tên thủ hạ của Bảy Núi như yên trí là mọi việc đã êm đẹp và đã được báo hiệu bằng tiếng ngáy như sấm của đại ca của

mình, tiếp tục ngêu ngao ca vọng cổ to hơn nữa để cho đỡ buồn ngủ.

Thế đứng lên, dềnh dàng bước lại bộ ván giữa cốt để cho tên kia ngó thấy.

Tên này chỉ ngừng ca trong một giây và khi thấy Thế loạn choạng chui vào mùng như một người đang ngái ngủ, hắt lại tiếp tục trối giọng như cũ...

Thế xô chiếc mền ra tạo thành một đồng lù xù dài có vóc vạc như người nằm ngủ, đoạn rón rén vạch mí mùng ở phía khuất bên trong, chui ra, bò lại vách buồng.

Sau khi nghe ngóng động tĩnh và canh chừng tên gác trước sân, Thế đứng nhanh lên nhón chân với tay gỡ sợi dây nịt trên đầu cây cột tre ra.

Thế toát mồ hôi khi chợt nhận thấy chiếc dây nịt nhẹ nhõm một cách khác thường. Anh ta hiểu ngay là không có khẩu súng lục trong bao và vội buông tay ra.

Thế ngồi thụp xuống, dáo dác ngó quanh. Anh

ta muốn tìm một khúc cây, khúc củi hay bất cứ vật gì rắn cứng khác để làm thứ khí giới tạm và cuối cùng mừng trở lại chợt thấy chiếc mác vót tre giắt trên nẹp vách cạnh bàn thờ.

Anh ta bò lần lại và nhanh nhẹn lấy cây mác xuống, sẵn thấy trên bàn thờ có chiếc đèn pin, Thế vớ luôn.

Xong xuôi, anh bò lại phía cửa buồng. Vẫn có tiếng ngáy đều đều và to lớn một cách dễ ghét của Bảy Núi, và phía trước giọng ca vọng cổ như không hề biết mỗi một của tên gác.

Dưới bếp vẫn tiếng cười nói chen lẫn với tiếng bát đũa va chạm nhau.

Yên tâm, Thế mon men lại gần tấm vải màn che cửa buồng. Anh ta toan lách chui vào nhưng không biết nghĩ sao anh ta đứng lên, đường hoàng vạch bát lá màn để tiến vào buồng.

Đến lúc này, Thế giới biết hoảng sợ. Bảy Núi mà thức giấc bất tử là kể như cuộc đời anh ta tàn. Dầu sao thì anh ta cũng không thể lùi nữa được.

Thế thở ra mấy hơi dài và đều để cho mình đỡ hồi hộp hơn. Anh ta nhìn kỹ vào mùng và mặc đầu ánh đèn bên gian nhà ngoài lò mờ chiếu vào, anh ta cũng phân biệt được Bảy Núi nằm về phía nào. Thật là quá dễ: tấm thân to lớn đen sì của Bảy Núi như chiếm gần hết mặt chõng và tận trong cùng, vóc vạc dài, nhỏ của Huỳnh Mai như trắng muốt thêm bên cạnh thân mình « trâu cui » của Bảy Núi.

Thế nóng mắt khi chợt nhận thấy mớ quần áo của Huỳnh Mai lỏng thong giắt trên thành chõng. Anh ta không hiểu nổi tại sao mớ quần áo đó lại còn có thể nằm sóng sượt trên ấy.

Thế chỉ muốn bỏ ra ngoài ngay nhưng rồi anh ta nghiêng rặng, nắm chặt cán mác, tiến lại cửa mùng. Tiếng ngáy đều đều của Bảy Núi làm cho Thế có cái cảm giác kích thích của kẻ đang chiến thắng và man rợ của kẻ đang phục thù rửa hận. Anh ta nghĩ ngay đến bộ ngực rộng lớn của Bảy Núi đi liền với mũi mác bén nhọn. Anh ta cũng nhớ rằng Bảy Núi là một tên giỏi võ, và nếu ngay trong giây đầu anh ta không giết được Bảy Núi thì kể như nạp mạng lại cho hắn ta.

Thế cũng nhớ lại sợi dây nịt với bao súng không và dư biết rằng Bảy Núi đặt khẩu ru-lô của hắn trên đầu giường.

Anh ta muốn đoạt khẩu súng ấy trước nhưng lại sợ làm kinh động hắn ta.

Dầu sao. Thế cũng phải hành động gấp.

Anh ta cẩn thận vén mùng lên, nhìn kỹ khuôn ngực rộng của Bảy Núi trong một giây rồi giơ thẳng ngón mác lên.

Một tiếng la hoảng của Huỳnh Mai:

– Ai đó vậy? (rồi cô rên rỉ)... Trời ơi anh Thế!

Tiếng ngáy của Bảy Núi bật ngang và trong lúc Thế còn đang lỡ bộ, đôi chân của Bảy Núi phóng liền ra hai cái đá song phi nhanh như « bấm nút ». Cũng may đó chỉ là một thứ phản ứng « hoảng » của Bảy Núi và Thế lại đứng ở gần đầu giường ngoài hắn tầm chân của Bảy Núi, Thế vội bật đèn pin lên chiếu thẳng vào mặt Bảy Núi và đè mạnh mũi mác lên ngực hắn ta trong lúc hắn còn đang bị chói mắt, nhưng bàn tay của

hắn cũng đã quơ lên đầu giường mò tìm khẩu súng. Thế đâm hoảng và vì đã trù liệu sẵn trường hợp này (và cũng bị bao súng không trên vách ám ảnh) anh ta không kịp nghĩ suy gì nữa vội lấy chân hất khẩu súng văng xuống đất.

Cử động của Thế làm cho mũi mác hơi dang ra. Tay trái của Bảy Núi vung lên liền và đánh bật khuỷu tay cầm mác của Thế qua một bên. Hắn ngồi chồm dậy liền trong lúc Thế bắt buộc phải lùi lại vì sợ hắn nhảy số đến.

Ánh đèn pin trên tay Thế run run rọi thẳng lên mặt Bảy Núi và anh ta vội rùn người xuống bỏ ngọn mác ra để quơ chụp lấy khẩu súng trên mặt đất.

Bảy Núi tỉnh trí, cười khẽ lên tiếng hỏi Thế bằng một giọng nửa như đùa nửa như trách móc:

– Đại ca làm gì kỳ vậy?

Thế đổ mồ hôi hột, trong lúc Huỳnh Mai vội chụp lấy khẩu súng của mình ở dưới cuối giường rồi nhảy rột xuống đất.

Bảy Núi liếc chừng cô ta rồi lại cười:

– Hồng thắng em! Coi chừng té! Và em nên bận quần áo vô kéo đại ca Thế đây thấy vậy đại ca nóng mắt!

Vừa nói Bảy Núi vừa lấy tay nắm lấy chiếc gối, nhưng rồi hần thở dài bỏ ra khi nhớ ra mình còn đang ngồi trong mùng và không làm sao ném vật gì ra để dọn đường phóng chạy được.

Huỳnh Mai lật đật mặc quần áo, Thế thấp giọng bảo cô ta:

– Chị ra, canh chừng thằng gác cửa. Thế nào nó cũng vô...

Thật ra anh ta cũng đâm ra quýnh và biết rằng mình chỉ có cách liều mạng một cách khá tuyệt vọng.

Huỳnh Mai vội móc súng bỏ vào túi đoạn chạy ra cửa buồng rồi đi thẳng ra ngoài. Cô thấy tên gác đang đứng ngó dáo dác vào phía trong nhà, và khi hần thấy Huỳnh Mai bước ra, hần cất tiếng hỏi khê:

– Tui nghe có tiếng ạch đụi gì trong buồng.

Huỳnh Mai làm ra vẻ xẻn lẻn:

– Anh Bảy... ảnh giỡn đó mà!

Tên kia nhoẻn miệng cười:

– Tui cũng đoán chừng như vậy nên chưa dám chạy vô. Và cô đi đâu đó?

Huỳnh Mai vội lấy chiếc bình tích trên bàn thờ, ung dung đáp:

– Tôi rót nước cho ảnh.

Tên gác liếc chừng về phía buồng Bảy Núi và khi thấy có ánh đèn pin, hấn lại nói « chắc ảnh bắt muỗi » rồi bỏ đi để tiếp tục nghe ngao ca vọng cổ như cũ.

Ở phía sau bếp chỉ còn một thứ giọng lè nhè của mấy kẻ say rượu nói qua nói lại.

Huỳnh Mai yên tâm bước trở vô buồng.

Thế vẫn ghìem súng, chong đèn pin và Bảy Núi vẫn ngồi yên trong mùng. Tự nãy giờ Thế chưa nghĩ ra cách nào ổn thỏa để buộc Bảy Núi rời khỏi chõng, nhứt là khi anh ta thấy hấn chịu ngồi yên chớ không kêu la gì hết.

Đúng là hấn đang mưu tính một cú gì đây...

Do đó, Thế vững tâm khi thấy Huỳnh Mai bước vào một cách khá « ngang tàng ». Và cô nói liền:

– Bên ngoài êm lắm!

Nghe nói thế, Bảy Núi cười khẽ nhạo lại:

– Êm lắm! Cần thận đó nghe! Máy người sơ sẩy một chút là rồi đời đa!

Thế rít lên:

– Mày mà la lên thì nát óc liền!

Bảy Núi chắt lưỡi rầy rà nho nhỏ:

– Đùng nóng! Đợi anh phải dặn tui thì quá trễ

rồi. Tui có thêm la đầu! Bây giờ anh làm cái gì thì cũng trễ hết. Đáng lý ra anh phải đâm tui liền thì hoặc may tui còn chết, nhưng chưa chắc mấy người sống được... Nè anh Thế, anh chưa có giết người lần nào bằng dao thì làm sao anh biết cách đâm tui chết không kịp ngáp được? Ít ra tui cũng vùng vẫy, đập tay đập chun rầm rầm và nội bấy nhiêu đó anh cũng bị tui em út của tui vây rồi.

Thế nao núng nhưng cũng quát khê:

– Câm miệng lại. Nhưng bây giờ anh lộn xộn là tôi dám bắn lắm.

Bảy Núi lại chặt lưỡi:

– Đừng dại. Bắn thì phải có nổ.

- Có thể là tui chết nhưng anh và... em cùng kia là sao sống được? Sở dĩ hồi nãy tui đá, tui đánh lung tung là vì tui... giựt mình rồi tự nhiên tay chun co búng ra vậy thôi... (hắn cười khì, tiếp lời)... Cũng hên cho anh, tui mệt mỏi oải gân oải cốt ngủ mê nên mới... giựt mình sơ sơ vậy thôi chớ thường khi, chắc anh khó sống quá! Chỗ anh em tui nói thiệt như vậy,

anh nên dẫn đo trong mọi việc chớ đừng lóc chóc có hại. Bây giờ anh cho tui ra chớ bắt tui ngồi chờ hỏ trên chõng như vậy coi kỳ quá mà!

Thế gắt lên:

– Thì anh bước ra. Nhưng không được lộn xộn Anh nên biết rằng tôi đang ở vào tình thế phải liều mạng.

Bảy Núi cười khẽ:

– Khổ quá. Nói bảy hoài. Lúc này anh giết tui thì quá trễ rồi vì kể từ giờ phút này mạng sống của hai đứa mình dính liền vào nhau...

Câu nói ấy của Bảy Núi làm cho Thế nghĩ ngay đến một cách đối phó với tình thế.

Anh ta mỉm cười và ung dung bảo Bảy Núi:

– Đại ca nói đúng. Bây giờ đến lượt tôi nhờ đại ca làm con tin...

Bảy Núi chận lời anh ta:

176 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Trò chơi nguy hiểm đa! Đại ca không đủ sức làm việc đó. Nhích một cái là tình thế có thể lật ngược.

– Tôi biết và cũng phải rán làm để... đáp lễ đại ca chớ biết sao bây giờ!

Bảy Núi cười lạt, rồi lên giọng kẻ cả:

– Xin lỗi, tui nói ra đây, đại ca đừng phiền. Đại ca ngu như con bò!

Ánh đèn pin trên tay Thế run lên:

– Hừ, cho anh nói lớn lối!

– Đừng nóng! Đây ngu hết chỗ nói: tui hổng hiểu đại ca làm những chuyện lằng nhằng này để làm gì? Đại ca cứ nằm ngủ cho tới sáng thì đại ca và mấy anh em ở bên cũng được thả. Trái lại, đại ca bộp chộp để sơ sẩy thì có phải cả bọn chết hết không?

Huỳnh Mai liếc chừng Thế và thấy anh ta nhú mày.

Bảy Núi đều giọng nói tiếp:

– Đúng là đại ca muốn hại anh em, muốn tìm chuyện rắc rối. Mấy cha có ăn học hay làm bậy... nguội như vậy lắm. Việc qua rồi mấy cha chịu thua và một khi nghĩ lại thắm đờn, mấy cha « tự ái » lên rồi làm càn, làm đại cho... sướng chứ không kể gì chuyện được hết!... Ờ, hay là đại ca nghĩ đến... em Huỳnh Mai rồi nóng mũi? Như vậy càng... vô ích nữa! Mọi việc xong xuôi rồi hết trơn.

Ngón tay của Thế kèm chặt cò súng trong lúc Bảy Núi cười khì rồi lên giọng « tâm tình »:

–... Tiện đây tôi cũng nói thêm. Tui không dè đại ca nói thiệt. Cổ... tốt lắm. Cổ ở chung lạo xạo với mấy đại ca như vậy mà không... hề hấn gì thì cũng giỏi lắm! Tui phục cổ và mến cổ nhiều hơn nữa.

Huỳnh Mai xấu hổ quay qua cự nự Thế:

– Anh để cho thằng cha nói lắm nhảm hoài sao!

Thế chưa biết đáp sao thì Bảy Núi đã lên tiếng trách đùa Huỳnh Mai:

– Em này hổng có lòng dạ gì hết. Em quên hết ráo truyện... tình nghĩa của hai đứa mình nóng hôi hổi mới rồi sao? Em nên nói cho anh Thế biết là mọi việc xong xuôi êm thắm kéo ảnh còn thắc mắc, (hướng về phía Thế, hắt tiếp lời). Đó đại ca thấy chưa, đại ca can thiệp đã quá trễ. Giả tử như hồi nãy đại ca thọc tui một móc tui có chết thì em Huỳnh Mai kia cũng vậy thôi và đại ca mang thêm cái tội là làm cho em góa chồng một cách tức tử và...

Thế ngắt lời hẳn:

– Thôi anh ra đi và đừng mong nói khích tôi vô ích.

– Tui muốn cho đại ca tỉnh táo lại chớ khích đại ca để đại ca làm ẩu nữa à!

– Thì bước ra cho mau! Hai tay để lên đầu!

Bảy Núi cười khế đoạn ngoan ngoãn đặt hai tay lên đầu. Thái độ cười nói như không của hắn làm cho Huỳnh Mai lẫn Thế đều thêm lo.

Bất chợt Huỳnh Mai đưa mắt nhìn mình. Thế làm tỉnh bảo cô ta:

– Chì móc sủng ra, phụ canh chừng hấn với tôi nếu hấn lộn xộn mình cứ hạ hấn rồi ra sao thì ra.

Bảy Núi thở dài rất to:

– Thôi mà! Cho tui xin can. Tui coi mũi sủng của mấy người không nhằm vào đâu hết. Tui xin nói trước thế nào cũng có lúc tui quật lại. Tự nãy giờ bị vướng cái mùng chớ hông thôi anh rồi đời, và bị có tấm vách ván bổ kho ở phía sau chớ nếu là vách lá như mặt trước thì tui cho anh ngáp gió từ lâu. Bây giờ tui bước ra ghen!

Dứt lời hấn thả đôi chân khỏi mí mùng, một đôi chân đen thui và đầy lông lá dưới ánh đèn pin chiếu thẳng...

Thế vội chận hấn lại:

– Khoan xuống đã! Ngồi y như cũ!

Bảy Núi làm lạ:

– Sao ba hồi vậy ba hồi khác hoài vậy cha nội?

Thế đã quạu ngang:

– Đợi bận quần áo vô đã!

Bảy Núi phì cười:

– Thằng cha này kỳ! Bị mấy cha như vậy hoài mà làm việc gì cũng chẳng nên thân hết. Đu họ, đáng lẽ anh phải lo giết tôi cho gấp hay làm gì đó thì làm chớ hơi đâu nghĩ đến mặc quần áo cho tui? À, bị có em Huỳnh Mai ở đây phải hông? Tưởng ai chớ tui với ẻm thì còn lạ khỉ khô gì nữa mà anh phải lo đến chuyện bề ngoài đó hông biết.

Thế không trả lời hấn mà cau có quay qua bảo Huỳnh Mai:

– Chị lại lấy bộ quần áo của hấn rồi đi vòng lại phía chân chổng liệng vô cho hấn.

Huỳnh Mai lật đật nghe theo. Thế lại bảo cô ta:

– Chị lục túi hấn coi có gì lạ không?

Huỳnh Mai nhanh nhẹn soát qua ba miệng túi

trên chiếc áo bi-da-ma hàng đen và lôi ra sợi dây bùa của Bảy Núi:

– Chỉ có cái này...

Thế gắt lên:

– Chị đem quăng cho hấn đi.

Huỳnh Mai cẩn thận đi bọc xuống chân chông, vén mùng lên và quăng nhanh bộ quần áo vào cho Bảy Núi. Hấn cười khi đoạn quơ lấy quần áo chậm rãi mặc vào, nhưng sờ đến túi để sợi dây bùa, hấn vụt kêu khê:

– Ý trời, mấy người lấy cà-tha của tôi làm chi vậy?

Thế hất hàm bảo Huỳnh Mai:

– Trả cho hấn đi!

Huỳnh Mai bướng bỉnh lắc đầu:

– Hông!

Lần đầu tiên Bảy Núi rên rĩ:

– Nè em, đừng làm vậy hổng nên. Cái đó ky đàn bà... Em trả lại tui. Anh Thế, anh nói với cổ...

Thế trừng mắt nhìn Huỳnh Mai:

– Trả cho hăi chứ giữ làm gì. Chị sao lòi thôi hoài.

Huỳnh Mai vùng vằng bước lại liệng sợi bùa vô mừng. Hai bàn tay của Bảy Núi vồ lấy sợi dây, trịnh trọng nâng lên trước trán, lẩm nhẩm khấn vái đoạn đeo vào cổ một cách hể hả. Xong xuôi, hăi ngoan ngoãn bỏ hai tay lên đầu như muốn tỏ ý biết ơn Thế, đoạn lễ phép lên tiếng:

– Bây giờ tui ra nghe đại ca?

Thế nghiêm giọng:

– Ừ. Nhưng không được lộn xộn.

Bảy Núi chậm rãi chui ra khỏi mừng và đứng lên trước chõng, nhoẻn miệng cười:

– Bây giờ tui phải làm sao nữa đây?

Thế lên tiếng:

– Tôi dự biết là lúc này tôi nổ súng là nguy nhưng nếu anh có ý khác thì tôi không thể do dự gì nữa.

Bảy Núi chắt lưỡi:

– Biết rồi mà! Cũng may là mấy người trả sọt bùa lại cho tui chớ nếu mấy người động phạm đến nó bắt buộc tui phải liều mạng vì trước sau gì cũng bị Chư Vị vật chết.

Thế không buồn chú ý tới những lời của hắn ta mà quay qua bảo Huỳnh Mai:

– Chị đi kiếm một sọt dây...

Huỳnh Mai chỉ vào cuộn dây dù nhỏ buộc lòng thòng ở đầu bá súng! ục trên tay Thế:

– Để tôi mở sọt dây đó nghen?

Thế gượng cười:

– Ủ, vậy mà tôi quên nữa.

Huỳnh Mai ngồi thụp xuống bên chân Thế để mở sợi dây ra trong lúc Bảy Núi nhìn lại hai người với đôi mắt tinh nghịch. Hắn có vẻ là một người lớn đang chơi trò « lính kín ăn cướp » với hai đứa trẻ con.

Huỳnh Mai tần ngần cầm sợi dây đưa mắt hỏi Thế. Thế nhú mày. Thật ra anh ta cũng không biết cách nào ổn thoả để trói tay Bảy Núi lại. Anh ta hoặc Huỳnh Mai tiến gần Bảy Núi đều nguy hiểm cả.

Hắn dư sức quơ chụp lấy người đó để làm một thứ bia đỡ đạn mà người cầm súng đứng ngoài không sao can thiệp kịp được.

Hiếu rõ tình cảnh ấy. Bảy Núi cười bảo Thế:

– Đó đại ca thấy rắc rối chưa? Đại ca giết hoặc bắt sống tui gì cũng khó hết. Bây giờ đại ca cứ bắt tui đứng đây hoài để chờ cho... tui nó vô lượm đại ca sao?

Thế giật mình và suýt tí nữa đã ngó ngoài ra phía sau lưng.

Huỳnh Mai vội chạy ra ngoài cửa buồng nghe ngóng. Chẳng có gì lạ! Cô quay trở vô và lo lắng hỏi Thế:

– Bây giờ lỡ như vậy anh tính sao đây?

Thế cau có:

– Sao lại lỡ? Bộ chị cũng trách tôi đã làm như vậy nữa sao?

Huỳnh Mai bực mình:

– Chớ ai biểu anh làm mà không suy tính gì hết.

Bảy Núi chắt lưỡi, can thiệp vào:

– Cãi nho nhỏ một chút! Thiệt mấy người mang cái bệnh này lớn quá! Hồng lo cứu lấy nhau mà ở đó lo cãi! Thôi quăng sợi dây lại đây tui tự trói lấy xong phút cho rồi!

Hắn liếc xéo Huỳnh Mai, cười lớn và tiếp lời:

– Đáng lẽ giờ này tui đánh một giấc no nê để gần

186 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

sáng làm bậy một « cũ » nữa! Thiệt đại ca Thế phá
đám ngật quá!

Huỳnh Mai vùng vằng hỏi Thế:

– Tôi liệng dây cho hấn nghe anh?

Thế nhăn nhó:

– Hấn tự trói thì làm sao chắc ăn được!

Huỳnh Mai gắt lên:

– Cái gì anh cũng không chịu hết rồi làm sao bây
giờ?

Thế chợt để ý đến hai thanh tre song song nhau
ở thành chống phía dưới và vội bảo Bảy Núi:

– Phiền tại ca thọc tay qua hai thanh tre đó.

Bảy Núi cự nự:

– Bộ tính đóng gông tui sao?

Thế quay mũi súng, tỏ vẻ nóng nảy:

– Đại ca nên làm theo lời tôi đi! Lúc này tôi muốn nổ cho đại ca mấy phát rồi muốn ra sao thì ra! Tôi chẳng cần gì hết!

Rồi như cho là chưa đủ « mạnh ». Thế gằn giọng thêm:

– Bây giờ tôi chẳng cần gì hết!

Bảy Núi nhún vai, lắc đầu, giọng thương hại hơn là tự kiêu:

– Mấy người làm điệu này, mấy người sẽ thua tui.

Dứt lời, hấn ngoan ngoãn bước lại chân chõng rùn ngưòi xuống, đoạn từ từ hạ đôi bàn tay và cho vào kẽ giữa hai thanh tre.

Thế khẽ thở ra, hất hàm bảo Huỳnh Mai:

– Chị vất mừng lên rồi leo lên chõng buộc tay hấn lại.

Huỳnh Mai do dự trong một giây nhưng rồi cũng nghe theo.

Khi sợi dây dù siết mạnh trên cườm tay của Bảy Núi, hấn nhấn nhó kêu khẽ:

– Nhẹ tay một chút em! Bộ hồi này, lúc mình đầu ắp tay gối, em hồng được vừa lòng nên muốn trả thù sao?

Huỳnh Mai nghiêng răng siết mạnh nút dây thêm đoạn nhanh nhẹn nhẩy xuống chổng.

Thế lại bảo Huỳnh Mai:

– Chị ở đây coi chừng hấn.

Bảy Núi chặn lời anh ta:

– Ê, rồi bắt tôi khom lưng như vậy hoài sao?

Thế ngó quanh đoạn nói:

– Phiền anh lại đứng ở góc buồng. Sát vô vách cây đó.

Bảy Núi ung dung bước lại chỗ « chỉ định ».

Thế quay qua Huỳnh Mai:

– Chị đừng cho hấn xích tới xích lui gì hết. Tôi ra ngoài nói chuyện với mấy tên kia.

Huỳnh Mai có vẻ không yên tâm nhưng cũng khẽ gật đầu. Thế trao chiếc đèn pin cho Huỳnh Mai đoạn hối hả bước ra khỏi buồng.

... Tên gác vẫn để hết tinh thần vào mấy câu vọng cổ.

Thế nhẹ nhàng bước ra sân. Không khí mát lạnh bên ngoài làm cho Thế thấy dễ chịu và tự tin thêm...

Tiếng ca vọng cổ nín bật. Tên gác quay phắt lại và khi thấy Thế, hấn cười hỏi:

– Đi đâu đó cha nội? Đi tiểu hả?

Thế kèm khẩu súng sát vào đùi ừ một tiếng, đoạn ung dung đi sấn tới. Tên kia chưa kịp ngạc nhiên cũng như chưa kịp chụp cây tiểu liên lên thì

Thế đã nhảy xổ đến cách hấn ta một thước, mũi súng chĩa thẳng tới.

Tên gác ú ớ:

– Ê cái gì...

Thế quát khẽ:

– Câm họng lại. Đứng yên. (Thế quơ khẩu súng lên) ... Cây lục của Bảy Núi. Hấn đã bị tội tôi trói lại rồi. Anh mà lộn xộn là hấn chết.

Tên kia tỉnh táo lại, bật cười khan:

– Nói dóc cha nội! Thứ cha mà đụng tới Bảy Núi được! Chắc ảnh ngủ mê, cha nội lén rút được cây lục ấy. Biết điều đem vô trả lại, chớ hông thôi...

Hấn bỏ lửng giữa câu vừa thụp người vừa lao xuống chân Thế. Thế quỳnh quá trút mũi súng bóp cò càn. Một tiếng nổ chát chúa. Tên gác như bị dội ngược lại té bật ngang.

Hấn trúng đạn nhưng chưa chết, và lật đật cởi

cây tiểu liên ra. Thế chỉ thấy bóng đen dưới đất còn cựa quậy. Anh ta bắn thêm một phát nữa.

Có tiếng kêu ở phía sau bếp. Tiếng chân người chạy thành thịch. Tiếng súng lên đạn rần rắc.

Thế quỳnh quá chạy trở vô buồng Bảy Núi. Thấy mặt anh ta, Bảy Núi chửi om lên:

– Như vậy là mày đó Thế!

Huỳnh Mai thất sắc hỏi cuống:

– Bộ anh bắn ai đó hả?

Thế chưa kịp đáp thì bốn tên thủ hạ đã xông đến cửa buồng, ngơ ngác nhìn cảnh tượng bên trong.

Thế vội chụp lấy cây đèn pin trên tay Huỳnh Mai rồi chếch lên vách gần nơi Bảy Núi đứng và to tiếng bảo bọn kia:

– Mấy anh mà bước tới một bước tôi bắn chết Bảy Núi rồi mấy anh muốn giết tôi gì đó thì mặc.

Huỳnh Mai nhắc chừng anh ta:

– Sao anh không bắt họ buông súng?

Bảy Núi bật cười:

– Bắt khỉ gì được. Còn mấy thằng ngoài nữa chi? Mấy cha còn sống khi nào tui đây còn sống. Ai biểu mấy người đại quá chi! Rồi còn vợ chồng thằng cha Tâm ở bên, còn mấy anh em bị kẹt bên Thường Phước nữa chi?

Thế cười lạt:

– Thì như anh đã nói số mạng của tui mình dính liền vào nhau.

Bảy Núi nhăn nhó:

– Thằng cha này rắc rối quá! Anh không gây ra vụ mắc toi này thì mọi người cũng được thả. Anh nằm ngủ họ cũng được ra về. Anh thấy anh đại hết chỗ nói chưa? Tui đã nói hoài, mấy cha như mấy đứa con nít. Có mấy cha cho vui nhà vui cửa vậy thôi chứ mấy cha toàn làm bậy không hà!

Một tên thủ hạ đứng ở ngạch cửa buồng cất tiếng hỏi Bảy Núi:

– Bây giờ đại ca tỉnh sao đây đại ca?

Bảy Núi phì cười, day qua phen búa với Thế:

– Đó anh coi, tui bị trói như vậy mà tui nó còn hỏi lệnh ở tui thay vì hỏi anh. Nội bấy nhiêu đó cũng đủ rõ là cái thế của anh long chong lắm.

Đoạn Bảy Núi điềm nhiên quay lại hạ lệnh cho các thủ hạ ấy:

– Bây giờ tui bây cứ rút đi nằm ngủ cho khỏe đi.

– À, thằng ở đằng trước chết rồi hả?

Một tên ấp úng đáp:

– Dạ chưa rõ... Tui tui nghe có tiếng súng nên chạy ủa lên đây.

Bảy Núi nhú mày:

– Ra lo cho nó. Để nó chết, tao ân hận lắm. Tay tổ này (hắn chỉ Thế) bắn hoảng thì chắc nó chỉ bị thương. Khổ quá, cái thằng cũng bộp chộp quá. Ăn nhầm gì mà nó phải làm vậy hổng biết!

Mấy tên thủ hạ lặng lẽ rút lui.

Thế phải thăm phục sự bình tĩnh của Bảy Núi cũng như lòng dạ «chủ soái» của đám thủ hạ kia.

Bảy Núi có vẻ mệt mỏi. Hắn ngáp dài đoạn lên tiếng hỏi Thế:

– Bây giờ anh muốn gì đây?

Thế lại đưa mắt nhìn Huỳnh Mai.

Thật ra tôi lúc anh ta mới thăm thêm là mình đã hành động một cách quá ẩu tả và những hành động này có thể dễ dàng đưa đến một kết quả trái ngược. Nhưng dầu sao, lòng tự ái của anh ta cũng được ve vuốt đôi chút.

Bảy Núi lại nhắc, hỏi:

– Tính gì thì tính cho mau đi cha nội!

Anh để tui bị ê mặt với đàn em như vậy lâu quá thì không nên đa. Đừng buộc tui phải liều mạng... Tui mà làm vậy, anh chịu không thấu đâu! (ngừng một giây, hần điềm nhiên nói luôn)... Thôi để tui tính giùm anh bây giờ tui biểu tui nó chạy qua bến đưa hai vợ chồng anh Tâm qua đây, rồi sai một thằng liên lạc bơi xuống qua Thường Phước hạ lệnh thả hết đám anh em ở bên ra như vậy được không anh?

Thế có vẻ ngượng:

– Tôi cũng nhờ anh làm giùm mấy việc đó...và anh cũng nên ra lệnh trả lại hết khí giới lại.

Bảy Núi trề môi, hừ một tiếng:

– Có vậy mà cũng bày đặt chọn rộn. Ra ngoài kêu một thằng nào đó vô đây cho tui!

Lỗi sai bảo ấy làm cho Thế ê mặt nhưng cũng đành nghe theo bằng một cách cố làm ra vẻ ung dung nhút.

Anh ta khoan thai bước ra khỏi buồng đi tìm bọn thủ hạ của Bảy Núi.

Bọn này đang đứng chòm nhom ở phía trước sân đề lớp thì lo sẵn sóc tên bị trọng thương, lớp xì xào bàn tán.

Chợt thoáng thấy Thế lộ ra, bốn tên nhảy xổ lại, Thế quơ mũi súng được dịp lên chân một chút:

– Ê đừng nóng! Bộ mấy anh quên rằng Bảy Núi ở trong tay tôi sao?

Bốn người này đứng lại không phải vì ngán hòng súng của Thế mà chợt nhớ đến tình cảnh của « chủ sáy » mình.

Thế ung dung nói tiếp:

– Có anh em nào rảnh vô một «nhơn» để đại ca mấy anh sai biểu gì đó.

Một tên xông ra, tay cũng vẫn cầm súng:

– Để tui cho!

Thế muốn bắt tên này phải bỏ súng đi nhưng lại ngại anh ta cưỡng lại thì bẽ mặt thêm. Thế gượng gạo gật đầu:

– Ai cũng được.

Thế chỉ còn cách đứng nép qua một bên để nhường cho tên kia đi trước...

...Sau khi tên thủ hạ nhận lệnh đi rồi, Bảy Núi cười hỏi Thế:

– Còn một việc này mà anh em mình chưa giải quyết... Anh quên rồi sao?

Thế tưởng đâu hần ta định hỏi xỏ mình nên cau có lên tiếng:

– Anh đừng tưởng như vậy là êm. Tôi bắt buộc phải mang anh theo cho đến khi nào tụi tôi rời khỏi vùng này một cách bình yên.

Bảy Núi chắt lưỡi liên liền:

– Đừng dại như vậy. Đi thì chỉ có hại cho bọn

anh. Anh đem tui đi thì chẳng khác nào anh chứa sẵn chất nổ trong mình và nhử mồi cho đủ thứ thù nghịch bu lại. Tui khuyên anh không nên hành tội tui nhiều thêm. Bây giờ mình nên tính cho xong một việc còn sót lại...

– Việc gì?

Bảy Núi hất hàm chỉ về phía Huỳnh Mai:

– Còn việc đó nữa chi? Làm bộ hoài. Sở dĩ anh làm rộ tui như vậy là cũng vì cục cưng đó chớ đâu phải vì mấy tên anh em đực rựa kia! Anh cũng tính nát óc hết chớ bộ chơi sao. Có điều là tính ầu một chút.

Thế liếc chừng Huỳnh Mai, quạu quọ lên tiếng:

– Cái đó... ăn thua gì...

Huỳnh Mai quắc mắt, quát hỏi:

– Vậy chớ anh làm như vậy không phải để cứu tôi sao?

Càng cảm thấy mình lố bịch, Thế càng đổ nóng thêm:

– Coi, cũng tùy ý chị. Tôi là như vậy cốt để cho Bảy Núi hết còn dám khinh dễ bọn này và buộc Bảy Núi Phải bắt bọn kia trao đủ khí giới lại...

Huỳnh Mai rút lên:

– Anh nặng lòng với công việc chung quá hả! Phải tôi biết như vậy...

Bảy Núi xen vào:

– Thôi mà! Sao lúc này mấy người cũng cãi nhau được hết vậy? Chuyện chớp nhoáng mà mấy người cũng xô qua kéo lại. (day qua phía Huỳnh Mai, Bảy Núi dịu giọng lại). Nè em, anh Thế ảnh đã nói thì em nên tính cho xong. Tui cũng biết rằng mới lúc đầu, em chẳng mấy ưa tui nhưng bề gì ván cũng đã đóng thuyền rồi. Và không phải tui dám chê bai gì anh Thế, tánh của ảnh hay thất mắc từng chút, vậy em nhắm coi em có thể dìa ở với ảnh được không?

Huỳnh Mai cười lạt:

– Tôi có cần gì ở với ai đâu!

Bảy Núi tỏ vẻ thương cảm:

– Tui cũng biết vậy lắm nhưng em nên nghĩ xa một chút... Em hi sinh như vậy mà một khi dìa bến, mấy anh em họ nói này nói nọ, hay tốt hơn nữa, họ tỏ ý thương hại em như thương hại một người tàn tật đui què cùi phong thì em liệu có chịu đời nổi không?

Huỳnh Mai nói cứng:

– Anh khỏi lo chuyện đó mà! Bất quá tôi đông về Sài Gòn.

Bảy Núi nhìn lại Thế phiền trách:

– Đó anh coi, rắc rối lắm đó anh.

Thế nhún vai:

– Tôi làm xong bốn phận của tôi là đủ. Riêng về chị Huỳnh Mai, trước sau gì tôi cũng để tùy ý chị. Giả tỷ như chị muốn ở lại đây, tôi cũng không cần.

Huỳnh Mai nhìn lại anh ta rất lâu. Qua ánh đèn pin Thế quận đau khi thấy rõ gần nước mắt mà Huỳnh Mai phải cố giữ lại bằng cách chớp nhanh đôi mi... và nuốt nhanh nước miếng như để nén xuống tiếng khóc chực bật ra...

Thế đâm ra hối hận và muốn có một lời mở ngo cho cô ta nhưng tiếng cười phách lối của Bảy Núi lại làm hỏng hết cái không khí « giao cảm » ấy:

– Em Huỳnh Mai, anh đã nói vậy thì cũng đã quá rõ ràng rồi. Em nên nhớ là bây giờ em khác trước nghĩa là em sứt giá nhiều... Mình nêu hiểu bụng anh Thế.

Thế mỉm cười lắc đầu, như coi nhẹ lời nói châm chọc của Bảy Núi:

– Không phải tôi bỏ bê gì chị Huỳnh Mai. Tôi có bốn phận lo cho mọi người trong đơn vị, nhưng nay, việc đã xảy ra như vậy, dầu chị Huỳnh Mai có... xuống giá hay lên giá thì cũng chẳng ăn thua gì tới tôi hết. Tôi cần nói rõ ra một lần chót để đại ca cũng như chị Huỳnh Mai khỏi phải... thắc mắc gì hết.

Nghe Thế nói vậy, Huỳnh Mai chỉ cười lạt.

Bảy Núi lắc đầu nhìn hai người này tỏ ý thương hại, đoạn ngáp dài rồi lớn tiếng bảo Thế:

– Thôi cho tui lên chõng nằm ngủ được chút nào hay chút nấy, chớ bắt tui đứng hoài như vậy sao?

Thế gất lên:

– Anh cứ đứng đó đi!

Bảy Núi cầu nhàu:

– Bây giờ mình chỉ có nước đợi vợ chồng anh Tâm qua đây và người của anh ở Thường Phước theo liên lạc của tui về đây để cho hay là mọi việc xong xuôi chớ còn gì nữa? Anh để tui nằm ngủ vừa khỏe cho tui vừa đỡ mệt cho anh trong việc canh giữ. Nói thiệt với anh, anh để tui đứng như vậy, rủi có lúc anh sơ hở, tui ngứa ngứa tay chun bắt tử thì càng rắc rối thêm.

Thế day qua hỏi Huỳnh Mai:

– Sao đây chị?

Huỳnh Mai ngó lơ lên vách:

– Ai biết đâu. Việc của anh mà!

Thế cau có quay lại bảo Bảy Núi:

– Được. Anh lên chõng ngủ đi.

Bảy Núi lắc lắc đôi bàn tay bị trói ngoặc ra phía sau lưng cười khì:

– Bị trói kiểu này mà nằm ngủ thì cũng hơi bất tiện một chút. Mà cũng chẳng sao!

Đoạn hấn ung dung bước lại chõng, canh đúng chiếc gối đầu buông người nằm nghiêng qua một bên và không nói năng gì nữa hết.

Thái độ bình tĩnh đến mức hỗn xược ấy làm cho Thế thêm hậm hực nhưng chẳng lẽ lại tỏ ra lỗ bịch hơn bằng cách xóc đến lay hấn dậy?

Có tiếng người nói chuyện ồn ào trước sân, rồi một tên thủ hạ của Bảy Núi dẫn Tâm và Dung đến và bắt họ đứng chờ ở đây.

Xong tên này đi thẳng vào buồng, làm như không biết có Thế, anh ta rụt rè lên tiếng gọi Bảy Núi:

– Đại ca ngủ sao đại ca?

Bảy Núi cự mình, lật người qua gắt gông:

– Cái gì mà kêu tao đó?

– Dạ em dẫn hai vợ chồng thằng kia qua đây rồi đại ca... Họ...

Bảy Núi ngắt ngang:

– Thì giao cho anh Thế đây chớ kêu tao làm chi! Nè, ra phía trước canh chừng tụi thằng Tám. Vài giờ nữa tụi nó qua tới... Thôi để tao ngủ và đừng có vô đây làm rộn tao nữa nghen!

Hắn lại lăn người trở qua để xoay mặt vô vách.

Tên thủ hạ lừ mắt nhìn Thế:

– Ra ngoài lãnh họ đi cha nội.

Thế xua anh ta:

– Biểu họ vô đây.

Tên kia hậm hực đi ra.

Tâm và Dung hấp tấp bước vô đến trong buồng và khi nhìn thấy Huỳnh Mai:

– Chèn ơi chị! Thiệt tôi lo cho chị hết sức.

Huỳnh Mai cười mũi:

– Tôi vẫn mạnh giỏi như thường chứ có gì đâu mà lo!

Dung ngơ ngác nhìn Thế. Thế nghượng nghịu day qua hỏi Tâm:

– Chắc họ đã cho biết hết mọi việc rồi chứ?

Tâm nhăn nhó:

– Tôi đã nói là anh không nên qua đây...

Thế gần giọng:

– Bây giờ anh cũng trách tôi nữa sao? Đến nước này thì phải liều mạng. Họ sẽ thả đám anh em ở bên với đầy đủ khí giới.

Tâm hoài nghi nhìn lại Bảy Núi, thấp giọng xuống:

– Sao chả nằm ngủ như không...

Thế ngập ngừng:

– Thì... chẳng lẽ hấn la làng lên sao?

– Rồi sau này anh liệu mình có đi thoát không? Với cái đám này mình không biết làm sao mà nói trước được. Với tụi Tây còn dễ...

– Mình mang hấn theo mà!

Tâm lại nhăn mặt:

– Anh làm cái điệu này là mình hết mong gì trở về vùng này nữa.

Thế cười lạt:

– Tôi cũng lạy vùng này luôn. Sau này mấy ảnh muốn đày tôi đi đâu, tôi cũng xin nghe hết...

Tâm ngó sang Huỳnh Mai:

– Còn chị Huỳnh Mai... chắc anh can thiệp kịp thời chứ?

Thế ngó lơ sang nơi khác:

– Tôi canh lúc thuận tiện ra tay chứ không thấy chú ý đến vấn đề đó.

Tâm có vẻ bứt rứt nhưng rồi lại nói bằng quơ:

– Bây giờ mình bắt đầu một cầm canh đa. Nê ông nội kia đi...

Thế chặn lời bạn:

– Anh sao rên hoài vậy? Anh muốn khoẻ thì xuống dưới này làm gì?

Tâm cười lại, không muốn lời qua tiếng lại với Thế nữa. Anh ta kín đáo ngắm nhìn Huỳnh Mai như cố tìm trên quần áo, trên tóc tai của cô ta một dấu hiệu « khả nghi » nào...

Trong lúc đó, Dung khinh khỉnh ngó lên nóc nhà và không giấu vẻ tự mãn của một kẻ đứng ngoài cuộc.

Tâm lên tiếng phá cái không khí ngọt ngào ấy:

– Chùng nào mình qua bên Thường Phước hả anh Thế?

Giọng Thế trở nên điềm tĩnh hơn:

– Chờ liên lạc ở bến qua rồi mình mang Bảy Núi theo để qua kiểm anh em trước khi rút đi.

Tâm chợt để ý đến vẻ mặt mệt mỏi của Thế mà ánh đèn pin chiếu vào làm cho nó trở nên hốc hác thêm. Anh ta ân cần bảo bạn:

– Anh ra ngoài nằm nghỉ một chút đi! Đưa súng đây để tôi giữ hẩn cho.

Thế gần gũi nhìn Huỳnh Mai. Hiểu ý, Tâm nói luôn:

– Chị Huỳnh Mai cũng nên nằm nghỉ một chút chớ mình đứng chòm nhom ở đây cũng chẳng ích gì. Mình chỉ cần giữ mỗi một cha Bảy Núi... Tôi thấy đám thủ hạ của hắn vẫn còn mang súng ống kè kè ngoài sân.

Thế thở dài, trao khẩu súng lục cho Tâm:

– Đây, anh coi chừng kỹ hắn dùm tôi. Hắn mà vọt được thì cả bọn mình đi khai tử ráo!

Anh ta liếc chừng Huỳnh Mai trước khi bước ra khỏi buồng.

Trong buồng Bảy Núi còn lại Tâm, Dung và Huỳnh Mai.

Hai người đàn bà lơ là nhau như hai người khách lạ. Tâm khó chịu vu vơ. Bảy Núi nằm yên, như đã ngủ rồi mặc dầu phải chịu đựng một kiểu nằm bất tiện nhứt. Hắn ta có vẻ như một người không can dự gì vào mọi việc vừa xảy ra và sắp sửa sẽ xảy ra.

Tâm nhìn khẩu súng lục buông thõng tên tay Huỳnh Mai và không thấy món khí giới ấy ích lợi vào chỗ nào hết. Cả khẩu súng của Bảy Núi trên tay của anh ta nữa.

Nếu có phải nổ thì nhất định không phải chỉ có mình Bảy Núi chết mà cả bọn Tâm, Thế sẽ không sống được Tâm không khỏi buồn cười khi nghĩ rằng giờ phút này đây, khẩu súng chỉ hữu ích thật sự một khi nó khỏi phải khắc ra một viên đạn nào hết.

Thấy Dung tìm chỗ dựa lưng, Tâm vội bảo cô ta:

– Em ra ngoài kiếm chỗ nằm nghỉ đi.

Dung lắc đầu lia:

– Ý, sao được. Rủi họ bắt em bắt tử sao?

Tâm chắt lưỡi:

– Bắt để tế mờ tế tổ gì nữa? Một khi Bảy Núi còn trong tay mình thì họ không bắt – không thèm bắt mình thì đúng hơn – ai hết. Họ quý sanh mạng của Bảy Núi chớ tụi mình đây thì ăn nhằm gì.

Huỳnh Mai gọn gàng nói chen vô:

– Anh Tâm nói đúng.

Tâm day qua Huỳnh Mai:

– Chị cũng nên đi ngủ một chút.

Huỳnh Mai nhún vai:

– Lâu lâu, thức một đêm cũng chẳng sao. Với lại chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa là sáng.

Tâm van nài:

– Dầu sao chị cũng nên nằm một chút. Tôi sợ sáng mai, mình vất vả nhiều đa chị.

Huỳnh Mai mỉm cười chua chát:

– Mai tôi ở lại đây thì muốn ngủ đến bao lâu mà chẳng được!

Tâm trợn mắt:

– Cái gì kỳ vậy?

Huỳnh Mai ngó ra cửa buồng:

– Anh Thế có nói rồi, việc này tùy ý tôi.

Tâm quơ mạnh mũi súng để biểu lộ sự bức tức:

– Cha nội đó lại rắc rối: Chuyện chết người và chết cả đám nữa, mà mấy người coi như giỡn! Khi không mấy người làm tùm lum lên rồi còn bày đặt giận lẫy này nọ nữa. Trời ơi, chuyện riêng của mấy người, mấy người muốn cầu xé sao đó thì làm ơn đợi khi bình yên trở lại, chớ mấy người... bậy bạ ra đã đòi rồi mạnh bà bà giận, mạnh ông ông hờn để cho tội này lãnh đủ hả?

Huỳnh Mai gượng gạo cự lại:

– Bộ tôi sao?

Tâm chắt lưỡi:

– Thì dầu ai cũng vậy, bây giờ mọi việc nó đã chề ề ra mà chị... rán một chút không được sao? Chị tính ở lại đây để làm gì chớ?

Huỳnh Mai cười lạt:

– Để ở với Bảy Núi chớ còn để làm gì nữa?

Tâm nhìn thẳng vào mặt cô ta:

– Chị ham như vậy lắm phải không?

Huỳnh Mai chớp mắt:

– Đâu phải lỗi tại tôi.

Tâm có vẻ uể oải:

– Thôi mà chị! Chẳng lẽ tụi này bỏ chị lại đây được sao? Và chẳng lẽ anh Thế ảnh... cao hứng làm nên vụ này để rồi cuộc rồi chị cũng vẫn ăn ở với Bảy Núi?

Huỳnh Mai nửa như thốn thức, nửa như cắn hờn:

– Nhưng ít ra Bảy Núi không coi rẻ tôi!

Dứt lời cô chạy thẳng ra ngoài để khỏi khóc òa lên. Tâm nhún vai thở dài, quay qua bảo Dung:

– Em ra ngoài với chỉ cho có bạn. Mà đừng kiểm cách nói khích nói bác nhau nữa nghe không? Thiệt tôi cũng chạy luôn mấy bà!

Trước khi bỏ đi, Dung còn rón « nghinh » lại:

– Bộ có em ở trông nữa hả?

o O o

Tên Tám chửi thề liên miện. Trong khi đứng nghe tên liên lạc truyền lại lệnh của Bảy Núi.

Tên kia nói vừa dứt lời là anh ta vùng vằng bỏ đi, xua tay lại phía sau:

– Tao không biết. Bây giờ tao nổ súng tứ tung rồi nói rằng bọn kia muốn đoạt lại súng ống... Tao làm liền bây giờ đây!

Tên liên lạc chạy theo níu anh ta lại:

– Ấu không được đâu anh Tám. Tụi nó dám thịt đại ca của mình lắm.

Tên Tám đứng lại, hằm hừ cự tự tên kia:

– Sao tụi bây ở bên cả đồng mà lại để ba thằng chết nước đó trối đại ca được?

Tên liên lạc thở dài:

– Khổ lắm, tụi này ở vòng ngoài còn đại ca... lục đục sao đó ở trong buồng. Chắc con kia a ý với thằng nọ chờ lúc đại ca ngủ lẩn là tụi nó hè nhau làm...

Tên Tám dậm chân:

– Tao đã nói rồi mà đại ca không chịu nghe! Muốn ngủ với con đó thì cứ đè nó ra mà ngủ rồi liệng nó đi. Đại ca không nghe mà còn bày đặt làm trông làm tréo, bày đặt chơi... chánh trị với tụi nó... nên mới ra nông nổi đó! Muốn đóng con nào thì đóng mẹ nó đi như hồi nào tới giờ hổng được sao!

Tên liên lạc thở dài:

– Thì tụi tui ở bên tức ói máu nhưng đành lấy mắt ngó. Hai thằng đó, mình tui đây cũng đủ sức bẻ lọi cổ tụi nó. Kẹt nổi là có đại ca của mình! (anh ta cười ngang)... Mà đại ca của mình cũng giỏi.

– Giải mẹ gì vậy mà giải? Tao đã nói với đại ca là dính vô ba thứ đàn bà thì có ngày gặp nhảm thứ ngựa bà trời nó đá cho bể bụng đại... Có thiệt mà mậy!

Tên kia hăng hái cãi lại:

– Tui nói đại ca giải là đại ca cười nói như không. Ông coi mấy thằng kia không có gờ gam nào hết. Bảnh ở chỗ đó!

Tên Tám phì cười:

– Ồi tao còn lạ gì tánh của ông. Mấy lúc đó, trong bụng của ông cũng đánh « lô-tô » liên hồi như tụi mình nhưng bề ngoài ông phải rần rần rầu rầu vậy thôi.

Người liên lạc nhắc chừng tên Tám:

– Anh lo liệu mọi việc gấp gấp và cho một thằng nào trong bọn của tui nó qua bên để đại ca của mình... khoẻ một chút, chớ để ông bị trời thúc ké lâu coi cũng kỳ.

Tên Tám đứng chống nạnh suy nghĩ một hồi khá

lâu, đoạn gật gù và ngược mặt lên bảo người liên lạc:

– Để tao đá giò lái lại tụi nó một cú cho tụi nó sụi bà chè luôn. Bây giờ tao cũng làm y như lệnh của anh Bảy. Tao gom súng ống lại chất một đống để trả lại cho tụi nó... Ừ, tao cho bỏ lại mớ súng ống ấy bằng cả mấy chục vòng dây...

Đạn dược tao để riêng một chỗ và làm bộ cà rịch cà tang để giao sau. Trong lúc đó, hồi hải mời một tên trong bọn tụi nó theo mầy về bến.

Tên liên lạc nheo mắt cười:

– À, anh tính cho tụi nó leo cây hả?

– Chớ sao!

Tên kia nghiêm mặt:

– Nhưng rủi tụi nó đòi xách súng kéo rốc qua bến để hộ tống cho mấy thằng ông nội kia về thì sao?

Tên Tám thoáng nhú mày, nhưng rồi cirời xoa:

– Dễ quá, tao bằng lòng liền... Mày giỏi đa. Mày nhắc tao mới nhớ! Bây giờ tao chỉ có việc gom hết xương bông đem giấu và nói rằng sai anh em đi công tác gì đó... Với mùa nước nổi này, tụi nó lội ruộng sao nổi mà mình sợ? Và tao làm bộ nóng nảy cho số phận của đại ca. Minh hối thúc tụi nó cử người theo mày qua bến để báo tin... Chắc mềm là tụi nó chịu liền. Nội cái việc tụi nó nghe đại ca của mình bị tên Thế của tụi nó bắt, tụi nó cũng đủ mừng hết lớn rồi. Với lại tụi nó cũng không thể làm khác hơn được...

– Ừ, anh tính vậy cũng có đường, nhưng coi chừng đại ca cự nự đa.

– Tao làm xong hết mọi việc thì đến chừng đó bất quá đại ca chửi thề vài tiếng rồi thôi chớ chẳng lẽ đem bắn tao sao vậy?

Tên Tám chột nhíu mày, thắc mắc:

– Mà tao không hiểu tại sao tụi nó lại không chở đại ca thẳng qua đây? Nếu tụi nó làm như vậy, tao cũng bó tay...

Tên liên lạc phì cười:

– Chắc thằng đó còn ngán đại ca của mình. Nó với con đó cãi nhau um sùm và thằng đó có vẻ lúnh quính lắm. Nó dư biết là đề sơ hở một chút là cả bọn nó rồi đời.

Hơn nữa, trời còn tối mịt như vậy, mụ nội nó cũng chẳng dám đi đâu. Anh không biết chứ, sau khi nó giữ được đại ca rồi, nó với con kia rút luôn trong buồng chứ không dám hó hé gì hết.

– Nó không tức sùng tui bây sao?

– Không.

– Sao lạ vậy?

Tên kia lại cười:

– Tức đề chất đồng ở đó sao? Chắc nó cũng biết là dầu có biểu tui tui đưa sùng tui tui cũng chẳng đưa.

Đến lượt tên Tám cười lớn:

– Tao biết rồi! Vì hơn ai hết, hơn cả tui mình

nữa, tụi nó cần đại ca mình còn sống. Giả tử như bây giờ, đại ca mình mắc gió mắc dịch chết... hay là ngay trong đêm hôm sau khi nằm với con đó, đại ca mình trợn trắng trợn dọc ngủm luôn thì còn nguy cho tụi nó nữa. Đến chừng đó, trời xuống đây cản bây giờ tao cũng làm cỏ hết tụi nó! Kể ra cả thằng Thế đó cũng bảnh những rủi cho nó là phe của nó kẹt lung tung... Đại ca của mình cũng hay nữa! Nếu ổng không tách rời tụi nó ra thì tao cũng chịu co tay.

– Nhưng sau đó... Anh tính sao? Đến sáng, thế nào tụi nó cũng chờ đại ca mình qua đây.

Tên Tám gật đầu:

– Thì đó, sau khi mày với thằng đại diện của bọn ở đây đi rồi là tao quật trở lại. Bao nhiêu khí giới xuống bọn tao gom đi hết. Tụi nó còn ở đây như bị kẹt trên cù lao. Sau đó tao dẫn một vài thằng tức tốc đông về gần Cầu Muống, kích sẵn ở đường nước mà xuống của thằng Thế chờ đại ca của mình qua đây. Trên xuống đó có thằng Thế và thằng Tâm thì chỉ cần hai phát súng.

– Rủi trật một phát thì nguy đó anh?

Tên Tám cười nói như không:

– Trật hết cũng chẳng sao. Chỉ cần có súng nổ là đại ca của mình cũng đủ kịp nhào lủ xuống nước rồi. Khoảng đồng này, toàn là rau muống và điên điển...

– Nhưng đại ca mình bị trói...

– Có lần nào ông bị bắt mà không bị trói? Tao còn nhớ lần ông bị Tây bắn trọng thương, rồi bị tụi nó bắt và cho ăn bá súng cũng khá bộn, rồi trói bỏ nằm đó một đồng vậy mà khi tụi tao xung phong giải cứu ông, ông vẫn lủ trốn được như thường, ông có bà cậu độ mạng mà mậy! À để cho chắc ăn hơn, khi mầy dìa bến, mầy làm tỉnh báo cáo với đại ca rằng tao mới được tin Tây đang chuẩn bị ghe máy và xuống và chắc sáng mai tụi nó vô Hồng Ngự bố....

Rồi mầy liệu nháy nhó sao đó với đại ca để cho ông hiểu... Nhớ ghen mậy? Cần làm hộp tụi nó trước để khi tụi nó nghe súng nổ là tụi nó lo Tây bố hơn là lo mình đón đường.

... Tụi nó đã làm liều thì mình cũng thẩu cáy trở lại và tao dám cá mười ăn một là tụi nó sẽ bị hỏng

giò. Tụi nó hơn mình là hơn những thứ chuyện đầu đầu, chớ chuyện súng ống, chuyện chận hòng bẻ hầu, tụi nó cũng phải nhường cho mình đó mầy à! Bây giờ tao lo cắt đặt anh em cho ăn rập với nhau, rồi tao với mầy đi kiếm mấy thằng bị quản thúc ở bên này nói chuyện.

o O o

Gà bắt đầu gáy sáng. Tên liên lạc đi qua Thường Phước đã trở về cùng với một người anh em của phe Tâm, Thế.

Anh này có vẻ hơn hớ khi gặp lại Thế, Huỳnh Mai và Dung ở nhà ngoài. Anh ta đòi ngó qua Bảy Núi. Thế đưa anh ta vào buồng. Tên liên lạc cũng đi kèm theo anh mới qua mừng rỡ vỗ vai Tâm đoạn hất hàm về phía chông.

– Sao coi như hấn chết rồi vậy?

Tâm cười đáp:

– Hấn ta ngủ và tôi phải canh cho hấn ngủ đây!

Anh kia ngơ ngác:

– Như vậy mà thằng cha ngủ được thì tôi cũng chạy thằng chả...

Bảy Núi cựa mình lăn qua, nhủi mặt lên gối như để dụi mắt, ngẩng lên nhìn qua một lượt. Tên liên lạc xông lên nhưng bị Thế giữ lại.

Tên này cự nự liền:

– Kỳ vậy ta? Để tui báo cáo mọi việc với anh... Bộ hông được hả?

Thế buông tay anh ta ra:

– Thì mau đi. Và không được sáp lại gần ai hết.

Liếc thấy khẩu súng lục bên hông tên liên lạc Thế vói tay toan rút lấy, nhưng tên này thấy động kịp chụp tay Thế, Bảy Núi vội can thiệp:

– Anh muốn mượn thì mày để cho anh lấy mà. Nếu số tao tận, một miếng dầm cây nhỏ xốc tao, tao cũng đủ chết. Đưa khẩu súng cho anh đi mày!

Bị lỗ bộ, Thế đành làm mặt chai mày đá luôn, anh ta chìa tay ra vấy tên liên lạc:

– Mượn đỡ rồi trả lại mà bạn!

Tên liên lạc vùng vằng móc khẩu súng ra, tung nhẹ lên để cho Thế bắt lấy...

Bảy Núi khẽ gật đầu đoạn cất tiếng hỏi thủ hạ của mình:

– Ở bến xong xuôi chưa mậy?

– Dạ xong. Có người của họ qua đây nè đại ca.

Bảy Núi hướng về phía người ở Thường Phước mới đến.

– Có đúng vậy không ông bạn? Và anh em có cần kêu nài điều gì nữa không?

Thế lên tiếng đáp hộ cho anh kia:

– Tạm xong việc ấy. Bây giờ tui tôi phải mời đại ca đi theo một khoảng đường. Xin đại ca cảm phiền

và bảo anh em ở đây nên yên tâm. Tụi tôi sẽ để đại ca ra về một khi đi khỏi vùng Thường Phước. Đó là một sự vạn bất đắc dĩ, mong đại ca...

Bảy Núi cười to, chặn lời anh ta:

– Thôi mà. Đại ca khỏi phải rao Nam rao Bắc như vậy. Kiến ăn cá, cá ăn kiến, thời buổi giặc giã đó là sự thường. Chừng nào anh em lên đường thì cứ việc lôi tui theo.

Tên liên lạc vội lên tiếng:

– Đại ca, có một việc này quan trọng lắm. Anh Tám biểu tui phải trình với đại ca liền. Dạ...

Anh ta bỏ lửng ở giữa câu liếc chừng bọn Tâm, Thế. Thấy vậy, Bảy Núi bắt nhãn thủ hạ của mình rồi lấy giọng quả rầy anh ta:

– Thì có gì mấy cứ nói đại. Chỗ anh em không mà!

Tên kia lên tiếng nho nhỏ như còn tiếc rẻ điều gì:

– Dạ anh Tám được tin ngày mai này Tây vô bố...

Bảy Núi cười lớn:

– Có vậy mà cũng giấu anh em ở đây! Tây có vô bố thì mấy ảnh cũng mệt chớ bộ tội mình mệt hay sao?

Thế lo lắng nhìn Tâm rồi ngập ngừng lên tiếng hỏi lại tên liên lạc:

– Có chắc không anh? Tin đích xác hay là...

Bảy Núi đáp thế cho thủ hạ của mình:

– Tin của tội này thì chắc ăn lắm. Nói vậy chớ đại ca có quyền tin hoặc không.

Thế day qua hỏi Tâm:

– Mình tính sao đây anh?

Tâm cười khẽ:

– Còn tính gì nữa, mau đông về Thường Phước

để nhập với tốp ở bến đi cho sớm. Bây giờ cũng sắp sáng rồi. Nếu quả thật, Tây có vô bố thì tụi nó cũng đi sớm lắm.

Bảy Núi cũng lên tiếng dặn thủ hạ của mình:

– Mày liệu cho anh em của mình hay đi. Và lo rút đi chỗ nào đó.

Tên liên lạc hỏi lại:

– Còn đại ca?

Bảy Núi phì cười, hất hàm chỉ về phía Thế:

– Tao đã có mấy anh em này lo. Thôi mày liệu ra ngoài lo công việc đi. À, khoan đã để tao hỏi anh Thế một điều này. Mày chờ tao một chút.

Thế sốt sắng lên tiếng:

– Việc chi đó đại ca?

Bảy Núi ân cần đáp:

– Tây có vô bố hay không thì cũng chưa chắc nhưng mình nên thủ trước là hơn. Lát nữa đây đại ca có cần thêm súng ống gì không? Hai cây lục đủ giữ tui chớ nếu rủi ro đụng với Tây thì ăn nhằm gì?

Thế bề mặt trước sự « lo âu » ấy của Bảy Núi và cũng cảm động nữa! Anh ta không trả lời Bảy Núi ngay mà quay qua bàn với Tâm:

– Anh Tâm hay là... mình nên tính cách nào cho gọn. Trong tình cảnh này mình nên gác lại chuyện này qua một bên để có thể rảnh tay đương đầu với Tây... Anh em ở bến đã được... như thường và anh Bảy đây cũng... biết điều với mình...

Tâm cau mặt:

– Anh tính thả giả ra chớ gì?

Thế ngập ngừng:

– Bây giờ mọi việc kể như xong... Ảnh thì... dầu sao cũng được chị Huỳnh Mai, anh em mình ở bến đã lấy lại khí giới, bây giờ tụi mình chỉ có việc đông về bến chớ đưa ảnh theo làm gì nữa... (anh ta quay

qua Bảy Núi nghiêm giọng hỏi luôn) – Bây giờ đại ca có chịu lấy danh dự ra hứa với bọn này là một khi đại ca ở lại đây đại ca sẽ không sai anh em rượt đuổi theo tụi tôi không? Nếu đại ca chịu hứa...

Tâm vội kêu lên:

– Ý không được đâu! Chẳng thà từ đầu mùa cho chí cuối, anh nằm yên thì không nói làm gì, đằng này anh đã làm tầy quầy ra như vậy mà anh... quân tử ngang hông được đâu. Đã làm thì làm tới. Chuyện chết mà tin ai được anh? Ngay việc đem giả theo đây mà tôi còn không được yên trong bụng huống hồ chỉ lại thả giả ra!

Bảy Núi cười rề:

– Đại ca Tâm đa nghi quá! Như vậy kể ra cũng phải. Có điều mấy đại ca không hiểu một lời hứa của tôi có giá trị cãi trời lặn. Hổng biết mấy đại ca ra sao chớ phận tui hể tui nói ra một lời là trọng một lời...

– Nếu đại ca biết trọng danh dự thì đã không có mấy cái trò lăng nhăng này!

Bảy Núi nghiêm giọng đáp:

– Chuyện hơn thua, bắn giết nhau thì dùng cách nào cho nó có lợi là tốt. Còn một lời hứa danh dự thì lại khác. Tui không có xô bồ lộn xộn vậy đâu! Mấy đại ca dẫn tui đi thì bất quá đến Thường Phước, mấy đại ca cũng phải cho tui dìa. Và nếu dọc đường gặp Tây bố, chẳng lẽ mấy đại ca để tui cho Tây lượm hay sao?

Mà dầu Tây có lượm tui cũng không chết vì lúc này tui nó đang cần tui dìa thành. Có điều để cho tui nó bắt như vậy thì cái thể của tôi hơi yếu một chút. Đó là nói nước cùng nghe, chớ thật ra, hể có biển, nếu mấy đại ca không quyết tâm giết tui thì tui dư sức thoát mà.

Tâm nóng nảy gắt lên:

– Anh dư sức gì thì để nữa gặp chuyện sẽ hay. Bây giờ anh nên chịu khó theo tui tôi...

Rồi sợ làm mích lòng Thế, Tâm quay qua phân trần luôn:

– Anh đã bắt giả như vậy thì thể nào cũng đã

sanh thù sanh oán. Bây giờ anh thả giả ra thì cũng chẳng có gì thay đổi hết. Nhưng chắc chắn là mình mất một bảo đảm sống để ra khỏi vùng này một cách bình yên.

Thế thản nhiên đến lạnh lòng:

– Nhưng bây giờ có vấn đề Tây bố. Bộ anh quên rồi sao? Tôi muốn gác vấn đề thù vật kia qua.

Tâm cãi lại:

– Coi, sớm muộn gì giả cũng ra thành theo Tây mà? Đáng lẽ mình phải trừ khử giả trước.

Thế ung dung đáp:

– Dầu sao việc trở về thành của ảnh cũng không giống như một tên Việt gian tầm thường. Ảnh trở về thành rồi ảnh lại ra bùng.

Đó là một thứ mảnh lới riêng của ảnh chứ không phải là lý tưởng của ảnh.

Tâm to tiếng:

– Hay ho gì cái lối sớm đầu tối đánh đó!

Thế nhún vai:

– Tôi có khen là hay đâu nhưng mình cũng phải tỏ cho anh biết là mình không hẹp hòi, không nặng thành kiến, không bo bo với phe phái.

– Bộ giả rộng rãi lắm sao? Vụ tước khí giới còn sờ sờ kia!

Thế cười nhẹ:

– Ít ra mình cũng hơn ảnh ở chỗ đó.

Tâm cau có:

– Hừ, hơn! Bị giả chơi cho xiểng niểng mà cũng đòi hơn! Còn cái vụ của chị Huỳnh Mai kia nữa chi? Bộ anh quên rồi sao? Bộ anh không cay hay sao?

Thế cười thành tiếng:

– Đó là một việc riêng và tôi càng coi là không ra gì trong lúc này, nghĩa là lúc có Tây vô.

Tâm buông thông tay cầm súng xuống, vùng vằng bước lại nhét luôn khẩu súng vào bao da mắc trên cột vách buồng:

– Anh muốn làm gì đó thì làm.

Bảy Núi vội lên tiếng:

– Mấy cha có mấy ngoe mà sao hay cãi lầy quá. Cái gì mấy cha cũng cãi được hết. Thôi được rồi. Để tui theo mấy cha cho xong.

Thế cười lạt:

– Việc đó cũng chẳng cần mà. Bây giờ đại ca nên lo cho tui tui một chiếc xuồng chèo để tui tui đi.

Dứt lời Thế bước lại chõng, vẩy tay ra hiệu cho Bảy Núi quay lưng lại:

– Đại ca đưa tay đây để tui mở trời.

Bảy Núi nhăn mặt ngang:

– Ê, bộ giỡn sao ta!

Thế nghiêm mặt:

– Mau đi đại ca.

Vừa nói Thế vừa xô vai Bảy Núi. Cục chẳng đã Bảy Núi phải đưa lưng lại. Thế hí hục cởi trói cho hắn ta.

Bảy Núi vươn vai, xoa lấy hai cườm tay, rồi ngồi nhồm dậy, cười khì, lắc đầu nhìn mọi người:

– Thiệt cha sanh mẹ đẻ tới bây giờ tui chẳng gặp chuyện kỳ như vậy! Bộ thả tui thiệt sao mấy cha?

Thế nghiêm nghị nhìn hắn:

– Tốt hơn đại ca nên lo xuồng cho tụi này.

Bảy Núi có vẻ ngần ngừ:

– Hay là đại ca nên ở đây. Có gì mình xẹt qua biên giới.

Thế khẽ lắc đầu:

– Tui cần trở qua Thường Phước để tìm anh em.

– Hồng thắng cũng được mà đại ca. Có chắc gì Tây vô đâu?

– Dầu không có, tôi cũng phải về bến.

Bảy Núi bước xuống đất liếc chừng tên liên lạc của mình, chống nạnh lên cúi mặt như đang phải suy nghĩ một điều gì lung lăm. Đoạn ngược mắt lên hỏi Thế:

– Đại ca để tui hỏi han tên kia một vài điều riêng được không?

Tâm vội la lên:

– Không được đâu! Đã thả cha ra rồi cho cha bàn tính nợ kia với đám của cha nữa sao?

Bảy Núi lắc đầu cười nói:

– Nếu muốn hại mấy đại ca bây giờ tui dư sức nhảy lại cướp khẩu súng trên vách và lúc đó người anh em của tôi đây cũng dư sức tước lại khẩu súng

trên tay anh Thế. Mấy anh đã xử bảnh như vậy, đâu lẽ tui chịu thua sao?

Nói đến đây, hấn cười khẽ, tiếp lời bằng một giọng không giấu vẻ kiêu căng:

– Tui nói ra đây, mấy đại ca đừng giận. Tui bị trói nằm một đồng đó chờ dư biết rằng rồi đây mấy đại ca khó đi thoát vùng này, dầu mấy đại ca có mang tui theo cũng vậy. Mấy đại ca khó thể hạ tui dọc đường vì tui mà chết kể như mấy đại ca « cho cơm » tui đàn em của tui. Mấy đại ca phải rán giữ lấy mạng sống của tui, và nội bấy nhiêu đó mấy đại ca cũng đủ lỗ rồi. Đây nè, mấy đại ca để tui hỏi lại thằng em của tui mới đi liên lạc về...

Và không đợi cho Thế lên tiếng hấn hát hàm hỏi luôn tên liên lạc:

– Thiệt có Tây bỏ vào sáng mơi không mầy?

Tên liên lạc có vẻ ngần ngừ:

– Dạ... anh Tám ảnh nói vậy...

Bảy Núi quát lên:

– Mà có không?

Tên liên lạc thật thà hỏi lại:

– Đại ca hỏi thiệt hay hỏi... chơi?

– Tao mà giỡn với mày sao? Có sao cứ nói đại đi. Mày đừng sợ tao bị mấy chả chơi ngược lại. (hắn ta lấy chân đá vào ngọn mác nằm dưới đất) Tao đang ngủ mê mà cha nội Thế này còn không giết tao được, tao bị trói nằm một đồng kia mà rớt cuộc, chả cũng phải thả tao ra.. Thời của tao chưa có tận mà mày! Nói đại đi. Tao biết thằng Tám đang mưu tính chuyện gì đây để cứu tao. Có phải đúng vậy không?

Tên liên lạc cười ranh mãnh, đáp nước đôi:

– Thì anh em ai chẳng muốn cứu đại ca.

Bảy Núi quát tháo:

– Thôi đi mày! Nói chuyện tào lao hoài! Vậy có Tây bố thiệt hông?

Tên liên lạc còn chưa được yên tâm nên nói nhóng:

– Đại ca xê lại góc buồng để em...

Bảy Núi gạt ngang:

– Mày cứ trả lời thẳng ra đây cũng được. Anh Thế đã chơi bảnh với mình thì chẳng lẽ mình không dám bảnh lại sao? Hơn nữa, dầu mày có nói thiệt ra đây, mấy anh có biết thì... biết vậy thôi chứ làm gì được mà mày sợ.

Tên liên lạc gạt gù:

– Đại ca nói đúng...

– Khỏi khen tao mày. Nói đại mẹ nó đi chứ đừng đồ rao hoài.

Tên liên lạc liếc chừng bọn Tâm, Thế, và dầu có phép của Bảy Núi, anh ta vẫn thấp giọng xuống:

– Thiệt ra anh Tám biểu em dìa nói với đại ca vậy thôi chứ hổng có Tây u gì vô hết...

Bảy Núi vỗ đùi cười lớn:

– Tao nói đúng y bon mà! Tụi mày nhúc nhích cái gì là tao biết hết.

Chợt hần nhú mày rồi hỏi ngang:

– Thằng Tám nó phao tin như vậy chẳng lẽ hù mấy anh em này chơi? Nó ở với tao lâu nên nó không giống tao nhiều thì cũng giống ít... Nghĩa là chẳng lẽ nó phao tin khơi khơi như vậy? Còn gì nữa không mày?

Tên liên lạc lăm lét nhìn bọn Tâm, Thế ấp úng:

– Thì cũng còn đôi chút... việc riêng khác...

Thế giật mình, lom lom ngó tên liên lạc, gằn giọng:

– Còn cái vụ thả mấy anh em ở bến?

Tên liên lạc cự nự lại:

– Coi, đã có người của mấy anh qua bên này làm chứng rồi mà! Anh hỏi vả coi!

Thế quay qua hỏi người mới qua:

– Sao, anh có chứng kiến đầu đuôi mọi việc không?

Anh kia đâm ra do dự:

– Thì tôi thấy họ chất đồng súng ống lấy của anh em mình lại đó và nói đem ra trả và số anh em bị quản khác cũng được mời ra chỗ đó... Anh em ở bên ai cũng nóng lòng về mấy anh bên này nên hối thúc tôi đi cho mau...

Tâm cười khẩy:

– Không khéo bọn mình mắc mớ đại ca Bảy Núi đây rồi!

Anh ta vừa nói vừa lui dần về phía cây cột có mắc dây súng của Bảy Núi mà ban nãy vì giận lấy Thế, anh ta đã tra cây lục vào đấy.

Cử chỉ của Tâm không lọt được mắt của Bảy Núi nhứt là một khi Tâm vừa buông một câu xóc óc, và chỉ thoáng một cái, hắn đã vói chụp ngọn mác trên

mặt đất phóng nhanh lại để chém mạnh lưng Tâm rồi chém xéo lưỡi mác lên thân cột tre, khít dưới bao súng để «thị oai».

Thế quính quíu chưa kịp phản ứng rõ rệt, anh ta chỉ mới vừa quơ mũi súng trên tay về phía Bảy Núi lẫn Tâm thì tên liên lạc của Bảy Núi đã xoay người chụp lấy cườm tay của anh ta, phóng chân ra để ngáng lấy chân của Thế toan hất cho anh ta té ngã.

Bảy Núi vội la lên:

– Thôi mậy! Tao giỡn chơi chớ bộ làm thiệt sao?

Tên liên lạc tiếc rẻ buông tay Thế ra và bước nhanh về chỗ cũ.

Tâm vừa ngượng vừa bực:

– Mấy cha tính ăn thua phải không?

Bảy Núi chỉ vào chiếc mác trên cột, giọng khinh miệt:

– Anh em mình biết rõ nhau quá mà! Ai biểu anh

còn tiếc khẩu súng kia chi! Và nếu tôi không trọng anh Thế, ít ra tui cũng xin anh mấy ngón tay. Tui chỉ nhích một chút xíu đó để mấy anh rõ là tui này, không muốn chơi xấu. Thôi bây giờ trở lại chuyện cũ.

Rồi như không buồn chú ý đến Tâm và Thế nữa, Bảy Núi quay qua hỏi tên thủ hạ của mình:

– Nói vậy vụ trả khi giới mà tao căn dặn đó... không ngờ nữa sao mậy?

Tên liên lạc mỉm cười ranh mãnh:

– Dạ... anh Tám tính để... thùng thẳng...

Người anh em của Thế kêu lên:

– Nói vậy mấy cha cũng xí gạt tui tui nữa sao? (anh ta hót hải quay qua Thế)... Tính sao đây anh? Mình kể như bị... bù trất hết ráo rồi!

Thế cau có hỏi Bảy Núi:

– Tôi đã tin anh mà bây giờ anh chơi cái mừng

này thì hết nói rồi! Bây giờ tính bắt lại tui này hay sao đây?

Bảy Núi quặm mặt chửi thề vang rân:

– Mấy thằng chết dầm này làm tài khôn tài khéo hoài! Thằng Tám về đây nó sẽ biết tay tao! (day qua Thế, Bảy Núi cười giả lả) Đại ca đừng phiền ghen. Để tui lo cho. Bây giờ để tui đưa mấy đại ca qua Thường Phước và biểu thằng dịch vật đó trả lại mọi thứ cho anh em ở bên. Đại ca đã điệu với tui, tui chịu kém hơn đại ca sao? Như vậy sau này, khắp miền Tây này còn coi cái bản mặt của Bảy Núi ra gì nữa.

Dứt lời Bảy Núi hăm hở bỏ ra khỏi buồng một cách tự nhiên. Thế và Tâm nhìn theo chẳng biết phải nói sao bây giờ. Tên liên lạc cũng vội nổi gót theo « chủ soái ».

Ra đến bên ngoài, Bảy Núi quát tháo bọn thủ hạ đi lo xuống.

Thế nhìn lại Tâm, rụt rè hỏi:

– Bây giờ mình tính sao đây anh? Thiệt khó

ngĩ quá. Nếu mình có giữ Bảy Núi... y như cũ cũng chẳng có gì thay đổi vì bọn kia tự ý làm như vậy...

Tâm cau có:

– Nhưng ít ra mình cũng còn được bảo đảm đòi chút.

Thế thở dài:

– Đẳng nào mình cũng không dám giết hăn. Hăn biết rõ chỗ đó nên coi như không...

Tâm cự nự:

– Vậy ai biểu anh dám làm... anh hùng hiệp sĩ với chị Huỳnh Mai chi?

Thế chợt cảm thấy mỗi ngang và hết còn bực tức nổi vì những lời trách móc cay chua đến xác xược của Tâm.

Anh ta đứng nhìn sừng chiếc chõng tre một hồi lâu: hai chiếc gối song đôi vẫn còn nằm trơ vơ ra đó. Anh ta muốn nhìn kỹ hơn một chiếu trải trên ấy

nhưng ánh đèn pin trên tay Tâm đã ngã sang màu vàng khè.

Thế đâm ra xót xa cho Huỳnh Mai. Xót xa khi nghĩ rằng cô gái nào đến tuổi cặp kê mà chẳng có sẵn trong đầu một hình ảnh tân hôn vừa thơ mộng vừa nồng cháy nhưt.

Cố nhiên đó chỉ là một hình ảnh tưởng tượng nhưng hẳn phải có một số « vốn luyến » mà ai cũng có thể hình dung ra một cách dễ dàng được, và với Huỳnh Mai, ắt lắm lần cô đã nghĩ một chiếc giường kiểu mới với màn tuyn, nệm dày và với một tấm «ra» trắng tinh trong một căn buồng kín đáo, ấm cúng mà đôi trai gái có thể mặc tình thủ thủ, mặc tình trêu cợt và mặc tình buông thả cảm xúc của mình qua kẽ răng không cần phải giữ chặt.

Thế nhìn lại chiếc chõng tre cũ kỹ với đôi cặp gối vuông cứng còng với chiếc mùng ngã màu không rõ rệt trong một căn buồng không cửa, không trần với bức vách lá ngăn hổng đầu.

Thế thở dài quay lại nhìn ánh đèn pin vàng vọt trên tay Tâm và mệт mội lên tiếng:

– Đền hết pin rồi, anh tắt phứt cho rồi.

Tâm nghe theo và hối hận vì mình đã nặng lời với bạn. Như để tạ lỗi, anh ta nín nhẹ tay Thế, dịu giọng bảo:

– Thôi mình ra ngoài chớ ở đây làm gì nữa. Ra hối Bảy Núi đưa anh em mình qua Thường Phước...

Thế thần thờ bước đi...

o O o

Huỳnh Mai và Dung, mỗi người mỗi đầu chiếc cây dài đặt trước hàng ba nhà. Cả hai đều im lặng nhìn ra sân, nơi Bảy Núi đang vừa nói chuyện vừa quơ tay với đám thủ hạ vây quanh.

Thấy Thế và Tâm cùng anh mới qua bước ra, Dung vội chạy lại lắng xẵng thăm hỏi người yêu trong lúc Huỳnh Mai vẫn tiếp tục ngồi trơ vơ ra đó như không nghe thấy gì hết.

Tâm trả lời nhát gừng với Dung đoạn vệt cô ta qua một bên để cùng với Thế tiến ra sân. Thế liếc

chùng Huỳnh Mai, khựng lại một chút nhưng rồi tiếp tục lủi thủi bước tới.

Bảy Núi xô đám thủ hạ ra, te te đến đón Tâm, Thế và bô bô lên tiếng:

– Bảy bạ quá mấy đại ca ơi! Thằng Tám ở bên nó làm hư bột hư đường hết trơn rồi! Mấy đại ca khoan đi đã...

Tâm xằng giọng:

– Cái gì mà có chuyện hoài vậy?

Bảy Núi cự lại:

– Đừng làm tàng chó ông bạn! Cái này tui lo cho mấy người, nghĩa là tui mệt thêm chó bộ sướng ích gì sao!

Tâm gằn giọng:

– Không nói on đơ gì nữa. Đại ca chỉ có việc đưa tụi này qua Thường Phước để dàn xếp sao cho êm đẹp vụ này thì thôi.

Bảy Núi cười lạt, xô nhẹ vai Thế như phân búa:

– Ê đại ca, vả làm như tui đang ở trong tay vả vậy! Thiệt lên chun lên căng nhấp nháy!

Thế chắt lưỡi:

– Mình hiểu nhau nhiều quá mà đại ca! Anh Tâm lo cho anh em ở bến gặp chuyện chẳng lành nên ảnh mới nóng nảy như vậy, đại ca chấp nhứt làm gì. Bây giờ công chuyện ra sao đây?

Không đợi chờ Bảy Núi trả lời, Tâm nói chen vô:

– Ra sao thì ra nhưng chả cũng phải đưa mình qua bến. Phải không thả chả ra thì ít ra mình cũng còn đỡ khổ một chút!

Bảy Núi ung dung hỏi lại anh ta:

– Bây giờ cha nội có muốn trói tui lại để chở đi không? (hắn ta chấp hai tay chìa ra trước mặt Tâm)
A lê mần đi!

Thế xô nhẹ tay Bảy Núi xuống:

– Thôi mà đại ca. Có gì đại ca cho anh em tui tui biết chớ cãi qua cãi lại làm gì nữa.

Bảy Núi cười khẩy, hướng về phía Tâm:

– Nói thiệt với mấy đại ca, mấy đại ca chở tui đi thì dầu cho có thăng thiên độn thổ cũng không lọt tới bến. Giờ này chắc thằng Tám đã dẫn bộ hạ của nó phục sẵn bên đường nước để đợi mấy đại ca. Tui hỏi mấy đại ca, tui nó núp sát một bên và nổ súng bắt tử mấy đại ca có nháy kịp không?

Tâm gượng gạo trả lời lại:

– Nhưng đại ca cũng chết...

Bảy Núi cười lớn:

– Ai động đến tui mà tui chết? Hai phát súng đầu cũng đủ xong hết mọi chuyện rồi. Tui thằng Tám nó rành mấy việc này lắm!

Ờ, hay là đại ca cho rằng hai người đàn bà đi theo – chưa chắc là đủ cả hai đầu ghen, cô Huỳnh Mai coi bộ hết muốn đi đâu hết –... Ờ, đại ca cho rằng

250 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

họ sẽ hạ lại tui? Hổng có đâu! Đàn bà gây lộn xộn thì có chớ làm được việc thì... còn lâu. Bây giờ mấy đại ca tính ở đây đợi hay là đi đây?

Tâm dịu giọng nói lại:

– Đại ca phải sai người kêu anh Tám đó về đây chớ chẳng lẽ mạnh đại ca, đại ca tính, mạnh anh Tám, anh làm sao?

Bảy Núi hừ một tiếng:

– Cha nội này cũng còn ham nói xóc óc tui nữa! Tui đang sắp đặt mọi việc kế mấy đại ca ra.

Cố nhiên là tui sẽ sai mấy đứa tức tốc bơi xuống dọc theo đường nước đó hú kêu bọn thằng Tám...

Thế bõn chồn hỏi:

– Còn mấy anh em của tôi ở bên Thường Phước? Đại ca cà rịch cà tang như vậy không khéo tên Tám gì đó dám làm ẩu lắm!

Bảy Núi điềm nhiên đáp:

– Ấu thì bất quá cũng như cũ chớ có sao mà đại ca phải nóng ruột. Ở đây mình liên lạc toàn bằng xuồng chứ có xài bằng máy ra-đa để kêu nhau như Tây đâu mà mau nháp nháy được? Thế nào lát nữa dân ở đây ra cũng gặp thẳng Tám mà!

Thế vẫn còn thắc mắc:

– Tôi sợ dân của đại ca lỡ tay hạ sát...

Bảy Núi bật cười:

– Không đến nỗi vậy đâu. Bề gì tụi mình cũng là người quốc gia. Nói thiệt, tụi tui chỉ ăn gan uống huyết không biết tanh... mấy thằng thuộc phe quý vương kia thôi. Bây giờ mấy đại ca vô nhà nằm nghỉ cho khoẻ đi. Đêm rồi mấy đại ca cũng... mệt... Để tui biểu tụi nó đi tìm tên Tám. Trời cũng sắp sáng rồi...

Tâm lên tiếng:

– Tốt hơn hết là đại ca nên đưa tụi này đi luôn để khỏi mất thêm thì giờ. Đằng nào tụi này cũng phải rời khỏi chỗ này, đại ca có mặt tại chỗ mới khiến nổi anh Tám, chớ cứ sai liên lạc qua lại hoài, anh Tám ảnh có né tránh thì tụi tôi cũng chịu bó tay.

Thế muốn lấy lòng Tâm một chút nên nói vua vô thêm:

– Minh nên giải quyết vụ này cho xong đại ca à. Kể ra nay chỉ còn lằng nhằng một chút về vấn đề mấy anh em của tui tui ở bên. Anh em mình đã hiểu nhau nhiều quá rồi, vậy đại ca nên... giúp tui tui một cú chót...

Bảy Núi ngửa mặt lên trời ngáp dài và đáp gọn:

– Cũng được...

Đoạn hấn day qua sắp đặt mọi việc với bọn thủ hạ một cách nhanh chóng rồi nín vai Thế dẫn vô nhà, sốt sắng lên tiếng:

– Vô uống bảy vài chén nước trà cho ấm bụng rồi đi đại ca. Hùng đông rồi. (hấn cười khẽ). Hôm nay dầu cho Tây có vô thiệt, tui cũng nằm ngủ như thường, chắc tui mình không... coi ngày đó đại ca à!

Thế ào cho xong vì câu nói chót của Bảy Núi làm cho anh ta nhớ đến Huỳnh Mai.

Dung và Huỳnh Mai vẫn ngồi yên trên ghế cây dài nơi hàng ba.

Thấy mọi người quay trở vô, Dung lật đặt đứng dậy và tiến đến bên Tâm hỏi nhỏ:

– Xong chưa anh?

Tâm gật đầu:

– Sắp sửa về bến đó em.

Dung có vẻ hí hửng:

– Ủ! Về mau mau chớ ở đây lâu em ngán quá!

Bảy Núi và Tâm, Thế tiếp tục bước vào nhà. Mọi người đều để ý đến Huỳnh Mai nhưng không ai nói năng gì hết vì đều e ngại trước thái độ lạnh lùng đến bất cần của cô ta.

Dung vẫn theo sát một bên Tâm và hỏi nhỏ:

– Còn chị Huỳnh Mai?

Tâm chậm bước rồi đứng lại:

– Em ra ngoài chơi với chỉ chớ vô đây làm gì. Nói với chỉ sửa soạn để cùng về bến với anh em.

Dung vắn lại:

– Sao mấy anh không nói với chỉ luôn? Coi bộ chỉ kị em lắm!

Tâm chắt lưỡi:

– Kỵ khỉ gì! Đàn bà thì hay vậy... Dầu sao em nói cũng còn dễ chớ để Bảy Núi kêu chỉ vô hởi chỉ trước mặt cha nội Thế kia thì càng thêm rắc rối. Hai người thương nhau gần chết mà hể giáp mặt là muốn làm cho lợi gan nhau. Anh em bị kẹt lây thấy mồ thấy tổ cũng vì vậy.

– Sao anh không nói thẳng với anh Thế?

Tâm xì một tiếng:

– Nói với vả càng thêm hư rơ. Tự ái của vả cao còn hơn cây dừa lão. Em trở ra ngoài đi và liệu lời khuyên nhủ chị Huỳnh Mai. Em cũng hay nói khích chỉ lắm! Không khi nào mấy bà biết thương nhau! Rán một lần thử coi.

Dung toan cự nự nhưng Tâm đã xô nhẹ cô ta lùi lại. Vừa lúc ấy có tiếng Bảy Núi gọi vọng ra:

– Đại ca Tâm đâu rồi? Vô đây đại ca!

Tâm lật đật bước vào.

Bảy Núi ngồi đối diện với Thế trên bộ ván giữa, ranh mãnh nheo mắt hỏi Tâm:

– Mới có chút xíu đây mà đã nhớ hiền thê rồi hả?

Tâm cười gượng:

– Tôi kêu nó sửa soạn sẵn đề về bến.

Bảy Núi làm như nhớ trực ra:

– Ý, mình quên... mời hai bà đó vô đây uống nước nữa!

Tâm vội lên tiếng:

– Tâm có nói rồi nhưng họ thích ở ngoài hơn. (liếc chừng Thế, Tâm nửa đùa nửa thật, tiếp lời). Họ cũng đang nóng ruột thì đâu có thể ngồi đây khề khà uống trà như mình được...

Bảy Núi làm ra vẻ ngạc nhiên:

– Ủa, cô Huỳnh Mai mà nóng ruột khỉ gì?

Tâm liếc chừng Thế và thấy anh ta hồi hã cầm chén nước lên uống một cách mải mê như không chú ý câu chuyện giữa hai người. Tâm lại nhìn qua Bảy Núi cân nhắc từng tiếng nói:

– Mình đây còn bồn chồn hướng chi chỉ. Đằng nào...

Bảy Núi vội đỡ lời anh ta:

– Thì ngày đầu ai chẳng vậy. Thét rồi cũng phải quen.

Thế đặt nhanh chén nước xuống hỏi xen vô:

– Quen chi dó đại ca?

Bảy Núi trả lời một cách lơ lửng:

– Thì quen với hoàn cảnh mới.

Thế hỏi gằn giọng:

– Đại ca muốn nói là quen với hoàn cảnh mới bên này?

Bảy Núi tỏ vẻ ngây ngô:

– Ừ... Mà sao đó đại ca?

Thế ấp úng:

– Chẳng sao hết... Tôi muốn hỏi cho biết.

Tâm lớn tiếng át đi bằng cách cự nự Thế:

– Đại ca Bảy đây nói giỡn chơi mà anh cũng hỏi tới. Đằng nào chị Huỳnh Mai cũng theo anh em mình về bên cho nó êm hết mọi việc. Chắc đại ca Bảy đây cũng không hẹp lòng hẹp dạ gì...

Tuy bị Tâm «chận hòng» kiểu đó, Bảy Núi vẫn không có vẻ gì lúng túng hoặc khó chịu, trái lại, hắn còn cười khì, day qua Thế:

– Cái đó đại ca khỏi lo. Tui với đại ca Thế đã

đồng ý để cô Huỳnh Mai muốn tính sao đó thì tính.
Phải không đại ca Thế?

Thế miễn cưỡng gật đầu.

Tâm cười gượng gạo:

– Lẽ cố nhiên là chỉ phải theo tụi này đi...

Bảy Núi vỗ nhẹ vào đùi Tâm:

– Mình để cho cổ tính thì còn... lẽ cố nhiên gì nữa? Sao đại ca thắc mắc hoài! Trong lúc này, mất một người anh em mình mới buồn mới lo, chớ nay cả chục đủ đầu đàn bà, dầu cho thứ đàn bà tiên sa phụng lộn đi nữa, nghĩ cũng hổng sao mà!

Tâm bực mình:

– Đại ca nói người ta thì nghe xuôi rớt chớ phần đại ca... sao đối với chị Huỳnh Mai đại ca lại gây ra đủ thứ chuyện.

Bảy Núi cười ha hả:

– Cũng tại mấy cha chó ai vô đó nữa! Phải tui nào vô đây thì mọi việc sẽ êm ru từ khuya rồi. Đối với mấy đại ca, tui phải... màu mè một chút chó làm giản tiện như Ma-rốc gạch mặt nháy a thần phù lại công con gái đi ngờ ngờ thì coi sao được!

Rồi kể đến việc cha nội Thế đây thắm đờn nóng tại nóng mũi sao đó nên khiến cho mọi việc đổ nùi thêm ra. Nói nào ngay tui đây cũng có chỗ... bê bối. Có lẽ gần mấy đại ca nên tui bị lây cái tật... « làm cho lấy sướng lấy khoái, chứ không phải làm cho lấy được »! (hắn cười to thêm) Ê, quánh giặc kị cái vụ đó ghê lắm nghen!

Tâm quay qua nhìn Thế và cả hai cũng bắt phì cười.

Vừa lúc ấy một tên hạ thủ của Bảy Núi chạy vô cho hay là chuẩn bị xong xong.

Bảy Núi uống vội cho hết chén trà đoạn đứng lên và theo thói quen, tự nhiên đưa tay lên lưng quần như định xốc lại bao súng.

Bị lỡ bộ, hắn khựng lại, cười khan rồi nhìn lên

sợi dây nịt nang bao súng vẫn còn móc trên đầu cột tre.

Hiếu ý hấn ta, Thế vội lên tiếng:

– Đại ca nang súng theo đi!

Bảy Núi nhìn lại anh ta trong một giây, khẽ gật đầu như ngó ý cảm ơn, đoạn ung dung bước lại gỡ sợi dây nịt xuống.

Xong, hấn quay qua bảo tên thủ hạ:

– Mầy đi lấy cho đại ca Tâm đây một cây lục. Cây nào tốt nhen mậy. Á, hay là đưa một cây tiểu liên cho đại ca Tâm được... vững bụng hơn.

Tâm đâm ngượng, lên tiếng cầm chừng:

– Thứ nào cũng được mà đại ca, cầm súng cho có vì, cho đỡ luống tay vậy thôi chứ chẳng lẽ bắn giết ai bây giờ!

Bảy Núi nhún vai:

– Biết đâu đó!... Thôi mình đi.

Tâm, Thế và anh mới nổi gót Bảy Núi bước ra ngoài, nhưng đám người này không hẹn mà đều có vẻ chùng chình khi tiến ra hàng ba.

Dáng Dung hấp tấp đứng lên trong lúc đang ngồi khít bên Huỳnh Mai nhỏ to trò chuyện. Cô liếc chùng mọi người đoạn thấp giọng bảo Tâm:

– Chỉ không chịu đi.

Tâm cau có:

– Sao kỳ vậy?

Bảy Núi có vẻ hả hê:

– Thôi cổ đã muốn như vậy mình cũng không nên ép và nên lo cái vụ kia cho xong. Trời sáng rồi mấy đại ca ơi!

Tâm quay qua Thế:

– Chỉ hổng chịu đi đó anh.

Thế gật đầu:

– Tôi có nghe rồi.

– Nghe... nhưng mình phải tính sao chứ?

Thế cười mĩa, nhún vai:

– Chẳng lẽ mình hè nhau lạy chỉ hoặc ráp lại khiêng chỉ quăng xuống xuống? Đây là một vấn đề cá nhân, một vấn đề tình cảm riêng gì của chỉ thì mình ngo ngoe gì được!

Huỳnh Mai đứng rột dậy to tiếng:

– Xin lỗi, tôi không ở lại đây đâu nhen!

Thế không khỏi ngạc nhiên:

– Vậy chị còn đi đâu nữa?

Bảy Núi cũng vọt miệng hỏi:

– Em... em hổng ở đây mà còn đi đâu hả?

Dung đáp thế cho Huỳnh Mai:

– Chỉ tính ra Hồng Ngự để về Sài Gòn đó!

Bảy Núi trợn mắt:

– Bộ điên sao? Mặt mũi của em như vậy mà em ra khỏi vùng này thì tội nó lợm liền. Hồng Ngự lại là ả địa đầu...

Huỳnh Mai ôn tồn lên tiếng:

– Nếu vậy thì để tôi đi vòng qua Cái Vừng và từ đó qua bên Cái Dầu. Miệt đó yên mà.

Thế cũng rụt rè nói vô:

– Chị đi ầu như vậy không nên.

Huỳnh Mai vặn lại:

– Chớ anh muốn biểu tôi ở đây hả?

Thế ấp úng:

– Cái đó tùy ý chị muốn về Sài Gòn thì để... qua bên tôi nhờ liên lạc đưa đi cho tiện. Mình có nhà quen ở Cái Dầu...

Bảy Núi chặn lời Thế:

– Ở đây tui cũng có liên lạc vững lắm. Được rồi, nếu em muốn về thăm nhà đôi ba bữa thì để tui lo cái vụ của mấy anh em đây xong tui trở dìa đây liền.

Huỳnh Mai gật đầu:

– Cũng được...

Thế hót hải kêu lên:

– Sao lại cũng được? Chị ở đây chị có chắc là đi được hông?

Huỳnh Mai ung dung đáp:

– Sao không chắc? Bây giờ không ai cấm cản tôi điều gì được hết. Kể như tôi... rảnh nợ rảnh nần với mọi người. Riêng anh Bảy đây, nếu anh còn tính lươn lẹo điều gì nữa thì anh sẽ hối hận đa!

Bảy Núi cười xòa:

– Chưa chị em đã hăm he nghe ghê quá. Tui ngán em rồi mà! Cố ý lưu em lại đây nữa để em làm trận làm thương ngày này qua ngày kia thì tui còn thì giờ đây coi sóc đám em út của tui nữa? Tui biết canh kỹ lúc nào nên bắt, lúc nào nên buông. Tui còn sống nhăn đến ngày nay cũng nhờ vậy đó. Thôi, anh em mình xuống xuống qua Thường Phước.

Thế lụng khụng đứng ngó Huỳnh Mai, lấp bắp lên tiếng:

– Chị Mai, chị nhứt định vậy sao?

Huỳnh Mai nghen ngào nhìn lại Tâm, Thế nhưng khi bắt gặp ánh mắt ranh mãnh của Bảy Núi, cô cố gắng làm tỉnh và nói luôn:

– Thôi mấy anh đi cho được mạnh giỏi. Tôi có ở dưới này thêm nữa thì cũng chẳng ích lợi gì. (Huỳnh Mai cười chua chát tiếp lời...) Đến lúc này tôi mới biết sự đóng góp của đàn bà vào công cuộc của mấy anh chỉ có giá trị không hơn không kém của một thứ... xa xỉ. Trời đã bắt đầu rạn vỡ rồi đó mấy anh.

Bảy Núi lại hỏi xen vô:

– Thời buổi giặc giã xin mấy đại ca... phiên phiên trong việc chia tay. Nhiều lúc bị Tây bố ngặt nghèo, đến anh em bị chết trận, mình chỉ có đủ thì giờ giật cây súng trên tay của kẻ ngã gục ra đó, rồi đông cho mau chớ không kịp vuốt mắt hay... than ôi gì hết.

Tâm chợt quay qua Dung nói mau:

– Hay là tiện dịp này em ở đây luôn...

Dung hốt hải:

– Em ở đây làm chi?

Tâm dụ giọng:

– Em qua thăm anh cũng khá lâu rồi sợ ở nhà trông. Sẵn dịp chị Huỳnh Mai đi về em quá giang luôn thể...

Dung vùng vằng:

– Để thủng thẳng em về cũng được.

Tâm rần giọng:

– Tình hình mỗi lúc mỗi căng thêm. Hiện chưa biết trở qua Thường Phước rồi có êm không nữa! Rủi ro có chuyện gì bất ngờ xảy ra, nội cái việc lo nê em đi cũng đủ chết rồi! Lúc khác yên yên em trở qua thăm anh cũng được mà! Em có về tuốt Sài Gòn như chị Huỳnh Mai đâu!

Thế sốt sắng tán thành quyết định của Tâm:

– Ờ tôi quên phứt chuyện đó nữa. Chị Dung nên nhơn dịp này đi về cho tiện mỗi đường. Sẵn chị có mang quần áo theo lúc mình qua bên này, chị ở lại đi với chị Huỳnh Mai cho... có bạn. Tụi tôi đi chuyến này cũng chưa biết ra sao...

Bảy Núi chắt lưỡi:

– Có tui đi theo mà mấy đại ca làm gì trần trời lằng xằng nghe ghê quá vậy? (hắn ta day qua Dung, nói như hạ lệnh). Cô ở lại đây phứt cho rồi chớ có nói on đơ gì nữa! Gặp mặt ảnh hà rầm thì còn oan ức chi nữa mà còn chèo kéo.

Dứt lời hấn bỏ đi trước. Tâm và Thế bắt buộc phải theo sau trong lúc Dung vừa sịt mũi vừa đi làm một bên Tâm. Huỳnh Mai ngần ngừ một giây rồi cũng theo tiền mọi người xuống bến xẻo.

Bảy Núi chỉ mang theo hai tên thủ hạ để chèo xuồng. Hấn hối hai tên chống xuồng tách khỏi bến cho mau rồi quay lại căn dặn Huỳnh Mai và Dung:

– Em chờ tui dìa rồi hãy hay ngen! Cô Dung kia cũng vậy. Mấy người tự ý đông đi trước, không lọt vô tay ba thằng Thổ thì cũng sa vào tay ba thằng Tây đa! Tui có biểu tụi ở nhà lo liệu mọi thứ, hai người chỉ có việc nghỉ ngơi.

Dung cũng dặn với theo Tâm:

– Anh ở đâu yên nơi nhớ kiếm cách nhắn tin cho em biết ngen!

Tâm chỉ gật đầu.

Riêng Huỳnh Mai và Thế không nói năng gì hết cho đến khi xuống bung ra giữa xẻo, Huỳnh Mai mới giơ tay vẫy chào.

Thế vội nhồm người lên nhưng liếc thấy Bảy Núi soi mói nhìn mình, anh ta lại ngồi yên, gượng gạo vẫy chào lại.

Bảy Núi cười khì:

– Hồng biết sao chó tui ghét cái chuyện đàn bà sụt sịt tiền đưa quá. Chắc mấy đại ca biết trong tuồng hát bội hể cha nội tướng nào mà phải chạy vòng vòng quất roi ngựa hoài với con « hiền thê » khóc lóc thở than thì chắc mềm là sau đó cha tướng ra trận xí lắc léo. Cô Huỳnh Mai coi vậy mà cứng bóng vía. Ít ra phải như thế mới được!

Hắn chợt quay lại, rồi cười hỏi Tâm, Thế luôn:

– Hai đại ca không để ý gì hết sao?

Tâm và Thế ngơ ngác nhìn quanh rồi cùng lắc đầu Bảy Núi chỉ vào mũi súng tiểu liên trên tay Thế để gác lên be xuống:

– Hai đại ca ngồi sát lưng tui như vậy là nguy đa! Nhứt là có họng súng kia kèm một bên nữa. Rủi tui thẳng Tám núp đầu thấy vậy canh luôn khúc phía sau lưng thì bà hú! Mình nên đổi chỗ cho chắc ăn.

Tụi nó thấy tui ngồi sau lưng hai đại ca thì ít ra tụi nó cũng phải hiểu...

Tâm có vẻ ngần ngừ:

– Nhưng lát nữa đến chỗ rậm rạp đại ca phải tìm cách lên tiếng...

– Đã đành rồi. Nhưng cẩn thận một chút có phải hơn không? Biết đâu tụi nó đã dĩa sát một bên đây rồi mình ý y...

Thế vội khều Tâm:

– Đến nước này mình phải rán... tin ảnh. Mình đổi chỗ cho ảnh đi!

Bảy Núi cười to:

– Cha sanh mẹ đẻ tới bây giờ tui chưa ngồi chung với ai mà... nỡ bắn vào sau lưng họ bao giờ! Thiếu gì cách hạ địch thủ mà đỡ nhẹ thể hơn đó mấy đại ca.

Tâm và Thế ngượng ngịu né qua một bên để cho hấn bước ra phía sau.

Thế quay lại hỏi lẫn ra:

– Đại ca nhắm vụ này êm được không?

Bảy Núi có vẻ không bằng lòng:

– Không êm thì tui xin... giải nghệ và lên Thất Sơn tìm cái hang cốc nào để vô tu cho đến khi mãn kiếp chó hết còn thèm đi đánh Tây nữa.

Chiếc xuồng bắt đầu tiến vào đường nước ăn thông ngang cánh đồng mênh mông và vẫn bỏ hoang từ xưa tới nay.

Rải rác hai bên đường nước, bắt đầu có những đám điền điển khá rậm.

Tâm, Thế lo ngại nhìn quanh, nhưng không tiện lên tiếng nhắc chừng Bảy Núi vì sợ hấn cho là mình nhát gan.

Tên chèo lái thấy vậy cười nói:

– Chỗ này chưa sao đâu! Mấy người đừng lo.

Bảy Núi quay lại, gật đầu:

– Thằng đó nói đúng. Miệt này có chỗ nào phục kích được tui đều rành hết. Hai đại ca cứ yên tâm.

Thế đành cười gượng:

– Đẳng nào tội tôi cũng phải nhờ đại ca mà.

Bảy Núi lên tiếng hỏi tên thủ hạ chèo rút tới. Trời đã sáng tỏ. Năm phút sau, chiếc xuồng bắt đầu chen vào chỗ rậm rạp. Hai tên thủ hạ của Bảy Núi phải gác chèo lên để dùng sào chống xuồng len lách đi tới.

Thế, Tâm cùng người ở Thường Phước mới qua khỏi phải phập phồng lo âu vì Bảy Núi đã đứng lên trên sạp xuồng ngó mong ra hai bên mé diên điển xanh um chen lẫn với mấy đám sậy rậm rạp đoạn nói trống không:

– Dám quăng bắt mười ăn một là tội thằng Tám ẩn núp đâu đây!

Dứt lời hần hăng hái móc khẩu súng lục chĩa thẳng lên trời bắn bỗng liền hai phát.

Hắn mỉm cười quay lại bảo Tâm, Thế:

– Kêu tụi nó bằng cách này là nhạy nhứt! Để mấy đại ca...

Bảy Núi chưa nói hết lời thì một loạt tiểu liên xé không khí, phạt rào rào trên đầu ngọn đám điên điên khít bên đường nước mà mũi xuống vừa trò tới.

Bảy Núi ngồi thụp xuống nhưng rồi lại đứng ngay lên như cũ, hằm hừ nhìn về nơi có tiếng súng và chửi thề to lên:

– Đu họ đưa nào ngựa tay ngựa chun đó! Ra đây cho mau!

Liếc thấy bọn Thế ngơ ngác ngó lên như có ý dò hỏi. Bảy Núi cười khì và giải thích:

– Chắc tụi thằng Tám.

Thế lo lắng hỏi:

– Nhưng sao lại nổ súng bất tử.

Bảy Núi thản nhiên đáp:

– Chắc nó đang nổi cộc. Thằng đó nó hay cãi lầy với tui lắm. Nó xả súng phớt trên ngọn cây để cho đỡ tức vậy mà...

Tâm nhăn mặt:

– Hồng biết phải đúng vậy không...?

Bảy Núi chăm chăm gật đầu:

– Nếu không đúng giờ phút này tui mình cũng sụm rồi hay ít nữa cũng phải nhào xuống ruộng. Đại ca không thấy nó không quét thẳng vô ruộng đó sao? (hắn phì cười) Hồi nãy tui sợ mấy đại ca chụp phóng xuống ruộng thì... ướt quần áo hết.

Vừa lúc đó tiếng xào xạc trong đám sậy và chỉ lát sau, một chiếc xuồng ba lá xẹt ra. Tên Tám đứng trên sạp tay vẫn còn nắm cây tiểu liên Tom-sơn tháo bỏ bả.

Vừa thấy mặt Bảy Núi, anh ta quơ mũi súng chỉ về phía Tâm, Thế, cau có hỏi liền:

– Sao lại có chuyện kỳ vậy nè đại ca?

Bảy Núi cười hỏi lại:

– Vậy mà muốn tao bị trời thúc ké bỏ năm một đồng hay sao?

Tên Tám vùng vằng:

– Em đã tính đâu đó ăn khớp hết, bây giờ đại ca làm cho sọc dưa hết trơn!

Bảy Núi nghiêm mặt:

– Đừng tài khôn mầy! Tao dặn chú mầy cái gì mà chú mầy làm lật ngược lại hết vậy?

Tên Tám nhú mày:

– Bộ có cái gì... thay đổi hay sao đại ca?

Bảy Núi chắt lưỡi, có vẻ ngượng:

– Thì đáng lẽ không có gì thay đổi hết, nhưng mấy đại ca đây... biết điều và xử sự một cách điệu nghệ nên qua đây cũng phải... xét lại.

276 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Nhưng sao đại ca biết... em ở đây?

Bảy Núi cười khà:

– Tụi mình học một sách với nhau mà chú em!

Tên Tám lên giọng oán trách:

– Vậy mà tụi này lo cho đại ca lên ruột lên gan!
Té ra ăn trét hết.

Thế nóng nảy hỏi chen vô:

– Đại ca không hỏi anh này coi mấy anh em của
tụi tôi bến Thường Phước ra sao?

Bảy Núi nhìn lại tên Tám. Tên này cười xẻn lẻn,
trả lời vu vơ:

– Thì cũng êm.

Bảy Núi gằn giọng:

– Êm là sao! Sao qua nghi chú em quá. Cái gì chú
em cũng cãi qua...

Tên Tám to tiếng:

– Văng mặt đại ca, và đại ca bị... kẹt vì mấy cha nội này thì tụi em phải lo vớt vát lại chứ! Như vậy là vậy sao được đại ca?

Bảy Núi gãi đầu:

– Kể ra thì cũng được, nhưng bây giờ anh em mình với mấy đại ca này kể như huề với nhau.

– Sao... huề ngang xương vậy?

Bảy Núi ngáp ngừng:

– Thì... mấy ảnh có chỗ bảnh với mình nên phải xét lại. Nội cái việc mấy ảnh nghe chú em phóng tin có Tây vô bố là mấy ảnh lật đật thả qua ra liền. Ở đời mình phải biết trọng việc đó chứ chú em.

Tên Tám nhìn qua xuống Bảy Núi nhớ trực đến Huỳnh Mai và hỏi ngay:

– Ủa, mấy con mẹ kia đâu?

Bảy Núi liếc chừng Tâm, Thế, thấp giọng đáp:

– Ở bên Cầu Muống. Họ sắp sửa đi về nhà mà!

Tên Tám nhăn nhó:

– Thiệt có đàn bà vô lộn xộn quá! Khi không mà lung tung chuyện! Và rồi đâu không ra đâu hết.

Đến lượt Tâm nhăn chùng Bảy Núi:

– Anh em mình tiếp tục qua Thường Phước chớ đại ca!

Bảy Núi hất hàm hỏi tên Tám:

– Còn ai ở bến không chú em?

– Còn đủ hết. Đại ca để mấy cha này đi qua bến cũng được chớ đại ca theo làm chi.

– Qua sợ chú em đón... dọc đường nên qua mới đi.

– Thì đại ca đã gặp tụi em đây rồi. Bây giờ mình để họ đi chớ còn chuyện gì nữa mà đại ca phải theo?

Tâm to tiếng:

– Không được. Tụi tôi qua bến rồi... thấy trống trơn thì làm sao? Đại ca Bảy Núi, xin phiền đại ca đưa tụi này đi tới nơi tới chốn. Ngoài việc đó ra, xin đại ca cũng nhớ cho rằng từ đây đến Thường Phước còn một quãng đường khá xa và khá rậm...

Tên Tám cười lạt:

– Yên tâm! Có tui ở đây thì kể như mấy cha hết nạn.

Bảy Núi day qua Thế:

– Đại ca nghĩ sao?

Thế gượng cười:

– Nếu đại ca rán dùm một chút nữa...

Bảy Núi sốt sáng gật đầu:

– Thôi được. Tui sẽ đưa mấy đại ca qua tới bến.

Tên Tám vội cản:

– Sao lóng rày đại ca... lồi thôi quá. Trước đây cái gì đại ca cũng làm rụp rụp. Bây giờ đại ca qua bến cũng chẳng ích gì. Bộ thằng liên lạc không cho đại ca biết hết mọi việc rồi sao?

Bảy Núi bật cười:

– Ừ, qua quên nữa. Nói vậy chú em đã tính toán đâu đó xong xuôi rồi hả?

– Dà. Chỉ còn đám kia ở lại với cái mình tron.

Bảy Núi ngượng nghịu phân trần với Thế:

– Thằng Tám đây đã lưu khí giới của anh em ở bến đi rồi. Mấy đại ca có qua Thường Phước thì cũng chỉ có nước đợi đôi ba bữa.

Thế gằn giọng:

– Đại ca tính sao cho êm đẹp thì thôi. Sẵn có anh Tám đây, đại ca nhờ anh... gom về dùm không được sao?

Tên Tám trả lời hót đi:

– Giờ này tui nó đã chở mọi thứ bung qua biên giới Miên rồi. Tui tui có liên lạc với nhau bằng ra-dô được đâu mà mấy anh muốn kêu họ quay trở lại liền được!

Liếc thấy Tâm và Thế cau có, Bảy Núi vội lựa lời an ủi:

– Trước hết mấy đại ca nên về bến gặ anh em để cho họ yên tâm. Phần tui, tui sẽ biểu thằng Tám tốc qua biên giới kêu tui kia về. Chỉ còn cách đó, mong mấy đại ca cảm phiền... Cố nhiên là hai thằng em của tôi sẽ đưa mấy đại ca qua Thường Phước một cách bình yên vô sự. Thằng Tám đây vì nóng ruột cho tôi nên có làm ẩu thiệt nhưng kể từ giờ phút này trở đi mấy đại ca khỏi phải ngại có chuyện gì bất ngờ xảy ra hết.

Thế nhíu mày:

– Còn đại ca, đại ca đi đâu?

Bảy Núi có vẻ xẻn lẻn:

282 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Tui về Cầu Muống lo liệu mọi việc đưa cô Huỳnh Mai và cô kia đi...

Tâm sốt ruột bảo Thế:

– Mình chỉ còn cách đi với anh em chớ còn tính toán gì nữa!

Thế miễn cưỡng gật đầu:

– Ừ thì đi.

Tên Tám thở ra, lên tiếng hối thúc Bảy Núi:

– Đại ca nhảy qua xuống em để mình cũng đi chớ.

Bảy Núi chắt lưỡi:

– Thì để thùng thăng chớ chú mày!

Tuy nói thế, hấn cũng lật đật leo qua xuống của tên Tám rồi quay lại dặn hai tên thủ hạ lãnh phần đưa bọn Tâm, Thế đi:

– Tụi bây chống rút qua Thường Phước rồi gấp về cho tao biết coi tình hình ở bến ra sao, và nếu mấy anh em này có cần điều gì thì tụi bây phải nghe theo mấy ảnh răng rắc đó nghe!

Tâm lại nhắc:

– Còn vụ khí giới nữa đại ca?

Bảy Núi sốt sắng đáp:

– Tui về tới Cầu Muống là sai thằng Tám đây đông liền. Thôi mấy đại ca đi cho được mạnh giỏi, bình yên. Ngày mai, hoặc ngày mốt thế nào tôi cũng trở qua để coi mọi việc đi đến đâu rồi. Chắc... êm hết chớ không còn trục trặc gì nữa đâu mấy đại ca à!

Tên Tám ra dấu cho đàn em chống xuống đi trong lúc Tâm, Thế và anh mới qua ngời thừ ra đó như hết muống hay biết gì nữa.

Hai tên thủ hạ của Bảy Núi trên xuống điềm nhiên ngồi vắn thuốc hút một cách rất mực ung dung.

Một con cá bông táp mồi và quấy mạnh trong đám rau muống làm cho bọn Tâm, Thế sức tỉnh.

Tâm cau có khi nhận ra bộ điệu bất cần của hai tên thủ hạ Bảy Núi. Anh ta xẵng giọng lên tiếng:

– Thôi chống xuống đi tới mấy cha.

Tên ngồi sau lái cười khì, uể oải cầm lấy cây sào đứng lên. Tên trước mũi cũng bắt chước theo.

Tâm chợt để ý tới hai khẩu súng của hai tên ấy đặt trên sạp xuống liền bên chân của hai gã. Anh ta bèn kề tai Thế thì thầm:

– Có lẽ mình nên tạm mượn súng của tụi nó cho được vững bụng hơn. Tụi nó ấu tả lắm anh à!

Thế ngần ngừ liếc chừng về phía sau lái rồi trước mũi:

– Kể ra làm như vậy thì chắc ăn hơn nhưng... coi kỳ.

Tâm hơi to tiếng:

– Rủi tụi nó nổ bắt tử rồi mình chết nhau răng thì có kỳ hông? Cái gì anh cũng kỳ hết nên mới sanh rắc rối bao nhiêu chuyện!

Tên ở sau lại nghe lỏm được cười to rồi hỏi với ra phía tên bạn ở trước mũi:

– Ê tụi, mày biết mấy chả xăm xì cái gì đó không?

Không đợi tên này trả lời hẳn nói luôn:

– Mấy chả sợ tao với mày... ngựa tay chụp súng lên ở dọc đường đó!

Tên chống sào ở trước mũi bật cười:

– Vậy hả? Ờ... đáng lẽ ra tao với mày nên làm vậy nhưng coi bộ đại ca mình không ưa... Không biết sao đại ca mình... tu hiền với mấy cha này quá!

Tên kia lại cười ồ:

– Tại có cô... cục cưng kia. Thiệt đàn bà coi lơ mơ vậy mà mạnh lắm mày à...

Dứt lời hăn vừa kéo chiếc sào trên mặt nước vừa cúi xuống chụp lấy cây tiểu liên lên.

Tâm ghìim súng trên tay quát to:

– Ê làm gì vậy?

Thế cũng vội canh chừng tên ở phía trước mũi xuống.

Tên sau lái ung dung rút gắp đạn ra khỏi súng rồi quăng lên sạp xuống, gần chỗ bọn Tâm, Thế ngồi.

Tên trước mũi còn trịch thượng hơn. Hăn muốn làm một cái gì cho khác hơn đồng đội ở sau lái của mình. Hăn lấy chân hất khẩu các-bin bá xếp của hăn về phía Thế rồi cười ha hả:

– Dân của Bảy Núi bánh luôn luôn mà!

Bọn Tâm, Thế rất đổi bức mình trước những cử chỉ xác xược ấy những vì đã lỡ « non tay » nên đành hậm hực ngồi yên.

Được thế, tên ở phía sau lại còn chen và một câu phách lối nữa:

– Nói thiệt với mấy anh, hai đứa tui muốn làm thịt mấy anh lúc nào cũng được hết mặc dầu không có súng trong tay. Có điều là tụi tui phải tuân lệnh của anh Bảy.

Thế cười khẩy:

– Biết vậy mà mấy anh còn làm bộ hăm dọa làm chi? Tụi này đâu có ngán.

Tên kia hỏi lại một cách tỉnh khô:

– Mấy anh không biết gì hết trơn. Mấy anh tưởng tụi tui rời súng ra là co tay sao?

Tâm cười và hỏi khích:

– Giả tử như anh không co tay thì anh làm gì được nè?

Tên kia không lấy làm giận mà còn lên giọng dạy đời:

– Mấy cha còn non tay ấn lăm. Thứ dân của mình một khi gặp kẻ thù thì chỉ cần sơ hở một tíc tắc là đủ

ngủm. Mấy cha không thấy cây sào trên tay tôi sao? Tui thừa cơ quét ngang một cây thì ba cha ngồi đó không lợi cổ cũng văng xuống ruộng. Mấy cha nhắm có cách nào đỡ nổi không? Mà mấy cha có dè trước đâu mà đỡ?

Tên trước mũi cười ồ một cách khoái chí.

Bọn Tâm, Thế nhìn nhau rồi cười trừ theo.

Không khí cởi mở làm cho mọi người trên xuồng cùng thấy dễ chịu vì khỏi phải giữ miếng với nhau từng chút nữa.

Tâm vui vẻ lên tiếng:

– Thôi mấy anh lấy súng, đạn lại đi. Bây giờ tụi tôi đã rành hết mọi mạnh khỏe và nếu mấy anh có xấu bụng thì cũng hết mong gì lật ngược lật xuôi gì nữa được!

Tên sau lại nhìn lại Tâm rồi cười lớn:

– Cha nội này hấp tấp quá. Như vậy chết giấc và chết không kịp ngáp có ngày! Chưa hết cách để hại

mấy cha đâu! Giả tử như tui đập cho be xuống lật úp
bất tử thì sao?

Tâm cười gượng:

– Thì anh cũng té luôn xuống nước.

Tên kia gật đầu:

– Ừ, thì tui cũng nhảy luôn xuống nước nhưng
có điều khác là tui đã phòng bị sẵn, nghĩa là tui sẵn
sàng để bóp cò trước hơn mấy cha. Trong lúc mấy
cha con lo ngại, tui lấy thì chắc ăn quá mà!

Tâm nhìn lại Thế. Thế khẽ nhún vai rồi cười nói
to lên:

– Sao mấy cha cứ bàn chuyện giết nhau hoài
vậy? Bộ không có chuyện gì... khác để nói sao?

Tên sau lái vừa chống mạng xuống vừa đáp:

– Có bàn tính lằng xằng như vậy mới khỏi giết
nhau đó anh. Nếu thiệt thì phải mần êm chớ anh?

Hắn kéo lê ngọn sào trên mặt nước để nghỉ tay và soi mói nhìn Thế, nói thêm:

– Tui coi bộ anh có vó... giết người hơn anh kia. Mấy cha ít nói thường hay xuống tay đỡ không kịp... (hắn mỉm cười, giọng khoe khoang). Nhưng đầu sao anh cũng còn thua đại ca Bảy một bức. Ảnh mà... cười với một tên nào mà ảnh muốn hạ thì kể như Ngọc Hoàng giữ sổ thăng đó rồi...

Thế nhún vai:

– Cố nhiên là tôi làm sao bằng được đại ca của mấy người. Nếu bằng được thì đã không có mấy vụ rắc rối này.

Tên kia cười khì:

– Coi vậy chớ đại ca Bảy cũng trọng mấy anh, chớ không thôi vụ này được giải quyết từ khuya rồi. Ảnh nói mấy anh có chỗ bánh sao đó. Nhưng ảnh vẫn chê mấy anh là làm cái gì cũng cho lấy bánh lấy khoái chớ không lấy được. Quánh giặc mà như vậy thì... lệt đệt hoài...

Tâm mỉm cười nhìn Thế:

– Thằng chả nói cũng đúng... Đúng riêng cho anh đó!

Thế không muốn cãi lại vì chợt nhớ đến Huỳnh Mai...

Bỗng có tiếng súng nổ vang và đều từ phía Kinh Cầu Muống.

Hai tên thủ hạ của Bảy Núi ngừng sào nghe ngóng.

Thế vội đứng lên và hỏi:

– Súng của ai đó đấy anh?

Tên sau lái trả lời bằng một câu chửi thề:

– Đu họ, bộ Tây vô bố thiệt sao cà!

Tên đứng trước mũi cũng nói theo:

– Thì chỉ có ba thằng Tây mới ăn xài lớn như vậy

chớ mấy phe trong này đều hà tiện từng phát súng một.

Thế lo lắng hỏi thêm:

– Bây giờ anh em mình tính sao đây? Quay về bên để coi sự thế ra sao.

Tâm ngắt ngay:

– Anh sao hay lo bao đồng quá! Chẳng lẽ Bảy Núi ở đó chịu chết sao!

– Nhưng còn... mấy người đàn bà...

Tâm chất lưỡi:

– Cái đó... tôi tưởng Bảy Núi biết lo hơn anh mà! Với lại bây giờ có quay trở lại thì cũng bằng thừa. Tốt hơn hết là mình đi về Thường Phước để gom anh em lại. Biết đâu Tây nó bố hai ba mặt!

Tên sau lại đồng ý với Tâm:

– Ừ, mình nên qua Thường Phước là hơn. Vì thế

nào dám ở Cầu Muống cũng vọt qua đây chứ không bung đi đâu được hết.

Dirt lời hấn tiếp tục chống xuống đi tới, thì không có việc gì xảy ra hết.

Thế thở dài miễn cưỡng ngồi xuống rồi chép miệng than thở bằng quơ:

– Không biết hai người đàn bà ở bến đã ra đi chưa? Nếu đi rồi... chắc dọc đường họ gặp Tây chặn quá!

Tên sau lại có vẻ thông thạo mọi việc:

– Chưa đâu. Đờn nào anh Bảy ảnh để đi khơi khơi vậy. Ảnh phải giữ cục cưng của ảnh cho kỹ chứ!

Câu trả lời ấy vừa làm cho Thế yên tâm mà cũng vừa làm cho anh ta khó chịu ngang.

Tiếng súng vẫn nổ đều ở phía kinh Cầu Muống. Thế nhăn mặt, nhú mày như ngồi trên đồng lửa. Khổ nhứt là anh ta phải nín thính vì không muốn cho bọn của Bảy Núi có cớ để đùa cợt khi mình lộ ý lo lắng cho Huỳnh Mai.

Anh day qua phía Tâm. Trong hoàn cảnh này, Thế ước mong tìm được ở Tâm một người « đồng bệnh ». Nhưng Tâm vẫn ngồi yên hút thuốc và tẻ hơn nữa là thỉnh thoảng anh ta mỉm cười vu vơ.

Cuối cùng, như hết còn chịu nổi, Thế cũng phải lên iếng băng quơ:

– Cha, súng nổ mỗi lúc mỗi dữ, bộ tụi nó bố lớn đa!

Tâm chỉ gạt đầu và ừ gọn.

Thế lại than thở một cách gần như ngớ ngẩn:

– Hồng biết nhóm của Bảy Núi có sao hông!

Tâm bật cười, đáp nhỏ:

– Có sao thì ăn thua gì đến mình. Hồi tối chả thức khuya rồi sáng này lại chạy Tây nữa thì dám mệt ứ nhựa lắm. Vậy mà mấy chả tính đem Tây ra để hù anh em mình chứ!

Thế có vẻ không bằng lòng:

– Anh sao nhắc chuyện cũ hoài! Lúc này mình phải lo chung...

Tâm mỉm cười nhún vai. Thế nghĩ đến Huỳnh Mai nhưng lại nói chệch đi:

– Huống chi chị Dung cũng kẹt ở bên...

Tâm cười khà nhưng rồi sợ « đụng chạm » tới bạn anh ta chỉ trả lời một cách rất tự nhiên:

– Chắc anh Bảy ảnh phải lo luôn cho họ chó! Nếu không cũng chẳng sao. Dung nó có giấy tờ đảng hoàng và nếu túng thế thì tấp vô đám dân chúng trong xóm. (đến đây, anh ta muốn lấy lòng Thế một chút nên nói thêm). Riêng về chị Huỳnh Mai thì hơi kẹt...

Thế hỏi liền:

– Chị Dung thoát được thì chỉ cũng... được chó anh?

Tâm khẽ lắc đầu:

– Kẹt ở chỗ là bộ vó chị Huỳnh Mai không giống một cô nào ở miệt này hết. Dầu cho đứng xa cách cây số người ta cũng nhận ra chỗ khác này liền.

Thế thử dài, thú nhận:

– Ừ, tôi cũng lo chỗ đó.

Tâm vỗ nhẹ tay bạn:

– Đó là nói nước cùng chớ chẳng lẽ Bảy Núi có mặt đó mà không... hộ tống chỉ được bình yên vô sự sao?

Thế chỉ ừ một cách xuôi xị. Đẳng nào anh ta cũng... mất Huỳnh Mai.

Hiếu ý bạn, Tâm lựa lời an ủi quanh quẹo:

– Dầu sao chuyến này anh em mình mới bắt đầu nhẹ mình nhẹ mẩy được. Mai mốt nhóm của Bảy Núi về thành, anh em mình « hùng cứ » một cõi này thì kể như... muôn năm đi. Hay ít ra cũng đến mùa khô.

... Bỗng có tiếng súng nổ thêm ở miệt biên giới Miền.

Tên chống sào ở trước mũi xuống lên tiếng:

– BỐ hai mặt rồi mấy cha ơi!

Tên sau lại kéo lê sào trên mặt nước để nghe ngóng đoạn lo lắng nói:

– Sao tao nghi cái đám anh em mình vọt qua Miên bị tụi nó cản đường cản lối quá. Lóng rày ba thằng mắt bò hóc cũng lên mặt cha nội lắm. Hồng động tới tụi nó, tụi nó tưởng đâu mình sợ.

Thế hỏi chen vô:

– Vậy mấy anh nhắm bên Thường Phước có sao không?

Tên sau lái lắc đầu:

– Ở bến nếu Tây có vô thì mất công chạy thôi chứ chẳng sao hết.

Thế chắt lưỡi:

– Cái đó tôi biết. Tôi lo là lo Tây nó bố thêm hai ba mặt nữa.

Tên sau lái cười đáp:

– Mười mặt bây giờ vô cũng không thấu cánh đồng cò bay thẳng kiến (cánh) này. Mấy lần tụi nó đem xe lội nước « con cua » vô nhưng rớt cuộc rồi cũng phải a la de luôn trước những đám rau muống dày bịt, những về lục bình mình mông... Hôm nay mấy anh nằm ngủ thẳng cẳng bây giờ cũng chẳng có bố lớn. Vì nếu có tàu binh mặt sông cái và ở rạch trên nả súng lớn vô ì ì rồi.

Ngừng một giây để nghe ngóng, hắc cười khì rồi nói tiếp:

– Tui chỉ lo mấy thằng chở xuống khí giới của mấy anh qua biên giới lánh mặt bị mấy « boòn » ở bến hót tay trên quá! Của thiên trả địa...

Tâm được dịp to tiếng:

– Đó mấy cha thấy chưa? Mấy cha cứ ham chơi ngật tụi tui...

Tên sau lái cười trù, ngắt lời Tâm:

– Thì cũng có khi bị lộ tán chó! Cũng như đại ca Bảy của tui tui có khi cũng vánh râu... chơi bảnh... cho nên giờ phút này tui tui mới phải nai lưng ra chống xuống đồ mồ hôi hột để đưa mấy anh đi ngon lành như vậy... chứ nếu không, (hắn ta ngừng một giây, nói đậm ngang)... ở miệt này mà chết nhằm mùa nước nổi khổ lắm. Không biết kiếm đất đâu mà chôn đó mấy anh à!

Dứt lời, hắn lại cười khàn rồi ra sức chống xuống đi ồ ồ.

o O o

Đến nơi, đám anh em đổ xô lại và đua nhau báo cáo tình hình cho Tâm, Thế rõ.

Thế cúi mặt nín thính trong lúc Tâm phải xua tay và to tiếng ngăn chặn họ lại:

– Tui tôi biết hết rồi. Thôi mấy anh em lo sẵn xuống rủ Tây có vô...

Một người bực tức la lên:

– Tụi nó lấy hết xuống rồi còn đâu!

Tâm trừng mắt nhìn qua hai tên thủ hạ chèo xuồng của Bảy Núi:

– Sao mấy cha chơi gì « ác nhor » quá vậy?

Tên chèo lái ban nãy điềm nhiên đáp:

– Cái đó là do dân của anh Tám. Đại ca của tui đã cạo ảnh sát da rồi mấy ảnh hồng biết sao? Vớ lại, ảnh cũng phải làm như vậy... Và mấy anh em còn nguyên như vậy là... đặc biệt lắm rồi. Phải tụi « quỷ vương » vô đây là tụi tui cho đốn tre cặp gắp thả xuống sông hết ráo không chừa một con đở. Bề gì mình cũng là người kháng chiến quốc gia...

Có tiếng cười lạt:

– Mấy anh tử tế quá há!

Hai tên thủ hạ của Bảy Núi đảo mắt nhìn những bộ mặt hầm hừ của đám anh em Tâm, Thế bao quanh

mình. Rồi tên chèo lái ban nãy điềm nhiên lên tiếng bảo Thế:

– Anh nên cho anh em tản ra lo cơm nước cho sớm để rủ Tây có vô thì cũng sẵn ba hột dẫn bụng mà chạy.

Còn việc anh em mình với nhau, nếu ai muốn ăn thua đủ thì thiếu gì lúc khác! Thiệt ra tụi này chưa động đến lông chùn của mấy cha, chớ đại ca Thế đây đã khế một người anh em của tụi này ở bên khá nặng. Nhưng tụi này cũng cho mấy cha thiếu chịu lại đó.

Thế chận lời hấn ta:

– Thôi được rồi. Bây giờ hai anh có muốn đi đâu thì xin cứ tự nhiên...

Tên kia cười đáp:

– Hai đứa tui xuống xuống nằm nghỉ một giấc...

– Ủa mấy anh không về Cầu Muống để xem tình hình ra sao.

– Khởi. Thế nào đám ở bến cũng đông qua đây nếu chưa bị Tây lượm hết. Mấy anh cứ lo phần của mấy anh đi.

Dứt lời hắt khều tên bạn rồi cùng ung dung đi xuống xuống ngủ.

Thế ra lệnh cho anh em lo cơm nước giấu bớt đồ đạc để nếu có gì thì lủi vô mấy đám sậy trốn đỡ. Đến lúc này Thế mới thấy thấm mệt, nhứt là một khi anh ta hết còn phải giữ ý tứ gì được nữa, như lúc còn có đám của Bảy Núi ở bên cạnh.

Anh ta gượng cười bảo Tâm:

– Tây thì Tây chứ tui cũng phải đi nằm nghỉ một chút... chắc anh cũng mệt ứ hơi...

Tâm ái ngại nhìn bạn:

– Tôi dầu sao cũng đỡ hơn anh nhiều. Anh cứ đi ngủ, mọi việc đã có tôi. Nhưng chắc không có « đại bố » đâu.

Thế khẽ gạt đầu, uể oải nhét khẩu súng lục vào

trước bụng, lưng thững bước lại chái nhà, thù người ngấm bóng mình in trên mặt nước mưa chứa trong một cái vỏ nhôm của một trái bom « na-pan » rọc đôi.

Một đám mây trắng cùng in bóng lên đấy và đang trôi lơ dờ sau khuôn mặt của Thế. Trước đây, Huỳnh Mai thường đứng đây để « soi gương ».

Thế nhìn kỹ lên mặt nước trong suốt và rầu rĩ để ý đến đám lằng quăng trời lên lặn xuống một cách đều đặn và đám lá ô môi đen xám nằm chờ mực dưới đáy vỏ bom.

Tiếng súng ròi rạc từ xa vọng lại như những dư âm lạc lõng trong cái không khí quá tĩnh mịch này. Thế nặng nhọc đưa tay vuốt lên mớ tóc lòa xòa trước trán, đoạn cúi cúi bước lên cầu thang nhà sàn.

Tấm đệm trải nơi chỗ Huỳnh Mai nằm vẫn còn y nguyên nơi góc nhà, và trong một chiếc ly sứ miệng vẫn còn mấy nhánh bông điên điển khô.

Thế buông người nằm áp mặt lên trên đệm, khổ sở vì chỉ còn ngửi thấy một mùi lát cũ của chiếc đệm.

o O o

... **T**hế vừa ngủ mê vừa thở dốc. Anh ta đang nằm mơ thấy mình cùng Huỳnh Mai đưa nhau trốn trên một chiếc xuồng ba lá và đang len lỏi bơi trong một đường nước hẹp ăn ruồng trong một rừng trầm rậm rạp. Đó đây có những con rắn hổ mây to dài đang nằm vắt thân qua ngọn cây như treo võng để chờ mồi...

Mỗi lần chiếc xuồng lướt tới, đầu rắn hổ mỗ vút xuống trượt vào be xuồng và làm mẻ từng miếng to. Nước tràn vô ào ào. Huỳnh Mai vừa tát nước ra vừa kêu la thảm thiết...

Nhưng rồi chiếc xuồng cũng qua khỏi rừng trầm. Thế vừa định gác dầm lên để nghỉ mệt thì một bàn tay vói ra chụp lấy vai anh ta. Anh ta kinh hãi quay lại và chạm mặt với Bảy Núi.

Thế vùng dầm gạt mạnh, những bàn tay kia nắm lấy vai Thế lắc lia...

– Anh Thế, anh Thế, thúc dậy mau anh!

Thế mở choàng mắt ra. Tâm đang còn mạnh tay lay gọi, anh ta vẫn cần ngủ:

– Làm gì mà anh chòi đập dữ thần vậy! Đi xuống dưới nhà để gặp Bảy Núi một chút... có chuyện không may nữa đó anh.

Thế ngơ ngác nhìn lên rồi lồm cồm ngồi dậy:

– Chuyện gì đó nữa!

Tâm thở dài sườn sượt:

– Chị Huỳnh Mai và Dung bị kẹt rồi anh à!

Thế đứng ngay dậy hỏi dồn:

– Bị kẹt là sao? Bị... tại nó bắt hả? Mà sao thằng cha Bảy Núi lại để vậy?

Tâm chắt lưỡi:

– Thì tôi có biết đâu. Bảy Núi mới qua tới đây

306 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

cho hay nên tôi rột lên kiểm anh (anh ta điệu giọng lại). Thôi xuống dưới hỏi thăm thằng chả kỹ lại coi...

Thế vẫn còn cau có:

– Thằng chả nói miệng tài hoài, bây giờ lại để cho việc xảy ra như vậy? Sao thằng cha không làm cái gì hết mà lại qua đây cho mình hay?

Tâm không muốn trả lời gì hết mà lại lặng lẽ bước xuống cầu thang.

Thế lật đật chạy theo.

...Giáp mặt Bảy Núi. Thế cự nự liền:

– Đại ca còn qua đây làm chi nữa? Ăn thua gì đến tôi nữa!

Bảy Núi cau mặt:

– Coi, ít ra tôi cũng phải cho anh Tâm đây hay chứ! Có bà vợ của anh nữa mà! Với lại tôi không qua đây thì đi đâu?

Thế cười lạt:

– Mấy anh nói thì nghe xôm lắm...

Bảy Núi giờ tay chặn lời anh ta lại:

– Ê đừng nóng. Tui ngoài đồn vô bố chút đỉnh thì ăn nhằm gì. Không phải tui sợ nó nhưng tại mấy người đàn bà cãi lời tôi nên mới ra nông nổi đó.

– Không sợ sao không rượt theo...

– Anh để tui kể hết lại đầu đuôi mọi chuyện. Bộ cô Huỳnh Mai bị bắt tui không biết đau hay sao?

Thế không cự nự được Bảy Núi, quay qua căn nhắc băng quơ:

– Không biết sao lại có chuyện hoài vậy!

Bảy Núi cười lạt:

– Thì một phần cũng tại mấy cha...

Tâm phản đối liền:

– Đồ thừa trơn miệng quá hà! Đầu mùa chí cuối mấy người làm trời làm đất ở đây và mấy bữa này, tôi lấy làm lạ sao Tây nó vô đây để quơ trơn ồ?

Bảy Núi uể oải đáp:

– Tui không sức đâu cãi lẫy với mấy cha nữa. Tui muốn nói là tại cha nội Thế đây.

Thế trề môi, nhún vai:

– Ai cũng đổ thừa là tại tôi hết! Thì tại tôi vậy? Nhưng đại ca làm ơn cho biết coi phần trách nhiệm của tôi ở trống...

Bảy Núi ngắt lời anh ta:

– Bộ không phải tại anh rắc rối ngang xương để sanh ra lắm chuyện ạch đụi đó sao?

Riêng về phần cô Huỳnh Mai, đáng lẽ cổ... chỉ buồn và nhắm mắt nhắm mũi ở lại với tui cho nó qua thời, nhưng khi có anh xen vô, cổ đâm ra... uất hận, mắc cỡ sao đó nên cổ mới đòi đi...

Thế điềm nhiên hỏi vô:

– Tôi không thấy chỗ nào dính lú đến việc chỉ bị Tây bắt?

Bảy Núi lừ mắt:

– Anh không biết thì làm ơn nghe người ta nói cho rõ ngọn rõ ngành. Nói là Tây bố, Tây bắt chớ thiệt ra chỉ có tụi lính phạt-ti-dăng Miên đóng ở đồn ngoài vòm gần chợ Hồng Ngự đó! Chắc tụi nó được tin ba chớp ba nháng sao đó nên tụi nó đi bọc theo bờ Kinh Kháng... chiến đồ vô. Không chừng tụi nó tưởng là nhóm của mấy cha đóng Cầu Muống nên tụi nó mới dám đi liều như vậy.

Tiếng cười khẩy của Tâm làm Bảy Núi ngừng lời. Hấn quay lại phía Tâm, trách nhẹ:

– Như vậy mà cũng « tự ái » làm chi hổng biết! Nói thiệt với mấy anh nếu mấy anh còn đóng ở bên mà gặp cái cú hồi sáng là mấy anh « cho cơm » tụi nó.

Thế sốt ruột:

310 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Được rồi, tui tôi dỏ. Đại ca kể tiếp đi!

Bảy Núi chậm rãi lên tiếng:

– Tui về tới Cầu Muống liền sai thằng Tám đi lo về súng ống cho mấy anh, còn tui nói nào ngay, thì cũng... mệt mỏi quá nên nhào đại vô một nhà cô bác gần đó định bụng đánh một giấc.

Thế hỏi vặn:

– Vậy đại ca không lo đưa hai chị kia đi sao?

Bảy Núi cười, đoạn làm mặt nghiêm:

– Tui tính để thùng thặng. Việc cần nhứt là nghỉ ngơi cho khỏe đã. Mấy cô cũng mệt chớ bộ không sao? Tôi tính ngủ một giấc nhưng rồi có tiếng súng nổ quá cỡ...

Hắn ta lại cười rồi tiếp lời:

– Đáng lẽ đám em út của tui nó quất ngược ba thằng Thổ đó sụm hết rồi nhưng vì kẹt có hai cô kia và cũng tại tui không có mặt ở đó (hắn thở dài).

Thiệt làm biếng một chút mà hư ráo hết. Cũng may là anh em còn nguyên chó không sút mẻ một nhơn nào hết.

Thế cười mỉm:

– Chắc mấy cha nội đó lo đông trước nên mấy người đàn bà mới bị bắt...

Bảy Núi quắc mắt:

– No béo gì mà anh ham hạ nhục tụi này hoài vậy? Nếu không có hai cô đó thì đám Thổ kia sẽ hết còn khóc bằng tiếng Tây được! Người gác cửa tụi tui đặt ở phía kinh Kháng chiến thấy tụi Thổ vô lậ đặt về cho bạn canh giữ cô Huỳnh Mai hay liền.

Thế gay gắt:

– À, té ra đại ca còn tính giữ chỉ lại hả!

Bảy Núi khựng lại trong một giây rồi to tiếng cự lại:

– Coi, cha này sao hay nghĩ bậy quá! Canh giữ

tức là... để bảo vệ cho hai người đàn bà trong lúc tui vắng mặt. Bộ như vậy là sai phép hay sao?

Thế vùng vắng gặt đầu:

– Thôi đúng phép. Đại ca kể tiếp đi!

Bảy Núi tăng hăng lấy giọng:

– Tụi nó tính cho hai đứa chở cô Huỳnh Mai và vợ anh Tâm lủi vô phía trong một chút cho chắc ăn rồi bố trí khĩa lại bọn Thổ chơi. Kể ra mấy đứa này cũng ầu. Giết được chắc chục tên Thổ mắc toi đó thì sướng ích gì? Làm như vậy là... rủ Tây vô làm tùm lum tùm la lên thì mình càng mệt thêm. Tụi tui dìa đây là đề nghị dưỡng sức và kiếm tài chánh lai rai cùng sửa soạn chuyện ra thành một thời gian chớ bộ dìa đây đánh lết xẹt vài trận không đủ « đã ngựa » đó sao?

–... Ừ, tụi nó tính vậy thì cũng cho là tạm được đi nhưng hai bà kia lại đốc chứng ngang, nhất là cái cô Huỳnh Mai!

Thế cười như một kẻ vừa thắng được đối thủ một điều gì:

– Bộ đại ca tưởng mấy chị đó như... mấy người đàn bà thường sao? Nhứt là chị Huỳnh Mai!

Tâm thì lại nhăn mặt:

– Mấy bà đó đi đâu cũng lộn xộn hết!

Bảy Núi khẽ gật đầu, lên giọng độ lượng nhưng cốt đề mỉa mai lời nói gần như là reo mừng vừa rồi của Thế.

– Đàn bà thì hay vậy. Chuyện chết đến nơi mà họ còn làm khó làm dễ. Đáng lẽ tụi em út của tui ở đó nên trói quách hai bà đó lại rồi liệng đại xuống xuống chớ đi là xong! Có lẽ tụi nó ngán tui rầy la sau này, tụi nó dư biết là tui... trọng cô Huỳnh Mai. Phải chi có thằng Tám ở đó thì nó làm việc đó rồi... Hay hổng chừng nó dám trói mấy bà đem liệng cho tụi Thổ cũng nên!

Hắn cười lạt phân bua tiếp:

– Cái thằng đó nó không có đàn bà. Nó không trọng đàn bà thì đúng hơn! Ưa thì cũng trà vậy nhưng hể « mần » rồi là phải đá đít đi chớ không ở đó lai rai... mùi mẫn như anh em mình!

Đến lượt Tâm gất lên:

– Thôi, kể tới đi cha nội. Dân của anh ngon, dân của anh bánh, khắp bầu trời thiên hạ đều biết như vậy rồi.

Bảy Núi làm như không thèm chấp nhứt đến những lời của Tâm, ôn tồn kể tiếp:

– Đáng lẽ tụi nó nên quăng hai cổ xuống xuống chở đi êm, đằng này tụi nó ở đó cãi tới cái lui với hai cổ... mà mấy đại ca nghĩ coi, miệng lưỡi của hai cô thì có vừa gì. Trong lúc ấy tụi Thổ ập tới, tụi nó phải bỏ đó để cự đương và hai cổ lợi dụng lúc lung tung này để xông ra phía sau đồng, mé bên phía Hồng Ngự đó mấy đại ca có biết không?

Tâm gật đầu:

– Phía đó... ngó thấy chợ Hồng Ngự và có thể lợi bộ được một cách dễ dàng. (anh ta thắc mắc thêm). Nhưng chẳng lẽ con vợ tôi cũng đại dột như vậy sao? Đòi nào nó chịu mạo hiểm?

Bảy Núi thở dài:

– Tui chắc cô bị cô Huỳnh Mai rủ rỉ, đốc xúi rồi thúc hối nên trong lúc lu bu đó cố nhắm mắt đi càn...

Thế hỏi vội:

– Sao thấy vậy mà không ai chạy theo bắt lại thế vậy.

Bảy Núi nhún vai:

– Ai ở không bây giờ? Tôi có la quở tụi nó về việc này thì tụi nó nói là mắc quánh với tụi Thổ tối trời tối đất nên không hỏ tay... và tới chừng có người rượt theo mấy cổ thì đã quá trễ. Trong lúc tụi Thổ rút lui, tụi nó thấy hai cô chạy ngơ ngơ trong đồng về phía Hồng Ngự... Tụi nó chỉ có việc xẹt lại là quơ luôn hai cô.

Thế lại hạch hỏi:

– Mấy ảnh cũng có thể thừa thắng rượt theo đoạt lại mà?

Bảy Núi lừ mắt:

– Để cho hai cổ bị lạc đạn chết luôn hả? (hắn ta chột khựng lại, nhú mày suy nghĩ, đoạn cau có nói tiếp) Ừ, đáng lý ra tụi nó phải rượt theo, một là bắt hai cổ lại hoặc là nếu rủi ro hai cổ nhứt là cô Huỳnh Mai có lạc đạn chết còn đỡ...

Thế và Tâm cùng quay lại nhìn sửng hắn. Hắn vội giải thích thêm:

– Nên làm như vậy vì nếu tụi Thổ mà biết cô Huỳnh Mai là... vợ của tui thì thế nào ba thằng Tây cũng xen vô để bắt tui phải dìa thành cho mau và dìa một cách yếu xìu. (hắn nhún nhó than thở). Chẳng lẽ tui mần ngơ được sao? Thiệt bậy hết chỗ nói: Thế nào tui em út nó cũng chửi tui thêm một lần nữa!

Thế cười lạt:

– Ai biểu đại ca gây ra chuyện rắc rối làm chi! Đại ca lại hại lây đến bọn tôi. Hai cô bị Thổ bắt rồi cái đám chở khí giới của tụi tôi đi giấu... chắc cũng lọt vô tay địch hết rồi! Súng nổ ở miệt biên giới nghe cũng dòn lăm mà!

Bảy Núi nhú mày:

– Ờ! sao không thấy thằng Tám dì cà? Chắc không đến nổi nào đâu. Tụi ở bên kia biên giới thấy xuống đi ba bốn chiếc nên tụi nó bắn hoảng vậy thôi. Chẳng lẽ bọn của thằng Tám không biết lẩn tránh? Mấy đại ca đừng lo, tui cho rằng tụi nó bị kẹt đâu đó vậy thôi.

Thế cau có:

– Rồi bây giờ đại đa tính sao? Sau vụ này thế nào tụi Tây cũng kéo vô ruộng lung tung hết.

Bảy Núi cười nhẹ, vuốt chót râu:

– Tụi Tây chậm lụt lắm. Với lại lúc này cũng đỡ khổ cho bọn mình là tụi nó bị kẹt ở miền Đông hết, và cũng vì vậy mà tụi nó mấy lần bắn tin vô mời đám của tụi tui ra... hợp tác. Mấy đại ca có thể ngủ yên ở đây tuy sống hơi cực một chút, vì muốn ruộng ví cho khắp vùng ven biên Đồng Tháp này, tụi ở tỉnh làm không nổi đâu!

Thế rụt rè:

– Rồi chị Huỳnh Mai... và chị Dung...

Bảy Núi cười khi liếc xéo Thế:

– Cha nội này nhớ kỹ quá hả!

Thế gượng gạo chống chế:

– Chẳng lẽ mình bỏ họ nhứt là có chị Dung... và tụi Thổ kia đâu có hiền.

Tâm bực mình ngang:

– Như vậy cho nó tổn! Giặc giã mà nó cứ theo vô trong này đeo riết!

Bảy Núi muốn tỏ ra độ lượng:

– Mình không nên trách họ. Họ là đàn bà mà! Và họ có đánh giặc đâu.

Hắn cười nụ, nheo mắt, nói vuốt nhẹ theo luôn:

– ... Họ đánh ghen thì có!

Tâm nhún vai:

– Tôi mệt với họ quá rồi. Bây giờ tôi hết biết rồi!

Bảy Núi nói gọn:

– Để tui lo cho họ.

Thế nhú mày:

– Đại ca lo? Lo thế nào?

Bảy Núi nhìn ra bóng nắng:

– Tui ra bắt họ về liền bây giờ, nếu tui Thổ chưa đưa họ đi đâu.

Thế trợn mắt:

– Bắt họ về? Đại ca nói sao nghe dễ ợt vậy?

Bảy Núi ôn tồn giải thích:

– Tui nó chỉ đem hai cổ về đồn và chắc chắn mấy chả còn bàn tính cách giải quyết chớ chưa đem đi đâu hoặc chưa đụng chạm gì tới. Tui lo nhứt là tui nó điều tra là cô Huỳnh Mai có dính líu đến tui. Nhưng tui tin rằng cổ dư khôn ngoan...

Tâm hỏi vô:

– Nhưng làm sao giữa ban ngày ban mặt mà đại ca hạ nổi đòn của nó? Mặc dầu đòn này nhỏ và nằm choi loi ở bìa Hồng Ngự?

Bảy Núi cười đáp:

– Chớ hổng làm rút để tụi nó làm bậy với mấy cổ thì sao? Tụi nó là thứ hạm mà! Bởi vậy tôi phải chơi cho tụi Thổ trở tay không kịp. Tụi nó đâu có dè mình dám ra liền?

– Nhưng mấy anh ló ra là tụi nó thủ kỹ và Tây ở Hồng Ngự vô tới tiếp cứu tụi nó mấy hồi?

Bảy Núi cười đáp:

– Bộ đại ca nói tụi này dàn binh để đánh sao? Tui chỉ đi với một số ít anh em và đột nhập đồn chớp nhoáng. Ăn thua mình, có gan là chắc thắng.

Thế cảm phục nhìn Bảy Núi:

– Đại ca rột tới rột lui rồi bây giờ lại mạo hiểm như vậy...

Bảy Núi cười gượng:

– Tui có đánh một giấc rồi. Và cũng vì ham ngủ một chút nên mới để sanh chuyện như vậy!

Thế ngập ngừng:

– Hay là đại ca để tui đi... Bề gì mấy chỉ là dân bên này.

Bảy Núi cương quyết lắc đầu:

– Tui để sơ sẩy thì tui phải lo.

– Nhưng cũng hiểm nguy lắm chứ đâu phải dễ dàng gì?

Bảy Núi, cười đáp:

– Ăn thua lệ tay lệ chơn. Nói thiệt với mấy đại ca tui chỉ đem theo một vài đứa em sống chết theo tui từ lâu, còn mấy đứa kia để ở vòng ngoài, và tui sẽ tiến vô đồn trước...

Tâm nhìn Bảy Núi lo ngại:

– Đại ca không sợ họ nhìn ra đại ca sao? Bộ râu của đại ca... và tóc tai của đại ca...

Bảy Núi bật cười:

– Ở dưới này dân để râu để tóc là thường. Coi vậy chớ tui nó không dè tui dám ló ra thẳng như vậy đâu! Và một khi tui nó nhận ra được là vừa đủ... chết luôn rồi. Với lại cũng chưa chắc có đứa nào ở đó biết rõ mặt mũi của tui.

Tâm thấp giọng:

– Sao đại ca không để anh em nào khác.

Bảy Núi đáp không suy nghĩ:

– Sai biểu tui em út thì dư sức được rồi nhưng việc cứu hai cô kia... ăn thua đến tui nhiều hơn. Tui sai đứa nào khác rủi nó để thất bại thì vừa nguy cho hai cô kia, vừa sanh oán thán trong anh em. Việc riêng của tui, và là chuyện đàn bà nữa, thì tui phải cán đáng chớ bắt mấy đứa em út coi cùng kỳ! Có ăn thì phải có chịu là vậy đó mấy đại ca!

Thế rụt rè nói vô:

– Hay là đại ca cho tui theo với?

Bảy Núi khéo léo từ chối:

– Mấy đại ca có lòng như vậy, tui đội ơn lắm nhưng xin cho tui cái danh dự được sửa lỗi. Hơn nữa riêng mình tui chịu trách nhiệm về hai cô đó. Với lại mình đi đông quá dễ lộ lắm.

Tâm để ý đến điệu bộ xăng vắng xéo véo của Thế nên đâm ra thương hại anh ta. Mặt khác, Tâm không khỏi lo cho số phận của Dung. Anh ta bèn nói vô:

– Tui tui có ở đây cũng chẳng làm gì khác hơn là chờ đợi tin tức của nhóm anh Tám và sốt ruột về hai người đàn bà. Đại ca để tui này đứng vòng ngoài cũng được.

Bảy Núi do dự một chút rồi gật đầu:

– Thôi cũng được. Vậy mấy đại ca lấy xuống theo tui tui.

Thế hớn hở ra mặt:

– Đại ca không bàn tính gì hết sao?

Bảy Núi vỗ vào bụng:

– Có sẵn đây rồi. Mấy cái cú này tui tui thuộc lòng như cháo mà! Thôi mời mấy đại ca theo coi tui giỡn chơi với mấy thằng Thổ một chuyến.

Thế xụ mặt trước câu nói ấy và hết còn thấy hăng hái đi theo Bảy Núi nữa nhưng đã quá trễ để kiểm soát ở lại.

o O o

Dung co ro nép người sát bên Huỳnh Mai trên chiếc xuồng cui do hai tên Thổ cong lưng chèo miết về đồn.

Chiếc xuồng khảm lừ vì ngoài hai người đàn bà và hai tên chèo ra còn có lính Miên khác bị thương ngồi kèm. Bọn còn lại chạy lúp xúp trên đường đất

dọc theo rạch vì mấy chiếc xuồng của chúng bị thất lạc trong lúc chạm súng.

Cũng may là bọn chúng không bị thiệt hại mạng nào vì ngay sau khi bị đám em út của Bảy Núi nổ ra, bọn chúng tháo lui liền và chỉ bắn tước để cản hậu. Về đến gần đồn, bọn Miên được yên tâm nên bắt đầu cười nói và chửi thề vang rân. Cố nhiên là bọn chúng không ngớt chỉ chỗ về phía hai người đàn bà để bốn cọt om sòm.

Dầu không hiểu bọn chúng nói gì với nhau, Dung và Huỳnh Mai cũng dư biết là chúng đang bàn tán về hai « miếng mồi » bất ngờ của chúng.

Tuy nhiên, Huỳnh Mai cũng mừng được một phần là mình đã kịp liệng khẩu súng lục xuống ruộng trong lúc bọn chúng rượt theo.

Riêng Dung, cô ta cứ giấu mặt bên lưng Huỳnh Mai và khi thấy đồn binh hiện ra phía trước mũi xuồng, cô thì thầm hỏi Huỳnh Mai:

– Chị nhắm mình có sao hông?

Huỳnh Mai chắt lưỡi:

– Thì để nữa rồi biết chứ tôi cũng như chị!

Dung rên rĩ:

– Phải hồi nãy mình theo bọn Bảy Núi...

Huỳnh Mai xằng giọng:

– Bây giờ còn « phải » gì nữa! Thì tôi tưởng tụi nó kéo vô đông và chụp được bọn Bảy Núi, hay ít ra hai bên cũng giằng co lâu lắt, nên mình mới hơn lúc lộn xộn đó lên đi êm. Tôi có dè đâu bọn Thổ này vô không có bao nhiêu và chúng chỉ làm hùm làm hổ vậy rồi chạy tét... Và lại đổ dồn ra hai đứa mình chạy mới chết chứ!

Dung rán cần nhần:

– Nhưng nếu mình đi trước với bọn Bảy Núi thì đâu đến nỗi...

Huỳnh Mai ngắt ngang:

– Chẳng qua mình chạy ô mờ mắc ô mả. Bộ chị tưởng sau này Bảy Núi để cho tụi mình đi về sao? Tôi đã nghe cha con bàn tán nát nước với nhau rồi. Tụi nó tính làm mủ làm nhọt với nhau để giữ tụi mình lại. Hồng chừng cái vụ Thổ vô đây cũng do dân của Bảy Núi bán tin cho ngoài đồn. Tôi nghi như vậy quá.

– Bất quá giữ chị chứ tôi...

– Bộ chị không có... tên trong sổ sao? Thằng cha Tám ngấp nghé chị ghê lắm, và theo chỗ tôi nghe lỏm được thì Bảy Núi sẽ làm ngơ cho anh ta gỡ gặt như là... một phần thưởng riêng. Tên Tám này không chịu mấy cái vụ rắc rối vừa rồi của Bảy Núi nên nay Bảy Núi muốn... trảm.

Dung nhăn nhó:

– Thì chị mới đoán vậy thôi và dầu có vậy đi nữa thì cũng... còn đơ đỡ, chứ với tụi Thổ này...

Nghe Dung so sánh bên nặng bên nhẹ như vậy Huỳnh Mai không khỏi buồn cười và an ủi Dung:

– Thiệt ra mình có biết là sẽ sa vào tay tụi này đâu mà chọn lựa chỗ nhẹ? Ngay cái chỗ nhẹ đó tức là theo Bảy Núi mình không ưa thì đâu lẽ mình chịu... đâm đầu vô ba ông nội này? Chẳng qua là cái số của tôi với chị xui cùng mình nên mới vậy...

Dung vẫn còn nhăn nhó:

– Chị đã... vậy mà còn không ưa đám Bảy Núi thì lạ thiệt. Đằng nào...

– Chị muốn tôi chôn cuộc đời tôi ở cái xứ khi ho cò gáy này sao?

Dung ngó về phía trước mũi xuồng:

– Dầu sao cũng còn đỡ hơn là... chôn tại cái đồn kia!

Huỳnh Mai thì thầm dặn dò:

– Tụi nó có hỏi cái gì mình cứ khai y như hồi đầu. Thế nào tụi nó cũng hỏi kỹ lại. Chắc tụi này không biết gì nhiều. Nếu tụi nó đưa mình về đồn mà gặp cấp chỉ huy Tây của tụi nó thì nhẹ thở lắm. Tôi nói

tiếng Pháp được với mấy thằng Tây thì dầu sao cũng còn... vẫn mình chút đỉnh.

Dung yên tâm được đôi chút:

– Ừ chị rán coi. Tại chỗ tôi ở, đồn bót nào cũng có vài ba ông Tây hết...

o O o

... Vừa bước lên bờ, Huỳnh Mai lên tiếng bảo bọn lính áp tải hai người:

– Làm ơn dẫn tôi đến gặp xếp trong đồn này.

Một tên lính cười đáp:

– Ừ thì tui dẫn mấy cô đi gặp ông xếp...

Trước cửa đồn, lớp mấy tên lính mới kéo về tới, lớp bọn còn lại thủ đồn đã chực sẵn để chờ dẫn hai người đàn bà lên.

330 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

Dung cúi mặt lúc thúc đi sát lưng Huỳnh Mai trong lúc cô này vẫn ngó thẳng về đám lính tráng ở phía trước mặt...

Đến nơi, Huỳnh Mai cau có hỏi tên lính đi bên cạnh:

– Ủa sao không thấy ông xếp đâu hết vậy?

Tên này hất hàm chỉ về phía một viên ách cũng người Miên đang đứng ở giữa đám lính:

– Ông ách này mới đổi dĩa đây để thế cho ông đội Xếp Tây trước.

Dung khều nhẹ Huỳnh Mai:

– Hồng có mấy ông Tây rồi làm sao chị nói tiếng Pháp?

Huỳnh Mai gất lên:

– Thì để tôi liệu coi. Ông này cũng có vẻ dễ chịu...

Viên ách Miên đang quát tháo bọn lính mới về

thấy dẫn hai người đàn bà đến vội sửa bộ đứng lại... Đúng là một ông ách vừa được thăng cấpicorn mới rành rành với chiếc kê bi nỉ đen mượt rướt, với cái lon bạc sáng nhoáng ở mỗi một cầu vai. Dây “cuốn” mề đai trên ngực cũng được thay mới.

Tay phải ông ta cầm một chiếc gậy tre ngắn và như để tạo cho mình vẻ chừng chạc uy nghi, ông ta luôn tay đập nhẹ một đầu gậy lên ngang bàn tay trái của mình.

Nét mặt khá sáng của ông ta làm cho Huỳnh Mai được yên tâm đôi chút.

Huỳnh Mai lên tiếng trước:

– Hai chị em tôi là thường dân, người của xếp bắt ầu như vậy, vậy xin xếp xét lại để thả tội tôi đi...

Bọn Thổ đứng bên cạnh được dịp lao xao cười giỡn và chầm tiếng Miên với ông ách. Ông ách trừng mắt nạt nộ đám thuộc viên của mình. Bọn này còn rần hướng về phía hai người đàn bà nói đùa thêm hai ba câu nữa rồi mới chịu đứng yên.

Viên ách nhìn kỹ Huỳnh Mai rồi mỉm cười lắc đầu:

– Cô chắc là thứ dữ ở trồng!

Huỳnh Mai lo quỳnh và bắt đầu... ngán nét mặt sáng sủa của ông ta. Tuy nhiên cô ta cũng làm tỉnh đáp:

– Tôi là dân tản cư bị mấy ông ở trồng bắt giữ mấy tháng nay. Chị đi theo tôi cũng vậy. Chỉ thì thăm bà con và cũng bị mấy ổng chặn bắt vì nghi là Việt gian. Tui tôi thừa lúc có mấy ông vô lén trốn đi không ngờ lại bị mấy ông lính bắt lầm...

Vừa lúc đó, có mấy người đàn bà vừa Miên vừa Việt ở phía kế cận đồn đổ ra để xem mặt Dung và Huỳnh Mai. Đó là những bà vợ lính. Họ ngang nhiên vệt mấy ông lính qua một bên để được ngó tận mặt hai người đàn bà bị bắt.

Ông ách có vẻ khó chịu vì sự vô trật tự này nhưng không tiện ra oai. Khi chợt nhìn ra phía ngoài... Một người đàn bà ăn mặc khá se súa đang ung dung đi tới...

Có tiếng người nói:

– Bà ách tới kìa bây ời!

Đám đàn bà tự nhiên cùng quay lại và cùng đứng giạt qua một bên để nhường lối sẵn.

Cả Huỳnh Mai lẫn Dung đều quay lại và chưa chi Dung đã đập tay Huỳnh Mai reo lên:

- Chèn ời! Chị Nhạn! Chị Nhạn là bá ách đó chị ời! Mình khỏe rồi.

Huỳnh Mai nhúu mày, cũng mừng rơn nhưng làm mặt nghiêm:

– Thì để coi! Rủi chỉ hổng nhận tội mình thì sao? Bây giờ người ta là bà ách...

Viên ách quay lại phía Dung và Huỳnh Mai dịu giọng hỏi:

– Bộ hai cô có quen với vợ tôi hả?

Dung vọt miệng đáp:

– Dạ phải. Quen hồi ở trồng ạ.

Huỳnh Mai nhéo mạnh tay Dung:

– Chị sao mau miệng quá. Để chỉ lại đây coi...

Dung gượng cãi lại:

– Thì ông xếp đây ông hỏi...

Người đàn bà mới đến đúng là Nhận. Cô ta khựng lại khi chợt nhận ra Huỳnh Mai và Dung, rồi khoan thai tiếp tục bước lại gần.

Ông ách và mọi người nghe Dung phán là quen với bà ách đều cùng hướng về phía Nhận đi tới, chờ đợi.

Thái độ, diềm nhiên đến lạnh lòng của Nhận làm cho Dung chột dạ.

Dung run run bảo nhỏ Huỳnh Mai:

– Chẳng lẽ chỉ làm mặt lạ... Hay là hồng phải chỉ, hôm trước chỉ bị nạn... sao bây giờ lại là vợ của ông ách...

Huỳnh Mai gắt khế:

– Chị sao bộp chộp quá! Chưa chị đã kêu réo. Rủi không phải chị ta hay phải mà chị ta làm mặt lạ thì sao? Chết thì chết chứ đừng để cho chị ta đến đây sửa lưng mình.

Dung nhăn nhó lắm lắm:

– Chẳng lẽ kỳ vậy... Mới đây mà...

Huỳnh Mai vội bầu vào tay Dung để bắt cô ta im miệng lại vì Nhạn đã bước trở tới.

Viên ách xun xoe một bên Nhạn, không giấu vẻ sung sướng và tự phụ được có một người vợ Việt rất ưa nhìn, vừa hơi kiêu sang đủ xứng với cái lon bạc mới tinh của ông ta, rồi sẵn đón hỏi:

– Em đi đâu về đó?

Không rời mắt nhìn Dung và Huỳnh Mai, Nhạn lơ đãng trả lời cho ông ta:

– À, em đi chợ.

Viên ách hất hàm chỉ về phía hai người đàn bà:

– Bộ họ quen với em sao? Họ biết tên của em mà!

Nhạn nhăn cổ phịu mày nhìn một mình Huỳnh Mai... một cái nhìn vừa trịch thượng vừa đắc thắng...

Riêng Dung, Dung tái mặt. Cô chợt nhớ đến mối « thâm thù » giữa hai người đàn bà ấy, hai người đàn bà cùng là... thứ dữ như nhau hết!

Miệng Dung méo xệch, mắt Dung chớp lia, cô hết nhìn Nhạn đến ngó sang Huỳnh Mai và càng quýnh thêm vì không biết phải cứu vãn tình thế bằng cách nào!

Trong lúc đó Huỳnh Mai làm như không biết có Nhạn đứng trước mặt ung dung phủi mấy cọng cỏ khô bám trên áo.

Viên ách ngơ ngác nhìn ba người đàn bà:

– Ủa, lạ quen gì mà không ai nói năng gì hết trơn vậy?

Dung lại vọt miệng:

– Dạ bị bất ngờ quá...

Viên ách hỏi thẳng Nhạn:

– Em có quen với hai cô này không?

Nhạn đợi cho Huỳnh Mai nhìn lại mình rồi mới chịu lên tiếng xác nhận sự quen biết ấy bằng cách... cự nự lại viên ách:

– Sao hồng quen! Không quen mà họ dám nhận ầu được à?

Viên ách cười khì, chống chế:

– Tại em nín thinh.

Ông ta chợt nhớ đến đám đông đang bu quanh nên vội xạc ra một tràng tiếng Miên và quơ cây gậy tre ngạnh trên tay để xua đuổi đám người hiếu kỳ ấy. Viên đội cầm đầu nhóm lính đi ruồng hụt mới về có ý không bằng lòng thái độ ấy của xếp mình nên còn đứng lạng khựng ở đó để cản nhẵn viên ách.

Hai bên đấu khẩu với nhau một chập ngắn và toàn xài tiếng mẹ đẻ nên Dung, Huỳnh Mai không hiểu họ nói những gì. Riêng viên ách thì hay châm tiếng Pháp vào những tràng tiếng Miên của ông ta nên Huỳnh Mai có thể đoán lờ mờ được là ông ta mang thượng cấp ra dọa nạt viên đội kia.

Cuối cùng viên đội cầu nhàu bỏ đi.

Viên ách quay qua Nhạn cười trừ như để tạ lỗi với vợ về vụ phải to tiếng mới rồi.

Nhạn cau có cự ông ta thêm:

– Sao khi không họ bắt mấy chị này về đây chi vậy?

– Tụi nó hông biết mà em.

Nhạn còn rán xài xể thêm:

– Lính tráng của ông có cái tật lớn là hể thấy đàn bà con gái là híp mắt. Hổng lo kiếm bắt tụi ở trống mà lo lừa đàn bà con gái không hà. Nói vậy hồi nãy tui nghe bấn súng... om sòm ở phía Cầu Muống là để

bắt có hai chị này đó hả? Bữa nào quen mùi bị tụi nó kích một bữa là tan hoang hết!

Viên ách có vẻ khoái chí được... vợ rầy và nhứt là rầy đúng với ý mình. Ông ta gạt đầu lia để phân trần:

– Thì anh cũng mới la tụi nó y như em nói đó!

Rồi ông ta liếc chừng Dung và Huỳnh Mai rụt rè hỏi vợ luôn:

– Nói vậy em quen mấy cô thiệt hả?

Nhận chắt lưỡi:

– Tui nói gạt ông làm gì chứ?

Viên ách quay qua cười bảo Huỳnh Mai:

– Sao cô không cho cố biết?

Sợ Huỳnh Mai xóc óc có thể làm cho Nhận thay đổi ý kiến bất tử. Dung vội trả lời thế cho cô ta:

– Dạ tui tui có dè dàu chị Nhận ở đây với... quan. Thiệt hồi đó tui tui ở nhà được tin chỉ gặp nạn tui tui lo quá! Chắc chị nhờ quan đây can thiệp?

Viên ách nở môi đóng cười tủm tỉm.

Riêng Nhận, tiếng « quan » mà Dung vừa thốt ra kia cũng làm cho cô được... thỏa mãn tự ái ngang. Ít ra hai người đàn bà kia hết còn dám khinh dễ mình nữa.

Cô neho mắt canh chừng Huỳnh Mai và chỉ đợi Huỳnh Mai có một lời nói hoặc một cử chỉ coi rẻ rúng mình là cô trả đũa lại liền. Nhưng Huỳnh Mai xụ mặt nín thinh. Không phải cô ta ngán Nhận nhưng chột nghĩ đến thân phận của mình.

Nhận với viên ách kia và mình với Bảy Núi thì cũng cùng trong một cảnh ngộ, nhưng trường hợp của mình còn thua trường hợp của Nhận.

Thua ở chỗ ngày nay dầu sau Nhận cũng được yên phận và có vẻ tự mãn ở sự yên phận ấy. Và càng thua thêm ở chỗ mình bị dở dang ở đủ mọi phương diện. Ít ra Nhận còn có « lời » với những kỷ niệm nồng nàn bên cạnh Thế thuở nào.

Còn mình? Giờ phút này đây khi nhớ đến Thế, Huỳnh Mai chỉ cảm thấy thêm dần vặt, thêm bứt rứt, thêm oán giận... và thêm xót xa cả cho Thế nữa. Chắc được tin mình bị bắt như vậy Thế sẽ lo cuống...

Dung tươi tỉnh hẳn và cười bảo Nhận:

– Thiệt trời xui đất khiến cho tụi tôi gặp chị ở đây chứ không thôi...

Viên ách vội «thanh minh»:

– Coi vậy chứ còn có tui chi... Tui không để tụi nó làm ầu đâu!

Nhận tưởng đâu mình thắng keo đầu trong cuộc « so mắt » với Huỳnh Mai, yên tâm bày tỏ nỗi vui mừng của mình khi bất ngờ gặp lại người quen, nhưng cô cũng không quên khoe khoang đôi chút:

– Ủ, kể ra cũng hèn quá! Sáng nay tôi thả lên chợ Hồng Ngự tính đậu chén chơi với mấy bà Một ở trên nhưng không đủ churen nên trở dĩa thì vừa gặp mấy chị. À, mấy chị đi đâu mà để họ bắt như vậy?

Dung lên tiếng:

– Thì tui tôi bị kẹt ở Cầu Muống và khi nghe có súng nổ tui tôi đông đi tưởng thoát được mấy ông trong trông là êm chó có dè đâu lại gặp mấy ông ở đây. Nhưng dầu sao thì cũng khỏe rồi...

Nhạn cười tùm tùm liếc xéo Dung khiến cô này ngượng ngịu nín ngang. Thấy vậy Nhạn phải lên tiếng đẩy đưa theo để viên ách khỏi để ý đến:

– Ờ, như vậy là mấy chị khỏi rồi chó kẹt ở trông hoài thì khổ lắm. Bên nào mình cũng sợ hết, giả tử như mấy chị bị đồn khác bắt thì cũng dám nguy lắm vì họ có biết đâu là đâu. Ngay đến tui đây đến hồi đó không gặp ông ách này ổng mới được lên chức đó mấy chị – thì giờ phút này không biết tui trôi nổi tới đâu hay là đã chết rục xương rồi cũng nên! Hồi đó, chắc mấy chị lo cho tui dữ lắm hé?

Dung gật đầu:

– Ai cũng nói chị chết hết.

Viên ách hả dạ nhìn Nhạn:

– Nếu không có tui thì...

Nhạ háy xéo ông ta:

– Ông sao cứ kể công hoài hà!

Ông ách khoái chỉ cười khì.

Nhạ làm như không chú ý đến câu hỏi của mình:

– À, bà con cô bác ở trồng đều được mạnh giỏi chứ?

Dung vồn vã đáp:

– Dạ mạnh.

– Có ai... nhắc tới tui không?

Dung liếc xéo Huỳnh Mai trả lời một cách phân đôi:

– Thì tui này nhắc tới chị hoài...

Nhạ trề môi, cười mỉa:

– Vậy mà tui tưởng ai nấy thấy tui... đi rồi mừng húm chớ!

Dung cười gượng:

– Nếu biết chị được như vậy thì ai cũng mừng.

Nhạ còn châm thêm một câu:

– Mừng vì rảnh nợ hén?

Huỳnh Mai vẫn nín thinh và làm ra vẻ chăm chú theo dõi câu chuyện giữa hai người. Ông ách thì mỉm cười vu vơ để tỏ ra mình là người lịch sự. Dung bối rối liếc chừng Huỳnh Mai vì sợ Nhạ đổ ghen bắt tử thì nguy cho cả đám. Càng khó xử cho Dung nữa vì cô cũng sợ mình lỡ lời làm cho Huỳnh Mai «tự ái» ngang thì cũng hỏng hết.

Cuối cùng cô đành trả lời mờ ớ:

– Thiệt ra lúc này ở trống cũng lung tung lắm. Tôi và chị Huỳnh Mai, nhứt là chị Huỳnh Mai rầu thú

ruột và cũng vì vậy mà tụi tôi mới liều mạng chạy trốn như vậy...

Liếc thấy Nhạn gật gù, Dung bồi thêm một câu nữa cho cô ta được yên trí:

– Chứ nếu ở trống mà... bình an thì ai mạo hiểm chạy trốn làm gì đó chị?

Tuy nhiên Nhạn như con hồ nghi điều gì nên quay qua hỏi khéo ông ách:

– Sao người ta chạy trốn tụi ở trống mà họ bắt làm gì vậy?

Ông ách cười đáp:

– Thì bởi vậy tui mới không cho tụi nó làm ầu... Tui tính để tui làm ăn kết kế em đi dìa...

Nhạn hài lòng, làm bộ cự nự:

– Xí, phải hổng có tui ở đây chắc ông cũng hòa với mấy cha kia để xẻ khô người ta!

Ông ách có vẻ ngượng, rán cười đáp:

– Tui bây giờ có vợ và là xếp đồn mà! Tụi Tây nó tin tui đảng hoàng (ông ta nghểnh cổ ngo xéo con « đĩa bạc » trên cầu vai của mình) nên tui phải giữ chó! Còn tụi nó... tụi nó bất kể quân thần... tụi nó thấy đàn bà thì tụi nó ham...

Nhạ làm mặt nghiêm:

– Bây giờ ông có cho tui lãnh hai chị này không nè? Ông nói phứt đi?

Ông ách sốt sắng nói:

– Cho chứ sao không!

Nhưng rồi ông lại nhìn sang phía Huỳnh Mai, nói:

– Tui nghe nói ở trỏng cũng có mấy cô “phụ nữ” dữ lắm.

Nhạ gạt phứt đi:

– Dữ mà để cho dân của anh bắt được? Vậy mà cũng vô trổng nổ súng đùng đùng! Hồi đó ông cũng nói tui là « phụ nữ » ở trổng... Phụ nữ mà ăn ở với ông như vậy đó hả?

Bị Nhạn nổ một hơi, ông ách đành chịu xếp ve nhưng cũng khoái chí vì được Nhạn công khai bày tỏ sự quý mến đối với mình. Ông ta vui vẻ bảo Nhạn:

– Bây giờ em mời mấy cổ vô nhà chơi để tui còn làm « rắp bo » về cái vụ mới rồi để có Tây nó hỏi tới thì có sẵn.

Nhạn nín nhẹ tay Dung:

– Thôi chị em mình đi xuống dưới nhà.

Dung, Huỳnh Mai khẽ gật đầu chào ông ách đoạn nôn nả theo Nhạn đi về phía dãy nhà ở phía sau đồn.

Khuất mặt ông ách, Nhạn tên tiếng hỏi Dung:

– Anh em ở trổng có sao không?

Dung e dè nhìn lại Huỳnh Mai để hỏi ý, nhưng

348 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

thấy cô này cúi mặt đi tới. Dung bắt buộc phải lên tiếng trả lời Nhận:

– Anh em đều như thường.

– Sao tui nghe súng nổ dữ lắm mà!

– Thiệt ra tui tôi bị kẹt bên Cầu Muống còn mấy anh em kia ở bên Thường Phước...

– Sao lại kẹt bên đó? Vậy tui lính ở ngoài đồn vô vậy ai đó?

Dung ngập ngừng:

– Phe này khác...

Nhận gạn hỏi:

– Hồng phải nhóm của anh Thế sao? Còn anh Tâm đâu?

Dung khều Huỳnh Mai, trả lời cầm chừng:

– Việc này tôi cũng không rành lắm... Chị hỏi chị Huỳnh Mai thì rõ hơn.

Nhận đứng lại:

– Sao có chuyện gì vậy? Bộ mấy ảnh bị...cái gì hả?

Bị Nhận hỏi dồn Dung sang cầu cứu Huỳnh Mai:

– Chị liệu cho chị Nhận biết...

Huỳnh Mai hiểu rõ hảo ý của Dung là muốn để cho mình trình bày mọi sự việc sao cho khỏi bề mặt với Nhận nhưng cô lại không thích có sự... tự mình giấu giếm ấy. Vì tự ái, Huỳnh Mai muốn trút công việc đó lại cho Dung:

– Thì chị cứ kể ra cho chị Nhận biết cũng được mà! Chị cũng biết sơ sơ mà!

Dung lăm lét nhìn lại Huỳnh Mai để nhóng dò ý tứ đoạn ngập ngừng lên tiếng:

– Mới đây phe Bảy Núi về bến...

Nhận kêu lên:

350 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Phe của Bảy Núi hả? Thôi rồi, mấy ảnh chịu gì nổi! Ở miệt này ai cũng ngán tụi nó hết mà! Rồi tụi nó sanh sự phải không?

Dung khẽ gật đầu:

– Phe Bảy Núi muốn tước khí giới mấy anh em mình...

– Tước rồi chớ gì?

Dung ngoảnh:

– Sao chị biết?

Nhạ cười khẩy:

– Gì mà hồng biết. Đoán chừng vậy thôi. Mấy anh em ở trông làm sao chơi lại! (cô ta nhú mày nhìn kỹ Dung và Huỳnh Mai, hỏi tiếp)... Nhưng tại sao hai chị lại ở bên Cầu Muống? Chắc có chuyện gì khác phải không? Sao tui nghi quá!

Dung ngượng ngịu liếc chừng Huỳnh Mai rồi rụt rè lên tiếng:

– Tụi nó giữ hai chị em tôi ở đó và có cả anh Tân và anh Thế nữa là làm con tin. Tụi nó sợ đám anh em của mình bên Thường Phước chống cự...

Nhận quắc mắt:

– Ủa lạ! Sao hồi nãy chị nói hai anh ở bên Thường Phước?

Dung bắt buộc phải nói dối:

– Hai anh trở về bên với Bảy Núi để sắp đặt công chuyện gì đó...

– Rồi mấy chị tính chạy đi đâu đó?

– Thì túng thế quá chạy càn. Tôi thì tính về nhà còn chị Huỳnh Mai định quay trở về Sài Gòn...

Nhận nhả mặt đoạn mỉm cười lắc đầu:

– Có cái gì trục trặc đây... Tụi Bảy Núi đâu có hiền... (cô ta liếc xéo Huỳnh Mai). Nhứt là thằng cha đó cũng nổi tiếng là... hạm đàn bà. Mấy chị mà ra được ngoài này... bình an vô sự như vậy thì hiếm

lắm. Thôi được rồi, có tui ở đây để tui lo cho mấy chị về đến nơi đến chốn... Xin mời mấy chị vô nhà chơi...

Nhận bỏ đi trước để dẫn đường.

Dung vội khều Huỳnh Mai mỉm cười hất hàm như ngụ ý muốn hỏi « có được không »? Lần đầu tiên, Huỳnh Mai mỉm cười lại và khẽ gật đầu. Trong lúc hoạn nạn hai người đàn bà ấy có dịp để gần gũi nhau thêm một chút.

... Thừa Húc Huỳnh Mai tắm rửa thay quần áo, Nhận lời Dung ra góc nhà cất vẩn:

– Chỗ chị em mình thì cũng chẳng nên giấu nhau làm gì. Tui đây bị bầm dập lên xuống mấy phen mà tui có giấu đâu? Chuyện tai nạn mà! Hai chị có bị bọn Bảy Núi... đả động gì đến chưa?

Dung nghiêm mặt:

– Coi, tôi đã nói...

Nhận cười khì:

– Chị thì không có rồi còn bà Huỳnh Mai? Chẳng lẽ thằng cha Bảy Núi lúc này... tu rồi sao?

Dung nói dối đến cùng:

– Tại tụi nó mắc lo vụ khí giới kia trước và chưa rờ kịp đến tụi tôi kể có lính ngoài đồn vô. Tụi tôi sợ bị như chị nói đó nên tụi tôi mới chạy thực mạng...

Nhạ có vẻ tự kiêu:

– Nếu không có tui ở đây thì kể như mấy chị rồi đời. Coi vậy tui lấy ông ách Miên này cũng có chỗ xài hén chị?

Dung cười gượng:

– Coi bộ ông cũng tốt lắm. Và chị được như vậy tôi cũng mừng lắm.

Nhạ cười khan như xem thường những lời khen tặng ấy khiến cho Dung vừa ngượng vừa bực thêm.

Nhạ chột hỏi:

– Hồi tui đi rồi chắc mấy anh em ở trông đều cho là tui đã chết mất đất phải không?

– Thì khi thấy chiếc xuồng không của chị tấp vô bờ ai nấy đều cho rằng chị đã bị bọn đi tuần hãm hại chớ có dè đâu chị gặp ông ách đây.

Nhận hơi trề môi:

– Hồng dè hén! Và sau khi tưởng tui đi mất tiêu, chắc anh Thế và bà Huỳnh Mai xáp lại liền hén?

Dung cãi lại:

– Chị đừng nghĩ bậy...

Nhận cười giòn:

– Dầu cho tui nghi trúng đi nữa chẳng ăn thua gì nữa mà! Hồi đó tui đã bỏ đi tức là tui chịu lép vế, hưởng hồ chi bây giờ tui đã ăn ở với ông ách! Tui hỏi để... mừng cho anh Thế chớ có gì nữa đâu mà chị ngại.

Dung gằn giọng:

– Tôi nói thiệt mà! Chị còn lạ gì hai người đó. Ai cũng khó dàn trời hết. Tôi với anh Tâm đây còn lắm lúc xấu mình xấu mẩy với họ... (giọng Dung dịu lại). Họ có chú ý đến nhau không thì tôi không biết chớ bề ngoài tôi coi bộ họ thù ghét nhau hẳn hoi...

Nhận thở dài:

– Thương nhau lắm cắn nhau đau đó mà! Anh Thế đã khó tánh mà bà Huỳnh Mai lại làm bộ... Hổng phải tui khoe khoang hay chê bai ai chớ chỉ có tôi mới chịu đựng nổi ông nội Thế và hai người đó dứt sớm nhau như vậy thì đỡ khổ cho anh Thế lắm. Có bà Huỳnh Mai theo tò tò một bên, ảnh còn làm ăn gì được!

Dung nín thinh.

Vừa lúc đó có tiếng mở cửa nhà tắm nghe lạch cách. Nhận vội xô nhẹ Dung đang ra, nheo mắt, cười bảo nhỏ Dung:

– Thôi bả ra tới kia kìa! Mình đừng nói động gì tới bả kéo bả... tự ái lên bắt tử thì rắc rối thêm. Bả dám bắt cần đến tui và đòi ông ách giải bả lên gặp bọn Tây lắm.

Dung cảm động nhìn lại Nhạn và vội bước lùi ra phía sau...

Nhạn nhìn lại Huỳnh Mai, cười tủm tỉm:

– Chị bận đỡ quần áo tôi mà coi cũng vừa khít há!

Huỳnh Mai vuốt lại vạt áo. Cô vốn không ưa chiếc áo bà ba hàng bông màu sặc sỡ và cắt bỏ eo một cách quê kệch này nhưng cũng khẽ gật đầu.

Nhạn vồn vã nói luôn:

– Để tui biểu ông làm giấy lét-xê (laisser-passer, giấy thông hành) cho chị để chị về trên cho dễ dàng.

Huỳnh Mai đành... tỏ phép lịch sự:

– Thì tôi cũng nhờ chị lo giùm...

Nhạn day qua phía Dung:

– Hay là sẵn dịp này, mấy chị ở đây chơi ít hôm? Giặc giã như vậy, mấy đứa mình mỗi người lại ở một

nơi thì biết đến chừng nào mới gặp lại! Hổng chừng khó gặp nhau lại nữa!

Dung cười đáp:

– Phần tôi thì dễ mà, tôi ở bên Cái Dầu và thế nào cũng còn qua lên bên này...

Nhạ cười giòn:

– Thăm ảnh hả? Mà nè, đừng có ỷ y có tui ở đó nghen! (Cô chột nhãn mặt). Rồi hai ông bà không tính chuyện ở chung sao?

Dung chép miệng:

– Chị nghĩ coi... ảnh lang bang như vậy...

Nhạ vội ngắt lời cô ta:

– Ờ, cũng kẹt quá há! Nhưng chẳng lẽ chị kêu ảnh dì làm ăn mà? Mà dầu có kêu cũng không chắc gì mấy ông nội đó chịu nghe! Chỉ có đàn bà tội mình là... rán chịu!

Muốn lấy lòng Nhận một chút đỉnh, Dung quay qua hỏi Huỳnh Mai:

– Mình có tính ở đây... nghỉ cho khỏe vài hôm không chị?

Huỳnh Mai ngượng cười:

– Thôi để tôi đi về trên cho sớm... Bấy lâu nay tui cũng nóng ruột về gia đình lắm.

– Như tui đây một thân một mình nên nhiều lúc cũng buồn nhưng được lúc có chuyện gì thì lại dễ tính... Bây giờ mấy chị nằm nghỉ cho khỏe đi để tôi chạy hối con nhỏ ở lo cơm nước...

o O o

PHẦN III

Bảy Núi cùng ba tên thủ hạ đội nón lá sùm sụp, quần áo rách rưới, lấm lem bùn đất đi cách khoảng, người thì vác một bó củi chà, kẻ ôm một cuộn rau muống to, riêng Bảy Núi tay xách một xâu cá bông bị xỏ mang chung lại... Cả bốn người chậm rãi đi trên con đường đất ở trước cửa đồn.

Họ thản nhiên đi tới...

Tên lính Thổ đứng gác sau chú ý ngay đến câu cá bông.

Lúc ấy đã quá trưa một chút. Trời nắng gay gắt. Không khí oi bức. Quang cảnh trong đồn vắng lặng. Trên cây xoài lão trước đồn, tiếng ve kêu điếc tai...

Tên lính bước ra khỏi vòng phòng tuyến đắp bằng đất, tay xách buồng thông khẩu súng trường, cười hỏi:

– Ê xách cá đi đâu dữ vậy?

Bảy Núi vẫn điềm tĩnh bước tới. Tên lính tiến lại:

– Cá nhiều quá há! Có dư không để bậy cho tui một con coi.

Tên thủ hạ đi sau Bảy Núi vội lên tiếng:

– Lạ con nào bự để cho cậu đây nhậu rượu lấy thảo đó bác.

Bảy Núi gật đầu, đặt xâu cá lên mặt đất. Tên lính Thổ khoái chí cúi xuống lấy mũi giày đá nhẹ vào một con cá bông to mập, cười khì:

– Con này mà nướng trui...

Bảy Núi cười theo, lật chiếc nón lá liệng xuống đất.

Tên Thổ quay lại neho mắt nhìn gương mặt của hănn ta để ý ngay đến bộ râu. Tên lính nhíu mày rồi phì cười vỗ mạnh vai Bảy Núi nói đùa:

– Ông già này giống cái thằng Bảy Núi quá. Tui thấy hình nó... Ông già là... nó đó hả?

Bảy Núi gật đầu:

– Tao là ông nội Bảy Núi của mày đây!

Tên kia há hốc miệng ra, chưa kịp có một cử động nhỏ thì đã bị tên thủ hạ của Bảy Núi hờm sẵn ở phía sau lưng với cây « tâm sơn », rút ra trong bó củi, dùng bá súng nên mạnh lên gáy.

Tên lính hự một cái gục xuống. Một tên thủ hạ của Bảy Núi chực sẵn một tay đỡ ngay khẩu súng trường, một tay thọc luôn lưỡi dao găm vào ngực tên lính.

Bảy Núi móc khẩu súng lục giấu trong lưng quần ra, vẩy mũi súng ra lệnh cho bọn thủ hạ xông vào đồn.

Mấy loạt súng nổ vang...

Vài tên lính vừa thấy bọn lạ mặt xông vào là lãnh ngay mấy viên đạn.

Đã có ước hẹn trước, liền khi nghe có tiếng súng trong đồn, bọn thủ hạ của Bảy Núi phục ở vòng ngoài liền nổ súng hưởng ứng theo...

Bọn lính trong đồn chỉ còn nước tòng chạy về phía trại gia đình binh sĩ. Riêng mấy tên lính gác trên mấy cái lô cốt ở bốn góc đồn quỳnh quít bắn càn mạng lúc thì chĩa ra phía ngoài lúc thì nả vô sân đồn...

Vì đã dọ biết sẵn chỗ giam giữ những người bị bắt, Bảy Núi cùng với một tên thủ hạ xông thẳng lại đó.

Hắn hạ trong nháy mắt tên lính gác nơi đó, không buồn lục kiếm chìa khóa, tiến đến bắn tung chiếc ống khóa to, đập tung cửa căn nhà giam ra và to tiếng gọi:

– Cô Huỳnh Mai đâu rồi hả?

Không có tiếng trả lời. Hắn nóng nảy xông vào. Căn phòng tối om nên Bảy Núi lại quát hỏi:

– Có người đàn bà nào trong này không?

Một giọng run run đáp lại:

– Dạ... bẩm... không...

Bảy Núi nhìn kỹ... một đám người đang ngồi nép vô phía trong phòng.

Bảy Núi sấn lại đá mạnh vào một người ở phía bìa:

– Hồng có cô Huỳnh Mai, hồng có hai người đàn bà mới bị bắt ở đây sao hả?

– Dạ... không, đã có tụi tui đây...

Bảy Núi cúi xuống nắm cổ người đó lôi lên, gặt mạnh:

– Vậy hai người đàn bà đâu rồi hả?

Có tiếng xì xào trong đám tù nhân rồi một người khác lên tiếng:

– Dạ bẩm hồi sáng tui đi làm cỏ vô...

Bảy Núi nạt ngang:

– Mày làm cái gì đó kệ mẹ mày! Tao hỏi hai cô kia.

– Dạ bẩm tui thấy có hai cô bị lính đi bố dẫn dìa...

Bảy Núi xô mạnh người hăn đang nắm giữ để xốc tới người mới lên tiếng:

– Rồi hai cô đâu?

– Dạ... hai cổ quen với bà ách.

– Bà ách nào?

– Dạ vợ của ông ách xếp đồn.

– Rồi hai cổ ở đâu rồi hả?

– Dạ bà ách rước hai cô dìa nhà, (rồi như lo sợ trước là mình chỉ lằm, người này cẩn thận hỏi lại Bảy Núi) Dạ bẩm có phải hai cô đó... một người mập và một roi roi cao?

– Ừ phải. Nhà bà ách đâu?

– Dạ bẩm...

Có tiếng người khuyên can người kia:

– Nè Năm mày liệu mà trả lời. Rồi mấy ông đi tụi mình ở đây lãnh đủ.

– Thằng nào xạo ke đó! Tụi bây mà hổng chỉ cho tao, tao tung vô đây một trái lựu đạn là tụi bây chết cả đám! Tao vô đây phá khám để thả tụi bay mà tụi bây mà còn sợ mấy thằng Thổ đó nữa hả? Nhà bà ách đâu hả?

Người kia bắt buộc phải chỉ:

– Dạ ở phía sau đồn.

Bảy Núi đập mạnh người kia:

– Mẹ họ, vậy mà hổng chịu nói liền (rồi hấn đồng dục nói to)... Bây giờ mấy người chạy đi cho mau. Tụi tui rút đi liền đạ.

Dứt lời hấn chạy ra khỏi buồng giam ngoắc tên thủ hạ canh bên ngoài rồi xông về hướng trại gia đình binh sĩ.

Súng vẫn nổ lung tung.

Cả ở phía chợ Hồng Ngự, bọn Tây cũng bắn hoảng không dứt.

... Liền khi có phát súng đầu tiên nổ, viên ách đang ngủ chưa chồm dậy. Ông ta vừa ra khỏi thì tiếp theo đó súng nổ rền cả bên trong lẫn bên ngoài đồn. Mặc độc chiếc quần xả lỏng, ông ta vội chụp khẩu tiểu liên dựng sát chân ghế bố xông ra...

Nhạn từ trong buồng hốt hải chạy ra, réo gọi ông ta lại:

– Cái gì đó ông?

Viên ách xua tay bảo cô ta đứng yên:

– Chắc V.M lọt vô đồn rồi. Em dẫn hai cô kia chạy bọc ra phía sau kiểm xuống đông ra chợ đi!

– Còn ông?

Viên ách không đáp và xách súng chạy vụt ra ngoài. Nhạn chỉ còn nghe tiếng của ông ta quát tháo cùng réo bọ lính trong đồn chen lẫn với tiếng súng nổ dồn.

Nhạn luýnh quýnh quay vô thì đã thấy Dung cùng Huỳnh Mai hốt hải chạy ra. Nhạn nói liền:

– Tụi Việt Minh lọt vô đồn rồi. Mình chạy phía sau cho mau.

Huỳnh Mai do dự:

– Súng nổ tứ phía như vậy mình chạy biết có lợi không?

Nhạn xô hai cô kia đi:

– Còn ở đó bàn tính nữa! Bây giờ tụi nó vớ được tụi mình là Việt gian chứ khỏi có nói năng gì nữa hết. Tụi mình nên đông trước cho chắc hơn.

Dung vội hỏi vô:

– Còn ông ách đâu?

Nhạ chặt lưỡi:

– Ông còn lo cho cái đồn của ông. Thầy kệ ông!

Nhạ lại chạy rút vô buồng mở tủ quơ lấy ba mớ nữ trang tiền bạc thồn vô một chiếc túi ka ki nhỏ rồi quay ra lòi Dung và Huỳnh Mai đông ra phía sau trại ăn thông với xóm nhà của dân chúng cách đây mấy thước...

Bọn lính trong đồn đều dồn về phía đầu trại gia đình binh sĩ. Mấy tên gác ở bốn góc đồn cũng đều tụt xuống khỏi lô cốt vì tưởng đâu đồn đã bị tràn ngập rồi...

Viên ách xông ra vừa đốc thúc lính tráng phản công vừa mắng chửi bọn này om sòm. Ông ta nóng nảy chụp cây F.M trên tay một tên lính và trao lại cho tên này cây tiểu liên của mình rồi bảo anh ta theo mình.

Vừa lúc ấy Bảy Núi cũng lần tới lối vào trại gia đình binh sĩ. Một tên thủ hạ của Bảy Núi vội nín hẩn lại chỉ về phía trước:

– Tên ách xếp đồn đó đại ca!

Bảy Núi cười gằn:

– Mày để nó cho tao. Bây giờ mày đưa cây «tom-son» cho tao rồi co giò phóng qua bên kia để nhử nó. Khéo đó ghen!

Tên thủ hạ gật đầu, mím môi nhìn về phía viên ách đang lấp ló sau một góc xoài rồi lao người qua kế bên kia tường.

Viên ách «ham mồi» chồm ra, khẩu FM trên tay ông ta vừa nhích quạt thì ông chợt thấy Bảy Núi. Bảy Núi tưới liền một tràng. Tên lính theo sau viên ách nhảy lùi ra phía sau trong lúc mũi FM của viên ách trút xuống cày mấy phát đạn lẻ loi lên nền đất rồi cả tấm thân đen to của viên ách như bị sức nặng của khẩu trung liên lôi té đổ ập xuống.

Bảy Núi nhấp thêm vài tràng đạn ngắn, dồn hơi để rống lên mấy khẩu lệnh «xung phong, tiến» chát chúa. Bọn lính rối loạn tông chạy.

Bảy Núi rời khỏi chỗ núp xông lên. Mấy tên thủ hạ kèm hai bên nổi gót theo.

Bảy Núi hùng hồ tiến đến chỗ viên ách gục chết. Hai đầu mối của chiếc khăn tắm rằn bịt mớ tóc dài xùm xụp của hắn run nhẹ theo nhịp bước nhanh. Hắn thọc chân xuống dưới ngực viên cách hất mạnh cho xác chết nằm lăn ngửa lên và tiện đà khều đẩy luôn khẩu FM dính đầy máu tươi văng lúi ra sau để cho một tên thủ hạ chụp xách lên, rồi bước xéo ngang qua các viên ách để phóng người chạy tới:

– Mau đi bây! Tụi Tây nó vô tới bây giờ!

Rồi hắn chửi thề luôn:

– Mẹ họ, mấy con nhỏ rắc rối quá! Đã bị bắt mà còn bày đặt gặp người quen!

Một tên thủ hạ của Bảy Núi xông đến căn nhà đầu tiên trong « cǎng ma-dê » (trại gia đình binh sĩ). Anh ta nép mình bên khung cửa sổ, móc một quả lựu đạn ra đưa lên miệng để cắn rút chốt.

Bảy Núi vội quát lên:

– Ê đừng! Mày đừng chọi vô trông rui có hai cô kia thì sao?

Tên thủ hạ lấy quả lựu đạn xuống mọp người chui ngang qua, rồi lao đến đá bật tung cánh cửa cái, nép sát người luôn bên khung cửa.

Có tiếng đàn bà và con trẻ kêu khóc vang lên.

Tên thủ hạ của Bảy Núi yên tâm nhảy xổ vào, mũi súng chĩa ra trước.

Một bầy trẻ con kêu khóc đang bu chặt lấy một người đàn bà Miên ẩn núp dưới gầm bộ ván ngựa. Người đàn bà chấp tay lạy như tế sao:

– Tội nghiệp mẹ con tui mấy ông lớn ơi!

Tên thủ hạ ria chéo một tràng đạn ngắn dốc lên mái nhà và quát hỏi:

– Câm miệng lại! Nhà của bà ách đâu hả?

Vừa lúc ấy Bảy Núi cũng ló vô.

Người đàn bà run run đáp:

– Dạ nhà bà ách ở căn sơn xanh.

Bảy Núi vội lôi tên thủ hạ đi về phía ấy.

Đến nơi, Bảy Núi nóng nảy xông vào trước. Căn nhà vắng tanh.

Một tên thủ hạ của Bảy Núi chợt để ý đến một khung ảnh nhỏ đặt trên bàn. Ảnh chụp một cặp vợ chồng: ông ách mặc quân phục trắng, đội kê pi đen và bên cạnh ông ta là một người đàn bà Việt...

Tên thủ hạ chụp lấy khung ảnh, cười bảo Bảy Núi:

– Thằng ách này có một con vợ ngon ớn hén đại ca!

Bảy Núi liếc nhìn qua, gật đầu:

– Con này quen với hai cô kia đây... (Rồi hấn ta cất tiếng gọi to). Cô Huỳnh Mai ơi! Cô Dung ơi! Bảy Núi đây nè mấy cô!

Trong nhà vẫn lặng trang.

Bảy Núi nóng nảy xông vào buồng.

Hắn ta để ý ngay đến quần áo quen thuộc của Huỳnh Mai còn vắt trên thành giường.

Hắn vội cầm lấy chạy luôn ra phía sau. Một đứa ở gái nhỏ đang ngồi run lập cập bên cạnh lu nước sau bếp.

Bảy Núi xông lại. Đứa gái nhỏ khóc òa:

– Tội nghiệp tui ông ơi!

Bảy Núi một tay chụp tóc nó lôi đứng dậy, một tay đưa bộ quần áo của Huỳnh Mai ra trước mặt nó, quát hỏi:

– Nín nghe tao hỏi.

Con nhỏ càng khóc vang.

Bảy Núi dùng bộ quần áo của Huỳnh Mai quát mạnh lên mặt nó và gầm lên:

– Câm miệng. Khóc một tiếng nữa, tao đập đầu mày như đập đầu cá lóc!

Con nhỏ gật đầu lia, mếu máo:

– Da tui nín...

– Nghe rõ đây: hai cô mới tới đây với con mẹ ách đi đâu rồi hả?

Con nhỏ ngó ra phía xóm nhà của dân chúng:

– Dạ mấy cổ với bà ách đi trốn...

– Trốn ở đâu?

– Dạ... ở hướng đó!

Bảy Núi xô con nhỏ qua một bên vẫy gọi bọn thủ hạ tiến về phía ấy... Bọn của Bảy Núi vừa lục lợi được hai căn nhà của dân chúng ở gần đồn thì có tiếng súng lớn nổ ì ầm cạnh đồn đồng thời lại có tiếng máy tàu chạy dưới sông mỗi lúc mỗi gần.

Bảy Núi lắc đầu bảo đám em út:

– Chắc mấy con mẹ đó đông tuốt ra Hồng Ngự rồi. May ra bọn anh em của mình canh ở mặt đó chụp

lại được nhưng nếu mấy con mẻ lấy được xuống đi ở giữa sông thì tụi nó cũng... hút gió! Thôi tụi bây lo gom góp súng ống để rút lui clo mau và đưa nào đó chạy đi liên lạc với đám ở vòng ngoài để kêu tụi nó dìa.

Một tên thủ hạ hỏi lại:

– Không trở vô đốt đồn sao đại ca?

Bảy Núi lắc đầu:

– Đốt làm khỉ gì nữa! Thôi tản đi mau, chớ lờ quớ ở đây, Tây nó thụt súng cối vô chết oan mạng.

Bảy Núi rầu rĩ nhìn xuống bộ quần áo của Huỳnh Mai trên tay than thở:

– Dìa đây không biết ăn nói thế nào với mấy cha Tâm, Thế ra sao nữa!

... Bọn thủ hạ của Bảy Núi, tên nào tên này cũng quảy lủ khủ trên mình các thứ chiến lợi phẩm đoạt được, từ khẩu súng cho đến các món đồ dùng lật vật mà chúng trông vừa ý.

Có tên khệ nệ ôm cả một chiếc máy hát, có tên vừa đi vừa ngắm hàng ba chiếc đồng hồ đeo trên cườm tay... Chúng cười nói om sòm như không mấy chú ý đến tiếng súng nổ mỗi lúc một dữ dội thêm của bọn Tây trên tàu vô tiếp cứu đồn.

Trong lúc đó, Bảy Núi lủi thủi đi trước và trên tay hắn ta chỉ vồn vện có bộ quần áo lấm lem bùn đất của Huỳnh Mai...

o O o

...**H**uỳnh Mai đứng lại, ngó ngoái về phía đồn than thở:

– Hồng biết ông ách có sao không?

Nhận lời cô ta đi:

– Ông có tay có chơn có súng có ống thì mình hơi sức đâu lo cho ông.

– Nhưng mình bỏ chạy như vậy...

– Chị sao kỳ quá! Bây giờ mình có lỗi ổng đi cùng chẳng nghe. Người ta là dân đánh giặc, mình là đàn bà... Cô ta chép miệng, ngó về phía đồn giọng ngùi ngùi:

– Ổng cũng tốt lắm chứ hổng như mấy thằng Miên khác. Ông đánh giặc lại gan dạ nữa, và chẳng lẽ mình cản ngăn ông được! (day qua Huỳnh Mai và Dung). Thôi chị em mình nên lo cho chị em mình.

Dung vội nói vô:

– Ừ, mình nên đi tới nữa chứ ở đây cũng còn cận đồn quá. Phải kiếm được xuồng thì dễ hơn.

Nhạ ngắt lời Dung:

– Không có xuồng thì lợi bộ dọc theo con đường đất này ra Hồng Ngự cũng được (cô lắng tai nghe ngóng). Bây giờ kể như mình hết nguy rồi. Tàu Tây đang chạy vô. Thế nào tụi nó cũng tháo lui chứ không dám trở lại đồn nữa đâu. Có lẽ mình cũng chẳng cần chạy thêm nữa chi cho mệt. Lóng nhóng ở đây một

chút rồi quay về.

Dung có vẻ không yên tâm:

– Mình không nên ỷ y. Rủi tụi nó chạy tạt về mé này...

Huỳnh Mai lên tiếng:

– Chạy ra hướng này thì chắc không có rồi, vì một khi Tây vô thì họ phải thối lui về miệt đồng hoang.

Nhạ gật đầu:

– Chị nói có lý đa!

Huỳnh Mai gượng cười:

– Tuy nhiên muốn cho ăn chắc mình cũng nên kiếm chỗ ẩn núp chớ kéo đi ngò ngò như vậy không tiện. Ở đây dân chúng chắc phải biết mặt chị rủ họ có đặt một tốp ở khoảng đường này để chặn cầm chừng bọn Tây đi tiếp cứu thì mình cũng dễ bị nguy lắm.

Nhạ tán thành liền:

– Ủ, chị em mình nên đi rút tới đám vườn chuối kia vừa mát vừa kín...

o O o

... **T**hấy bọn Bảy Núi về tới, Tâm và Thế đang ngồi hút thuốc lá vặt vội đứng dậy, lóng ngóng ngó về phía sau lưng bọn này để tìm hai người đàn bà.

Bảy Núi lủi thủi đi tới và đến khi gần Tâm, Thế, hấn xòe hai tay ra, nhún vai trong một dáng điệu chán nản:

– Hồng có!

Thế nhú mày:

– Bộ không phải tụi ở đồn đó bắt hai người đàn bà đó sao?

380 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

Bảy Núi ngồi phịch xuống bãi cỏ:

– Thì mấy thằng Thổ chúa ôn đó chớ ai vô đây nữa!

Tâm sốt ruột:

– Nhưng chắc đại ca không lọt vô đồn?

Bảy Núi quơ tay chỉ đám thủ hạ mang chiến lợi phẩm lĩnh kính:

– Lọt vô đồn dễ như ăn cháo. Tụi Thổ tá hỏa không biết tụi này nhiều ít gì hết và chỉ lo cong đuôi chạy trốn.

Thế vọt miệng hỏi:

– Vậy chớ hai chị kia?

Bảy Núi gượng cười:

– Có người cứu hai cổ trước rồi!

Thế trợn mắt:

– Cứu hai chị trước? Người nào vậy? Hay là bọn Thổ xách hai chỉ đi theo?

Bảy Núi xua tay:

– Tụi nó lo chạy thực mạng còn chưa xong! (rồi hắt thở dài)... Hồng biết trong hai cô đó có cô nào quen với con mẹ ách xếp đồn nên con mẹ lãnh dì nhà riêng rồi khi tụi này tấn công, con mẹ lại dắt hai cô kia đi trốn biệt! Tui có dè như vậy đâu! Tụi này cứ cầm đầu cầm cổ ghim về chỗ khám nhốt tội...

Thế nhìn lại Tâm:

– Chị Dung có quen với bà ách nào không anh?

Tâm nhún vai:

– Tôi không nghe nó nói...

Thế quay lại Bảy Núi:

– Như vậy nghĩa là mình hết hy vọng gì cứu hai chị đó? Bây giờ chắc bà ách đó dẫn hai chị trở về đồn và lần này làm sao mình... vô đó nữa được?

Bảy Núi thở dài, ôn tồn nói:

– Chắc tụi Tây sẽ đưa họ đi về Hồng Ngự. Vì tui đã liếm thẳng ách đó rồi.

Tâm gượng cười:

– Thôi như vậy cũng êm.

Thế không bằng lòng:

– Lung tung như vậy mà êm à?

Tâm điềm nhiên đáp:

– Chớ còn sao nữa? Bà ách đó đi thì Dung và chị Huỳnh Mai mạnh ai về nhà nấy. Như vậy cho nó xong phút. Mình còn nhiều vụ khác để lo.

Bảy Núi cầu nhàu:

– Thiệt mắc công mà không ăn nhằm quái gì hết. Mà bây giờ lại mệt thêm nữa chớ! Thế nào rồi đây bọn Tây cũng kéo vô ruộng bố miệt này. Mình muốn nghỉ xả hơi một thời gian mà cũng chẳng xong! Và cái vụ ra thành phải hoãn lại nữa! Chẳng lẽ nhè lúc

nó bố mà ra thì tụi nó còn coi mình ra gì nữa!

Thế mím môi suy nghĩ đoạn quay qua hỏi Bảy Núi:

– Rồi đây không biết bọn Tây có nghi ngờ gì hai chị kia không? Tôi sợ tụi nó biết nhóm của đại ca ra đánh đồn...

Bảy Núi nhúu mày rồi cười đáp:

– Chắc không đến nỗi nào. Có con mẹ ách kia chi? Nói thiệt với mấy đại ca, lúc ban đầu tại lo cho hai cô bị tụi Thổ xẻ khô quá...

Tâm hấp tấp hỏi:

– Nói vậy... hông sao hả đại ca?

– Ừ. Quen với vợ thằng ách thì tụi ở dưới đâu dám rớ? Thôi mình cũng lo dời đi xa xa một chút cho vững bụng.

Đoạn quay sang đám thủ hạ, hăn to tiếng hỏi luôn:

384 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Anh em gom dĩa đủ hết chưa bây?

Đám thủ hạ đang lu bu chia chác các vật dụng đoạt được quay mặt cả lại. Một tên đáp:

– Dạ còn mấy đĩa trấn ở miệt ngoài chưa dĩa tới đại ca à.

Bảy Núi nhú mày:

– Sao vậy? Coi chừng tụi nó bị tụi Tây chặn lại thì khốn! Ừ, mà chặn khỉ gì được? Có gì tụi nó cứ lủi vô ruộng...

– Dạ, chắc tụi nó còn kiếm ăn với ba thằng Thổ chạy vọt về hướng đó.

Bảy Núi gật gù và có vẻ vui vui đôi chút khi để ý đến mở đồ vật cùng súng ống của đám em út gom về.

Một tên lại lên tiếng:

– Đại ca có cần xài món gì không?

Bảy Núi trề môi, xua tay:

– Ôi thôi, ba thằng Thổ này thì đâu có biết sắm đồ sang mà tao ham! (hắn khựng lại, chép miệng)... Bậy quá hồi nãy mắc nóng ruột đuổi theo mấy con mẹ kia mà quên bữa tử ở nhà của thằng ách.

Một tên thủ hạ bật cười:

– Đại ca khỏi lo. Mấy đứa theo sau nán lại làm công việc đó rồi, nhưng không thấy tiền nong đâu hết.

Bảy Núi phì cười:

– Chắc con mẹ ách đó tóm đi hết rồi. Với số tiền của đó con mẹ lo kiếm chồng khác mấy hồi! Con mẹ lại ngộ ớn... À, tụi bây có lấy khuôn hình của vợ chồng thằng ách đó theo không?

Một tên thủ hạ nhanh nhẩu đáp:

– Dạ có đây đại ca, tui tiếc con nhỏ như vậy mà lấy thằng Thổ đen thui đen thủi nên tui lấy cái hình dĩa làm kỷ niệm đây...

Anh này cầm khuôn ảnh bước lại đưa cho Bảy Núi nhưng hấn xua tay:

– Thôi tao thấy rồi. Bây giờ thằng nào rảnh đi nhóng cái đám chưa dìa coi...

Tâm đưa mắt nhìn qua khuôn ảnh trên tay tên thủ hạ của Bảy Núi. Anh ta giật nẩy người, vội nín tay anh này lại:

– Đâu anh cho tôi coi một chút...

Tên thủ hạ vui vẻ trao khuôn hình cho Tâm. Vừa nhìn tới bức ảnh Tâm vội đưa qua cho Thế:

– Nè anh, sao tôi coi giống chị Nhạn quá vậy!

Thế nhúu mày rồi sững sờ nhìn bức hình, buột miệng kêu lên:

– Cô Nhạn chớ ai! Hèn chi nấy người kia mới quen...

Bảy Núi cũng bước lại:

– Bộ mấy đại ca cũng quen với con mẹ ách nữa hả?

Thế gật đầu giọng lạc hẳn đi:

– Đây là cô Nhạn, dân ở Cầu Muống đây nè! Tụi tôi cũng có quen biết... Tưởng cổ bị Tây bắt giết chết rồi chớ có dè đâu cổ lại là... vợ thằng xếp đồn!

Bảy Núi cười rộ:

– Đó mấy đại ca thấy chưa? Thời buổi này mấy thằng đực rựa như mình bị tụi nó thọt là kể như « vãn », chớ mấy bà mấy cô ngồ ngộ có gì thì cũng chẳng sao hết bất quá có dịp được... no nê đã đời và làm bà lớn nữa! Như cái cô quen với mấy đại ca đây nè!

Thế nhìn sững bức ảnh trên tay nhăn nhó than thở:

– Tội nghiệp, trước đây cổ hay nghịch với hai chị kia mà bây giờ cô lại sẵn lòng cứu giúp... Rồi việc chồng con lại lở dở nữa.

Tâm cũng tỏ vẻ thương hại bạn:

– Cố được yên thân như vậy mình cũng mừng, ai ngờ đâu có vụ này. Thiệt cổ lặn độn hoài!

Bảy Núi cau có:

– Mấy đại ca lạ quá! Không lo cho hai cô kia mà lại đứng đó than thở cho con mẹ ách! Mấy đại ca không phiền trách tui đã hạ thằng ách đó chứ? Hay là trong hai cha chắc cũng có cha mèo chuột gì với con mẹ ách lúc con mẹ chưa đụng với thằng ách chắc?

Tâm vội nói:

– Đại ca đừng nghĩ tầm ruồng. Trước đây cô có ở chung với tụi này nên nay thấy tình cảnh của cô như vậy tụi này... tội nghiệp vậy thôi...

Bảy Núi cười xòa:

– Có ở chung nữa hả? Cái điệu này trời cản bây giờ cũng có sự lằng nhằng với nhau! Mà thôi đó là việc riêng của mấy đại ca. Và đứng vào địa vị của

mấy đại ca chắc tui cũng... hổng bỏ qua được con mẹ ách. Nhưng theo ý mấy đại ca khỏi phải lo cho tương lai của con mẹ, thứ của con mẹ thì con mẹ buông người này ra con mẹ bắt người khác mấy hồi! Đàn bà họ khôn cãi trời. Mình khỏi lo cho họ... Tui dám cả với mấy đại ca là chuyện này con mẹ còn... « bắt » lên nữa!

Đàn bà họ... lên chức mau lắm. Quanh đi quẩn lạ con mẹ sẽ lên làm bà một, bà hai cho mấy đại ca coi!

Thế có vẻ khó chịu:

– Đại ca hổng biết chớ cổ đã gặp nhiều hoàn cảnh đau thương lắm. Một thân một mình... Tôi biết cổ cũng chẳng vui sướng gì...

Tâm vội chận lời bạn:

– Thôi dầu sao chuyện cũng như vậy rồi mình hơi sức đâu nói đi nói lại hoài. Miễn cổ rán giúp Dung và chị Huỳnh Mai về nhà được bình yên là mình... mừng.

Bảy Núi nhìn về phía Hồng Ngự than thở ngang:

– Thiệt rất công mất linh rớt cuộc chẳng ăn nhằm đâu hết!

Hắn quay lại nhìn Tâm, Thế, gãi đầu gượng cười rồi nói tiếp:

– Bơ mỗ hết trơn cả đám phải không mấy đại ca? Đúng là của thiên trả cho địa! Dầu sao tui cũng mang ơn bà ách.

Thế lừ mắt, gằn giọng:

– Đại ca làm cho bà góa chồng rồi còn muốn gì nữa?

Bảy Núi chắt lưỡi, thanh minh đáp:

– Cha nội này sao trách phiền tui việc ấy hoài! Thời buổi bây giờ hễ đánh giặc xáp lại là nổ liền chó bộ đời xưa mình thấy trong hát bội, trong truyện Tàu... trước khi giết nhau còn phải phun râu đả giáp xưng danh xưng tánh hỏi tới hỏi lui năm ba tua hay sao?

– ... Tui nói mang ơn bà ách là mang ơn thiệt

tình. Vì nếu hai cô kia mà không gặp bả, hay gặp bả mà bả làm mặt lạ thì ba thằng Thổ kia đã xẻ khô mấy cô bái xái hết trơn rồi và dầu tui có mọc cánh cũng tới cứu không kịp! Như vậy có phải anh em mình tức bể phổi không?

Hắn ta gật gù như đang suy nghĩ điều gì rồi mỉm cười nói tiếp:

– Thú thiệt với mấy đại ca, nếu tôi ra tới ngoài đồn mà thấy hai cô đã bị... chàng hàng chê hê ra đó, chắc tui thối chí và không còn hơi sức đâu để nê hai cô dìa trong này nữa!

Thế cười lạt:

– Đại ca thì giỏi vậy thôi!

Vừa lúc ấy có tiếng người lao xao, rồi một tên thủ hạ của Bảy Núi xách súng chạy về reo lên:

– Đại ca ơi, mấy thằng canh ở mặt Hồng Ngự chớp được mấy con mẹ đàn bà chở đi tới kia kìa!

Hai người đều quay phắt lại.

Bảy Núi hỏi lia:

– Đâu? Đâu? Hai cổ đâu?

Tên thủ hạ cười đáp:

– Dạ chuyển này có lời đó đại ca! Mất hai cô mà bây giờ tụi nó dẫn dìa tới ba cô lận!

Bảy Núi nhón chân về phía mặt kinh:

– Ủa, sao lại tới ba?

Hắn ta chợt cười giòn quay qua vỗ vai Thế:

– Thôi tui biết rồi! Thêm con mẹ ách! Mấy đại ca có dịp gặp lại người quen đó nghen...

Thế nhìn lại. Tâm lắc đầu:

– Khổ đến nơi rồi! Anh tính sao đây? Hay là mình nên lánh mặt?

Bảy Núi ngạc nhiên hỏi:

– Sao lại lánh mặt?

Thế rầu rầu đáp:

– Dầu sao bọn mình cũng lỡ hại chồng người ta.

Bảy Núi cười ngất:

– Ồi ăn thua gì? Thì cổ kiếm chồng khác mấy hời. Đại ca đừng có lo. Cổ vô đây mà lành chành là tui nổ một hơi cổ phải co đầu rúc cổ...

Thế vắn lại:

– Người ta đã từng giúp đỡ hai chị kia, bộ đại ca quên rồi sao?

Bảy Núi cười nhẹ:

– Đó là việc riêng. Còn việc chung... cổ là Việt gian.

Thế to tiếng cãi lại:

– Đại ca lầm rồi. Đại ca không hiểu hoàn cảnh thảm thương của cổ...

Bảy Núi nhún vai:

– Tui đi đánh giặc, đánh cả bọn Tây, Việt gian. Đụng đầu đánh đó chứ không có hơi sức đâu mà trước khi bóp cò súng còn đi xét hoàn cảnh của từng người một. Tui có là hương quản, là ông cò, là quan tòa đầu mà phải làm cái công việc đó!

Tâm khều nhẹ Thế khuyên can:

– Hơi sức đâu cãi với anh. Dầu sao mình cũng phải ở đây để chịu trận với cổ. Và rán giúp đỡ cổ được phần nào hay phần này chứ hơi sức đâu thắc mắc mấy cái nhỏ nhặt.

Thế xụ mặt nhưng rồi cũng bồn chồn lóng ngóng về hướng xuống chổ mấy người đàn bà kia... Vừa trông thấy bọn Tâm, Thế, Dung và Huỳnh Mai mừng rơn nhưng cùng chợt nhớ đến sự có mặt của Nhạn và cả sự có mặt của Bảy Núi ở trên bờ nữa!

Khi nhìn ra bọn Tâm, Thế, Nhạn cười khan:

– Á ngộ! Vòng vòng trở lại căn đuôi! Lại đụng đầu với mấy cha này nữa!

Rồi quay lại hỏi Dung:

– Còn thằng cha nào có râu mà đứng coi bộ phách lối quá vậy?

Dung chưa kịp trả lời thì Nhạn đã nói luôn:

– À tui nhớ mặt thằng chả rồi... Hồi tui còn ở Cầu Muống đôi khi tui thấy thằng chả dẫn binh tơm tướng cá qua lại vùng này...

Một tên thủ hạ của Bảy Núi trên xuồng nghe Nhan ăn nói xác xược như vậy lên tiếng nạt ngang:

– Ê con mẹ Việt gian đó đừng chót chót cái miệng. Vả gãy răng đó ghen!

Nhạn trừng mắt:

– Đừng làm tàng!

Rồi cô quay qua trách Dung, Huỳnh Mai:

– Sao mấy chị biết tội chận đường mình đây là dân của Bảy Núi mà mấy chị nín thinh vậy?

Huỳnh Mai gượng cười:

– Cho chị biết trước cũng chẳng ích gì. Tụi tôi đây cũng đang rầu thúi ruột... Tụi tôi sợ không có anh Tâm và Thế ở đây nên chẳng dám ngo ngoe gì hết. Ngay đến chị cũng giữ...

Nhận ngắt lời Huỳnh Mai:

– Thì tui đâu có biết phe nào với phe nào! Tui tưởng là V.M. Mấy chị cũng nín khe và ba ông nội chặn mình đây lại chẳng nói chẳng rằng gì lôi mình đi đại...

Một tên thủ hạ của Bảy Núi cười nói xen vô:

– Tàu Tây nó vô sát một bên mà ở đó cù nhằng với mấy bà! Với lại bí mật quân sự mà! Đáng lẽ tụi tui bịt mắt mấy bà trước khi dẫn xuống xuống nhưng vì có hai cô đây là chỗ... quen lớn nên tụi tôi mới thôi đó.

Nhận xì một tiếng:

– Bày đặt hoài! Mấy người ở trong này bộ người

ta không biết sao! Trước kia nhà cửa của tui cũng ở đây nè!

Tên thủ hạ không muốn nói đi nói lại nữa:

– Ừ cô giỏi! Để gặp ông rồi cô... giỏi luôn mới hay chứ!

... Bảy Núi tiến lên đứng án trước mặt Tâm, Thế, don đã lên tiếng vừa để đón mừng vừa để trách móc Dung và Huỳnh Mai:

– Thiệt hai cô làm cho tui lên ruột cầm canh! Khi nghe có tiếng súng nổ, tui đã lo thót... lên cổ mà hai cô lại nhè lúc đó mà bung đi nữa! Tui đã nói là đề tui lo đưa mấy cô dìa mà! Mấy cô cãi tui có phải vừa làm cho mọi người chộn rộn vừa nguy hiểm cho mấy cô không? Rồi đến khi tui ra ngoài đồn quần nát nước hết mà cũng chẳng thấy mấy cô! May mà có mấy thằng nhỏ nó... kịp đón mấy cô dìa.

Huỳnh Mai lặng lẽ bước lên bờ trong lúc Dung ngó về phía Tâm cười lỏn lẻn như... một cô bé vừa trốn người nhà đi chơi và bị gọi về...

Nhận nửa mừng nửa ngượng giáp mặt lại Thế. Nhưng cô vẫn rón giữ vẻ thản nhiên, một vẻ thản nhiên gần như còn trịch thượng trước mặt Bảy Núi. Và khi thấy không ai hỏi han gì đến mình, Nhận hết bực mình lướt lên:

– Khi không mấy người bắt tui dìa đây rồi... thôi hén?

Bảy Núi nhìn lại cô ta, tinh nghịch háp háp cặp mắt:

– À xin lỗi! Chào bà ách! Mạnh giỏi chứ bà?

Nhận hùng hổ hỏi lại:

– Bà ách nào? Tui là vợ lính trơn vậy thôi... Tui thấy mấy cô này chạy tui tông chạy theo...

Bảy Núi nghe Nhận tự nhận là « vợ lính », cười ngắt đoạn lừ mắt nhìn kỹ cô ta từ đầu đến chân:

– Giỡn hoài! Cái đồn đó gồm toàn lính Miên, và chẳng lẽ có thằng lính nào tốt số như vậy! Bộ đàn bà Việt cũng xuống giá rồi sao!

Nhận gương nói cứng:

– Ông không tin thôi chứ tui hông biết nói sao nữa!

Trong lúc đó Dung bước lại gần Tâm, riêng Huỳnh Mai thì vẫn còn xớ rớ bên cạnh Nhận và làm như chỉ chú ý đến cô này.

... Bảy Núi quay qua đám thủ hạ, búng tay:

– Đứa nào còn giữ tấm hình của hai vợ chồng ông ách đó hông bây? Dem đây cho tao mượn một chút!

Bọn thủ hạ khoái chí cười rộ và một tên lật đật đem tấm hình cho Bảy Núi.

Hắn làm bộ sẫm soi so sánh người trong ảnh và Nhận, rồi gật gù:

– Ừ, giống lắm. Cô chụp ở tiệm nào hay đó!

Nhận chồm lại, giựt lấy bức ảnh. Bảy Núi không cản trở chi hết và chỉ đứng cười tùm tùm.

Nhạu quắc mắt hỏi hấn ta:

– Ông lấy tấm bình này ở đâu đây?

Bảy Núi day qua Thế:

– Cổ còn hỏi tui nó lấy cái hình đó ở đâu nữa kia? Chẳng lẽ mình gửi thơ ra xin ông ách!

Hấn ngó lại Nhạu, làm ra vẻ tạ lỗi:

– Thôi tiện dịp này tôi xin trả lại cho cô. Ba thằng nhỏ nó không biết, nó thấy tấm hình ngộ ngộ nó bỏ túi cầm dìu chơi.

Huỳnh Mai cau mày chột nhìn thẳng vào mặt Nhạu ngập ngừng:

– Nói vậy họ đã vô tới nhà riêng của chị.

Bảy Núi cười đỡ lời Huỳnh Mai:

– Thì tôi đi kiếm cô đó! Cô thấy không, cô làm tui thiếu chút nữa bỏ mạng tại đó rồi...

Nhận lồng lên, chìa bức ảnh sát vào mặt Bảy Núi:

– Vậy ông có gặp ông ách không? Ông làm sao vô nhà riêng của tôi để lấy tấm hình này được?

Bảy Núi làm bộ thở dài:

– Khổ quá, tui đi kiếm cô Huỳnh Mai và cô Dung...
Tụi tui lục lung tung...

Nhận ngắt lời anh ta:

– Rồi ông ách đâu? Ở đó người ta cho ông đi ung dung vậy à?

Bảy Núi buông thõng hai tay, giọng cố tình làm ra vẻ nhún nhường:

– Cô dư biết là chỗ súng ống như vậy thì làm sao tụi tui vô ra ung dung như... cô được?

... Cũng phải trần ai khổ nhọc... Ông ách thiệt là một tay chỉ huy ngon lành đa! Nhưng dân của ông toàn là thứ đồ ăn hại. Ngày thường thì làm hùm làm hổ mà hễ có súng nổ là cúp đuôi chạy...

Nhạh hỏi đồn:

– Rồi ổng đầu? Ổng đầu hả? Tui thấy ổng xách súng chạy ra mà?

Bảy Núi cười tùm tùm rồi làm bộ khúm núm:

– Ờ... ổng hả? Tui có thấy ổng chạy ra... Khổ quá tui không dè là ổng... Tui không dè là cô quen với mấy cô trong này.

Nhạh nạt ngang:

– Rồi sao?

– Rồi... hồng nổi giầu gì cô, tui tuy có tuổi như vậy chớ tay churen gì cũng nhậm lệ lắm. Rất tiếc là ông ách chưa biết tui.

– Biết ông để làm khỉ gì chớ. Nói vòng vo tam quốc hoài!

Bảy Núi vẫn ôn tồn nói tới:

– Ừ rất tiếc là ổng hồng biết tui ở đó. Chớ nếu

biết ông sẽ không ỷ y như vậy. Khổ nữa mà ông lại tốt người, to con mập mập...

Nhận lạc giọng hỏi:

– Nói vậy ông « bị » sao rồi hả?

Huỳnh Mai nắm nhẹ lấy tay Nhận:

– Chị hỏi làm gì nữa ngay khi tôi thấy tấm hình kia.

Như còn chưa tin, Nhận xốc lại:

– Ông chết rồi phải không?

Bảy Núi nhăn nhó ngo quanh rồi mới khẽ gật đầu:

– Cô nên hiểu giùm... súng đạn không biết vị nể ai hết.

Nhận giậm chân kêu lên:

– Mắc mớ gì mà mấy người giết ông chứ! Mấy

người làm hư hết ráo trơn! Tui mới vừa được yên yên kể mấy người lại phá!

Bảy Núi điệu giọng phân trần:

– Giặc già mà cô! Nói thẳng băng ra mà nghe, tui cũng như ông ách sống trong lúc này đây là để... gặp đầu giết nhau đó. Hồi nãy tui mà chậm tay thì giờ phút này mấy thằng em của tôi cũng chỉ có nước khiêng xác dìa. Riêng trong vụ này tui càng không có thù oán gì với ông. Ừ, nếu bây giờ ông có mặt tại đây...

Nhạ cười chua xót:

– Ông nói chuyện không có không?

Bảy Núi rướn giọng lên:

– Giả tử như ông cũng bị bắt như cô và vô đây thì giờ phút này tui với ông còn có thể cặp cổ nhau nói chuyện vui vẻ nữa! Tui phải mang ơn ông đã bảo vệ cho hai cô kia. Và tui cam đoan là sẽ sai tui nó bơi xuống đưa ông về đồn... (hắn ta thở dài)... Nhưng khổ nỗi là tui với ông gặp nhau hơi hấp tấp một chút

và tui tui chỉ còn có đủ thì giờ để cho... súng ống bữa xưa (bắt tay) với nhau!

Nước mắt ràn rụa, Nhận quay qua cự nự Thế:

– Như vậy anh hài lòng lắm hén? Tui đã hổng dám trong này nên mới bỏ đi mà anh còn không để cho tui sống yên! (Nhận nhìn lại mọi người, quát to)... Mấy người muốn giữ hai chị kia lại thì cứ ra nói với tui bắt dì. Bộ tui giấu, tui giữ họ lại để... để tế mồ tế tổ gì tui! Mấy người bày đặt làm tùm lum như vậy để hại tui thêm! Bây giờ mấy người vừa lòng lắm há!

Thế nhăn nhó phân trần:

– Khổ lắm! Tui tôi đâu có biết là cô... ở ngoài đồn. Tui trong này tưởng đâu ai khác bắt hai chị kia. Hồi nãy khi vừa thấy bức hình kia... tôi với anh Tâm đã kêu trời (anh ta liếc chừng Bảy Núi)... ở trong này tui tôi cũng bị đủ thứ chuyện hết. Chắc hai chị kia đã nói lại cho cô hiểu rồi...

Dung vội lên tiếng:

– Tụi tôi không có nói gì hết. Mới ra tới ngoài kế có vụ lộn xộn...

Nhạ nhìn sưng bực hình trên tay như hết còn biết đến đám người đứng vây quanh.

Bảy Núi quay lại phía Thế, hất hàm ra ý hỏi Thế tính sao. Thế chỉ nhún vai. Bảy Núi nhăn mặt như sắp sửa phải làm một công việc gì khổ cực ghê lắm vậy.

Hắn đằng hắng để lấy giọng đoạn ân cần lên tiếng hỏi Nhạ:

– Chắc cô thương ổng lắm phải không?

Nhạ vụt ngược mặt lên:

– Tui không thương ai hết. Tui thương tui đúng hơn!

Bảy Núi chép miệng:

– Chẳng qua là nó lỡ như vậy...

Nhạn cười mũi:

– Lỡ! Tui bị cả chục lần lỡ như vậy rồi! Tui mới vừa được yên thân, mới bắt đầu nguôi ngoai chuyện cũ thì mấy người ra phá cho tan hoang hết trơn!

Càng nói tới, giọng Nhạn càng trở nên bi phẫn:

– Phải mấy người đánh đòn như thói thường thì dầu cho ông ách có chết tui cũng không tức, đằng này... chẳng có gì hết trơn mà mấy người cũng kéo ra bắn giết lung tung ở ngoài... Tui đã ở trong này không nổi nên phải lánh mặt đi mà rút cuộc rồi mấy người cũng rán kiếm cho được để phá...

Bảy Núi bẻ mấy ngón tay kêu răng rắc:

– Tui thề có năm non bảy núi làm chứng, tui mà có biết cô ở ngoài... Ừ, từ hồi nào tới giờ tui có quen lớn gì với cô đâu! Chẳng qua là nó... lỡ như vậy.

Bây giờ tui có... xin lỗi có cách mấy thì cũng chẳng thay đổi gì được. Mình chỉ có cách tạm dẹp chuyện giặc giã qua một bên để lấy cái tình mà đối xử với nhau.

Nhạ cười lạt:

– Bắn ống chết ngay đơ rồi dẹp chuyện giặc giã qua hén! Cái gì ông cũng lấy phần được hết.

Bảy Núi nghiêm mặt:

– Tui không nói giỡn đâu cô, vì nếu kể còn giặc giã và nếu kể cô như trăm ngàn người Việt gian khác thì tui chắc cô còn mệt nhiều nữa!

Nhạ vặn lại:

– Ý trời, tui mà là Việt gian?

Bảy Núi mỉm cười:

– Chớ cô muốn là anh hùng cứu quốc sao? Vợ của một ông ách... cũng thuộc hạng bự lắm chớ cô!

Nhạ to tiếng:

– Ông này ăn nói xô bồ xô bộn quá!

Tui lấy ông ách là lấy một người chồng vậy thôi,

chớ tui không cần biết ổng là Việt gian hay Việt ngay gì hết! Và ổng là một người chồng tốt mà tui có thể nương tựa suốt đời!

Bảy Núi nhún vai:

– Tui không muốn cãi lý với cô. Phải có gặp ba thằng V.M thì chắc tui nó không để cho cô... cắt nghĩa nhiều đâu! Cô nói cô lấy ông ách là cô ăn ở với một người chồng trơn vậy thôi chứ không phải với một tên giặc. Cái đó thì cũng,.. hổng biết đâu mà phân biệt. Và tui chắc cũng ít ai ngồi ở đó rì mọ để phân biệt ra cho rành rẽ được... Sẵn cô nói ra thì tui cũng phân trần lại đôi lần kéo cô cho rằng tui này là quân rùng rú khát máu.

Hắn ta ngừng một giây, cười nhẹ tiếp lời:

– Nhưng dầu sao, tui cũng mang ơn cô đã giúp đỡ mấy người đàn bà ở trong này...

Nhạ ngắt ngang:

– Tui tưởng hai người đó không ăn thua gì đến ông. Có hai anh Tâm và Thế ở đây...

Bảy Núi vội đỡ lời cô ta:

– Phải, có hai đại ca đó ở đây, nhưng tui chịu trách nhiệm về hai người đàn bà kia trong lúc họ... qua Cầu Muống chơi. Nói thiệt với cô, nếu cô Dung và cô Huỳnh Mai mà rủi bị đám ngoài đồn mần bậy mần bạ, hay là hai cổ cùng cô đông đi mất khiến tui không biết rõ hai cổ có dìa tới nhà bình an không, thì tui hết còn dám ngó tới mặt mũi hai đại ca đây.

... Bây giờ cô muốn sao tui cũng xin nghe lời hết Cố nhiên là trừ cái việc bắt tui hoặc một người nào trong này đền mạng cho ông ách... (hắn chột mím cười hóm hỉnh nhìn đám người đứng quanh, nói thêm)... Ừ, bắt nộp mạng cho Tây để trả thù cho ông ách thì hổng được chớ... bắt đền một người chồng khác thì chắc có lắm kẻ xung phong. Cái này thì dễ phân biệt rành rẽ lắm đó cô!

Nhạ bữu môi nhìn mọi người một cách khinh bỉ:

– Ông đừng mở miệng nói cái điệu đó. Tui không sợ chết đâu! Tui đã từng ở trong này (cô ngó về phía Thế) và tui phải chạy luôn. Chẳng thà tui lấy con

Mên đànng Thổ mà họ biết trọng vọng tui hơn!

Bảy Núi cười phá lên, quay qua nháy mắt với Thế:

– Mấy đại ca làm sao mà cổ kêu rêu dân trong này quá vậy?

Liếc thấy Thế cau có, hấn vội làm mặt nghiêm khắc hỏi Nhận:

– Bây giờ tui tui phải rút đi, vậy cô tính sao đây?

Nhận cười lạt:

– Mấy người muốn đi đâu thì đi và để thầy kệ tui.

Huỳnh Mai xen vô bảo Nhận:

– Nếu chị không còn ai quen biết thì tắt vô với tui này... như cũ.

Môi Nhận trề xuống:

412 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Cám ơn chị. Tui đã ở trong này chán chê rồi. Bây giờ nếu ông Bảy Núi đây không bắt tội Việt gian thì tui xin trở ra ngoài đồn.

Dung lên tiếng:

– Còn ai ở ngoài đâu chị?

Nhận ngó về phía Hồng Ngự, giọng chua chát:

– Còn xác ông ách chi! Mấy người đã giết ông ách theo Tây xong rồi, chẳng lẽ bây giờ mấy người không cho tui dìa chôn ông ách, chổng của tui nữa sao? Ông hết còn theo Tây, hết còn đánh giặc đánh giã gì được nữa mà!

Những lời nói mỉa mai của Nhận làm cho Bảy Núi vừa khó chịu vừa nể trọng cô ta thêm. Hắn ta day qua phía Tâm, Thế cười gượng:

– Mấy người đàn bà theo phe mấy anh đều hồng vừa hết. Vậy nhà mấy anh để cho... tứ tán thiệt uống.

Tâm và Thế cúi mặt làm như không biết Bảy Núi nói gì. Hắn ta ngó lên hướng ngất trời rồi ân cần hỏi lại Nhận:

– Nói vậy cô tính về ngoài thiệt?

Nhạ đáp gọn:

– Phải...

– Cô hồng tính ở trong này chơi ít hôm?

Nhạ nhìn lại hấn ta:

– Rồi để xác ông ách sinh chương ở ngoài à!

– Cô khéo lo! Thế nào dân ở ngoài cũng chôn cất ổng đảng hoàng. Tui nói vậy thôi chớ tùy ý cô. Nghĩa tử là nghĩa tận.

Nhạ cười khẩy:

– Ít ra ổng cũng là một người chồng đối với tui... ổng đánh giặc đánh giã gì đâu tui hồng biết chớ từ hồi « đặng » tui tới giờ ông chưa làm điều gì cho tui phiền lòng.

Huỳnh Mai xót thương cho hoàn cảnh của Nhạ, thành thật lên tiếng giữ cô ta lại:

414 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Những việc đã xảy ra dầu sao cũng hết sửa chữa lại được. Vậy chị ở lại đây với chị em chúng tôi rồi mình kiếm cách đi về... Riêng phần chị, tôi sẵn sàng mời chị lên Sài Gòn ở với tôi. Chớ bây giờ chị trở ra ngoài thì cũng tứ cố vô thân...

Nhạ không giấu vẻ cảm động:

– Tui cũng muốn ở chung với mấy chị em lắm, nhứt là trong lúc này nhưng việc đời ít có suông sẻ như mình tính lắm... Bây giờ tui lại sợ những chuyện xông xáo và những chuyện rắc rối. Và cũng vì vậy mà tui thuận ăn ở với ông ách. Ổng là người Miên xấu xí, cục mịch nhưng tui nói sao ổng nghe vậy và ổng cũng không thắc mắc nọ kia gì hết. Nói cho đúng ra, tui cũng chẳng tốt lành hay quý giá gì mà dám chê bai ai...

Day qua Bảy Núi, cô nói thêm:

– Ông có lòng tốt cho người đưa tui dìa gần tới ngoài thì tôi đội ơn lắm.

Bảy Núi gật đầu:

– Đưa tới đồn cũng được. Chẳng lẽ cô kêu lính bắt thẳng bơi xuống sao!

Nhận hơi trề môi, nhìn thẳng vào mặt Bảy Núi:

– Cỡ như ông đây tui mới ham chỉ cho Tây bắt!

Bảy Núi bật cười rồi hướng về đám thủ hạ:

– Đứa nào xung phong đưa bà ách đây về ngoài hủ này?

Một tên thủ hạ trông khá đẹp trai nháy ra, cười nham nhở:

– Dạ để em đại ca!

Bảy Núi nhăn mặt xua tay:

– Ý, mày không được đâu! Mày hay lộn xộn với đàn bà lắm rồi tao mang tai tiếng với bà ách.

Nhận cười lạt:

– Được mà. Thứ gì tui cũng chẳng ngán!

416 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

Bảy Núi lắc đầu le lưỡi đoạn chỉ vào một tên đàn em đang lui cui lo dọn cất sổ chiến lợi phẩm:

– Ừ thằng Chín. Bỏ đó đi mầy! Chịu khó đưa bà ách dìa ngoải.

Tên Chín dạ một tiếng rồi đi thẳng xuống mé nước. Bảy Núi có vẻ hài lòng:

– Vậy xin mời bà ách xuống xuống. Với thằng Chín đây thì bà ách khỏi lo nó hỗn láo gì hết. Đáng lẽ nó lên cốc trên Thất Sơn tu từ lâu nhưng nó mển tui nó theo luôn...

Nhạ nhìn lại mọi người:

– Thôi mấy anh mấy chị ở lại mạnh giỏi. Tui dìa ngoải đây.

Thế xốn xang trong lòng như không còn cách gì hơn là giữ sự im lặng. Dung và Huỳnh Mai cùng đi kèm một bên Nhạ. Bảy Núi cũng nổi gót theo liền.

Nhạ quay qua bảo Huỳnh Mai:

– Chị và chị Dung cũng liệu tìm cách đi khỏi vùng này...

Bảy Núi cười khẽ, nói xen vào:

– Bà ách tính rủ hết dân trong này đi sao?

Nhạ điềm nhiên tiếp lời:

– Đàn bà tui mình ở mấy nơi này không hợp.

Bảy Núi lại phản đối:

– Coi, bộ bà ách nói xứ này không có người đàn bà nào sống nổi sao? Làm như dân chúng ở đây toàn là đực rựa?

Nhạ nhìn hẩn ta:

– Nhưng họ sống với cha mẹ, anh em chồng con họ, sống với dân giả trơn chó không như mấy ông đây.

Bảy Núi cười lớn:

– Cô nói tui này như quý vương gì vậy?

Huỳnh Mai gất lên:

– Anh để chị em tôi nói chuyện một chút coi!

Bảy Núi cười trừ quay qua phân bua với Nhạn:

– Đó bà ách coi, tui như vậy mà cổ còn nạt ngang!

Nhạn nhúu mày nhìn lại Huỳnh Mai. Huỳnh Mai ngượng đỏ mặt vội hỏi lảng ra:

– Rồi chị về ngoài sống với ai đây?

Nhạn nhún vai:

– Với tui thì dễ lắm, từ hồi tía má tui qua đời, tui bỏ đi lang bang mà có chết chóc gì đâu. Bây giờ thì bất quá cũng vậy! Tình cảnh mấy chị còn khó hơn tui thập bội... Tui ra ngoài đây còn có món tiền tử của ông ách, đó là chưa kể chút đỉnh vốn liếng riêng...

Bảy Núi buột miệng nói vô:

– Cô tính sát rạt như vậy thì còn lo gì nữa! Thời buổi bây giờ các cô các bà phải biết tính cho mau, cho gọn như vậy, nhứt là một khi đã... rủi có dính líu đến hạng đàn ông đánh giặc như tụi tui, như ông ách...

... Nhận bước xuống xuống.

Mọi người tíu tít tiến chào « người khách » bất ngờ ấy và mãi đến khi xuống tách bến, Nhận mới chịu nhìn Thế một lần chót.

Thế khẽ gật đầu chào. Anh ta xấu hổ vì nhận ra mình hết còn dính líu gì đến người đàn bà ấy nữa.

Xuồng Nhận đã khuất sau một đám sậy um tùm. Thế cúi đầu lững thững bước trở về chỗ cũ. Mọi người không hện mà cũng giữ một sự im lặng trang trọng.

Bảy Núi là người đầu tiên nhận ra sự bất thường ấy và phá ra cười:

– Làm gì như kéo nhau đi đưa đám ma vậy!

Thế thăm nhận lời so sánh có vẻ đùa cợt ấy là đúng.

Bảy Núi nhìn lại Huỳnh Mai rồi thân mật lời Thế đi dang ra xa một chút:

– Tui với đại ca còn mệt nữa đây.

Thế ngơ ngác ngó lại Bảy Núi. Hẩn mỉm cười nháy mắt hướng về phía Huỳnh Mai:

– Rồi mình lo cho cổ sao đây nữa... Bộ đại ca quên rồi sao?

Thế thở dài đáp không do dự:

– Thì đem chỉ đi theo...

Bảy Núi ngập ngừng:

– Nhưng, còn tui với đại ca. Lúc trước mình chưa quen biết nhau cho lắm nên mới so cựa thẳng tay, chớ bây giờ,.. tui muốn có sự... thông cảm giữa hai đứa mình. Hồng biết đại ca nghĩ sao chớ tui thấy.. tới lúc này mà mình còn chơi nhau răng rắc thì coi

cũng kỳ quá... Tui không khéo về chuyện lời ăn tiếng nói nên hồng biết cắt nghĩa sao cho đại ca hiểu.

Thế biết rằng hắn ta chân thật khi phải thốt ra những lời dài dòng ấy. Và sự cởi mở của Bảy Núi càng làm cho Thế hết còn muốn ganh đua với hắn nữa. Thêm vào đó, cuộc tái ngộ bất ngờ trong giây lát với Nhạn đã làm cho anh ta chán ngán hết mọi việc.

Bảy Núi chậm nhẹ cúi chỏ vào tay Thế, nhắc hỏi:

– Sao đại ca?

Thế gượng cười, nhún vai:

– Riêng về vấn đề... chị Huỳnh Mai thì kể như... tôi hết phận sự rồi.

– Ê, không nói lấy đó chứ?

Thế chậm rãi lên tiếng:

– Đến nước này mà còn hơi sức đâu để so đo từng chút. Nói thiệt với đại ca, tôi chán ngán hết mọi

việc. Tôi chỉ mong đại ca sớm giúp giải quyết giùm cái vụ khí giới kia để sau đó, tôi giao hết mọi chuyện lại cho anh Tâm. Có lẽ tui đi một nơi nào khác hoặc đông về Sài Gòn luôn cũng nên...

Bảy Núi chắt lưỡi liền miệng, lên giọng rầy rà:

– Ê, ê... sao chưa gì mà tuột dốc nghe rột rột vậy cha! Tính bỏ đi đâu nữa? Ngay đến tui đây, buồn buồn ra thành hưởng gạo trắng nước trong một thời gian rồi tui cũng nhớ gạo đỏ, nước cỏ trong này tui lại dẫn tui nó đông đi. Chắc đại ca chán... đàn bà thì đúng hơn!

Thế có vẻ dăm chiêu rồi khế gặt đầu:

– Có lẽ như vậy.

Bảy Núi vỗ mạnh vai anh ta:

– Tui nói đúng ngày trăn mà! Tại đại ca làm khó dễ cho đại ca chớ hổng phải đàn bà rắc rối đâu! Mình sống trong hoàn cảnh này, ngay cái mạng cùi của mình đây, mình cũng chẳng biết còn mất lúc nào. Giả tử như trong đêm nọ, đại ca không lụp chụp và đẩy

tui một ngọn mác ngay ngực thì có phải tui đã vãn rồi không? Bởi vậy đối với đàn bà mình kể số gì! Còn đó, mất đó mấy hồi. Mà hể thấy họ vừa tầm tay là chụp đại và... vô một cái rụp liền chớ đứng ở đó nói lối tới nói lui hoài... hư hết!

Hắn cười hề hề nói tiếp:

– Riêng tui đây thì khác hơn nữa. Tui nói ra chắc đại ca hồng mấy ư... tui thấy đâu tui xâu đó chớ hồng đợi có vừa tay hay không...

Thế mỉm cười:

– Đại ca muốn ngủ với đàn bà thì làm vậy là đúng chiến thuật chớ còn khi mình thương yêu...

Bảy Núi cười lớn:

– Cái đó mới bậy nữa! Mình là dân... nhích tay một chút là nổ rồi mà đại ca nói chuyện ở đó cà rịch cà tang theo điệu «hồi năm» thì... quê quá. Bộ tính chuyện vợ con sao?

– Vậy sao nghe nói đại ca cũng có nhiều bà bé lắm mà?

Bảy Núi trả lời một cách tỉnh khô:

– À, cái đó khác. Tui nê một bà nào theo thì cũng như nê một cây súng. Tui sẵn sóc mấy bả cũng như lau chùi dầu mỡ một cây súng để xài cho tốt. Và khi nào hồng xài tới nữa thì cất đó chớ không có lộn xộn gì hết.

Thế mỉm cười:

– Về việc này tôi khó có thể theo được đại ca... (anh ta chột nghiêm giọng). Riêng về trường hợp chị Huỳnh Mai thì mong rằng đại ca nên... đối xử một cách khác...

Bảy Núi nhìn sững anh ta:

– Bộ đại ca tính... buông luôn cổ sao?

Thế chìa hai tay ra một đáng điệu bất lực:

– Đại ca muốn sao nữa bây giờ? Đại ca đã quậy tùm lum...

– Chê rồi hả?

Thế nghiêm trang đáp:

– Không... nhưng tôi muốn được rảnh rang.

Bảy Núi nói đùa:

– Tại đại ca rắc rối nên mới mau mệt, mau chán... (hắn nắm tay Thế gật đầu)... Thôi như vậy cũng được. Tui muốn anh em mình đừng có đụng chạm nhau vì vấn đề đàn bà nữa. Nó khó coi lắm. Mà nè, đừng tưởng là tui đã có qua lại với cô Huỳnh Mai rồi bây giờ lên mặt nói bảnh. Hay là đại ca đã ngỏ ý nhường lại...

Thế phản đối:

– Đại ca đừng nói đến tiếng nhường. Chắc chắn chị Huỳnh Mai không ưa tiếng đó, mà tôi đây cũng không thích nữa. Chẳng qua là mọi việc nó đã lỡ xảy ra như vậy thì mình phải rán dần xếp cho êm đẹp. Nhứt là êm đẹp cho chị Huỳnh Mai. Tôi nghĩ đến chỗ đó nhiều hơn và tôi cũng mong đại ca sẽ coi chỉ như... một cây súng, như các bà bé khác của đại ca đó.

Bảy Núi sốt sắng đáp:

– Đại ca khỏi lo. Tui khỏi nói nhiều đại ca cũng dư rõ là tui coi cổ... đặc biệt lắm. Hồng đặc biệt sao tui với đại ca thiếu điều... sút mẻ đoàn kết? Tui đã có nói với đại ca là phải ai khác thì tui đâu chịu mất công như vậy? Hơn nữa, qua cái vụ mới rồi, tụi em út của tui nó kêu rêu tui dữ lắm. Đại ca không thấy thằng Tám nó đốc chứng đó sao?

– Tôi tưởng họ quen mấy vụ đại ca... sấm thêm vợ này rồi chứ!

Bảy Núi có vẻ trầm ngâm trước khi trả lời:

– Quen theo lối chụp giựt mọi khi, chứ tụi nó không ưa tui lằng nhằng như kiểu mới rồi. Trong một ngày tui có khiêng về chục đủ đầu đàn bà con gái, tụi nó cũng coi như không chứ tui coi một con đàn bà là trường hợp như cô Huỳnh Mai đây, tụi nó nức trong bụng lắm (hắn ta thở dài)... Tụi nó nghĩ như vậy cũng phải nên tui cũng đành làm mặt chay mày đá với tụi nó chứ rầy la gì được. Nội bấy nhiêu đó đại ca đủ hiểu là tui quý cô Huỳnh Mai một cách đặc biệt.

Thế gặt đầu:

– Tôi cũng được yên tâm đôi chút về mặt đó, nhưng tôi không chắc chỉ chịu ở dưới này lâu. Đại ca cũng nên hiểu cho rằng chỉ xuống dưới đây không phải là để... kiểm chồng.

Bảy Núi cười đáp:

– Nhút là thứ chồng như tui! Tui biết mà. Bởi vậy tui có ý tạo cho cổ một địa vị lấy lòng ở trong bụng cũng như ngoài thành tức là khi tui dìa hợp tác đỡ với Tây đó. Cổ có bộ vó chỉ huy lắm chứ không như mấy con vợ bé trước đây của tui. Tụi này chỉ biết ăn no ở không cho mập thù lù ra đó rồi nèo nẹo đòi tui sắm vàng để lưu dần dìa nhà.

Thế vươn vai thở ra một hơi dài:

– Kể như tôi nhẹ bớt một gánh!

Bảy Núi ranh mãnh:

– Nhẹ bớt gì mà coi bộ đại ca buồn xo vậy? Chắc còn... thương tiếc cổ lắm phải không?

Nghe Thế chắt lưỡi định cãi Bảy Núi nói lấp tói:

– Thôi mà! Chỗ anh em mình mà mình không hiểu thấu tim đến nhau sao? Đại ca còn « mặn » cổ lắm nên đại ca mới căn dặn tui từng ly từng chút...

Thế gạt ngang:

– Thôi mình dẹp chuyện này qua một bên cho rồi.

Bảy Núi có vẻ ái ngại:

– Thiệt ra tui chơi cũng hơi ngật một chút, nhưng lúc trước mình có... anh em nhau như vậy đâu! Bây giờ mình là anh em rồi, chẳng lẽ tui đem trả cổ lại cho đại ca thì coi nó... mèn mọt quá. Đại ca hiểu chỗ đó chớ?

Thế phì cười trước luận điệu tréo ngoe nhưng hữu lý ấy. Anh ta vỗ vai Bảy Núi:

– Cố nhiên rồi. Cái gì cũng đã lỡ cỡ hết rồi thì mình đừng làm cho nó lỡ cỡ thêm nữa. Bây giờ ăn thua đại ca, chớ tôi... hết phận sự về vấn đề đó rồi.

Từ nay tôi cũng lạy luôn mấy bà mấy cô và nhất định không cho mặt nào xó rỏ lại gần nữa!

Bảy Núi cười lớn, đâm nhẹ vào vai Thế:

– Đại ca nói câu đó là đại ca còn yếu xịu đa! Cái gì mà đại ca sợ trước như vậy? Chùng nào có cái thứ nữ bu đen mà đại ca vẫn sờ sờ chùng nấy đại ca mới bảnh được. Nên học theo cái sách của tui đây nè! Như vậy mới còn đủ hơi sức để đánh giặc chó! Trường kỳ kháng chiến mà chưa chi đại ca « rớt » đủ thứ hết làm sao mà theo nổi?

Thế cười theo và chợt nhớ đến một câu mà Bảy Núi đã có lần chê bai mình: « Mấy đại ca chỉ biết làm cho lấy sướng chứ không lấy được ».

... Bảy Núi cặp tay Thế dắt về chỗ mọi người đang đứng chờ.

Trước cảnh « tương đắc » lạ lùng của hai người, Tâm khẽ lắc đầu rồi cười tủm tỉm, riêng Huỳnh Mai, cô ta nhú mày nhìn kỹ lại Bảy Núi và Thế. Hai người này mỗi người vì một lý do riêng, làm như không để ý đến Huỳnh Mai. Và đó là điều làm cho cô ta bức tức thêm.

Cũng vì thế mà khi mọi người kéo nhau xuống xong Huỳnh Mai lại không chịu đi, và đòi lợi ra Hồng Ngự để kiếm Nhạn để nhờ cô này giúp đỡ cho mình về Sài Gòn.

Mấy tên thủ hạ của Bảy Núi bực mình nên không ngót đốc xúi Bảy Núi hoặc trói cô mang đi hoặc bỏ mặc cho cô ta ở đấy.

Bảy Núi quay qua than thở với Thế:

– Đại ca nói vô một tiếng để cổ đi theo đám tụi mình chớ cứ giục giặc ở đây hoài rủi tụi Tây nó... làm siêng bắt tử nó bỏ vô đây kiếm anh em mình thì mệt lắm.

Thế có vẻ hả hê:

– Cái đó... tôi không dám thọc mỏ vô đâu. Tôi mà nói vô thì chỉ càng... chứng thêm. Đại ca nên nhờ chị Dung hoặc anh Tâm...

Không đợi cho Bảy Núi phải nói tới, Dung và Tâm cùng bước lại thuyết phục Huỳnh Mai nên bỏ ý định điên rồ ấy.

Cuối cùng Huỳnh Mai nghe theo nhưng còn rán giao hẹn:

– Về tới Thường Phước thế nào tôi cũng tách ra riêng. Trời cản bây giờ tôi cũng đi về:

Dung nắm lấy tay cô ta lôi đi:

– Tôi cũng đi nữa mà. Chị Nhạn bề gì cũng có chỗ ăn chịu ở ngoài nên dễ tính chớ hai chị em mình ló ngó ra ngoài trong lúc này nguy lắm. Ông ách chết thì ai dám ra bảo lãnh cho mình nữa? Rồi mấy anh em trong này nóng lòng lo cho mình thì cũng nguy hiểm cho họ...

Huỳnh Mai cười lạt:

– May ra thì chỉ còn thằng cha Bảy Núi lo cho tôi chớ mấy người kia...

Dung nhìn về phía Thế, đáp xa xuôi:

– Ai cũng khổ hết chớ bộ vui sướng gì đâu chị!

Huỳnh Mai lặng lẽ theo Dung và Tâm xuống xuống.

Không hẹn, Thế và Bảy núi cùng nhìn nhau như có điều gì cần... thông cảm. Bảy Núi nháy mắt và Thế chỉ hơi nhún vai. Rồi cũng chẳng có ai mời mọc hoặc rủ rê gì mà cả hai xuống ngồi chung trong một chiếc xuồng chực sẵn để chờ Bảy Núi...

o O o

Đoàn xuồng đi được hơn một cây số thì gặp một tên liên lạc từ biên giới về tới dọc đường.

Đó là một tên theo nhóm tên Tám. Giáp mặt với tên này, Bảy Núi quát hỏi:

– Sao thằng Tám ở biệt bên đó vậy hả? Và cái vụ súng nổ ở phía đó ra sao nữa?

Tên liên lạc cười đáp:

– Dạ gặp tại lính tuần nên hai bên bắn lết xẹt một hồi vậy thôi...

– Còn đám kia đâu? Thằng Tám đâu mà nó không dẫn anh em dìa hả?

Tên liên lạc cúi mặt ấp úng:

– Dạ cũng vì chuyện này... mà ảnh sai em dìa đây để gặp đại ca...

Bảy Núi nạt nộ:

– Sao nó không đưa anh em về đây gặp tao mà còn bày đặt sai mầy? Bộ bị kẹt ở bến sao đó hả?

– Dạ... anh em ở bến... đều yên ổn.

Bảy Núi nghếch cổ lờ mắt nhìn kỹ tên liên lạc trong một hồi khá lâu, rồi nét mặt của hắn căng thẳng, hai chót râu trái ấu của hắn hơi giật giật làm như hắn đang nghiến răng...

Tên liên lạc tái mặt, lấm lét nhìn lại hắn rồi lập cập tên tiếng:

– Dạ... ảnh sai em qua bên này... Em là đàn em nên ai biểu đi đâu em đi đó...

Thế lấy làm lạ quay lại hỏi Bảy Núi:

– Bộ cái nhóm của anh Tám đó gặp chuyện gì sao đại ca?

Bảy Núi cúi mặt thở dài:

– Chắc mấy đại ca có thêm một dịp nữa để... đào mồ cuốc mả ông bà ông vải tui lên. Cái điệu này đúng là thằng Tám nó trở quẻ rồi.

Nói đến đây hấn chợt với tay chụp lấy vai của tên liên lạc đang cụp xuống sát một bên, vừa lắc mạnh vừa hỏi gần:

– Thằng Tám nó muốn nuốt cho trôi số khí giới của mấy anh em này hả?

Tên liên lạc run rẩy đáp:

– Dạ... ảnh tính sao đó chứ không phải tui em.

– Ai nói mầy? Nó tính sao? Bộ nó không biết nó làm như vậy là hết còn ngó mặt tao nữa sao?

– Dạ... chắc ảnh cũng biết vậy nên ảnh mới sai em qua đây cho đại ca hay.

Bảy Núi buông tên ấy ra, cười khẩy:

– Sướng quá há! Tụi bây cãi lệnh tao rồi chỉ cần thông báo cho tao biết cho lấy có vậy thôi há! Mà có biết là tụi thằng Tám làm như vậy là kể như từ nay tao với nó gặp nhau ở đâu là mần nhau ở đó không?

Tên liên lạc lập cập chống chế:

– Dạ anh Tám ảnh kêu em thưa lại với đại ca là không phải vậy. Ảnh chỉ lo giữ số khí giới kia cho đại ca vậy thôi. Ảnh nói... đại ca cho ảnh... ra riêng trong một thời gian... Dạ cái đó cũng có lợi...

– Hừ lợi! Chột giò lái tao mà còn bày đặt chửi xéo tao nữa hả?

– Dạ hồng có. Ảnh nói ảnh giữ số khí giới đó cho đại ca thiệt chứ đem trả lại cho mấy người kia uống quá. Hơn nữa, mai mốt đây đại ca dìa thành ảnh ở trong này thì cũng có lợi cho nhóm của anh em mình. Nhóm ở trong nhóm ở ngoài nương tựa

436 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

lẫn nhau. Và nếu gặp trường hợp ngặt quá ảnh có thể ra ở với đại ca, còn khi đại ca ở với Tây hết nổi, đại ca kéo trở vô trong bụng thì đã có ảnh đón.

Bảy Núi trề môi:

– Đón để cho tao đi mò tôm hả! Đúng là thằng Tám nó muốn chơi tao!

– Hồng có mà đại ca! Như đại ca thường nói anh em mình rồi cũng quy về một mối.

– Nhưng nó muốn quy về một mối của nó thôi! Bộ nó tưởng tao thương nó như vậy rồi nó cho rằng nó đủ lông đủ cánh để ra riêng sao?

– Ảnh cũng biết như vậy nhưng ảnh hơi phiền đại ca là ở chỗ... đại ca mê một cái cô mới đó...

Bảy Núi ngắt lời tên liên lạc:

– Từ hồi nào tới giờ mày cũng biết là tao mê có cả chục con rồi mà sao nó không phiền trách? Nó có bảnh nó cứ vỗ ngực tách riêng chớ đừng có kiếm chuyện đổ thừa tại tao này nọ...

Tên liên lạc hùng hồn cãi lại:

– Dạ ảnh cũng nghĩ đến điều này nhiều lắm nên ảnh mới sai em qua đây phân trần phải quấy với đại ca. Chớ theo thói thường hể trong bụng mình có tính chuyện gì thì phải làm trọn gói, nghĩa là ảnh phải dĩa đây để thừa cơ... chụp luôn đại ca...

Bảy Núi trợn mắt:

– Chụp tao? Mẹ họ, bộ tụi bây nói dễ lắm sao? Nếu dễ tao đã xanh xương từ lâu chứ đâu còn sống tới ngày nay! Nó dư biết rằng tánh nó còn lóc chóc, nó mà lẳng lẳng kéo dĩa đây để chơi tao là đời nó tàn. Nó nhích một chút là tao bửa óc nó ra! Và còn anh em ở bên này nữa chi!

Bộ thẳng nào cũng hở ra một chút là làm phản như nó đâu!

Tên liên lạc ké né trở lại:

– Dạ mấy anh em ở dưới thì hổng có ý gì hết nhưng anh Tám ảnh nói đại ca mê mết cô mới đó thì cũng chẳng sao.

Bảy Núi nổi sùng:

– Mẹ họ, ba hồi vầy ba hồi khác!

– Dạ thiệt vậy. Nếu chỉ có cái cô đó thì chẳng sao nhưng đằng này đại ca có ý nể cái đám của cổ. Đại ca hồng cho biết ai hết, đại ca lại biểu trả sủng ống lại cho họ nữa. Từ hồi nào tới giờ đại ca đâu có vậy. Theo anh Tám ảnh nói với anh em thì có lẽ đại ca một ngày một có tuổi nên đại ca mới hay... mềm lòng một cách nguy hiểm như vậy.

Bảy Núi cung tay ra trước mặt tên liên lạc:

– Mầy coi tay tao có run chưa?

Tên liên lạc hơi né người ra phía sau, hơi tái mặt nhưng rần trả lời vớt vát:

– Dạ tay của đại ca còn cứng lắm... Nhưng anh Tám ảnh nói... lòng của đại ca bắt đầu hết vững rồi...

Bảy Núi quát lên:

– Cái gì cũng anh Tám ảnh nói, ảnh nói! Mầy làm như nó là Thầy Cậu gì mới giáng trần vậy!

– Da trước khi ảnh sai em qua đây, ảnh có tập hợp anh em lại để nói chuyện...

– Rồi tụi bây nghe theo à?

– Dạ mấy anh em cũng có ý kiến nhoi trời nhưng ảnh trả lời nghe cũng... phải.

Bảy Núi cười lạt:

– Hừ cũng phải! Để tao chống mắt coi tụi bây tụ họp được bao lâu. Khi không tụi bây chia năm xẻ bảy như vậy...

Tên liên lạc mỉm cười:

– Dạ ở bên cũng có mấy anh em khác...

Bảy Núi chồm lên:

– À, tao bắt đầu hiểu rồi, chắc có thằng quân sư quạt mo nào xúi nó chớ gì. Cái thứ của nó ham phùng xòe thì chỉ cần có thằng đốc lô vô. Tụi nào mà tới số rồi vậy?

Tên liên lạc có vẻ ngược:

– Dạ nhóm của anh Hồng Phụng.

Bảy Núi cười rộ:

– Thôi rồi! Gặp tụi quý vương đó thì tụi bây chịu không thấu đâu...

– Coi bộ họ cũng điệu lắm...

– Hứ, tụi nó nuốt trọng tụi bây mấy hồi! Hừ, Hồng Phụng! Nó là thứ kên kên quạ quạ chớ rờng phụng gì? À mày có biết hồng là gì không?

– Dạ... là đỏ... Dạ sao đại ca?

– Mày có thấy có phụng nào màu đỏ không?

– Dạ... người ta đặt vậy...

– Màu đỏ là gì mày có biết hông?

– Dạ... đỏ là... phe của mấy ảnh...

Bảy Núi gật đầu:

– Mày cũng rành chánh trị lắm. Nội cái việc tui nó... phân màu ra thì cũng đủ biết lòng dạ tui nó ra sao rồi. Tại sao tao đây tên là Bảy Núi mà tao hồng kèm thêm màu xanh, màu đỏ, màu vàng, màu tím gì hết trơn vậy?

– Dạ...

Bảy Núi nói tới:

– Tao tưởng thằng Tám nó tấp vào cái đám nào khác thì còn châm chế được. Nó mà dính vô cái đám thằng Hồng Phụng đó thì kể như đời nó tàn (hắn ta thở dài)... Tao giận nó ít mà thương nó nhiều hơn. Tao lo gầy dựng cho nó... mà nó còn bộp chộp. Mày nghĩ coi, tao có lột da sống đời được đâu? Cũng có lúc tao già hay là mau hơn nữa cũng có khi tao tử trận bất tử và tới chừng đó, nó lên thay tao chớ ai vô nữa!

Tên liên lạc cúi đầu:

– Dạ...

Bảy Núi day qua Thế:

– Tự nãy giờ đại ca nghe rõ hết rồi chứ? Thế gượng cười:

– Có. Nghe đủ hết.

Bảy Núi nhú mày:

– Sao đại ca ngồi nín thinh vậy? Ít ra đại ca cũng...

Thế đỡ lời hấn ta:

– Ban đầu tôi cũng nóng lắm nhưng sau khi cân phân lại tôi thấy đại ca còn mất mát nhiều hơn tụi này... và mất mát một cách vô phương cứu chữa. Súng ống tui tôi còn có thể kiểm lại được chứ còn bao nhiêu anh em đó... và nhất là bao nhiêu năm sanh tử có nhau... Có lẽ đại ca mất nhiều về mặt này.

Bảy Núi gật đầu lia lịa:

– Ừ, ừ... đại ca nói đúng lắm. Tui đau quá đại ca à... Thăng Tám nó khờ quá... Thôi, rồi đây thế nào

tui cũng kiếm đủ số súng ống kia để đền lại cho đại ca. Không khó đâu. Hoặc là tui xin tụi Tây nếu tui ra thành, hoặc là tui chịu khó đi kiếm chác nếu tui vẫn ở trong này... Ờ sẵn có ba mớ mới lấy được ngoài đồn của ông Ách... để về tới Thường Phước tui sẽ kêu tụi nó đưa lại cho mấy anh em xài đỡ.

Dứt lời Bảy Núi đứng lên đồng loạt lên tiếng hỏi bọn thủ hạ:

– Từ nãy giờ chắc mấy anh em nghe rõ chuyện của thằng Tám rồi chứ?

Cả bọn đều gật đầu.

Bảy Núi trầm giọng nói tiếp:

– Thằng Tám nó ra riêng... Qua phiên nó ở chỗ là nó nhè theo bọn thằng Hồng Phụng là bọn thường hay kiếm cách chọt vô ba sườn anh em mình nhứt. Dầu sao cũng yên phận nó. Bây giờ còn anh em mình... Vậy mấy em tính sao đây? Nói thiệt với mấy em, qua bị cú này qua thối chí lắm. Bởi vậy qua nghĩ rằng nếu anh em mình bắt đầu có chuyện... tối kỵ như vậy, thì tốt hơn là bây giờ anh em mình nên...

mạnh ai nấy giải nghệ, rã đám... Rồi ai muốn làm gì đó thì làm.

Cả bọn nhao nhao:

– Ý đâu có được đại ca!

– Ăn thua gì tên Tám...

– Rã nhau để đủ thứ phe nhảy vô màn thịt xé phai anh em mình sao!

Thế vội đứng lên kề tai Bảy Núi thì thầm:

– Không được đâu đại ca. Đại ca rán giữ anh em... Thả họ ra, họ tự năm ba với súng ống đó...

Bảy Núi khẽ gật đầu, mỉm cười đáp nhỏ:

– Nói vậy chớ tui mà tách tụi nó ra tui cũng thất hòng.

Đoạn hần tăng hăng nghiêm giọng hỏi to:

– Vậy anh em mình tiếp tục hoài chết thôi hén?

Cả bọn hưởng ứng rần rần.

Bảy Núi làm ra vẻ ngoan ngoãn tuân theo ý chỉ của. anh em, nói gọn:

– Vậy thì mình đi.

Hắn nín Thề ngồi xuống. Mọi người hăng hái quơ dầm lên.

Tên liên lạc lật đặt hỏi Bảy Núi:

– Dạ còn em đại ca?

Bảy Núi như mới nhớ trực ra:

– À, mầy nữa!... Thì mầy đi dìa bến còn gì nữa! Chẳng lẽ mầy biểu tao giận cá chém thớt và bắt mầy ra chặt?

Tên liên lạc cười hồn nhiên:

– Dạ hồi em đi qua đây cũng có người ngại là đại ca sẽ nổi nóng...

Bảy Núi nhìn lại anh ta:

– Vậy sao mày dám qua?

– Dạ anh Tám ảnh tính dầu sao cũng nên cho đại ca hay và em xung phong lãnh việc này.

Bảy Núi gật gù:

– Đáng lẽ ra nó phải tìm cách chụp luôn tao thì mới đúng điệu... nhà nghề. Sao thằng Hồng Phụng không chỉ vẽ cho nó việc này cà!

Tên liên lạc ngập ngừng:

– Dạ... dầu cho có ảnh cũng chẳng nghe. Ảnh nói dầu cho mình có tách nhau ra thì ít nhứt cũng nên cho nhau biết rồi sau này có muốn tính gì đó thì tính...

Bảy Núi có vẻ hể hả:

– Ủ, ít ra nó cũng phải vậy. Dân của mình khác với tụi quý vương là ở chỗ đó, Thằng Tám nó mới nhập vô cái đám của thằng Hồng Phụng nên dầu sao

nó cũng còn... lai chớ chưa có giống cái nòi rắc ròn kia!

Thế cười nhẹ nói chen vô, giọng hơi diều cọt:

– Sao bây giờ đại ca nặng về tình cảm vậy? Cái đó là... làm cho lấy sướng đa!

Bảy Núi khựng lại rồi cười trù:

– Thì mình cũng phải biết phân biệt ra từng trường hợp... (hắn ta thở trống không). Ừ, hay là tui đã bắt đầu « lự » rồi...

Tên liên lạc ái ngại nhìn hắn, rụt rè nói vô:

– Dạ anh Tám cũng nói như vậy.

Bảy Núi trợn mắt:

– Tụi bây thì biết đánh gì mà nói! Tao « lự » rồi tao chặt đầu mày không đứt sao?

Tên liên lạc khép nép đáp:

– Dạ nếu đại ca muốn chặt thì dầu em có mọc chín mười đầu, em cũng không thoát khỏi đại ca, Anh em ở bên đều ngán cái tánh nóng như lửa của đại ca nên không ai dám xung phong qua đây hết...

Bảy Núi cười lạt:

– Mầy khoe mầy gan hoài mậy!

Tên liên lạc mỉm cười, ngó thẳng Bảy Núi:

–Dạ em hồng gan gì, nhưng em biết rõ tánh của đại ca.

Bảy Núi dư biết anh ta sẽ nói gì, nhưng cũng hể hả hỏi lại:

– Tánh tao sao vậy?

– Tánh đại ca coi bộ nóng nảy nhưng lại không hay chấp nhứt đối với em út... Em biết em có qua đây thì chẳng đến nỗi nào...

Bảy Núi cười khì, và vì hai chiếc xuống đã dang cách ra một khoảng, hẳn phải chụp lấy một khẩu

cát-bìn và dùng mũi súng... thay tay để vỗ vai tên liên lạc.

Cử chỉ này làm cho anh ta thoáng tái mặt nhưng Bảy Núi đã cười nói liền theo đó:

– Mày coi vậy mà hiểu bụng tao!

Rồi hắn chột nghiêm mặt ngay, nhịp nhịp nòng súng lên vai tên liên lạc như để gắn thêm cho giọng nói của mình:

– Mày dìu bền nói với thằng Tám là dầu sao tao cũng cảm ơn nó. Nó tách ra như vậy thì tao cũng đau lắm nhưng bây giờ tao lại lo cho nó bị cái đám của thằng Hồng Phụng nuốt trọng... Nói với nó nên liệu về chuyện đó. Ngoài ra nếu nó còn nghĩ đến chút tình xưa nghĩa cũ thì nó nên tránh giùm tao cái vùng này...

Nòng súng nằm yên trên vai tên liên lạc và giọng Bảy Núi trở nên bùi ngùi:

– Nó xa tao như vậy tao đau còn hơn nghe tin ông già bà già tao chết, nhưng tao còn đau hơn nữa

nếu tao phải hạ nó một khi nó mon men qua bên này... Mầy hiểu ý tao nói hông mậy?

Tên liên lạc nghẹn ngào, gật đầu liền:

– Dạ có.

Bảy Núi gượng cười:

– Cố nhiên là nếu nó cho rằng tao già tao lụt và nhất định qua thì cũng có thể tao chậm tay hơn nó. Tao biết chắc là nó có giết tao nó cũng đau lắm (hắn hất hàm chỉ về phía Thế)... Mấy đại ca này trước đây là người dung, kẻ lạ mà còn không nỡ xuống tay đối với tao thì chẳng lẽ thằng Tám nó mẶn chuyện đó sao? (hắn ta thở dài)... Nhưng mà nếu không giết tao thì tao cũng phải hạ nó nếu nó làng chàng qua bên này... Chớ chẳng lẽ tao mời nó với thằng Hồng Phụng vô ngồi uống nước trà?

Tên liên lạc « dà » một tiếng nho nhỏ.

Bảy Núi rút mũi súng về, cười khan rồi lờ mắt nhìn tên liên lạc:

– Thôi mầy đi dìa với nó cho sớm... Mà nè, từ nay mầy cũng hết còn là anh em rồi, vậy thì đừng có làng chàng qua đây nữa nghen!

Tên liên lạc nhăn nhó:

– Sao ngật quá vậy đại ca?

– Mày dìa hỏi thằng Tám và thằng Hồng Phụng á. Tao có bày đặt ra chuyện này đâu.

Tên liên lạc ấp úng:

– Nếu vậy đại ca, cho em ở bên này...

Bảy Núi nhoén miệng cười nhưng rồi nghiêm nghị lắc đầu:

– Mày không nên ba hồi vầy ba hồi khác. Ở bên thằng Tám nó đang trông tin mày. Tao biết mày là một đứa tốt... (hắn đưa tay chỉ một vòng đám thủ hạ đang đậu xuống gần đấy). Nhưng ở bên này tao có dư mấy thằng em tốt như mày. Coi bộ thằng Tám ở bên thiếu bọn cái món này, vậy mày nên trở dìa với nó cho nó đỡ hơn.

Hắn dịu giọng hẳn lại:

– Thôi đi đi em. Tụi mình lâu lâu có chuyện ly tán như vậy nhưng rốt cuộc rồi cũng gom dĩa một mối, nếu chưa bị các thứ quỷ vương như cái tụi thằng Hồng Phụng hợp hồn. Đây nè, em coi, qua đây với đại ca Thế như mặt trời mặt trăng mà bây giờ còn ngồi chung nhau, một xuồng được.

Day qua đám thủ hạ, Bảy Núi đồng dặc hạ lệnh:

– Mình tiếp tục đi mấy em.

Dứt lời Bảy Núi tươi cười móc túi lấy thuốc ra mời Thế hút như không có việc gì xảy ra hết, nhưng Thế cũng để ý ngay mấy ngón tay run run của Bảy Núi khi hắn cầm tờ giấy quyn để vắn thuốc.

Thế vội ngó sang chỗ khác và thấy tên liên lạc đang cập xuống sát vô bụi diên điển để nhường lối cho mấy chiếc xuồng của đám thủ hạ ồ ạt lướt qua...

... Về đến Thường Phước, Bảy Núi trao lại cho bọn Tâm, Thế mớ súng ống tịch thu được tại đồn của ông ách Miên để bồi thường vào cái số khí giới mà nhóm của tên Tám đã đoạt mất.

Cử chỉ này làm cho nhóm anh em của Tâm, Thế tạm được hài lòng và sẵn sàng bỏ qua hết mọi chuyện cũ, nhứt là khi anh em cũng được... hả hê đôi chút khi thấy đến lượt Bảy Núi bị đàn em chơi cho một vố khá nặng.

Sau khi giải quyết vụ khí giới, Bảy Núi hạ lệnh cho đám thủ hạ còn lại tìm nơi trú ẩn ở gần đây.

Không nghe hấn đá động gì đến Huỳnh Mai và thấy cô này cùng Dung thần nhiên lên chiếm ngụ căn nhà sàn, Thế cũng lơ luôn về vấn đề này.

Chiều tối hôm ấy, Bảy Núi lò mò chống xuồng qua thăm Tâm và Thế.

Trái với mọi khi, lần này hấn chỉ đi một mình có không có mang theo hai, ba tên hộ vệ bặm trợn nữa.

Tâm và Thế đang ngồi uống trà trên bộ ván trong một căn nhà lụp xụp của đồng bào, thì một người anh em đứng gác bên ngoài chạy vào báo tin có Bảy Núi tới.

Nhìn bộ điệu hót hải của anh ta, Thế bật cười:

454 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Hẳn qua thì qua chớ ăn thua gì. Bây giờ hẳn như con cua bị gãy càng mà!

Anh kia cười đáp:

– Tui cũng biết vậy nhưng... thấy ông cũng vẫn ón như thường.

Tâm hỏi vô:

– Vậy hẳn đâu?

Anh kia chỉ về phía căn nhà bên cạnh:

– Tui nghe có tiếng ông hỏi thăm hai anh ở bên. Chắc ông cũng qua tới bây giờ.

– Vậy anh ra đưa hẳn vô.

Anh kia lật đật quay ra. Liền theo đó đã có tiếng Bầy Núi bô bô dưới mé xẻo:

– Mấy đại ca rút ở đâu mà kín quá vậy!

Thế muốn chạy xuống đón hẳn ta những liếc thấy Tâm ngồi yên nên đành lóng ngóng ngó ra.

... Bầy núi vừa giậm mạnh chân nơi ngưỡng cửa
để phủ đất vừa cười hỏi Tâm, Thế:

– Hai đại ca đang... hội nghị riêng phải không?
Nếu vậy tôi xin rút lui...

Thế vội bước xuống đất:

– Tui tui buồn buồn uống nước trà chơi chớ có
khỉ gì khác đâu. Mời đại ca vô làm một chén cho ấm
bụng.

Bầy Núi sốt sắng hưởng ứng:

– Đỡ khổ quá há! Tui cũng t1nh biểu tui ở bên
kiếm trà uống chơi nhưng rồi buồn quá phải mò
sang đây.

Thế hỏi đùa:

– Đại ca mà cũng biết buồn?

Bầy Núi ngồi lên ván, cười đáp:

– Ý, nhiều lúc cũng buồn rã ruột chớ không sao!

456 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

Cuộc đời của mình càng lung tung bao nhiêu thì khi có việc phải nghĩ xả hơi, mình càng buồn bấy nhiêu (hắn chọt thở dài). Tánh thở dài của tui cũng kỳ đời nữa. Chẳng thà bắt tui đánh giặc liên miên, bắt tui mưu kia kế nọ để hơn thua với người ta thì tui hổng biết mệt mỏi gì hết, nhưng trái lại, bắt tui ngồi một đống đó để nghĩ ngợi cái gì cũng không ra cái gì thì... tui chịu hổng thấu.

Thế gật gù ra vẻ biểu đồng tình với hắn trong lúc Tâm ngẩn ngơ ra sân như tìm kiếm cái gì rồi quay qua hỏi Bảy Núi:

– Sao đại ca không kêu mấy anh em vô đây uống nước chơi?

Bảy Núi phì cười, giải thích:

– Tui đi có một mình hà! Bây giờ, dầu sao anh em mình cũng thông cảm nhau nhiều quá rồi.

Hắn nhìn lại Tâm, nói luôn:

– Tui tưởng đại ca không có ở đây chớ!

Tâm nhú mảy:

– Thì tôi ở đây chứ còn...

Bảy Núi mỉm cười đỡ lời anh ta:

– Đại ca cũng có thể ở đằng nhà sàn với... má bày trẻ mà!

Tâm cười theo đoạn liếc chừng Thế rồi đáp lửng lơ:

– Ăn thua gì. Tôi ở đâu cũng vậy.

Thế thoáng cau mày đoạn đay qua hỏi Bảy Núi, giọng thành thực:

– Chắc đại ca... buồn, ngủ không được nên mò qua đây để nhóng chừng chị Huỳnh Mai? Sao đại ca không đi thẳng lại đằng nhà sàn...

Bảy Núi cười rộ chặn lời anh ta:

– Cha nội này vẫn không bỏ tật cũ! Người ta lại đây thiệt mà cùng sanh nghi.

Thế ngược ngịu chống chế:

– Không, tôi nói thiệt. Tôi sợ đại ca câu nệ lại đây cho anh em tôi hay vì ý định của đại ca trước khi lại nói chuyện với chị Huỳnh Mai. Không biết ý của anh Tâm đây ra sao chứ riêng phần tôi, như tôi đã có lần nói rành rẽ với đại ca là tôi đã hết phận sự đối với chị Huỳnh Mai. Chỉ cũng đâu còn ở trong tuổi vị thành niên.

Bảy Núi chắt lưỡi:

– Thôi mà! Có gì đâu mà đại ca... sang số nghe ghê quá vậy!

Tâm cười tủm tỉm nói vô:

– Riêng phần tôi thì... tôi càng không có ý kiến gì nữa.

Bảy Núi cau mặt:

– Mấy cha này thiệt kỳ! Bộ mấy cha tưởng tui chỉ sống bằng chất đàn bà sao? Thôi mấy cha đã lôi ra nói thì tui cũng nói luôn: riêng về cô Huỳnh Mai

thì bây giờ mình cứ để cổ... đứng cửa giữa như vậy là được rồi.

Thế đáp ứng:

– Cái đó ... ăn thua đại ca.

Bảy Núi vỗ mạnh vai Thế:

– Cha này thiệt: tui đã nghĩ kỹ rồi. Bây giờ tui tui còn ở tạm vùng này thì... như vậy cho rồi. Sau này rồi sẽ tính tới.

Tâm thấy cần giảng hòa giữa hai người:

– Đại ca nghĩ vậy cũng phải, anh em mình nên đặt căn nhà sàn vào khu... phi chiến.

Bảy Núi vỗ đùi cười một cách khoái trá:

– Ừ, đại ca nói nghe hay lắm! (hắn liếc chùng Thế) Cố nhiên là nếu ai... rình cổ ra được khỏi khu ấy thì... cũng được vậy!

Thế nhìn ngọn đèn dầu lù mù, nét mặt xa vắng:

– Rình chỉ ra rồi đem đi đâu bây giờ!

Để phá không khí bắt đầu ngọt ngào ấy, Tâm vội rót ra một chén nước, đẩy ra trước mặt Bảy Núi:

– Xin mời đại ca...

Bảy Núi khẽ gật đầu đoạn lặng lẽ bưng chén nước lên uống từng ngụm nhỏ.

Đợi đặt hẳn chén nước xuống, Tâm hỏi liền:

– Đại ca qua đây giờ này còn có chuyện gì khác nữa không?

Bảy Núi lừ mắt nói đùa:

– Bộ hể có mặt tui là có chuyện gì khác hay sao? Từ rày sắp lên tui buồn tui qua nói chuyện tầm phào với anh em không được sao?

Tâm giả lã đáp:

– Dạ cố nhiên là giữa chỗ anh em thân...

– Tui không thân thay sao?

Tâm mỉm cười.

Bảy Núi lắc đầu:

– Cha này dở. Chẳng lẽ lại còn đủ sức để phá mấy đại ca trong lúc này sao? (hắn nghiêm mặt lại) Thiệt ra qua bên này cũng có chút việc. Nếu không có cái vụ của thằng Tám thì dễ.

Thế mỉm cười nói chen vô:

– Nhưng chắc khó cho tui thôi!

Bảy núi nửa như cười, nửa như nhăn mặt:

– Khó cho tui với đại ca nhiều hơn. Cô Huỳnh Mai cổ đã bị... lỡ làng như vậy là hai đứa mình cứ xà quần với nhau hoài thì rốt cuộc không có cách nào nữa. Kẹt nhứt là mình càng ở gần nhau càng thêm hiểu nhau quý nhau rồi... rồi khó tính quá đại ca à!

Như để biểu đồng tình những lời của Bảy Núi, Thế lật đật lấy gói thuốc thơm mới mua ban chiều đưa ra mời hắn và tự tay bật lửa cho hắn.

Bảy Núi rút một hơi thuốc dài, thở mạnh khói ra nói tới:

– Kể ra cái vụ của thằng Tám cũng có chỗ hay. Nó chê trách tui là lụt là già cũng đúng chớ chẳng không. Không lụt không già thì đâu có sanh tật bận bịu những cái không đâu! Mấy thằng nhỏ bây giờ tấn tới mau quá. Riết rồi tui nó qua mặt mình cái vù hết. Tui thấy thằng Tám nó có chí như vậy tui cũng mừng. Tui hồi đó, tui cũng vậy. Ban đầu tui cũng chỉ có lẹt xẹt vài cây súng lửa (súng săn) lấy của mấy ông điền chủ để... chặn ghe tản cư kiếm ăn chơi vậy thôi, nhưng rồi có một lần tui tui đụng với một tổp lính tuần nhỏ, tui tui làm ẩu mà thắng và đoạt được ba mớ súng trận... từ đó tôi mới bắt bèn làm tới, góp nhóm thêm anh em lần hồi thành là một bộ đội kháng chiến như ngày nay...

Thế hỏi đùa:

– Rồi bỏ luôn cái nghề... chặn ghe?

Bảy Núi cười rộ, trả lời một cách tự nhiên:

– Bây giờ mình kháng chiến rồi thì làm kinh tài

bằng cách thâm thuế có biên lai đảng hoàng chó còn chận ghe chận cộ làm gì nữa!

Tâm và Thế phì cười theo. Bảy Núi chột xụ mặt xuống:

– Có điều tui buồn nhứt là thằng Tám nó nè chạy theo cái đám của thằng Hồng Phụng. Như vậy kể như nó... mất tiêu luôn. Phải chi nó theo mấy đại ca thì bề gì cũng còn có lúc...

Thế đỡ lời hấn ta:

– Có lúc anh ta nuốt luôn cái đám này hả?

Bảy Núi gãi đầu:

– Bậy! Có lúc cũng nhìn lại anh em được. Với lại giữa tụi mình với nhau, dầu cho có lọt sàng thì cũng xuống nia chó vô tay cái tụi thằng Hồng Phụng thì kể như đi tuốt luốt. Theo Tây còn có ngày trở lại chó theo cái thứ quý vương đó...

Thế hỏi dò:

– Chắc đại ca cũng nghĩ cách đối phó chứ chẳng lẽ chịu thua sao?

Bảy Núi gật đầu:

– Cố nhiên. Mọi khi dân của tui mà có thằng nào làm như vậy là nó chạy trời cũng không khỏi nắng. Có thằng phản tui đông dìa thành lâu ớn mà sau này tui ra ngoài được tui cũng lượm nó liền.

Tâm cười hỏi:

– Còn anh Tám đó?

Bảy Núi vâng vâng chót râu:

– Thằng Tám nó ở với tui lâu chắc nó không lạ gì tánh tui. Nó cũng khéo tính lắm. Học trò ruột của tui mà! Bởi vậy rớ tới nó cũng còn khó. Thêm vào đó còn có tụi của thằng Hồng Phụng... có lẽ tui phải chờ một thời gian... Khổ nỗi là trong thời gian này thằng Tám cũng như thằng Hồng Phụng chắc cũng canh tui dữ lắm.

Hắn mỉm cười nhún vai, giải thích thêm:

– Tui này học với nhau một sách mà!

Thế vội hỏi:

– Rồi đại ca tính sao?

Bảy Núi ung dung đáp:

– Cố nhiên là phải tính gấp. Bởi vậy tui mới qua đây. Với thằng Tám thì bề gì nó cũng còn kiêng nể tui đôi chút.

Thế hỏi theo:

– Kiêng nể mà làm vậy?

Bảy Núi có vẻ khoe khoang:

– Kiêng nể thiệt chứ! Nếu không nó đã không sai tên liên lạc qua cho tui hay. Và sau này, nếu đi đến chỗ phải giết nhau đi nữa thì cũng “chơi” tui một cách đàng hoàng. Nói cho cùng mà nghe vậy thôi chứ tui chắc nó lánh mặt tui luôn. Nó thấy tui sắp về thành nên nó mới làm như vậy...

Chớ còn thằng Hồng Phụng... Nó thấy tui bị sút mẻ chơi với như vậy thì thế nào nó cũng kiếm cách đập cho tui ngã gục luôn.

... Tui còn lẫn quẩn ở miệt này thì thế nào cũng có ngày nó sai người ra thọc tin tức cho Tây rượt tui và nó rình sẵn ở vòng ngoài để hót...

Tụi nó là dân ở trong bưng như mình nên rành hết mọi đường đi nước bước...

Thế ái ngại nhìn lại hấn ta:

– Vậy đại ca có kế gì chưa?

– Kế thì lúc nào cũng sắp sẵn trong bụng nhưng mình bị kẹt đủ thứ chuyện.

– Đáng lý ra sau khi thằng Tám bỏ đi như vậy tui phải cho anh em quây lung tung để vừa cho anh em nóng máy trở lại vừa dần mặt cái tụi kia nhưng... bị có mấy đại ca ở đây.

– Sao lại có tụi tôi vô tròng?

– Tui mà quậy thì nhóm của mấy đại ca đâu có ở yên tại đây được... Ở đây, mấy đại ca chỉ lo về mặt Tây.

Tâm đỡ lời hần:

– Còn nhóm của anh Tám nữa chi?

Bảy Núi lắc đầu:

– Đã có thằng Hồng Phụng kèm tui nó, thằng Hồng Phụng khôn lắm. Nó chơi cái nước tĩa lần lần tui mình, và trong lúc này nó không đá động gì đến nhóm của mấy đại ca đâu.

Thế nhắc chừng:

– Rồi sao nữa đại ca?

Bảy Núi à một tiếng:

– Tui đã tính đâu đó xong rồi. Sớm muộn gì tui cũng phải trở ra thành nghỉ xả hơi một thời gian. Mơi này tui sẽ cho người ta nhóng dò tin tức ở ngoài.

Thế thắc mắc hỏi:

– Nhưng đại ca vừa bị cái vụ của tên Tám thì chuyển trở ra kỳ này của đại ca chắc không... xôm?

Bảy Núi gượng cười:

– Lẽ tự nhiên rồi. Nhưng như tui đã nói, hoặc là tui phải sẵn tới làm dữ, hoặc là rút ra thành thì mới mong phát trở lại được chớ lòng khùng ở trong này, tui em út thốn môn tinh thần rồi đi đến chỗ rã đám không mấy hồi. Làm dữ thì hao hụt khá bộn và vướng víu mấy đại ca ở đây, nay chỉ còn cách lòi ra thành. Ra ngoài tui còn có nhiều cách chơi lại bọn thằng Hồng Phụng...

Thế ngập ngừng:

– Rồi chừng nào đại ca ra ngoài?

– Còn phải liên lạc đôi ba lần mới xong được. Tui có dìa ngoài rồi mấy đại ca ở trong này phải giữ kỷ lắm mới được. Tui hơi bận một chút nhưng còn chỗ mau thông cảm với người phe quốc gia của mình chớ tui kia...

Tâm mỉm cười gật đầu:

– Đại ca khỏi lo. Đâu phải đối với ai khác tui tui cũng nể...

Bảy Núi trầm ngâm nhìn xuống chén nước đã vơi một nửa:

– Tui ra ngoài rồi cũng có ngày trở vô trong này nữa nhưng từ đây tới đó, có biết bao việc sẽ xảy ra... không biết anh em mình còn có dịp nào để gặp nhau như vậy nữa không?

Tâm cười nói:

– Thì mình cũng lẫn lẩn trong tỉnh Châu Đốc này chứ đâu nữa đại ca?

Bảy Núi điềm nhiên đáp:

– Đành rằng vậy nhưng mỗi thời mỗi khác. Biết đâu tới chừng đó... hết ai còn giống ai nữa!

Tâm chợt hỏi:

– Rồi còn chị Huỳnh Mai?

Thế nói với Bảy Núi như nóng nảy chờ câu trả lời của hắn. Bảy Núi lại à một tiếng:

– Cái đó thì cổ... (hắn nhìn lại Thế hỏi luôn)... Chắc đại ca cũng đồng ý như vậy?

Thế cuống quá đáp:

– Phải... cái đó tùy chỉ...

Tâm sốt sáng đề nghị:

– Tôi chắc chỉ hết còn muốn ở trong này. Vậy thì nhân dịp đại ca Bảy về thành, nên cho hai người đàn bà đó « quá giang » ra ngoài luôn. Chị Huỳnh Mai thì đi về Sài Gòn luôn còn Dung thì trở về nhà cha mẹ. Như vậy mình sẽ không lo cả những sự bất trắc xảy ra ở dọc đường nữa.

Bảy Núi nheo mắt hỏi Thế:

– Ý kiến của đại ca ra sao?

Thế vội gật đầu:

– Như vậy cũng tiện...

Bảy Núi đứng lên, vui vẻ nói:

– Không dè tui tính một công mà được hai ba việc. Thôi nên để mấy người đàn bà a la de cho rồi. Với đại ca Tâm, lâu lâu vợ con vô thăm một chuyến cũng tạm được và nếu túng ngặt thì... kiếm ăn thêm đâu đó. Riêng đại ca Thế, tui cũng khuyên đại ca nên học theo sách đó. Bỏ cái đó thì sanh ra rắc rối liền. Tui cứ nghiệm ngay tui đây thì đã biết. Phải đại ca vớt đại cô vợ của cha ách Miên đem để trong này xài lai rai cũng đỡ khổ lắm! Chắc tại kẹt đạn sao đó phải không?

Thế gượng cười nói đùa lại:

– Thôi để cố về ngoài... lãnh tiền tử của ông ách và kiếm nơi nương tựa khác. Mình ở trong này, tiền tử đã không có mà tiền... sanh cũng không ngờ!

Bảy Núi vui vẻ vắn lại:

472 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Đàn bà họ còn quý cái khác nữa chứ đại ca!

Thế nhún vai:

– Mình lu bu trăm chuyện thì còn... cái nào rảnh rang để riêng dành cho họ nữa!

Bảy Núi cười ngắt đỡ lời anh ta:

– Nhứt là lu bu...trăm bà thì càng không có cái nào ở không nữa!

Thế xua tay:

(thiếu một đoạn)

Được tin Bảy Núi nhắn qua gấp, Thế lật đật bơi xuồng sang nơi ẩn trú của hãn ta.

Dọc đường, anh ta thấp thoáng thấy Huỳnh Mai đang ngồi trên xuống câu cá trong một đám cây diên điển rậm mát.

Thế toan làm ngư bơi thẳng nhưng Huỳnh Mai nghe tiếng dầm khua động nước, quay lại và réo giật ngược:

– Anh Thế, anh đi đâu đó?

Thế rà dầm lại:

– Tôi đi đặng này, có chuyện gấp.

Huỳnh Mai đồng dặc gọi anh ta:

– Thì anh ghé lại đây để tôi hỏi thăm một chút coi. Tự hôm nay làm gì mà anh không lộ mặt lên nhà sàn vậy?

Thế ấp úng:

– Tôi kẹt công việc... Chuyện chi cần đó chị?

Huỳnh Mai gắt lên:

– Ít ra anh cũng lại đây chứ để tôi phải la hét như vậy hoài sao? Không biết sao anh lại xuống dưới này một khi anh xử sự y như... một cậu học trò.

Thế cười lạt:

– Chị là người lớn. Tôi biết mà. Tôi có việc đi gấp. Anh Bảy Núi nhắn tôi...

474 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Xí, làm như tương đắ với nhau lắm vậy! Thấy mà phát ghét!

Thế không muốn có những lời qua tiếng lại vô ích một khi mình đang nóng ruột muốn gặp Bảy Núi, nên rà xuống lại và ôn tồn hỏi Huỳnh Mai:

– Có chuyện chi đó chị?

Huỳnh Mai trách móc:

– Sao tự hôm nay anh trốn biệt vậy?

Thế gượng cười:

– Tôi vẫn ở gần đó...

– Nhưng sao không thấy anh lộ mặt lên nhà sàn hả?

Thế nhìn xuống mặt nước:

– Tại không có chuyện gì...

Huỳnh Mai to tiếng:

– Rồi tính bỏ đại tôi ở đó sao? Anh Tâm ảnh còn tới lui thăm hỏi...

Thế cười nhẹ:

– Thì ảnh có chị Dung...

Huỳnh Mai đỏ mặt tía tai:

– Còn tôi? Tôi sống chết gì ở đây thì chẳng có ai cần biết tới phải không?

Thế muốn nói là đã có Bảy Núi lo cho những không đành tâm nên chỉ đầu dụ:

– Thì... lúc này chị tạm ở đó. Chắc chị cũng nghe nói bên Bảy Núi cũng như bên anh em mình kẹt đủ thứ chuyện hết...

Huỳnh Mai quăng mạnh cần câu vào khoang xuồng:

– Phần Bảy Núi thì thầy kệ thẳng chả, tôi chỉ muốn nói đến... anh em mình hà!

476 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

Thế chớp mắt nhìn nhanh về phía cô ta:

– Thì... tụi tôi cũng đã tính... Chắc anh Tâm đã cho chị và chị Dung hay rồi.

Huỳnh Mai cười mũi:

– Mấy anh lo tổng khứ tôi đi cho khuất mắt há!
Và lại giao cho thằng cha Bảy Núi nữa!

Thế nửa sung sướng, nửa ngượng ngịu, ấp úng tìm cách chống chế:

– Thì hơn dịp ảnh về thành... Tôi nghĩ rằng chỉ có cách đó là chắc hết. Chị sẽ không còn sợ những sự bất trắc xảy ra dọc đường.

Huỳnh Mai như muốn quát lên:

– Còn thằng chả chi?

Thế ngược mặt lên, ngờ nghếch hỏi lại:

– Bảy Núi thì... có sao hả chị?

Huỳnh Mai la lớn:

– Có sao? Vậy mà cũng mở miệng hỏi!

Thế lập cập đáp:

– Tôi trông dầu có sao đi nữa thì... giữa Bảy Núi và chị cũng chẳng có gì... mới lạ hơn nữa được...

Như một con mãnh thú bị tử thương chồm lên lần cuối cùng để chống trả, Huỳnh Mai chụp lấy chiếc cần câu vút mạnh lên mặt Thế.

Cử chỉ đột ngột này làm cho Thế vừa kinh hãi vừa tức giận. Anh ta chưa kịp la hết tiếng thì ngọn cần câu đã in một vết xéo nóng rát lên một bên má.

Huỳnh Mai như chưa hả cơn giận, vung tay lên quất bồi thêm một lần nữa, nhưng lần này Thế đã phòng bị sẵn, nhanh tay chụp lấy ngọn cần câu giựt mạnh.

Huỳnh Mai mất thăng bằng té nhủi về phía trước. Thế vội quăng cần câu và tưởng đâu Huỳnh Mai xông lại làm dữ nữa, anh ta càng uất giận thêm,

một tay chụp mạnh lấy vai Huỳnh Mai kèm chặt, đồng thời một tay giơ lên định thẳng cánh tát vào mặt cô ta.

Huỳnh Mai hơi ngược mặt lên, nhắm nghiền mắt lại cả thân người như tựa hẳn vào bàn tay nắm giữ của Thế và như sẵn sàng đón nhận lấy sự trừng phạt.

Thế ngơ ngác nhìn lên bàn tay đang giơ cao của mình như không hiểu tại sao nó lại... như thế.

Anh ta buông phịch tay xuống, nhìn lại gương mặt của Huỳnh Mai. Mấy giọt nước mắt đang lăn chảy từ từ trên đôi gò má xanh lợt và hơi nhô lên cao của Huỳnh Mai làm cho Thế thấy đau nhói.

Và không kịp nghĩ suy gì nữa, Thế ôm ghì lấy tấm thân bồng trở nên quá bé bỏng ấy.

Như một chiếc lò xo bị dồn ép lâu ngày chợt được nở bung ra, Huỳnh Mai rên khẽ rồi chồm lên ghệt lấy đầu Thế, lụp chụp hôn lên lần roi rướm đỏ trên má Thế như một con thú háu đói muốn hút lấy cả máu người.

Thế ngồi chết trân ra đó để chịu đựng một niềm khoái cảm kỳ lạ, một niềm khoái cảm như buốt xốt đến tận chân lông kẽ tóc. Và anh ta « nghe » rõ chót lưỡi xinh nhỏ kia ve vuốt từng ly từng chút trên làn roi bên má của mình...

Đến lượt Thế vít đầu Huỳnh Mai xuống để nghe ngấm dần dần trong tận tâm can dư vị mẫn mẫn của đôi dòng nước mắt còn rịn ướt trên má cô gái.

Tiếng nước tràn ồ ồ vào đôi be xuống nghiêng triền làm cho Thế giật mình đỡ Huỳnh Mai ngồi ngay lại...

Huỳnh Mai sực tỉnh cau mày:

– Cái gì vậy?

Thế bẽn lẽn đáp:

– Mình có ngồi trên đất liền đâu.

Huỳnh Mai nín be xuống của Thế hỏi ngang:

– Em biết hai đứa mình không bỏ nhau được phải không anh?

Thế chớp mắt và không dám nhìn thẳng vào mặt Huỳnh Mai, ngập ngừng đáp:

– Mình có... ở chung với nhau hồi nào đâu mà có chuyện bỏ nhau.

Huỳnh Mai chắt lưỡi:

– Em muốn nói là anh còn yêu em!

Thế nin thính.

Huỳnh Mai rít lên:

– Sao khi không anh ngậm cầm cái miệng vậy! Chẳng thà hồi nãy anh đánh em, chửi em rồi bỏ đi, thì còn có lý.

Thế thở dài:

– Vậy... em muốn anh làm sao bây giờ?

Huỳnh Mai sốt sắng nói:

– Bây giờ hai đứa mình bỏ đi đâu đó sống với nhau không được sao? Thây kệ họ...

Thế khẽ lắc đầu:

– Em làm như lúc này là lúc bình thường vậy!
Dầu có muốn đi cũng đâu phải dễ.

Huỳnh Mai rên rỉ:

– Rồi làm sao đây? (mắt cô chột sáng lên) Hay
để em nói với Bảy Núi?

Thế không khỏi sửng sốt:

– Nói với Bảy Núi chi vậy?

Huỳnh Mai khựng lại rồi quắc mắt:

– Thiệt anh không biết sao? Để tui mình ở đây.

Thế cúi mặt rồi khẽ lắc đầu:

– Không được em à.

– Cái gì mà không được? Bộ anh ta không ưng
hay sao?

– Thật ra là không tiện. Nếu em hỏi anh ta trong lúc này thì thế nào anh ta cũng... bóp bụng chịu nhưng mình làm như vậy thì... coi cũng kỳ.

Huỳnh Mai bĩu môi:

– Xí, anh bị chết lên chết xuống mấy lần mà cũng không bỏ cái tật lớn đó! Vậy trước đây ai kỳ cho anh?

Thế chưa biết trả lời ra sao thì Huỳnh Mai chồm tới hỏi gằn:

– Hay là anh chê em đã hư rồi?

Thế gắt lên:

– Em đừng nói vậy chứ! Em dư biết là anh coi... chuyện đó không ăn thua gì. Em đã thấy anh đã từng,.. quen với cô Nhạn và cố... cũng bị...

Huỳnh Mai uất ức gạt ngang:

– Anh tính đem so em với chị Nhạn sao? Bất quá anh cũng chỉ cặp với chị Nhạn cho qua thời qua buổi. Dưới này không có ai, rồi sẵn có chỉ... Chớ còn

em đây đâu phải chỉ có chuyện chung chạ với nhau trong lúc ở bụng này? Giặc giã rồi cũng phải hết chứ!

Thế không muốn cãi lại để bênh vực Nhạn mà chỉ tìm cách phân trần:

– Cố nhiên là như vậy. Hơn nữa, lúc này anh chỉ muốn rút về một xó nào đó làm rầy, câu cá không cần biết đến súng nổ, người chết... nhưng mình đã đi chung với anh em và còn phải ở chung với anh em... Và bên cạnh anh em còn có Bảy Núi...

Huỳnh Mai đập tay kêu lên:

– Anh làm như anh quý anh ta lắm vậy? Thôi được để anh ở với Bảy Núi.

Thế thấp giọng:

– Bề gì anh ta cũng có chỗ được. Với lại trong lúc này, anh ta đang gặp chuyện lo buồn. Mình không nên nhè lúc này mà nghĩ đến mình quá.

Huỳnh Mai chụp dầm lên:

– Thôi, anh khỏi nói nhiều nữa! Lo cho xong một chuyện đã là khó mà anh còn muốn bao hết đủ thứ chuyện, nhứt là trong thời buổi giặc giã và trong một địa phương rắc rối như vậy nữa! Thôi anh đi đâu thì đi đi!

Thế rầu rĩ nhìn lại Huỳnh Mai:

– Rồi em tính sao?

Huỳnh Mai quay phắt sang chỗ khác:

– Xí, tính gì thì tính chớ còn ăn thua gì nữa!

Thế ngập ngừng:

– Nếu... như díp anh Bảy Núi ra thành, em quá giang về Sài Gòn... rồi sau này...

Huỳnh Mai cười mũi:

– Sướng há! Bắt người ta lên trên ngời chết cứng đó để chờ anh hén? Anh làm như lúc này là thời bình vậy!

Thế thở dài:

– Cố nhiên là em không bị ràng buộc gì hết...

Huỳnh Mai ngắt ngang:

– Như vậy thì còn nói gì nữa cho mất công!

Cô ai oán nhìn lại Thế, mỉm cười chua xót rồi khẽ lắc đầu:

– Không hiểu sao em còn xấp lại gần anh! Em biết rằng mỗi lần mình như vậy thì sau đó mình càng... xa thêm một chút nữa.

Cô chớp mắt làm ra vẻ hồn nhiên:

– Em đi lại cái đám địa kia câu. Chỗ này coi bộ... cá chạy mất em rồi.

Huỳnh Mai ung dung quơ dầm nạy xuống lách ra khỏi đám điên điển, bơi thẳng...

Thế nhóm người lên, tay giơ ra như để ngoắc giữ cô ta lại nhưng miệng chỉ há ra mà không sao thốt nên lời...

Bảy Núi nhắ nhó nhìn Thế:

– Sao lâu quá vậy đại ca?

Thế ngượng ngịu ra mặt:

– Mắc kẹt chút công việc... Bộ có chuyện gì gấp lắm sao đại ca?

Bảy Núi đảo mắt nhìn quanh đoạn nú vai Thế kéo lại gần mình than thở:

– Hết còn gấp khỉ gì hết mà lại bị kẹt chết cứng! Bộ cái thời của tui tận rồi mà!

Thế nhú mày:

– Có chuyện gì nữa đó đại ca?

Bảy Núi cười gượng:

– Đủ thứ chuyện...

– Chắc tên Tám...

Bảy Núi lắc đầu:

- Không. Chuyện về thành...
- Bộ có liên lạc vô rồi hả đại ca?

Bảy Núi buông tay, thở dài:

- Ừ, Nhưng hư hết ráo rồi!

Thế ngơ ngác:

- Bộ có ai phá? Tôi tưởng chuyện đó dễ quá mà!

Bảy Núi cười khẩy rồi phát chửi thề:

– Mấy thằng Tây chó đẻ! Tụi nó « phong phanh » nghe tui bị kém thế trong này tụi nó làm bộ... sục giá tui!

Thế không hiểu:

- Sục giá... sao đó đại ca?

Bảy Núi vung tay:

– Tụi nó nhẩn tin cho tui biểu là tụi nó không cần nữa.

– Coi, chẳng lẽ tụi đó ngu đến cái nước không muốn cho dân trong này về?

– Muốn thấy mồ chó! Nhưng tụi nó lại bắt tui dìu theo điệu mấy thằng du kích chết nước xách súng dìu nạp rồi sẽ nói chuyện sau. Đu họ, tui đâu có ngu hơn tụi nó. Dìu điệu đó để tụi nó xách đầu ra xử lúc nào cũng được hết hả? Dìu thì phải để cho tui đóng ở vùng nào gần gần đây... để tui còn vọt...

Thế bật cười:

– Chẳng lẽ tụi nó vượt biển bao nhiêu cây số qua đây để... dai hơn mình sao? Đại ca chơi cái mừng đó hoài nên tụi nó cũng phải ngán chó! Chẳng qua là tùy giai đoạn và tụi nó cũng có lợi về mặt nào đó, tụi nó mới vồn vã đón phe của đại ca về.

Bảy núi thở dài:

– (sách cũ quá mờ không đọc được)

Thế không phải có một niềm vui thầm kín và bất chính của kẻ đến lượt được chứng kiến những nỗi nguy khốn của cựu địch thủ mình, để sẵn sàng chứng tỏ... thân tình của mình với cựu địch thủ ấy. Anh ta thân mật vỗ vai Bảy Núi (đây là lần đầu tiên anh ta có một cử chỉ « kẻ cả » ấy đối với hắn):

– Ăn thua gì đại ca. Đại ca cứ ở đây với tụi tôi.

Bảy Núi lắc đầu một cách thảm hại:

– Ở đây thì được rồi, nhưng cái phe tui án binh bất động hoài thì hư hết. Mấy thằng nhỏ của tui không giống như mấy anh em của đại ca. Tụi nó ở không lâu tụi nó... đóng sét hết và hay làm bậy lắm. Có xông xáo luôn luôn thì tui còn la hét tụi nó được, chớ tui mà ngồi một đồng thì thét rồi hết linh đối với tụi nó...

Thế mỉm cười:

– Trong trường hợp đại ca ra thành thì cũng ở không nhiều, sao đại ca không sợ?

Bảy Núi quắc mắt, sành sỏi đáp:

– Mỗi nơi mỗi khác chớ! Ở ngoài thành dầu cho ở không cũng không ngại vì ở ngoài bề gì tụi nó cũng no đủ thành thoi nên không nghĩ tới chuyện... cứng đầu cứng cổ hoặc phản ngang, chớ trong này ở không rồi cực khổ, rồi trốn chui trốn nhủi... rồi có lúc sanh oán sanh bậy bạ... nhứt là mới có cái vụ của thằng Tám rành rành ra đó...

Thế tò mò hỏi thêm:

– Rồi khi ra ngoài thành, anh em quen nết sung sướng đến khi đại ca rút lui trở vô bụng họ nằm ì ở lại thì sao?

Bảy Núi như vui vẻ trở lại, sang sảng đáp:

– Dễ quá mà! Tui mà đi thì mục nội thành nào cũng không dám ở lại. Cái gì mình cũng tính trước chớ lơ mơ như mấy đại ca sao được! Tui có định rút vô bụng thì trước hết, tui cũng chụp vài cái đồn hẻo lánh ở gần đó rồi mới đông, hoặc tui theo bắn phá thằng Tây một mách như vậy dầu cho thằng nào có bụng ở lại cũng phải rần bò theo chớ nếu không tụi Tây nó cho mềm xương à?

Thế bật cười lắc đầu:

– Phục đại ca..

Bảy Núi rầu rĩ ngang:

– Bởi vậy chuyến này tui kẹt quá. Phải cựa quậy cho dữ thì mới mong vượng trở lại chớ hông thôi... ngáp ngáp như vậy thì cũng có ngày rã đám.

Thế sốt sắng nói:

– Có tui tội đây chi? Tội mình hợp nhau lại...

Bảy Núi gượng cười lắc đầu:

– Coi vậy mà khó lắm đại ca à. Một là nhóm của đại ca sẽ mệt cầm canh, hai là... phe của tui mình dầu sao cũng có lắm chỗ chửi nhau như kẻ cầm đuă tay mặt người cầm tay trái rồi ngồi kề nhau bên mâm cơm. Tui đã nghĩ kỹ hết rồi và tui mời đại ca qua đây để cho đại ca biết về hai việc, một việc... công và một việc tư.

Thế chăm chú nhìn hẩn ta:

– Sao đó đại ca?

Bảy Núi điềm đạm đáp:

– Tui tính kéo mớ anh em còn lại đây về miệt Kinh Ông Cò vì ở đó bắt quá mình chỉ chịu có cái mặt Tây thôi. Hứa chắc với đại ca chỉ trong vòng đôi ba tháng là tui khỏe trở lại. Đó ló việc công.

Thế ấp úng:

– Còn việc tư?

Bảy Núi nhoén miệng cười, liếc xéo anh ta:

– Thiệt hông biết việc tư là việc gì sao? Cô Huỳnh Mai đó!

Thế có vẻ ngạc nhiên ngượng nghịu:

– Ủa, đại ca không đưa chỉ đi sao?

Bảy Núi vẫn cười mỉm:

– Đưa thì cũng được rồi nhưng rủi một cái để

cổ bị kẹt luôn thì khổ cho cổ lắm. Tui đi chuyến này chắc không được mấy thông dong đâu. Vậy nhờ đại ca lo liệu giùm cổ...

Thế giầy nầy:

– Ý không được đâu! Coi sao tiện!

Bảy Núi thân mật chặt lưỡi:

– Cái gì đâu mà quýnh lên vậy? Bây giờ tui đem cổ theo, cổ làm khó làm dễ hoặc đốc chúng này nọ thì chắc tui quăng cổ lại dọc đường quá! Lúc nào chơi thì chơi, lúc nào lo công chuyện là lo công chuyện chứ không thể ba mứa hết được. Tính tui vậy đó.

Thế lên giọng trách móc:

– Đại ca biết vậy sao trước đây tai ca còn dè dặt chỉ làm chi!

Bảy Núi nhún vai:

– Tui tưởng đâu công việc dĩa ngoài sẽ xuôi rớt như mọi khi. Tôi tính đem cổ ra ngoài để chừng sơ

với thiên hạ chơi. Có một người đàn bà như vậy ra ngoài cái nhóm tại tui cũng đỡ... u sù lắm. Nói nào ngay tui cũng quý cổ thiệt nhưng bây giờ... tui có nhiều chuyện khác để lo hụt hơi đây. Tui không dám bắt ép gì đại ca hết chỉ xin đại ca lo cho cổ...

Thế nhăn nhó:

– Lo sao đây? Đàn bà là cái khó lo nhứt hạng!

Bảy Núi bật cười:

– Bởi vậy tui mới... cảm phiền đại ca! Hoặc là đại ca tìm cách đưa cổ về nếu cổ muốn hoặc là nếu cổ tính ở đây thì... đại ca tính sao cho gọn thì tính.

Thế ngập ngừng:

– Rồi sau này đại ca...

Bảy Núi đặt tay lên vai Thế:

– Cuộc đời của những thứ như tui mình và giặc giã này mà nói đến những chuyện... về sau thì nghe nó bong long quá.

Thế còn rán hỏi:

– Rủi chỉ tính thế nào đó...

Bảy Núi mỉm cười độ lượng:

– Thì để cho cổ tính.

Thế ngượng mặt hỏi luôn:

– Chẳng hạn như muốn đi theo đại ca hay muốn
đợi đại ca?

Bảy Núi trợn mắt:

– Có chuyện đó nữa sao?

Thế đáp cuống:

– Hồng... tôi nói giả tử như vậy.

Bảy Núi đã lấy lại được vẻ « đại ca » như mọi khi
và giọng nói của hắn bắt đầu rồn rảng:

– Cô Huỳnh Mai theo tui không được rồi vì
chuyến đi này của tui không mấy hiền. Có cổ theo

chẳng lẽ gặp lúc ngặt rồi tui quăng cổ lại được sao? Mà nếu vắn vít thì dám chết luôn cả đám, nhưng có điều kỵ nhứt là mấy đứa em út tui sẽ cho là tui còn trọng đàn bà hơn anh em. Thằng Tám nó đã lấy có đó rồi mà đại ca! Còn nếu cổ muốn đợi... thì cổ cứ đợi chớ sao? Chuyện đó là chuyện về sau, hơi sức đâu mình bàn trước.

Thế cúi mặt, lừng khừng nói:

– Như vậy cũng được. Ăn thua chỉ.

Bảy Núi xô nhẹ vai anh ta:

– Đúng vậy. Và đại ca cũng đừng thắc mắc gì về phần tui hết.

Thế hỏi lảng ra:

– Vậy chừng nào đại ca dời đi?

– Sớm chừng nào tốt chừng nấy, có lẽ nội ngày mori.

Thế ngáp ngừng:

– Có lẽ đại ca nên...nói qua cho chị Huỳnh Mai biết...

Bảy Núi nheo mắt, cười:

– Cố nhiên.

Thế bùi ngùi nhìn lại hăn:

– Tôi với đại ca mới bắt đầu hiểu nhau một chút là có chuyện...

Bảy Núi có vẻ trầm ngâm:

– Ừ há! Nhưng như vậy cũng đủ xài rồi. Nếu mình chung với nhau lâu chắc cũng hết hạn. Tụi mình đều tốt hết nhưng mỗi bên lại có những thói quen khác nhau... Ừ đúng như tui đã nói... như người cầm đĩa tay mặt, người cầm đĩa tay trái. Ngồi chung mâm cơm nhưng tránh sao cho được chuyện chửi nhau!

Thế bật cười gật đầu:

– Cũng có phần đúng. Vậy trước khi chia tay, tụi tôi muốn mời đại ca tới nhậu chơi một bữa...

Bảy Núi xua tay:

– Đại ca đừng nói tùm lum chuyện này ra. Lúc này mình phải giữ kỷ lắm mới được. Liên lạc địa cho tui hay là tụi của thằng Hồng Phụng cũng như dân đơ dèm buya rô của Tây canh chừng cái nhóm của tui gắt lắm. Bởi vậy tui mới nghĩ đến chuyện dời gập và dời êm chớ nấn ná ở đây lâu thì mấy anh em của đại ca sẽ mệt lây. Chắc ba tui đó nó tưởng đâu tui sắp sụm đến nơi là lo canh hốt xác tui! Mình ở đây đông quá không nên. Để tui địa trần dọn sẵn đường đất và khi đại ca nhắm ở dưới này không yên, đại ca đông lên trên nương nấu một ít lâu cũng được. Thôi đại ca để tui chạy đi nói chuyện với cô Huỳnh Mai một chút.

Thế vội nói:

– Tôi thấy chỉ bơi xuống đi câu trong miệt địa...

Bảy Núi nhú mày:

– Cổ thiệt kỳ! Chiều hôm qua tui thấy cô thả xuống tuốt vô phía trong ngọn vắng hoe. Mấy đại ca nên canh chừng cổ. Cổ đi lang bang như vậy rủi bị ba

thằng Thổ nó chặn đường xẻ khô thì cũng hẹp bụng tui mình quá.

Thế thở dài:

– Chắc chỉ buồn.

Bảy Núi gất lên:

– Buồn thì ở nhà ngồi buồn cũng được chớ đi như vậy, tui Thổ nó lượm được là kêu trời hồng thấu đa! Và lúc đó lại mất công anh em mình đi lục kiếm... mất công mấy đại ca thì đúng hơn vì mai đây tui đông đi rồi.

Hắn ta nheo mắt, cười nói đùa luôn:

– Phải chi cổ chỉ là một thứ điền chủ giàu có thì tui nó có bắt, tui nó cũng chỉ giấu lại đó để buộc mình lòi tiền chuộc, đảng này cổ... như vậy, trời cản tui nó cũng đem ra... xài qua mấy tua rồi sau đó muốn tính gì thì tính. Ngặt ở chỗ ấy đó đại ca!

... **B**ảy Núi phải kẹt lại Thường Phước mất hai ngày nữa vì được tin Tây mở những cuộc càn quét dọc theo miệt gần Hòa Hảo.

Hắn chỉ hơi bức mình vì phải lóng ngóng chờ đợi, nhưng lại được yên tâm hơn vì một khi dòi về ẩn náu ở những chỗ Tây mới vừa bố thì thế nào cũng được thông dong một thời gian.

Chiều tối hôm ấy, khi Bảy Núi đang ngồi nói chuyện tầm khào bên nhà Tâm, Thế thì một thủ hạ của hắn đi liên lạc trở về chạy qua tìm hắn.

Bảy Núi hất hàm hỏi:

– Sao mầy, tụi nó rút đi hết rồi chứ?

Tên liên lạc liếc chừng Tâm và Thế, áp úng đáp:

– Dạ đi hết rồi...

Bảy Núi cười xòa:

– Vậy thì đến phiên anh em mình khơi!

Tên liên lạc nhăn nhó giơ tay ra như để cản hẳn lại:

– Dạ hồng được đâu đại ca!

Bảy Núi quắc mắt:

– Có cái gì đó hả? Nói đại đi. Không phải giấu mấy đại ca này.

Tên liên lạc e dè nhìn lại Tâm, Thế, mạnh dạn lắc đầu:

– Dạ việc này không được. Kỳ lắm đại ca à! Đại ca chịu khó dìu bên nhà mình rồi em... đưa cái này cho đại ca coi.

Bảy Núi nhú mày:

– Bộ có thư từ của mấy người ở ngoài thành hả? (hắn mỉm cười) À... à, chắc ba thằng Tây tính nói chuyện gì nữa đây... phải hông mày?

Tên liên lạc vẫn nhăn nhó, do dự trong một giây rồi mới ấp úng đáp:

– Dạ cũng đâu đó. Xin đại ca xuống xuống để em đưa dĩa bển.

– Thôi mầy dĩa trước đi. Tao có xuống. Để tao nói chuyện với mấy đại ca này một chút. Để ba thằng Tây rán đợi cho quen.

Tên liên lạc như muốn cự nự:

– Đại ca, cái này gấp mà đại ca!

Bảy Núi nhìn kỹ lại tên thủ hạ như để ước lượng mức độ « gấp » ấy rồi thấp giọng bảo:

– Ủ, nếu gấp thì có thơ từ gì đưa đây tao coi.

Tên liên lạc van lơn:

– Đại ca dĩa bên mình giùm em một chút đi đại ca!

Bảy Núi biết rằng có việc nghiêm trọng thật. Tuy

vậy hấn vẫn lấy bộ dinh dàng để uống cho cạn một chén trà rồi mới chịu đứng lên, và tươi cười cáo lỗi Tâm, Thế:

– Tui chạy dìa bền một chút ghen mấy đại ca. Để coi thằng mắc toi này nó nói gì khác... Thằng kỳ, đối với nó thì chuyện chi cũng hóa ra bí mật hết!

Thế vội nói đỡ cho hấn:

– Như vậy tốt chớ sao đại ca. Mình đi trong này mà gặp những tay thèo lẻo thì chết sớm. À, nếu có tin gì... mà đại ca nhắm cho tui này biết được thì đại ca xúp lê giùm ghen!

Bảy Núi vừa bước ra sân vừa vẫy tay nửa như để chào nửa như để tỏ ý thuận theo lời Thế căn dặn.

o O o

Vừa bước xuống xuống, Bảy Núi hỏi tên liên lạc liền:

504 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Chuyện gì mà mày làm như gà mắc đẻ vậy?

Đến lượt tên này tỏ ra bình tĩnh:

– Đại ca để em buộc chiếc xuống của đại ca dòng theo đã...

– Ừ, mau đi mày.

Tên liên lạc đợi khi nạy xuống ra khỏi bờ mới bắt đầu báo cáo:

– Dạ hồng có thơ từ gì hết đại ca à.

Bảy Núi to tiếng:

– Vậy chớ cái gì? Mày thì hay có tật la quảng la tiều lăm! Mấy lần...

Tên liên lạc mạnh dạn ngắt lời hắn:

– Lần này nguy thật chớ hồng chơi đâu đại ca!

– Chắc hông? Hay lại nghe thằng nào đồn hoặc chớp được tin ba chớp ba nháng ở đâu đó....

– Có giấy trắng mực đen dàng hoành và có hình của đại ca nữa!

Bảy Núi quát hỏi:

– Mày nói cái gì? Có hình của tao? Hình của tao đâu mà có. Bộ có tụi Việt gian nào lén lút vô đây chụp hình hả?

Tên liên lạc, như nắm vững vấn đề, khoan thai đáp chứ không nao núng trước những lời nạt nộ của hắn:

– Phải được như vậy thì còn lạ! Tụi Tây nó có hình đại ca...

Bảy Núi chưng hửng:

– Mày nói sao? Tây có in hình tao? Như in hình ông Thủ tướng Nam Kỳ Quốc dán tùm lum ở mấy nhà làng, nhà việc?

Suýt chút nữa tên liên lạc bật cười:

– Dạ cũng gần gần như vậy, tụi nó cũng in hình

đại ca dán từm lum, dán tới gốc cây gốc cối ở gần chợ, có điều hình của đại ca in lem nhem và nhỏ chớ hồng bự như hình ông Thủ tướng Nam Kỳ... cục và ngật hơn hết là lại có... số tiền thưởng.

Bảy Núi rít lên:

– Hả? Tiền thưởng?

Tên liên lạc vội giải thích thêm:

– Dạ hồng phải thưởng... cho đại ca mà thưởng cho ai... bắt đại ca.

Bảy Núi gầm lên, xông lại phía tên liên lạc đang bơi khiến cho chiếc xuồng lắc mạnh. Hắn kịp thời chụp lấy hai be xuồng để giữ thăng bằng lại nhưng vẫn còn hăm hừ:

– Mẹ kiếp bộ có chuyện đó nữa sao? Bắt tao? Bộ mà yả giả ngộ sao chớ?

Tên liên lạc ấp úng:

– Dạ Tây nó dán giấy như vậy và mấy anh em

mình ở ngoài chợ Cái Dầu lên gõ được một tấm trao cho em và biểu em ba chân bốn cẳng dìu cho đại ca hay...

Bảy Núi cười khan:

– Cho tao hay làm cái đách gì cho mất công. Dầu tụi nó có in hình tao bằng chiếc đệm thì cũng chẳng ăn nhằm gì ráo! Ngọc Hoàng thượng đế bây giờ có xuống đây muốn bắt tao cũng còn mệt cầm canh! Hứ, tao đây khắp tỉnh này, già trẻ lớn nhỏ gì cũng đều biết mặt thì tụi nó bày đặt in hình làm gì cho tốn giấy? Mầy khỏi lo. Ba thằng Tây nó thấy tao hơi xộp một chút rồi nó làm hộp như vậy để tao ra đầu hàng cho mau... chứ chẳng có gì lạ đâu. Tao đi guốc trong bụng thằng quan năm chỉ huy khu Hậu-Giang mà.

Tên liên lạc không giấu vẻ lo ngại:

– Dạ chuyến này coi bộ tụi nó mần quạu đa đại ca! Mấy anh em mình ở ngoài cho biết thêm là nghe nói ông Bảo Đại sắp dìu nước và tới chừng đó sẽ kêu gọi kháng chiến ra để lập quân đội của mình gì đó. Bởi vậy tụi Tây nó muốn dẫn mặt trước chơi. Mấy ảnh cũng cho biết là tụi nó treo giải thưởng bắt ông

đại diện Hùng Vện ở Kinh xáng Vịnh tre rồi đem ông ra xử bắn cái rụp vì những tội lạm xạm như cướp của, giết người, bắt cóc, đốt nhà...

Bảy Núi phát cáu thật sự:

– Đ.m. xử tội gì kỳ vậy? Đi quánh giặc chớ bộ đi làm... công quả hay sao mà biểu không sát sanh hại vật? Vậy chớ tội nó thụt ô buýt quảng tiêu chết cha chết mẹ dân bơ bơ hổng biết gì hết trơn thì ai nói tội nó? Mà cũng tại cha nội Hùng Vện lò mò bò dìa hú hí với vợ bé hà rằm nên tội nó mới vớ được chớ tao đây... Đụng tới lông chùn của tao là cũng đủ tới số rồi.

Và hấn phát cười lớn.

Tên liên lạc chặt lưỡi:

– Đại ca không nên ỷ y. Không phải khi không tại nó điên khùng gì đem hình đại ca đi dán chơi.

Bảy Núi cười khì:

– Quảng cáo cho tao đó mầy. À mầy có đem tờ

giấy đó dìa không? Hổng biết tụi nó in hình tao coi được hông?

Tên liên lạc làm mặt rảnh:

– Dạ có... nhưng mà tụi nó nhè lựa cái hình trông dữ dằn quá...Hình hồi đại ca trong bụng mới ra lần trước, đầu bịt khăn tẩm...

Bảy Núi có vẻ tiếc rẻ:

– Sao tụi nó không lấy cái hình tao bận quân phục quan hai cà! Mà nhớ cái hình đó không?

Tên liên lạc cười khẽ:

– Dạ nhớ nhung trong lúc này, cái hình kia... mới giống đại ca.

Bảy Núi hừ nộ tiếng:

– Giống thì giống chứ ai dám làm gì tao mậy.

Tên liên lạc lật đật nói:

510 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Dạ lúc này mình không nên ỷ y đại ca à. Mấy anh ở ngoài nói vậy... Nhon tâm tùy lúc mình đâu có biết tin ai với ai. Hơn nữa, số tiền của tụi Tây đặt giá để bắt đại ca cũng lớn xộn...

Bảy Núi thích chí hỏi:

– Nói vậy tao cũng được giá lắm hả?

– Dạ ai bắt sống đem ra nộp thì lãnh ba trăm ngàn đồng...

Bảy Núi cười rộ:

– Được ớn chứ! Nhưng hãy nghĩ có cách nào bắt sống tao rồi khiêng như khiêng heo để đem ra ngoài lãnh thưởng được không?

– Dạ bởi vậy mới còn nhiều hạng khác.

Bảy Núi tò mò hỏi:

– Mấy hạng mà nhiều? Mầy làm như là coi hát hay sao mà có hạng?

– Dạ đúng như vậy đó đại ca. Tây nó làm giấy tờ

cái gì cũng rành rọt lắm chứ không hay nói phóng chừng như người mình. Bắt sống đại ca thì lãnh bấy nhiêu đó, còn điếm chỉ cho nó bắt được đại ca thì lãnh có năm chục ngàn.

Bảy Núi cười nói:

– Tụi nó tính như vậy cũng phải.

– Chưa hết đâu đại ca... Còn nếu hạ được đại ca và đem xác ra thì cũng lãnh được khá: tới một trăm ngàn đồng lặn.

Bảy Núi càu nhàu:

– Hừ có cái khoản này coi bộ tao không mấy ưa... Ba thằng chó đẻ đó coi vậy mà nó tính đâu đó rằng rắc hết há! Đâu mầy đưa cái tấm giấy mắc toi đó cho tao coi.

– Dạ để dìu tới nhà chứ ở đây tối hù đại ca thấy gì được.

Bảy Núi bực dọc hỏi tên kia:

– Vậy thì mầy bơi rút đi.

Vừa trao tờ giấy gấp làm tư cho Bảy Núi, tên liên lạc vừa thì thầm căn dặn:

– Mấy anh ở ngoài nói đại ca coi tờ giấy này rồi xé bỏ đi chớ đừng để cho ai thấy hết. Dạ lóng rày... khác.

Bảy Núi cười lạt, chụp lấy tờ giấy:

– Ăn thua gì. Tao đem giấu thì cũng có đũa khác nói ra. Dân trong này đi ra chợ luồn tuồn chớ bị mắc kẹt hết ở lổm này như tụi mình sao. Có điều là tao phải dọn đi gấp chớ ở đây coi bộ không được.

Tên liên lạc thở dài:

– Phải đa đại ca. Còn cái nhóm của mấy cha Tâm, Thế nữa chi!

– Mấy cha này thì chẳng sao. Họ không có cái gan và cũng không xấu bụng để chơi tao đâu. Cả thằng Tám cũng vậy. Có thể nó giết tao nhưng còn chuyện lãnh thưởng thì không có đâu. Tao chỉ lo cái đám của thằng Hồng Phụng. Mình hay được vụ này thì tụi nó cũng là rõ. Phải đi chỗ khác mới được.

Tên liên lạc vẫn lo ngại:

– Rồi còn anh em mình. Rủi có đưa muốn bung ra kiếm vốn giải nghệ? Và còn dân chúng nữa chi đại ca? Lúc mình hưng thời thì chẳng sao...

Bảy Núi ngắt ngang:

– Bộ mày nói tao tận số rồi sao hả?

Tên liên lạc bùi ngùi phân trần:

– Dạ không phải vậy... Ngặt nỗi nếu đại ca rủi ro bề gì thì tụi này chỉ có nước giải tán gấp...

Bảy Núi cảm động:

– Hồng có tao thì có đưa khác lên...

Tên liên lạc quả quyết đáp:

– Dạ ai thế nổi đại ca? Ai khác lên thì không đưa nào phục đưa nào hết...

Bảy Núi hả hê:

– Nói vậy tao phải lộn la sống đời hoài sao?

Tên liên lạc cãi lại:

– Nhưng ít ra đại ca cũng phải rán sống cho tới khi độc lập...

Bảy Núi cười lớn vỗ mạnh vào vai tên liên lạc, giọng dịu hẳn lại:

– Qua có chết bất tử thì mấy em phải lo trả thù cho qua mới phải chứ! Đều nói phòng xa mà nghe chứ còn mấy em như vậy thì thằng nào đụng tới qua nổi?

Hắn cầm tờ giấy đập nhẹ vào má tên liên lạc và ngạo nghễ nói tiếp:

– Mấy thằng Tây in giấy bố cáo này được, in tiền được, nhưng còn lâu tụi nó mới in được... tờ khai tử của Bảy Núi!

Hắn cười ha hả cặp cổ tên liên lạc lôi vào nhà. Đám thủ hạ ở gần đấy bu lại, nhao nhao hỏi:

– Bộ có tin gì hay lắm sao đại ca?

Bảy Núi chậm rãi mở banh tờ bố cáo ra, quăng lên mặt ngựa, ngay dưới chân ngọn đèn dầu.

Một tên thủ hạ chồm lại, kêu lên:

– Ủa, hình của đại ca đây mà!

Bảy Núi cười bảo:

– Ừ. Đâu tụi bây coi kỹ coi!

Cả bọn châu đầu, chen vai, nghễnh cổ ngó xuống tờ giấy và cũng lăm nhăm đánh vằn từng chữ to tướng in trên giấy. Một tên đọc khá rành quốc ngữ phát chữ thề lớn:

– Đ.m, tụi nó dám... bố cáo như vậy chứ! Để tui đọc cho anh em nghe!

Và hần chụp lấy tờ giấy, gằn giọng đọc từng câu một.

Cứ mỗi lần lên kia đọc hết một câu trên tờ bố cáo là cả bọn hòa nhau chữ thề.

Bảy Núi hể hả nhìn lại tên liên lạc. Tên này khề gật đầu tỏ vẻ hiểu ý hấn ta muốn nói gì và mỉm cười ngó lại đám anh em.

Bảy Núi chen vào chụp lấy tờ bố cáo, xếp kỹ lại đoạn nhét luôn vô túi.

Cả bọn im lặng theo dõi cử chỉ của hấn ta. Bảy Núi vỗ nhẹ vào túi áo, rồi hơi nghiêng đầu mân mê bộ râu trái ấu, một tay chống lên bao súng lục mang xệ bên đùi như đang suy nghĩ một điều gì.

Đoạn hấn từ từ ngược mặt lên, đảo mắt qua đám thuộc hạ rồi chậm rãi lên tiếng:

– Đó, qua không giấu diếm mấy em cái gì hết, vì qua dư biết đầu tụi nó có treo cả ngàn cái giải thưởng như vậy thì cũng chẳng ăn thua gì đối với anh em mình.

Nhưng còn mấy tụi khác, tụi thằng Tám – chắc cũng không đến nỗi nào – tụi thằng Hồng Phụng... Mấy cái đám này hiện ẩn náu bên đất Miên nên chưa chắc tụi nó đã rõ cái tin này, nhưng mình cũng kể như là nó hay biết đi.

Một người vọt miệng nhắc chừng:

– Dạ còn cái đám của mấy cha Tâm, Thế nữa đại ca?

Bảy Núi miễn cưỡng gật đầu:

– Ừ... đám này chắc không có lòng và không có gan chơi mình đâu... Cố nhiên là mình không nên ý y ai hết, nhưng qua nghĩ tốt hơn hết anh em mình cứ làm như... không hay biết gì hết, như vậy để tội nào có xấp lại mà lò mò muốn lãnh thưởng của tội Tây là mình rõ liền.

Một tên mau miệng nói vô:

– Chắc đại ca muốn mượn dịp này để nhử mồi mấy thằng nào đã có bụng phản đại ca hoặc nhóm nào muốn chơi đại ca phải không?

Bảy Núi phì cười:

– Qua đâu có... độc ác quá vậy chú mày! Thiệt ra qua muốn anh em mình nên bình tĩnh để dễ phòng bị những chuyện bất trắc hơn. Còn chuyện anh em

mình đây phản nhau thì qua tin là không đến nỗi...
tệ vậy đâu. Với lại có phản thì cũng phải một hai đũa
thôi chớ chẳng lẽ mấy em hè nhau...bắt trời qua lại
khiêng nạ cho Tây sao?

Cả bọn cười ồ.

Bảy Núi trầm giọng xuống:

– Mà nếu có một vài thằng đại dột phản qua thì
chẳng lẽ mấy em còn lại đó để yên cho nó tách ra
giống như cha nội của người ta sao? (đến đây hấn
quắc mắt, rướn giọng lên).

Qua nói đây có ngọn đèn làm chứng, nếu cái số
của qua đến ngày tận và anh em mình phải rã đám
thì qua cũng dám tự trời để anh em đem giao cho
Tây lấy tiền dìa chia nhau mỗi em một mớ làm vốn
để giải nghệ dìa mần ăn nuôi vợ nuôi con... Chẳng
thà qua làm như vậy còn có lý hơn đó mấy em!

Đám thủ hạ cảm động ra mặt. Mấy tên bi phần,
cung tay, giậm chân la hét:

– Đ.m. muốn đụng tới đại ca thì ít nữa cũng phải
quất sụm hết tụi này!

– Cam đoan với đại ca là dầu có bề gì đi nữa tụi em cũng dám đợi hai ba chục năm để trả thù cho đại ca mà! Sợ chưa rõ được tiền thưởng nữa!

Bảy Núi đưa tay ra dấu bảo mọi người nên im lặng đoạn cười nói:

– Mấy em đừng có nóng. Cái gì cũng nên ghim trong bụng mà hành động. Ba thằng Tây nó định rung cây nhát khỉ qua chơi vậy thôi chứ nếu tụi nó đem dán một miếng giấy như vậy mà... linh như mấy ông thầy pháp dán bùa ếm ma quỷ thì nước mình nô lệ đến muôn năm à?

Tên liên lạc rụt rè nhắc chừng:

– Nhưng dầu sao mình cũng phải giữ. Lúc này anh em mình... không như mọi khi. Còn phần dân chúng nữa chi? Rủi họ ham tiền chỉ điểm...

Một tên khác bài bác liền:

– Mụ nội dân bây giờ cũng không dám hó hé. Lộn xộn mình « rằng » cả nhà cả lũ, cả tông môn dòng họ chớ bộ giỡn sao!

Bảy Núi gặt gù:

– Dân thường không dám đâu. Vội lại tội mình lưu động rên rẹt nên dầu cho có ai chỉ điểm thì cũng chẳng ăn thua gì. Bởi vậy chuyển đi sắp tới đây hơi cực. Mấy em cũng nên chịu khổ một thời gian. Sáng mơi này mình nên chuẩn bị đâu đó cho xong xuôi, mấy em bị thương chưa mạnh và mấy em còn bệnh thì qua để tách riêng ra để kiểm mấy cái xóm chắc ăn len lỏi dìa ở đỡ một ít lâu, rồi có gì qua cho liên lạc kiểm... còn bao nhiêu kéo róc lên miệt Kinh Ông Cò...

Hắn ta mỉm cười nói đùa thêm:

– Thôi rán quây một xáp nữa để lấy gân lấy cốt lại rồi dìa thành mấy hồi!

Thấy hắn ta vui vẻ, một tên thủ hạ ranh mãnh hỏi luôn:

– Còn bà « đại đội » nữa chi đại ca?

Bảy Núi nhú mày:

– Bà đại đội nào vậy?

– Cô Huỳnh Mai...

Bảy Núi quặm mắt nhìn lại tên ấy rồi bật cười dòn, vỗ mạnh vào bao súng lục:

– Thôi vậy! Đủ xài rồi! Mày cũng nên để cho tao nhẹ mình nhẹ mấy để còn bay nhảy chứ!

Tên kia còn rần nói xàm:

– Uống quá đại ca!

Bảy Núi gật gù, trầm ngâm trong một giây rồi ưỡn ngực nói:

–Thằng em mày tiếc cũng phải, qua ham đàn bà thì cũng... ham thiệt nhưng qua... ham làm Bảy Núi hơn: Bảy Núi còn thì... đàn bà đâu có thiếu đó chứ mày!

Cả bọn cười ồ và cùng cảm thấy phấn khởi trước sự phục hồi phong độ đầy đủ của đại ca mình.

o O o

Thế đang nằm thiu thiu trên võng thì Tâm xăm xăm bước vào nhà, lột nón lá xuống để vừa quạt phành phạch vừa căn nhần trống không:

– Trưa trờ trưa trật rồi mà bà nội Huỳnh Mai cũng không chịu về ăn cơm nữa!

Thế hơi nhướn nhất lên, ra vẻ không mấy quan tâm:

– Ồi hơi sức đâu mà nói. Bả đi đi rồi bả cũng về.

Tâm vẫn càu nhàu:

– Rồi bắt người ta cơm nước hầu hạ, châu chực nữa sao?

Thế bật cười:

– Chắc chị Dung nhần dẫu lắm phải không?

Tâm không trả lời thẳng mà lại gay gắt:

– Bả làm quá như vậy thì phải tính cách cho bả về hay là biểu Bảy Núi tính sao đó thì tính.

Thế ngồi dậy, phân trần:

– Bảy Núi đang lo cho hấn chưa xong ...

Tâm tàn nhẫn ngắt ngang:

– Sướng há! Thằng chả chỉ ham lo cái khúc nào ngon thôi!

Thế bắt đầu khó chịu:

– Hấn ngỏ ý gởi lại cho mình, hay nói cho đúng hơn hấn lời ra thì chẳng lẽ mình cũng nói với chị Huỳnh Mai là mình... không ăn nhập gì đến chỉ nữa sao?

Tâm vẫn còn cự nự:

– Mình nào đó chứ không có tôi ở trống đâu!

Thế to tiếng:

– Anh này lạ! Thì sẵn có chị Dung đây, bề gì mình cũng phải lo cho chỉ...

Tâm nói liền:

– Tôi cũng tổng nó về cho gấp!

Thế cố gắng dụ giọng lại:

– Thì sẵn chị Dung về, chị Huỳnh Mai tấp vô luôn. Tôi cũng nóng lòng về việc này lắm chứ bộ không sao.

Tâm thở dài:

– Thiệt ông già bà cả nói đúng lắm. Làm chuyện gì có đàn bà xía vô thì dễ hư lắm.

Thế cười gượng:

– Đúng ra mấy cô ở đây chỉ tấp theo tội mình thôi chứ cỏ xen vô việc làm của mình đâu.

Tâm trề môi:

– May mà chỉ mới tập theo!

Thế vắn lại:

– Lúc trước nghe nói anh cũng không ngấy gì ghét bỏ... các cô dễ coi mà?

Tâm bật cười, không khỏi khoe khoang:

– À cái đó cũng có chút chút nhưng không giống như anh. Tôi ham mà không mê. Tôi thấy cô nào hợp nhãn tôi nói trong bụng rằng: nếu mình o được cô này ngủ một cái thì đỡ khổ lắm, chớ tôi không ở đó lai rai ca hai mươi câu vọng cổ rồi ngồi thắc mắc với cổ về chuyện hai ba năm về trước và lằng xằng tính toán với cổ về chuyện, hai ba chục năm về sau! Trời ơi, mình là dân nổi trôi và đang ở thời kỳ giặc giã mà anh!

Thế nhìn xéo anh ta, ánh mắt ranh mãnh:

– Anh giỏi như vậy sao lại có chị Dung ở đó?
Tâm quơ tay, rồi phì cười:

– Thì lâu lâu cũng bị tổ trát... Hay nói cho đúng hơn đó là... tai nạn nghề nghiệp. Và tôi đã giải quyết cái rụp chớ không để lằng nhằng gì hết.

Thế gặt gù:

– Vậy chắc anh cũng không ghét Bảy Núi mấy về chuyện đàn bà?

Tâm mím môi trong một giây đoạn tươi cười đáp:

– Đôi chỗ thôi. Thằng chả làm ăn... đại quy mô hơn tôi... Nhưng tôi không ưa cái lối làm tàng và phùng xoè của thằng chả, (anh ta chợt hỏi lảng ra)... Nghe nói cái đám của thằng chả cũng sắp dời đi phải không anh?

Thế gặt đầu:

– Có lẽ chiều nay.

– Nghĩa là thằng chả đành dứt dặt với chị Huỳnh Mai ?

– Gần như vậy.

– Sao lại gần?

– Thì thằng chả bị kẹt quá nên phải... biết lo cho cái số phận của thằng chả chứ!

– Hừ, khoẻ quá hả!

– Như vậy cho xong. Chớ anh muốn gì nữa?

– Rồi anh tính sao?

Thế nhíu mày:

– Tôi tính ... cái gì?

– Thì chị Huỳnh Mai... (thoáng thấy Thế cau có, anh ta cười giả lả hỏi luôn). Chắc anh nổi... tự ái cao như cây dừa nện... chê chỉ luôn phải không?

– Đừng nói tầm bậy!

Tâm vẫn cười:

– Tầm... phải chớ! Tội gì ôm bụng tức anh ách hoài? Theo ý tôi thì ngay lúc này chỉ mới dễ xài. Anh chờ nguội lại...

Thế gạt ngang:

– Thôi bỏ chuyện đó li. Mình còn nhiều chuyện khác để lo...

Nhưng rồi anh ta thở dài ngang:

– Kể ra cũng tội nghiệp cho chỉ. Mình đây bề gì cũng dễ chớ một cô gái, nhất là một cô gái như chỉ... Chỉ đâu giản dị như cô Nhạn, mặc dầu hai người cũng là... thứ dữ ngang nhau. Thôi để chỉ trở về Sài Gòn. Thật ra mình không đủ sức để giữ chỉ ở dưới này. Ngay đến Bảy Núi kia mà còn chạy.

– Sao trước đây thằng chả thọc vô chi cho... hư bột hư đường hết trơn vậy? Và bây giờ lại để cho con người ta... hôi ê hết trơn!

Thế gượng cười:

– Chắc thằng chị cũng tính rinh chỉ về thành lấy

le nên mới làm vậy. Thằng chả cũng như bao tay « đại ca, mới nổi ở dưới này, tất cả đều gan dạ, lì lợm, háo thắng, đôi khi cũng có chí lớn, đôi khi cũng... ăn xài lớn luôn về tình cảm để tỏ ra mình là tay anh chị bự, nhưng tất cả đều mang mặc cảm về cái quá khứ thua kém của mình. Bảy Núi cũng ở trong cái hạng này.

Tâm hơi trề môi:

– Cái gì anh cũng nhận xét rành rẽ hết mà sao tôi thấy anh... ạch ị hoài vậy?

Thế trả lời liền:

– Thì mình cũng có chỗ... dở ẹt.

Tâm chợt để ý một người đàn bà đang bơi xuống từ trong ngọn kinh trở về. Anh ta vội bước ra, che tay lên mắt nhìn về phía ấy.

Thế cũng bước theo ra:

– Chị Huỳnh Mai về hả?

Tâm buông thông tay xuống, lắc đầu:

– Không. Con mẹ thường hay chở ống trúm mọi khi đó mà!

Tự nhiên Thế bật cười:

– À cái con mẹ đó coi vậy mà con mẹ vẫn sống vui vẻ như thường: Tôi nhớ hoài cái lần...

Tâm cười theo và hớt lời Thế:

– Cái lần con mẹ bị mấy thằng Ma rốc... đặt ống trúm luôn trong rừng sậy chớ gì? Chết chóc gì! Đàn bà giống như thứ ghe có lưới sắt cho nước vỡ ra để rộng cá chở đi đó mà! Anh có muốn chất bao nhiêu xuống nó cũng không khẳm thêm hoặc chìm được.

Thế lừ mắt:

– Đó chỉ là một thứ vấn đề... kỹ thuật. Tôi muốn nói chuyện khác kia!! Ừ, nếu tôi thấy rồi đem học tùm lum cho để cho ông chồng của con mẹ biết thì anh liệu có... chết chóc không? Quan trọng là ở chỗ đó.

Tâm liếc xéo bạn, cười tủm tỉm:

- ... Sao anh hay... quẹo về chỗ đó quá vậy? Cái gì trời cho mình hưởng được thì cứ hưởng chớ ở đó tự làm khó làm dễ thì càng lỗ vốn thêm. Và tức thêm nữa.

Thấy Thế dợm cãi lại, Tâm vội chặn anh ta luôn:

- Thôi tạm dẹp cái chuyện đó qua một bên để tôi đến con mẹ kia hỏi thăm con mẹ có thấy chị Huỳnh Mai ở đâu không.

Thế vẫn ầm ức nhưng cũng đành nói xuôi theo:

- Ừ, chỉ hay thả vô trong ngọn chơi lắm. Hôm nào buồn buồn chỉ bơi xuống tuốt qua bên đất Miên chơi thì mới thất họng nữa.

Tâm mỉm cười đứng gie ra bờ kênh và ngoắc gọi người đàn bà người đàn bà chở ống trúm đang bơi xuống trờ tới:

- Chị hai ơi, cho tui hỏi thăm một chút coi!

Người đàn bà đã nạy cho xuống cặp vô bờ và đon đả lên tiếng:

– Tôi cùng tính kiếm mấy anh đây. Sao tui thấy chuyện này kỳ quá!

Tâm mỉm cười, nháy Thế rồi hỏi chị ta:

– Bộ Tây Ma-rốc gì vô thêm một lần nữa hả?

Chị kia chớp mắt, cúi mặt rồi cố làm tỉnh để cự nự ngang:

– Tây đâu mà Tây! Mấy anh này kỳ. chuyện của mấy anh đây nè mà mấy anh không lo?

Tâm nghiêm giọng lại:

– Chi đó chị?

Chị kia hấp tấp đáp:

– Cái cô « phụ nữ » của mấy anh đó!

Thế vọt miệng hỏi liền:

– Chị Huỳnh Mai phải không? Mà chỉ sao đó? Tui tôi cũng tính đón chị lại hỏi thăm đây.

Người đàn bà trên xuống ngập ngừng ngang:

– Thì thấy hơi kỳ... Tui ở trong ruộng ra thì thấy ở đằng xa cổ đang nói chuyện với hai người đàn ông cũng cặp xuống theo một bên. Tui tưởng là anh em trong này nên không để ý nữa nhưng...

Tâm nóng nảy gắt ngang:

– Anh em nào ở trong này. Sao chị không lên tiếng hỏi coi?

Người đàn bà lừ mắt:

– Anh nói sao nghe dễ qua: Mấy ông nội ở trong này đi tới đi lui, tui hỏi bậy, mấy ông cho là tui muốn dò thám này nọ để cho mau chết hả? Tui có thấy cái gì tôi cũng chỉ lấy mắt ngó... Với lại tui... thấy êm rơ.

– Sao mà êm rơ? Đúng là gặp tui nào rồi? Mấy thằng Thổ phải không? Mà gặp thứ đó thì êm rơ sao được?

– Thì anh để tui nhớ lại đầu đuôi coi... À tui thấy hai bên đang nói chuyện, chỉ chỗ qua lại gì đó một hồi rồi tui thấy cô « phụ nữ » của mấy anh leo qua xuống của hai cha kia. Hồng phải tội Thổ đâu...

Thế nhíu mà quay qua Tâm:

– Hay là cổ sẵn dịp quá giang đi về luôn.

Tâm chắt lưỡi:

– Ít ra cũng phải cho anh em mình biết chứ! Chỉ đâu có gấp gì! Hơn nữa, ở phía đó thì về ngõ nào được? (anh ta day qua hỏi chị ngồi dưới xuống) mà chị có biết hai người đàn ông kia là ai không? Coi bộ quen hông? Hay là dân của ông Bảy Núi đóng gần đây?

Người đàn bà chậm rãi đáp:

– Tui cũng không dám rề lại gần, nhưng thấy bộ vó của họ ở xa thì coi bộ... không mấy quen. Anh em ở trong này đi tới đi lui hà rầm nên dẫu tui không biết tên, biết thứ hết chứ tui cùng nhớ mặt mũi, nhớ hình dáng chút chút. Còn hai người kia cũng thứ mấy anh nhưng coi bộ lạ hoắc.

– Sao cái thứ như tội tôi mà lại lạ?

– Thì tui thấy thấp thoáng họ có mang súng mang ống gí đó ... Bởi vậy tui mới nói là giống thứ như mấy anh.

– Rồi họ chở chị Huỳnh Mai đi đâu? Và xuống của chỉ đâu?

– À, họ cột xuống của cô đó giòng theo. Rồi họ bơi về miệt biên giới. Coi bộ cũng gấp rút lắm. Tui thấy vậy tui nghi là cô phụ nữ của mấy anh bị bắt nhưng nếu bị bắt thì cô phải làm sao chứ? Chẳng lẽ cổ hồng sớ? Ở bên Miên, có nhiều thứ dữ lắm. Dữ còn hơn Tây Ma-Rốc (chị ta liếc chừng Thế ngập ngừng nói tiếp). Cực chẳng dă mình bị tội trời đánh chặn thì mình cũng răn chạy hay ít ra ban đầu cũng... sợ hết hồn hết vía, chứ sao tui thấy cô kia sờn sờn như thường. Kỳ ở chỗ đó nên tui mới tính ghé lại cho mấy anh coi ra sao.

Thế bõn chồn hỏi Tâm:

– Tội nào vậy cà? Chắc tội nó bắt cóc chỉ rồi chứ còn gì nữa?

Tâm cười khẩy:

– Không chắc đâu anh. Bà nội đó hay đốc chứng lắm. Tự hôm nay bà đòi về nằng nặc, hôm nay hổng chừng bà dám nhờ mấy cha kia đưa bà đi lắm. Bà đâu có hiền gì mà để tụi nó dẫn đi một cách êm rơ vậy!

Thế nhìn vô trong ngọn, than thở:

– Nhưng qua đâu miệt biên giới? Tôi sợ chỉ bất kể thì nguy quá!

Tâm có vẻ khó chịu:

– Chỉ có thân thì chỉ phải lo chở. Qua đất Miên rồi trở về Sài Gòn thì chắc ăn nữa.

Người đàn bà trên xuồng ái ngại nhìn hai người bàn tán và xen vô:

– Tui thấy sao nói vậy để mấy cậu liệu, chớ lúc này đàn bà con gái đi lang bang như vậy thì lành ít mà dữ nhiều, nhứt là cô « phụ nữ » đó lại ngộ nữa. Tui đây mà còn không ỷ y.

Tâm gượng cười, đuổi khéo người đàn bà:

–Thôi cảm ơn chị ghen. Chắc không sao. Mà nè, chị cũng không nên bép xép về chuyện này đó ghen!

Người đàn bà cười đáp:

– Tui là dân ở đây nên khỏi dạn chuyện đó mà!
Mấy cậu cũng nên để ý coi... sao tui lo quá...

Tâm gật đầu, xằng giọng:

– Được rồi. Miễn là chị về đừng đồn rùm lên gì hết. Tụi tôi đã từng không hỏ môi về chuyện riêng của chị trong lúc Tây bố thì...

Người đàn bà quýnh quít quơ dầm lên và gật đầu la:

– Tui biết rồi, biết rồi...

Rồi chị ta lật đật bơi xuống đi thẳng.

Tâm biết rằng thế nào bạn mình cũng nhăn nhó tới về vụ này nên lên tiếng trước:

– Chắc không đến nổi gì đâu anh à. Chị Huỳnh Mai chỉ nóng ruột về Sài Gòn.

Thế cau có:

– Nhưng tụi ở bến toàn là thứ không ưa nhóm mình.

Tâm chắt lưỡi:

– Không ưa rồi chẳng lẽ giết mình được sao?

Thế to tiếng:

– Không giết nhưng rủa tụi nó làm càn.

Tâm hơi cần nhẫn:

– Bất quá thì cũng vậy thôi mà! Phải chi chỉ còn như lúc mới qua đây.

Thế nóng mặt định cãi lại nhưng rồi chỉ chép miệng than thở:

– Bề gì mình cũng phải tìm cách và hỏi coi chỉ được bình yên không.

Tâm gật gù:

– Cố nhiên... (rồi như nhớ trực ra, Tâm vụt nắm lấy tay Thế nói luôn)... Ừ, sao mình không nhờ Bảy Núi vụ này? Phải đã, thằng chả phải gánh vác mấy vụ này chứ! Hồi chị Huỳnh Mai bị tụi ngoài đồn bắt, thằng cha cũng lo...

Thế nhú mày rồi ngập ngừng nói:

– Cũng khó được vì thằng chả sắp đi và... đã nói là gởi chỉ lại cho bọn mình.

Tâm nóng nảy:

– Mình phải bắt thằng chả lo chứ! Kéo thẳng băng ra mà nói thì thằng chả đã có ăn chịu vô thì thằng chả phải lo chứ không né tránh vào đâu được.

Thế tìm cách bác ra:

– Đành rằng vậy nhưng lúc này mình cố ép thằng chả thì coi cùng kỳ...

Tâm nhìn lại bạn như để dò xét rồi nhún vai nói:

– Anh tính sao cho tiện thì thôi, có điều là lúc này anh em mình cũng khá rêm mình rêm mẩy.. Thôi để tôi chạy qua cho Dung nó hay và cũng bắt bả kiểm xuống ghe nào ra chợ quá giang đi về cho rồi.

Thế hỏi cuống:

– Còn vụ chị Huỳnh Mai?

Tâm ngoái cổ lại:

– Anh cho một anh em nào đi hỏi dò lần cũng được... Hỏi cho biết để được yên tâm vậy thôi chứ không chắc gì kêu bà nội đổ để trở về được.

– Còn gặp trường hợp tụi nào đó bắt cóc chỉ?

Tâm cười đáp liền:

– Chị kia đã cho mình biết là không phải tụi Thổ hoặc tại Tây. Theo cái điệu này thì chỉ có dân của thằng Tám, bộ hạ cũ của Bảy Núi hoặc cái nhóm của tên Hồng Phụng. Chị Huỳnh Mai dư sức nói chuyện với mấy thứ này mà. Mình lột vô tay của tụi nó thì dễ chết chó cỡ như chị Huỳnh Mai... hông sao đâu!

Thế gượng gạo gật đầu và đứng ì ra đó để ngóng nhìn về phía biên giới...

o O o

Nghe động, Thế giật mình quay lại. Bảy Núi từ trên mũi xuống nhanh nhẹn nhảy lên bờ cười rộ:

– Làm gì mà đứng cú xụ như con cò trốn mưa vậy đại ca?

Thế gãi đầu, thố lộ nỗi lo âu của mình liền:

– Lại chị Huỳnh Mai nữa đại ca ơi! Bảy Núi nheo mắt:

– Chắc cô đòi dĩa dầu lăm phải không?

Thế không muốn giấu Bảy Núi việc này:

– Không, chỉ đi mất biệt...

Bảy Núi lỏ mắt:

– Ý trời, sao mấy cha để như vậy?

Thế bèn thuật sơ lại cho Bảy Núi nghe việc đã xảy ra.

Bảy Núi vừa vân vê chòm râu vừa gật gù và khi Thế dứt lời, hần phát chửi thề:

– Đám. Tụi nó muốn chơi tui đây mà!

Thế có vẻ như không bằng lòng một điều gì:

– Chơi đại ca? ăn thua gì, đẳng nào đại ca cũng bỏ cái vùng này.

Bảy Núi gật đầu:

– Thi đó! Đúng là thằng Hồng Phụng chó không còn ai vô đây nữa! Chắc nó nghe thằng Tám nói tui lụy vì cô Huỳnh Mai và dư biết rằng tui phải tránh miệt này trong một thời gian nên nó muốn buộc chun buộc cẳng tui lại. À...à...tụi này nó rành tin tức lắm. Nó còn tính chuyện độc hại hơn nữa...

Thế lụp chụp hỏi:

– Độc hại sao đó đại ca?

Bảy Núi nhìn lại Thế trong một giây rồi cười đáp:

– Đại ca khỏi lo quýnh. Không phải độc hại cho cô Huỳnh Mai đâu! Cho tui đây nè! Nhưng mấy thằng cốt đột đó tính sai. Chiều nay tui đi mất đất rồi...

Thế hỏi lại:

– Đại ca nán ở lại đây ít hôm không được sao? Để coi tui nó muốn gì...

Bảy Núi khoan thai lắc đầu:

– Tui cho tui nó leo cây chơi một chuyến cho tui nó biết. Cảm phiền đại ca ở lại lo cho cổ đi. Nói là lo chứ chẳng có gì cam go đâu. Tui nó thấy tui đi rồi thì cũng chẳng giữ cô Huỳnh Mai lại làm chi nữa.

– Nghĩa là tui nó bắt chỉ để cầm chẹn đại ca?

– Đúng bon như vậy.

Thế vẫn còn thắc mắc:

– Nhưng khi đại ca đi mất rồi sau đó tui nó vẫn giữ chị Huỳnh Mai cho bỏ ghét thì sao? Bấy núi đáp không do dự:

– Hồng có chuyện đó đâu. Thằng Hồng Phụng chuyên môn chơi đòn chánh trị nhưng nó gặp thứ chánh trị rừng của tôi thì không ăn thua gì hết. Tôi chừng đó nó sẽ sang qua cầu thân với nhóm đại ca bằng cách trả cô Huỳnh Mai lại hoặc giúp đưa cổ về làng hoàng. Chắc thằng Tám có kêu rêu về chuyện tui đeo đuổi cô Huỳnh Mai sao đó nên thằng Hồng Phụng mới nghĩ ra cách để ép tui theo nó và nếu không được nữa thì cũng cầm chẹn tui lại đây. Hà hà... và nếu tui nấn ná ở đây mà không chịu nghe theo nó – nó cũng biết là không dễ gì – thì nó sẽ tính đến cách dùng cô Huỳnh Mai để nhử tui như người ta nhấp cá lóc. Nó biết tính tui nóng như lửa và tui sẽ nhảy lại tấp mồi mau lắm như cái lần tui xông ra đồn của ông ách Miên!

Hắn ta lại cười một cách khoái trá, ranh mãnh hỏi Thế luôn:

– Đại ca dư biết là tui nó đã tính trật lất? Trật tới hai ba chục cây số lận phải hông?

Thế gượng cười:

– Ủ... vì đại ca đã quyết định dời đi và để chị Huỳnh Mai lại đây.

Bảy Núi thân mật vỗ vai Thế:

– Thôi bây giờ tới phiên đại ca. Dầu tui có còn ở đây nữa tui cũng không can dự vô vụ này. Mà nè, chuyện này đại ca nên rán lo cho cố. Đàn bà họ hay cầm lòng không đậu về mấy thứ chuyện này lắm!

Dứt lời hần cười rộ khiến Thế ngượng ngịu ngó lơ về phía khác và không biết sao lúc này anh ta lại ngại Bảy Núi thay đổi ý kiến bất tử. Anh ta vội nói đẩy đưa theo:

– Thật ra tôi cũng không dám giữ đại ca lại vì đại ca còn, có nhiều chuyện quan trọng phải lo, nhất là việc này lại là việc của chị Huỳnh Mai nữa... đại ca thì muốn cho đàn em của đại ca... mau quên những lời kêu rêu mà tên Tám đã viện ra để tách riêng...

Bảy Núi vừa móc túi nhái đựng thuốc ra vắn hút vừa day qua khều mời Thế và nheo mắt nói luôn:

– Ngặt có chỗ đó và cũng kẹt nhiều thứ khác nữa... Một người như cô Huỳnh Mai đâu phải dễ kiếm đó đại ca.

Thế ừ à cầm chừng.

Bảy Núi chột nghiêm mặt lại:

– Thôi tiện đây xin chúc cho đại ca và mấy anh em bên này ở lại mạnh giỏi; đáng lẽ ra mình nên tổ chức một bữa nhậu chia tay nhưng tui gặp nhiều chuyện gấp rút quá và cũng không mấy vui nên xin để dành đó. Tụi mình cũng còn có phiên gặp nhau nữa mà đại ca!

Thế không khỏi ghen lời:

– Bộ mấy anh em... đi liền sao!

Bảy Núi ngó xuống mặt kính:

– Đáng lẽ đợi đến chiều tối nhưng sợ khi ra tới sông cái lại gặp nước ngược.

Hắn vỗ mạnh vai Thế đoạn vừa bước đi vừa nói lại:

– Đại ca nhớ nói tui có gửi lời tổng chào anh em và riêng đại ca Tâm nữa.

Thế theo ra đến bờ kinh để tiễn hắn ta xuống xuồng. Trước khi tách bến, Bảy Núi cười bảo Thế:

– Tui mà rời khỏi nơi này thì cô Huỳnh Mai dám lóp ngóp mò dìa đây lắm. Để rồi đại ca coi tui nói có đúng hông.

Thế ngượng nghịu nói theo:

– Chắc vậy....

Thế còn đứng ở bờ kinh một lúc lâu để đợi cho xuồng của Bảy Núi đi khuất rồi lại quay trở lên.

Anh ta chợt để ý đến một mảnh giấy gấp nhỏ lại nằm trên vạt cỏ ngay nơi Bảy Núi đứng ban nãy.

Thế cúi xuống nhặt lên, chậm rãi mở banh ra. Anh ta giật mình, vội ngó theo hướng Bảy Núi vừa

đi khuất. Đó là tờ bố cáo treo tiền thưởng để bắt Bảy Núi mà ban nãy khi rút túi thuốc ra hắn đã sợ ý đánh rớt lại đó.

Tự nhiên anh ta đảm lo cho Bảy Núi và chạy ra mé kinh như còn có thể gọi Bảy Núi lại để trả được vậy.

Một người an hem đi câu về và trở tới khiến cho Thế lật đật vo giấy lại nhét luôn vô túi.

Anh kia đi qua rồi. Thế mới nhận ra những cử chỉ hơi lộ bịch của mình. Anh ta nhớ lại những lời nói xa gần của Bảy Núi và lắc đầu mỉm cười một mình.

Anh ta muốn tìm Tâm để đưa tờ bố cáo cho bạn xem nhưng rồi lại thôi.

Hơn nữa, Thế còn muốn đem trả lại cho Bảy Núi và đang nghĩ cách trả thế nào cho bánh nhứt để Bảy Núi khâm phục mình, vừa yên tâm là mình sẽ giữ kín cho hắn ta.

Thế còn đang đứng thơ thẩn ở bờ kinh tay vẫn

giữ chặt miếng giấy trong túi thì thấy Bảy Núi quay xuống trở lại.

Thế mỉm cười chững chạc đứng đợi Bảy Núi hấp tấp nhảy lên bờ. Thế làm bộ hỏi:

– Chuyện chi nữa đó đại ca?

Bảy Núi liếc chừng về phía sân cỏ, nét mặt cau có nhưng rồi cũng gượng cười đáp:

– Ờ... hồi nãy tui móc thuốc ra chắc sợ ý làm rớt tờ giấy.

Thế móc tờ bố cáo trong túi chìa ra trước mặt, Bảy Núi:

– Chắc cái này phải không?

Bảy Núi e dè nhìn lại Thế trước khi cầm lấy tờ giấy. Thế đành lên tiếng trước cho xong:

– Tiền thưởng cũng khá cao đó. Đủ rút về một chỗ để dưỡng già.

Bảy Núi nghiêm mặt:

– Bộ đại ca mở ra coi rồi hả?

Thế tránh móc:

– Có vậy mà đại ca cũng giấu... Sớm muộn gì tôi cũng biết mà! Chẳng lẽ tại Tây nó chỉ in ra một tờ để riêng gởi cho đại ca?

Bảy Núi không giấu, tỏ vẻ ngượng nghịu:

– Đành rằng vậy, nhưng cái này tui nó gỡ ở ngoài chợ Cái Dầu. Dân trong này nếu có biết thì cũng còn lâu; Mà tui thì cần dời đi gấp (hắn ta xuống giọng phân trần) Đại ca dư hiểu rằng lúc này tui đang gặp chuyện rắc rối, nay lại thêm cái vụ này nữa thì có đưa đám xiêu lòng lắm. Tui thì tin đại ca rồi nhưng đâu lẽ tin hết cái đám bên đại ca?

Thế mỉm cười:

– Đại ca quá cẩn thận.

Bảy Núi rướn giọng lên:

– Không phải tui sợ. Ê, tui dư sức chơi mà! Dầu cho có hạ tui được thì cũng không dễ gì khiêng xác tui đi được ra tới đồn Tây mà lãnh thưởng. Nhưng lúc này tui không muốn ỷ y. Tuy không có số chết lãng xẹt như vậy. Đại ca còn lạ gì đối với mấy thằng bị đồng tiền làm cho tối mắt tối mũi rồi làm ẩu mà không tính thiệt hơn gì hết.

Thế gặt đầu:

– Tôi dư hiểu ý đại ca. Tôi đang tính đem qua trả tờ giấy, đó kể đại ca tới và xin nói luôn để đại ca đỡ thắc mắc: ngoài tôi ra không ai biết đến tờ bố cáo này hết.

Bảy Núi ngập ngừng:

– Còn cha nội Tâm?

– Anh Tâm cũng vậy. Ở bên này chỉ có tôi là hiểu đại ca nhiều nên tôi phải giữ cho đại ca chớ.

Bảy Núi đập nhẹ tờ giấy lên bàn tay, cười khì:

– Tôi chỉ sợ mấy anh em khác lượm được rồi họ

nói lung tung ra khiến cho tôi mất công thêm trong việc đề phòng.

Thế cười mỉm:

– Có lẽ đại ca nên đề phòng ở phía tên Tám và nhóm thằng Hồng Phụng thì hơn.

Bảy Núi bật cười, đấm nhẹ vào vai Thế:

– Thì...cũng có. Bởi vậy tui mới đi rút dây nè! Vụ của cô Huỳnh Mai cũng do đó mà ra một phần. Đại ca có nhớ lời tui nói không? Tui mà rời khỏi vùng này thì tui nó cũng không thềm rớ tới làm gì nữa. Thôi tui đông nghe.

Thế vội nín hắt ta lại, ngập ngừng:

– Đại ca đi chỗ khác thì cũng có người... Và tui Tây nó in hình đại ca cũng giống lắm... Một đứa con nít cũng nhận ra...

Tự nhiên Bảy Núi đưa tay lên mân mê bộ râu trái ấu rồi mỉm cười hỏi lại:

– Chẳng lẽ đại ca biểu tui cạo râu sạch bách, hót tóc cao ráo?

Thế chặt lưỡi:

– Những thứ đó dễ... đánh dấu đại ca lắm! Ăn thua gì... Tóc râu mọc lại mấy hồi và đại ca đợi khi yên yên...

Bảy Núi khoan thai lắc đầu, ánh mắt chột rục sáng:

– Bảy Núi mà không có hai món đó thì đâu còn là Bảy Núi. Mà nếu không còn là Bảy Núi thì ở trong bụng chi cho mất công nữa? Không... Nếu tui chết nhất đến mức đó thì không nên ham sống thêm. Và dầu có muốn sống thêm nữa cũng không được bao lâu! Mấy đứa em tui mà thấy vậy tui nó còn coi tui ra gì nữa?

Tui mà cạo râu, hót tóc tức là tui không tin tui nữa, tức là tui chịu xò trước và cũng như xúi mấy thằng ham tiền phản tui cho mau mau.

Hắn ta cười giòn, nói đùa luôn:

– Thôi có sao để vậy... Rủi có đứa nào bắt tui, giết tui đem ra nộp cho Tây thì tui Tây nó cũng sẽ nhận ra để chung bạc cho lệ lệ.

Thẻ cảm phục nhìn lại hấn ta rồi 2 người nắm tay nhau cùng tiến ra bờ kinh.

o O o

Bảy Núi xuống chiếc xuồng sau chót, nhìn quanh rồi day qua hỏi một tên thủ hạ « kể vị » tên Tám ngồi ở xuồng bên cạnh:

– Đi được rồi chứ?

Tên kia gật đầu:

– Dạ có cho tui nó đi « liên lạc » trước ở miệt vàm sông Cái. Chắc êm đại ca à.

Bảy Núi khẽ gật đầu, cho tay vào túi để lấy thuốc hút và khi mấy ngón tay của hấn chạm vào tờ bố cáo bèo nhèo, hấn đâm ra buồn ngang. Dẫu sao tờ bố

cáo ấy cũng chứng tỏ một phần nào sự xuống dốc của hắn.

Hắn quên hẳn việc móc thuốc hút, thù người nhìn ra mặt kinh và bắt đầu thấy thấm thía tủi hờn của một cuộc hành trình thiếu hẳn niềm phấn khởi. Hắn còn biết thêm rằng cuộc hành trình ấy sẽ còn lắm cam go và sẽ kéo lê trong nhiều ngày tháng.

Hắn nhìn lại đoàn xuống hao hụt trông thấy với sự tách rời của nhóm tên Tám và bọc mình trước những vẻ mặt đăm chiêu của đám thủ hạ.

Mọi khi chúng vẫn có cái thói cười giỡn ồn ào ngay cả những lúc sắp lao mình vào chỗ chết trong những lần chuẩn bị tấn công địch.

Hắn đã phải nhiều phen chửi mắng la rầy chúng. Thế mà nay chúng lại ngoan ngoãn một cách dễ ghét như vậy!

Bảy Núi có cái cảm tưởng mình là một người sa sút hoặc đau ốm đến một mức độ trầm trọng ghê gớm lắm nên mới khiến được bọn thủ hạ quý sớ kia... động lòng thương hại.

– Dạ mình đi chớ đại ca? (tên thủ hạ thân tín rút rè nhắc chừng...).

Bảy Núi quay phắt lại, nhưng rồi hẳn cũng tự kèm lòng được và chỉ đáp gọn một tiếng ừ.

Đoàn xuống bắt đầu khởi hành.

Tên thủ hạ thân tín ở xuống bên cạnh liếc chừng Bảy Núi, do dự một hồi khá lâu rồi mới dám lên tiếng nói chỏ sang:

– Đại ca ... đại ca...

Bảy Núi ngắt ngang:

– Gì hả mậy?

Tên kia ấp úng:

– Đại ca... nên lấy cái nón lá đội lên cho... đỡ. Dọc đường dọc sá mình hổng biết đâu được.

Bảy Núi trừng mắt:

– Tao hồng biểu mày lo cho tao mà: Đòi tao, tao chỉ biết đội nón để che nắng thôi!

Tên thủ hạ tiu ngửu nín thinh luôn. Nghĩ lại Bảy Núi đâm ra hối hận về sự nóng nảy vô lý của mình nhưng vẫn ngồi yên.

Chợt có tiếng bơi ồ ồ từ phía trong ngọn: Đó là chiếc xuồng ba lá trên có một thanh niên mặc đồ đen đang cong lưng bơi.

Bảy Núi nhú mày hỏi tên thủ hạ:

– Thằng nào vậy? Coi bộ không phải dân của anh Thế mà cũng không phải dân của thằng Tám...

Tên thủ hạ nói phóng chừng:

– Chắc dân thường có việc gấp...

Người thanh niên trên xuồng ba lá thấy đoàn xuồng vẫn tiếp tục đi tới nên vội reo lớn:

– Mấy anh em ơi, đợi tui một chút! Có việc cần!

Bảy Núi giơ tay ra hiệu cho đoàn xuồng của mình ngừng lại và lặng lẽ đợi người thanh niên kia. Vừa đến nơi, anh kia ngó quanh rồi hướng về phía Bảy Núi cười hỏi:

– Dạ anh là anh “đại đội» Bảy Núi?

Bảy Núi chối tại vì tiếng (anh) trích thượng quá bất thường nên cau mặt hỏi lại:

– Mày là thằng nào mà hỏi tao cái giọng đó?

Anh kia lại nhìn Bảy Núi và cười nói băng quơ:

– Thiệt giống quá!...

Bảy Núi xốc mạnh bao súng trên đùi, gằn giọng:

– Giống ông bà ông vải mày hả? Bộ mày ở xứ nào mới trôi dìa đây hả?

Anh kia chỉ còn cười gượng:

– Dạ tui ở bên anh Hồng Phụng...

Máy tiếng lên cò súng lắc cắc vang lên trong đám thủ hạ của Bảy Núi đậu xuống gần đó.

Anh kia tái mặt, lắp bắp:

– Dạ tui qua đây có một mình mà! Tui liên lạc đem thơ chó hồng có gì hết!

Bảy Núi cười khan, xua tay ra dấu bảo bọn thủ hạ nên bình tĩnh, đoạn lừ mắt nhìn anh thanh niên:

– Hen chi! Tụi bây thì lớn nhỏ, ông già bà cả gì tụi bây cũng kêu bằng anh hết! Thằng Hồng Phụng nó sai mầy qua đây nạp mạng à?

Anh thanh niên vội rút một phong thơ giấu trong vành nón lá và chìa tay trao cho Bảy Núi.

Bảy Núi trề môi nhìn bức thư có bao đằng hoàng và trên bao có đóng một con dấu ngôi sao đỏ:

– Bày đặt thư từ cho tao làm gì? Đem về đi mầy.

Người thanh niên năn nỉ:

– Dạ thơ cần lắm.

Tên thủ hạ thân tín của Bảy Núi liền nói chen vô:

– Dạ đại ca lấy coi thử coi tội nó nói gì.

Bảy Núi cười khẩy:

– Tao hồng đọc tao cũng biết rồi. Thằng chết dầm đó muốn cầm churen tao lại đây chứ có gì lạ đâu.

Anh thanh niên xuống nước nhỏ và bắt buộc phải xài đến tiếng “đại ca” mà anh ta vừa nghe được:

– Dạ xin...đại ca chịu khó. Anh Hồng Phụng ảnh căn dặn là tui phải làm sao đưa thơ này cho tới tay đại ca...

Bảy Núi có vẻ hài lòng đôi chút. Hắn nhón lấy bức thơ một cách khinh bỉ, dềnh dàng xé bao, rút ra hai tờ giấy trắng khổ lớn gấp làm tư trong đầy chữ đánh máy.

Hắn mở banh ra, liếc sơ rồi cau mày hỏi anh thanh niên:

– Nó viết cho tao cái đám để gì mà tới hai, ba tờ giấy đen nghịt chữ như vậy?

Anh thanh niên ấp úng:

– Dạ chắc có nhiều vấn đề quan trọng lắm...

Bảy Núi quăng mấy tờ giấy xuống sạp xuống của anh thanh niên:

– Mày đem đĩa trả cho nó đi. Thơ quan trọng hay không, bây giờ cũng không ăn nhằm gì tới tao hết.

Anh thanh niên vội nhặt bức thơ lên, lau vào vạt áo vì sợ giấy bị thấm ướt, rồi nhăn nhó năn nỉ:

– Tội nghiệp... em mà đại ca. Anh Hồng Phụng ảnh nghiêm lắm...

Bảy Núi cười nói:

– Nó nghiêm rồi mày giỡn mặt với tao à? Mày mà còn ở đó lằng nhằng tao nổi nóng bắt tử là cái mạng của mày tàn đa! Hồng biết sao bữa nay tao hiền quá...

Anh thanh niên cầm bức thư trên hai bàn tay, ngồi ì ra đó. Thấy vậy, tên thủ hạ thân tín của Bảy Núi bèn nói vô:

– Thôi mình coi đại lá thơ rồi đi đại ca. Biết thêm ý định của thằng Hồng Phụng cũng chẳng hại gì...

Bảy Núi chụp lấy mấy tờ giấy đánh máy trên tay anh thanh niên và hỏi luôn:

– Sao nó không nhờ tụi của thằng Tám đem qua đây hả?

Anh thanh niên vồn vã đáp:

– Dạ... anh Hồng Phụng sợ nhờ mấy anh em đó qua đây thì... đại ca dễ nổi nóng hơn...

Bảy Núi cả cười:

– Thằng Hồng Phụng nghĩ trật lất rồi. Tao giết mày thì tao giết cái rụp chớ đối với mấy đứa em cũ của tao, tao cũng phải ... vị tình đôi chút chớ!

Anh thanh niên nói thêm:

– Dạ... ngoài ra, mấy anh em của anh Tám cũng không có ở nhà. Anh Hồng Phụng phân công mấy ảnh đi phục kích...

Bảy Núi cười lạt:

– Sai như sai chó chó phân công khỉ gì!

Hắn lại mở banh mấy tờ giấy ra rồi trao liền cho tên thủ hạ thân tín và bảo:

– Đâu mày đọc sơ qua coi nó nói cái gì mà tới hai, ba trương giấy. Có cái gì nó biểu thằng kia qua nói đại mẹ nó một vài câu không được sao mà bày đặt thơ từ!

Tên thủ hạ vừa đọc y nguyên văn cái tiêu đề trên đầu bức thơ thì Bảy Núi đã chặn anh ta lại:

– Mày khỏi đọc mấy thứ đó ra. Mày đọc trong bụng hết mấy tờ giấy đó đi rồi kể lại cho tao nghe cho gọn.

Tên thủ hạ lẩm nhẩm đọc một hồi rồi ngược lên nói:

– Dạ nó nói lòng vòng về... đoàn kết với nhau. này nọ đó đại ca.

Bảy Núi nhăn mặt. xua tay:

– Cho qua cái khúc đó đi! Nhè ông nội nó đây mà nó tuyên truyền chứ!

Tên thủ hạ đọc nhầm tiếp thêm một đoạn nữa và phúc trình:

– Dạ nó nói kháng chiến theo cái kiểu của tụi nó thế nào cũng thành công dầu cho có kéo dài mấy chục năm cũng vậy.

Bảy Núi bật cười:

– Ồi nói theo cái điệu liều ngang của tụi nó thì tao còn lạ gì nữa! Tin tụi nó thì có ngày bán lúa giống! Đâu mầy đọc rút tới coi nó nuốn cái gì? Cái thứ chánh trị thì hay nói cà lòng vòng lắm.

Tên thủ hạ càng đọc tới càng nhúu mày rồi à một tiếng:

– Tụi nó hỗn quá đại ca!

– Sao vậy?

– Tụi nó kêu đại ca nên hợp tác với tụi nó như tên Tám và mời đại ca qua bên nói chuyện.

Bảy Núi quắc mắt nhìn anh thanh niên, cười gằn:

– Ê. bộ thằng Hồng Phụng nó điên sao mày?

Anh thanh niên xanh mặt, lắc đầu lia:

– Dạ em hông biết... Ảnh sai em.

Tên thủ hạ của Bảy Núi chột kêu lên:

– Ý đại ca ơi, có lẽ đoạn chót này mới gắt mấu đây. Tụi nó bắt cô Huỳnh Mai ở bên...

Bảy Núi cười đáp:

– Tao biết rồi. Nó bắt cổ thì nó an dộng gì tùy ý nó!

Tên thủ hạ vừa chỉ vào tờ giấy vừa hót hải nói:

– Thì Hồng Phụng nó tính chơi đại ca đây mà! Đây nè để tui đọc cho đại ca nghe: « Cô Huỳnh Mai, tức là bà ‘đại đội’ hiện là thượng khách của anh em chúng tôi. »

« Cô cũng ước mong đại ca sang đây để có sự thông cảm giữa anh em mình, hầu dồn hết mọi nỗ lực vào công cuộc kháng chiến cho mau đi đến thắng lợi.

« Ngoài ra, tôi cũng xin báo cáo để đại ca được rõ mấy tên giặc Thổ ở đồn biên giới rất chú ý đến bà đại đội. Rất có thể anh em chúng tôi sẽ phải dùng biện pháp sắt máu để bảo vệ bà đại đội trong trường hợp đại ca chứng tỏ thiện chí đoàn kết. Ngược lại, chúng tôi không có lý do gì để bảo đảm an ninh cho bà đại đội hết mặc dầu chúng tôi rất quý trọng bà cũng như đại ca.

(Để bảo tồn lực lượng kháng chiến cũng như sanh mạng của anh em đồng chí hiện đang mượn đất Miền làm căn cứ an toàn, chúng tôi bắt buộc phải có một quyết định đau lòng cần thiết. Chúng tôi

đàn phải có một cử chỉ xã giao với bọn lính Miên và tự chấm dứt cái nhiệm vụ đảm bảo an ninh cho bà đại đội. Đại ca hẳn hiểu rõ hậu quả của việc này đối với bà đại đội như thế nào rồi.

(Tiện đây, tôi xin báo cáo thêm để đại ca được tường: bọn Miên đó nổi tiếng là gian ác, chúng thường có cái thói công khai và luân phiên nhau để sử dụng « chiến lợi phẩm » đàn bà, nhứt là đối với đàn bà Việt. Và nếu tôi không lầm thì đây, đã có mấy lần đại ca đã sang tấn công đồn của chúng cùng đột phá sóc Thổ gần đó. Mới đây đại ca lại làm thiệt hại nặng một đồn Thổ ở gần Hồng Ngự. Như vậy, hẳn bọn chúng luôn luôn đặc biệt chú ý đến đại ca. Hơn nữa còn có vụ « giải thưởng » về đại ca.

Do đó, nắm được bà đại đội ắt bọn chúng sẽ không nường tay đối xử với bà để khai thác về chỗ ẩn trú của đại ca. »

Tên thủ hạ ngược mặt lên, chửi thề rồi hỏi Bảy Núi:

– Nó nói theo cái giọng xóc óc đó nghe coi được hông đại ca?

Bảy Núi mỉm cười, vẫy tay:

– Mày cứ đọc tới coi!

Tên thủ hạ cúi xuống tờ giấy, đọc tiếp:

–... Vì những lý do trên, ước mong đại ca nên có một quyết định kịp thời. Phải nói rằng tôi rất quý trọng đại ca cũng như bà « đại đội » nên mới vội viết thơ này sang đại ca. Và thật là một sự vạ bất đắc dĩ nên tôi bị bắt buộc phải để thanh danh của đại đội bị chà đạp dưới chân của bọn Thổ ác ôn kia. Riêng trường hợp của bà đại đội thì càng thảm hại hơn nữa, đại ca ắt không còn lạ gì nữa.

« Ngoài ra còn có vấn đề an toàn cho sanh mạng đại ca nữa, trong giai đoạn này, nếu đại ca cứ tiếp tục đứng lẻ loi, tôi e rằng đại ca sẽ giành lấy những hậu quả bi thảm và chỉ có bọn Tây là sẽ reo mừng vì đã trừ khử được một người anh hùng kháng chiến như đại ca. Bởi vậy tôi khẩn thiết ước mong chúng ta sẽ sớm siết chặt tay nhau để tôi có dịp chứng tỏ một cách cụ thể lòng ngưỡng mộ của tôi đối với đại ca trong bấy lâu nay. Chừng đó tôi có bốn phận phải bảo đảm sự an toàn của đại ca bằng mọi cách và mọi

giá, và bà đại đội sẽ khỏi phải đi vào một số phận thảm khốc và nhục nhã. Trường hợp đó, nhất định thanh danh cùng uy tín của nhóm đại ca sẽ bị ảnh hưởng nặng nề.

« Thì giờ đã quá cấp bách. Bọn giặc Thổ đã bắt đầu rục rịch. Ước mong đại ca cho biết ý kiến trong vòng ba ngày để anh em chúng tôi tiện hoạch định kế hoạch đối phó với bọn chúng. Lúc nào tôi cũng sẵn sàng đón tiếp đại ca...

Bảy Núi cười lạt:

– Hừ, ra tối hậu thư cho tao há!

Tên thủ hạ ngược mặt lên hỏi:

– Đọc tiếp nữa thôi đại ca?

Bảy Núi ung dung đáp:

– Thôi mầy. Mầy đọc nữa tao dám nổi sùng đem chặt đầu mỗ bụng thẳng đưa thơ này lắm.

Anh thanh niên hót hải lên tiếng:

– Xin đại ca xem dứt bức thơ. Dạ quan trọng lắm.

Bảy Núi lừ lừ mắt nhìn lại anh ta:

– Một ngàn cái quan trọng như vậy tao cũng đâm dách!

– Vậy đại ca có ý kiến sao đây để em dĩa thừa với anh? Hay là đại ca mần ơn cho em xin vài chữ...

Bảy Núi cười rộ:

– Với tao thì không có chữ nghĩa gì hết. Phải chi thằng Hồng Phụng còm ghe trầu rượu qua đây nói chuyện với tao thì tao còn nghĩ đi nghĩ lại, đằng này nó chơi cái mừng đó... bộ nó là ông nội tao sao chứ! Bây giờ mầy dĩa nói với nó là nó có giỏi thì đem binh tôm tướng cá của nó kiếm tao. Ý trời, bản mặt của nó nhà dấm kêu tao qua bến! Bộ nó nói giả ngộ sao chứ!

Anh thanh niên nhăn nhó nhắc chừng:

– Dạ còn... bà đại đội..? Anh Hồng Phụng anh dấm đem nạp cho bọn Thổ lắm.

Bảy Núi thoáng nhúu mày nhưng rồi lại cười nói như thường:

– Thì nó muốn ăn dọn gì đó tùy ý nó. Mày hổng thấy tao sửa soạn đi đây sao? Tao còn lạ gì mấy cái mảnh lới của thằng Hồng Phụng. Nó tưởng tao còn mê cô Huỳnh Mai lung lắm chắc? Nó lầm dữ đạ! Lúc nào mê thì mê lúc nào buông ra thì buông chớ mày! Lát nữa đây tao sẽ đi khỏi vùng này và nó muốn dùng cô Huỳnh Mai để bêu rêu tao cách nào đó cũng được hết. Tao có ở đây đâu mà nghe mà biết? Hơn nữa, đời tao, tao bị thiên hạ kêu rêu đủ thứ rồi bây giờ có bị thêm chút nữa thì cũng vậy thôi.

Anh thanh niên năn nì:

– Xin đại ca nghĩ lại... Đại ca đi với Tây, đại ca còn... đi được hưởng hồ gì anh em kháng chiến cộng tác với nhau...

Bảy Núi xua tay:

– Thôi mày ơi, mày hỉ mũi chưa sạch mà tính... tuyên truyền tao nữa sao? Đi với Tây tao rút ra lúc nào cũng được và rút ra có lợi chớ xáp vô cái đám

của tụi bay, mệt cầm canh rồi lụn bại luôn. Chỉ có mấy thứ còn háo thắng, còn lụp chụp như thằng Tám tụi bay, mới xỏ được chớ với tao thì còn lâu. Kể ra thằng Hồng Phụng nó cũng canh đúng lúc lắm. Có điều là nó chưa hiểu tao rành. Nó là điểm ba da thì tao đây cũng có tới ba da rưỡi...

Anh thanh niên nhăn nhó:

– Tội nghiệp cô Huỳnh Mai...

Bảy Núi nhìn lại anh ta rồi nói:

– Ủ, mầy là thanh niên mới lớn lên nên mầy hay động lòng mấy vụ này lắm. Nếu mầy tội nghiệp cho cổ thì để tao chỉ chỗ cho mầy đi. Mầy lại xóm đảng kia kiếm anh Thế.

– Anh Thế nào?

– Cô Huỳnh Mai ở trong cái nhóm của anh ta.

– Nhưng... cổ là vợ của đại ca. Đại ca đành tâm bỏ vợ như vậy sao?

Bảy Núi cười đáp:

– Mà mày khỏi xốn xang cho tao làm gì, từ hồi tao biết... thềm đàn bà tới bây giờ, tao bỏ rớt đợc đường cả chục đủ đầu bà vợ như vậy rồi.

Hắn quay qua bảo tên thủ hạ:

– Mày đưa trả cái thơ cho nó để nó đem qua cho cha nội Thế, rồi anh em mình đi.

Tên thủ hạ cười tùm tùm gấp mấy tờ giấy lại quăng qua xuống của anh thanh niên. Mấy tên đàn em của Bảy Núi ở gần đấy thích chí cười ồ, đoạn cầm dầm lên bơi xuống đi tới.

Bảy Núi tần mẩn móc thuốc ra vắn hút, nét vênh vang chột biến mất trên gương mặt của hắn.

Anh thanh niên lui thủi bơi xuống theo sau.

Tên thủ hạ của Bảy Núi liền hỏi ý kiến:

– Đại ca tính sao chớ thằng đó theo tò tò anh em mình.

Bảy Núi như sực tỉnh, quay nhìn ra phía sau:

– Đâu bay tốp lại để tao hỏi coi thằng mắc toi đó muốn gì nữa.

Anh thanh niên cho xuống sẵn lên liền:

– Thừa đại ca, đại ca làm ơn cho em xin vài chữ để đem đìa trình lại anh Hồng Phụng.

Bảy Núi nghiêm nghị nói:

– Mày đìa kể lại cho nó nghe cũng được rồi mà! Thôi được mấy muốn tao trả lời cho nó thì đây...

Hắn lật vạt áo lên rút một viên đạn súng lục trong hàng đạn ken dọc theo dây nịt và quăng nhẹ lên để cho anh thanh niên kia chụp lấy.

Anh ta nhìn súng viên đạn 12 ly thù lù trên lòng bàn tay một chập rồi lăm lét ngó lại Bảy Núi. Bảy Núi khẽ gật đầu, mỉm cười:

– Đó, tao trả lời cho nó đó! Tao gửi mày đem đìa đưa cho nó.

Anh thanh niên vẫn để yên viên đạn nằm tro
vơ trên lòng bàn tay như chưa dám thu nhận và rên
rỉ hỏi lại:

– Dạ nếu như vậy thì cô Huỳnh Mai... sao đây đại
ca?

Bảy Núi cười ồ:

– Mày dia hỏi cái thằng anh lớn của mày á! Tiếc
của đời hả?

Mặt mày méo xẹo, anh thanh niên thận trọng
bỏ viên đạn vào túi, đoạn chìa bức thơ ra trước mặt
Bảy Núi:

– Còn cái này đại ca? Đại ca làm ơn cầm giùm.

Bảy Núi gất lên:

– Tao biểu mày kiếm cha Thế đưa cho chả!

– Dạ em không dám... Anh Hồng Phụng không
có dặn như vậy. Xin đại ca cầm đại rồi đại ca muốn
làm chi đó tùy ý đại ca, để tui dìa chớ ở bên này lâu
quá tui cũng... ngán.

Bảy Núi cười khà, chớp lấy bức thơ nhét vô túi đoạn xua anh thanh niên:

– Mầy cong đuôi chạy cho mau. Rán ở đây nữa mấy đứa em tao nó ngứa mắt bất tử, tao cản không kịp đâu.

Anh kia gật đầu chào quanh đoạn hồi hả quay xuống lại bơi thẳng.

Đoạn, xuống của Bảy Núi lại tiếp tục đi tới.

Đến ngang nơi Thế ở, Bảy Núi đã thấy Thế và một số anh em đang đứng chực ở mé kinh để vẫy chào.

Hắn do dự trong một giây đoạn giơ tay lên ra dấu cho đoàn xuống ngừng lại, rồi bảo thủ hạ đưa mình vào gặp Thế.

Thế cười nói:

– Tôi tưởng đại ca đi êm ái chớ!

Bảy Núi hơi nhún vai:

– Ủ... đáng lẽ tui đông thẳng để cho kịp con nước nhưng phút chót lại có dân của thằng Hồng Phụng tìm.

– Vậy hả? Sao đó đại ca?

Bảy Núi có vẻ dăm chiêu:

– Thì đúng như tui đã nói trước với đại ca. Có điều thằng Hồng Phụng nó tính cũng gắt lắm nhưng vẫn tính lầm. Nó không dè tui nhứt quyết rời khỏi vùng này. Và nếu tui đã sang bên kia thì nó... hút gió hết kêu chớ làm gì tui được!

Thế lo lắng hỏi:

– Rồi.., chị Huỳnh Mai?...

Bảy Núi gượng cười:

– Thằng Hồng Phụng nó tính làm trận làm thượng với tui nhưng ăn thua gì! Đây, đại ca coi qua bức thơ nó gởi cho tui thì rõ hơn.

Hắn móc bức thư trao cho Thế.. Thế đọc nhanh qua một lượt, thất sắc kêu lên:

– Ý trời, nếu vậy thì nguy lắm đại ca!

– Không sao. Tui mà đi rồi thì dầu nó có đem dưng mười cô Huỳnh Mai cho mấy thằng Thổ, tui cũng chẳng màng.

Thế quơ tay:

– Nhưng còn thanh danh của đại ca? Rõ ràng là nó muốn hạ nhục đại ca...

Bảy Núi nhún vai:

– Tui đã từng mang đủ thứ tai tiếng thậm tệ cướp của, bán đing (đem đing 10 phân đến dọa các nhà giàu có để làm tiền, nếu khổ chủ từ chối thì sẽ bị đong đing vào lỗ tai), bắt cóc, hãm hiếp...

Thế lặc giọng kêu lên:

– Đại ca không cần nhưng còn tui đây thì sao?

Bảy Núi cười tủm tỉm, hỏi lại:

– Đại ca thì sao hả? Tui đâu có thấy thằng Hồng Phụng đá động gì đến đại ca trong thơ?

Thế chặt lưỡi, nói cho rõ hơn:

– Đành rằng vậy, nhưng còn chị Huỳnh Mai kia! Đại ca đi rồi rủi tụi nó đem chỉ ra tấn cho bọn Thổ như tụi nó có nói rõ trong thơ. Tụi nó không dọa sợ đâu!

Bảy Núi nhăn mặt:

– Chẳng lẽ đại ca muốn tui mắc mưu thằng Hồng Phụng? Không sao đâu mà. Tụi nó là dân chính trị... Tui đã có nói...

Thế cự nự:

– Thì là dân chánh trị nên tụi nó mới tính kỹ: đảng nào tụi nó cũng không thua hết. Một là tụi nó giữ đại ca được, hai là nếu đại ca bỏ đi thì tụi nó đem nạp chị Huỳnh Mai cho bọn Thổ để giao hảo với tụi này và khỏi lo tụi này dòm ngó...

Bảy Núi vắn lại:

– Thằng Hồng Phụng nó không thua rồi đại ca bắt tui... thua hay sao? Đâu có được cha nội!

Thế rên rĩ:

– Như vậy thì còn gì chị Huỳnh Mai! Chỉ đâu giống như cô Nhạn, vợ của ông ách Miên mà chỉ chịu nổi! Rồi tụi nó còn đem tra tấn chỉ để hỏi manh mối về đại ca...

– Cổ có biết khổ gì đâu. Với lại tui lưu động hà rầm mà!

– Bộ tụi Thổ nó khôn lắm sao? Tụi nó ngu nên mới chết chỉ! Phải chi có thằng nào muốn lấy chỉ như ông ách Miên với cô Nhạn thì tôi cũng chẳng nói làm gì? Hay là... chẳng thà đại ca đem chỉ theo...

Bảy Núi giậm chân:

– Cha nội này hay rắc rối quá! Bởi vậy tui mới giao cổ lại cho đại ca! Và tui mới đem thơ này qua đưa cho đại ca để đại ca liệu sao đó thì liệu...

Thế nổi nóng:

– Tôi lo cái mốc xì họ! Đại ca đi rồi thì tụi nó đem chị Huỳnh Mai nộp cho bọn Thổ chớ còn gì nữa mà lo!

Bảy Núi miễn cưỡng cãi lại:

– Chưa chắc mà! Có thể tụi nó sẽ để cho cổ đi dìa...

– Nếu không có cái vụ tụi nó cần « ngoại giao » với bọn Thổ thì tôi còn hy vọng, đảng này...

Bảy Núi cười gượng:

– Tui đã có nói trước rồi. Tui đã để cổ ở lại đây thì... xin đại ca cảm phiền. Tụi nó có hẹn cho tui ba ngày nữa. Như vậy đại ca cũng còn rộng thời giờ để lo....

– Chẳng lẽ tôi kéo rắc anh em qua bến để ăn thua đủ với tụi nó sao?

Bảy Núi cười nhẹ:

– Tui đây càng không thể làm chuyện đó thêm một lần nữa. Theo ý tui, đại ca nên qua bến nói chuyện với tụi nó thì hơn.

Thế nhần nhó:

– Rủi thằng Hồng Phụng nó quay qua bắt bí tôi thì sao? Chẳng lẽ tới chừng đó tôi cũng đành nhắm mắt đem tất cả anh em về theo nó? Đại ca còn có thể một mình quyết định được những việc quan trọng chớ tui tôi còn có mấy anh lớn. Hơn nữa, đây chỉ là một vấn đề có tính cách cá nhân nhiều hơn...

Bảy Núi lại cười, vỗ vai Thế:

– Tui cũng chịu thua luôn, Thôi tui đi ghen đại ca!

Thế quắc mắt:

– Đại ca nhứt định để chị Huỳnh Mai bị như vậy?

Bảy Núi đưa hai tay ra trong một dáng điệu thoái thác:

– Biết sao bây giờ! Chẳng lẽ tui biết thằng Hồng Phụng nó gài tui vô như vậy mà lại chịu đút đầu cho nó chặt?

Thế vùng vằng:

– Vậy mà đại ca nói là quý trọng chỉ! Đại ca làm cho hư hết trơn rồi bây giờ buông xui lại đó! Và bắt tôi nhảy vô lãnh nữa chứ!

Bảy Núi nóng mặt cười lạt:

– Coi, cũng tùy ý của đại ca nữa! Tui chỉ biết là bây giờ tui đi, và vì chỗ anh em nên tui xẹt lại đây cho đại ca biết qua tự sự rồi đại ca muốn sao đó tui không dám biết tới. Còn cái việc tui quý cô Huỳnh Mai thì tui cũng quý cô như thường. Tui cũng đau lòng xót dạ lắm nhưng vì còn anh em khác.

– Hừ, đại ca chỉ nghĩ đến cái lợi của đại ca! Lúc nào cũng vậy hết.

Bảy Núi trừng mắt:

– Cha này hay nói lẽ quá! Tui mò qua bên giựt cổ dĩa thì cũng được lắm, nhưng rồi còn đại ca... Chẳng lẽ đại ca lại khoái cái chuyện tui đi cứu cổ hoài? Mới đây tui thấy ý của đại ca khác mà!

Thế có vẻ ngượng:

– Thì tôi tưởng không đến nỗi nào. Vớ lại... thật ra tôi muốn chỉ được an toàn cho đến ngày về Sài Gòn... Tôi chỉ mong có vậy thôi. Mọi... việc... khác đều lờ dờ hết rồi. Nay mình chỉ rán giúp chỉ thoát khỏi những cảnh truân chuyên. (anh ta thở dài, dịu giọng lại). Thôi đại ca đi cho kịp con nước...

– Còn cái vụ kia?

Thế gượng cười, cố lấy giọng thản nhiên:

– Tôi phải lo chớ sao?

– Cách nào?

Thế nhún vai:

– Trước hết qua bến, gặp thằng Hồng Phụng để nhóng xem ý tứ của nó thế nào...

Bảy Núi nhúu mày lắc đầu:

– Thiệt ra đại ca qua bến... chắc cũng vậy thôi. Hụt tui thì nó sẽ quay qua kiểm chác đỡ vớt vớ đại ca. Thằng đó nó tính kỹ lắm chớ hổng có... khoái làm

le làm gió như anh em mình đâu Nếu muốn chơi nó thì mình chỉ còn cách chơi chớp nhoáng. Thế nào nó cũng ỷ y là tui đang ở vào lúc suy sụp và thế nào cũng phân vân nọ kia. Nội cái việc nó hẹn cho tui ba ngày cũng đủ biết là nó có ý... ngâm lại cho mình vùng vằng lo tới nghĩ lui và hổng chừng trong lúc đó nó lợi dụng thời giờ để chặn ngách chặn ngõ tui cùng chụp tui bắt tử cũng nên!

Đến lượt Thế lo ngại:

– Vậy đại ca nên rời khỏi vùng này cho gấp.

Bảy Núi cười tủm tỉm:

– Sao mau nóng mau nguội quá vậy ông nội! Rồi cô Huỳnh Mai?

Thế đưa tay vuốt mắt như để xua đuổi một ám ảnh gì rồi đáp:

– Mình chỉ tội nghiệp cho chỉ vậy thôi. Sự an toàn của đại ca cần thiết hơn.

– Rồi bỏ cô Huỳnh Mai à?

Thế mím môi, đoạn nói nhanh:

– Để tui thử một chuyến xem sao.

Bảy Núi nghênh cổ lên:

– Tính liều mạng một mình?

Thế hơi nhếch mép cười:

– Dầu sao chỗ tụi nó giữ chị Huỳnh Mai cũng dễ lọt vào hơn là đồn lính của ông ách Miên trước đây.

Bảy Núi liền tay vuốt mạnh chót râu:

– Đại ca không đi một mình đó chứ?

Thế nhìn quanh và khi nhận thấy mấy anh em của mình đã lảng đi ra xa, anh ta mới thấp giọng đáp:

– Có lẽ tui cũng phải giấu anh Tâm luôn. Ảnh ký mấy vụ này lắm. Tôi với một vài anh em thân nữa đi cũng đủ.

Bảy Núi nhăn mặt:

– Đại ca đâu có quen đường đi nước bước ở bến và chắc chẳng có mấy khi hoạt động theo lối cảm tử như vậy... Không khéo đại ca qua nấp mạng cho tụi nó thì đau lắm! Rồi cô Huỳnh Mai cổ hay được cổ càng khổ thêm. Và rồi tụi nó cũng đem dưng cổ cho bọn Thổ. Đại ca nên nghĩ lại. Chẳng thà để... hao một mình cô Huỳnh Mai...

Thế hăng hái ngang:

– Được rồi. Đại ca để tôi lo.

Bảy Núi lừ lừ nhìn lại Thế như không được mấy hài lòng rồi thẳng thắn đưa ra một nhận xét:

– Đại ca trả lời quả quyết như vậy cũng không được. Cái gì đại ca cũng quá lỗ hết, lúc thì xuôi xị, lúc lại sừng lên. Vụ này nếu mình biết coi nó không ăn nhằm gì thì chẳng sao hết, nhưng nếu mình lại nóng nảy, lụp chụp thì dám chết như chơi. Đại ca phải bình tĩnh lắm mới được.

Thế cười lạt:

– Thì thầy kệ tôi mà. Đại ca lo đi cho kịp con nước đi!

Bảy Núi chép miệng:

– Chuyện chết mà mấy cha hay giận lấy quá! Đại ca quên chuyển rồi đại ca... giận lấy tui đó sao? Nếu đại ca điềm đăm một chút thì 10 mạng tui đây cũng chẳng còn! Đại ca nên nhớ kỹ điều này: thằng Hồng Phụng nó còn có máu lạnh nhiều hơn tui nữa, và nó ít có cơn... phùng xoè như tui. Vậy đại ca nên tính cho kỹ lưỡng mới được.

Thế chắt lưỡi:

– Được rồi mà đại ca.

Bảy Núi gật gù đoạn đưa tay chào, ngần ngừ trong một giây rồi dịu giọng bảo Thế:

– Một khi qua bến, đại ca nắm chắc ăn được thì hãy mần tới... Theo chỗ tui nghĩ thì thế nào thằng Hồng Phụng cũng đề phòng.

Dứt lời hần lủi thủi bỏ đi xuống xuống ra dấu cho bọn thủ hạ tiếp tục cuộc hành trình.

Thế lại mở bức thư của Hồng Phụng ra đọc kỹ thêm một lần nữa...

o O o

... **R**a tới sông cái Bảy Núi (chợt quay qua phía xuống của tên thủ hạ thân tín, lên tiếng gọi anh ta. Tên này lật đật bảo đàn em cho cập xuống lại.

Bảy Núi hỏi liền:

– Tao giao mày dẫn anh em qua bên kinh Ông Có trước...

Tên thủ hạ trở mắt:

– Còn đại ca đi đâu nữa?

Bảy Núi có vẻ ngượng:

– Tao phải trở lại giúp anh Thế một tay...

Tên thủ hạ rướn giọng:

– Coi, ăn nhằm gì mà đại ca giúp? Thằng Hồng Phụng nó muốn chơi đại ca.

– Tao không biết sao? Những liên lạc của nó đã thấy anh em mình đi rồi nên bây giờ tao lộn lại thì cũng chẳng có gì đáng ngại. Tao chỉ nán lại đó một đêm thôi. Trễ lắm là trưa mai tao dìa trển với anh em. Vậy mày ráng lo liệu cho anh em. Mình ra tới ngoài này thì hết sợ bọn thằng Hồng Phụng rượt theo kịp hoặc chặn dọc đường dọc sá.

Tên thủ hạ nhăn nhó:

– Nhưng ăn thua gì tới đại ca nữa mà đại ca làm như vậy? Đại ca quên rằng lúc này ai cũng có thể ghim vô đại ca hết...

Bảy Núi cười nhẹ:

– Biết như vậy rồi cong lưng lủi trốn như chuột thì coi sao được! Với lại tao muốn giúp anh Thế, cứu anh ta thì đúng hơn! Mày cũng biết là cái cớ như cha nội đó mà bày đặt mò qua biên giới để đụng với dân của thằng Hồng Phụng thì kể như cho cơm tụi nó.

Tên thủ hạ cự nự:

– Bộ anh ta là ông nội mình sao mà đại ca giúp? Đại ca còn đang... mê mê đây... Mà phải đại ca đi qua bến giết cô Huỳnh Mai lại thì còn có lý...

Bảy Núi gạt ngang:

– Thằng này sao nhỏ nhoi quá! Lúc này tao giết cổ lại tể mồ tể tổ gì? Mày ở với tao lâu quá mà hổng biết tính nết của tao sao? Lúc nào lo công việc là lo công việc, chớ tao không có cái thói trộn lộn cái nọ xọ vô cái kia.

Tên thủ hạ xuống giọng năn nỉ:

– Nếu vậy đại ca cho anh em trở lại luôn. Đông dân bề gì cũng có lợi hơn!

Bảy Núi chớp mắt đoạn cười đáp:

– Một mình tao cũng đủ. Việc này dầu sao cũng là việc riêng của tao.

Tên thủ hạ vội nói:

– Bộ đại ca cho rằng anh em ai cũng soi mói đại ca từng chút như thằng Tám sao?

Bảy Núi cảm động, với tay nín lấy vai tên thủ hạ:

– Tao biết như vậy... Tao biết anh em sẵn sàng chơi hết mình với cái nhóm của thằng Hồng Phụng nhưng để khi khác... Thôi mày đi đi kéo anh em đợi. Anh em có hỏi mày liệu nói sơ với họ. Mà nè, qua tới bên cũng nên liệu thu hình thu dạng lại một chút chớ đừng nghinh ngang như lúc trước không được đâu nghen!

Tên thủ hạ có vẻ lo ngại:

– Đại ca nên đem theo vài người...

Bảy Núi lắc đầu:

– Tao đi với hai thằng bơi xuống đây cũng đủ.

Tên kia còn rón dạn thêm:

– Đại ca nhắm coi... không xong thì bỏ thân kệ cho anh Thế chớ đừng ỷ y quá không nên. Bây giờ anh em chỉ còn có đại ca.

Bảy Núi thân mật xô vai anh ta ra cười nói:

– Tao bề gì cũng... lão rồi. Còn mày nữa chi!

Đoạn hẩn nghiêm giọng hạ lệnh cho hai tên đi theo quay xuống lại.

o O o

Tên Tám hăm hăm tiến thẳng đến trước mặt Hồng Phụng, Hồng Phụng thoáng cau mày nhưng rồi don đả:

– Ủa, sao anh lại về đây sớm vậy? Anh em khác đâu?

Tên Tám xẵng giọng đáp:

– Tại nó vẫn còn ở trên. Chỉ có mình tui dìa hà!

Hồng Phụng đưa mắt dò xét đoạn nửa ân cần nửa trách móc:

– Bộ có chuyện gì mới lạ sao anh? Sao anh không sai liên lạc về cho tôi hay mà lại bỏ anh em ở trên? Anh đi về như vậy vừa mất công vừa nguy hiểm.

Tên Tám cười lạt:

– Anh khỏi lo mà! Tui dìa đây gấp là vì có một chuyện riêng...

Hồng Phụng cười nhạt nhẽo:

– Đối với anh em ở đây không có việc gì là việc riêng hết...

– Chắc không?

Hồng Phụng lừ mắt:

– Sao anh vội hỏi tôi câu đó? Anh dư biết là tui này làm việc có nguyên tắc, có kỷ cương.

Tên Tám ngắt ngang:

– Vậy chớ sao anh biết cô Huỳnh Mai qua đây mà không cho tui hay?

– Bộ cô Huỳnh Mai là việc riêng đó sao? Hay là anh nói tôi cũng như Bảy Núi hề thấy đàn bà là đâm đầu vô. Việc... mời cô Huỳnh Mai về đây nằm trong một kế hoạch riêng của tôi. Và chắc anh cũng hiểu rằng tôi không có gì cần phải báo cáo với anh về vấn đề này hết. Anh em đây từ trên xuống dưới đều làm việc có nguyên tắc.

Tên Tám vung tay:

– Dẹp cái nguyên tắc của anh qua một bên đi. Tôi không muốn có thêm những rắc rối về cái cô đó nữa.

Hồng Phụng cười mũi:

– Anh này nói lạ. Khi không anh bỏ công tác giao phó cho anh để dùng dùng về đây cự nự về một chuyện không ăn nhằm gì đến anh! Ừ, tôi không thấy công tác của anh có dính líu gì đến cô Huỳnh Mai hết. Tôi chịu trách nhiệm về vấn đề này nên dầu cho có rắc rối đi nữa chẳng lẽ tôi bắt anh ra gánh? Anh nên yên tâm trở về với anh em... Và cũng vì không dính líu gì đến anh nên tôi không thấy cần phải cho hay...

– Hừ, anh kiểm chuyện tổng tui này đi để anh bắt cô Huỳnh Mai về đây.

Hồng Phụng cười mũi:

– Anh sao nóng nảy quá. Việc gì tôi phải làm như vậy? Bộ anh có liên lạc với cổ hay cổ là người thân thích của anh sao? Nếu tôi không làm thì một trong những lý do đưa anh đến quyết định... đoàn kết với anh em bên này là vấn đề cô Huỳnh Mai! Anh ghét cay ghét đắng cổ và cho rằng cổ đã làm hư Bảy Núi.

Tên Tám nhíp ngón tay lên ngực Hồng Phụng:

– Thì đúng vì lẽ đó mà tui phải tức tốc dìa đây...

Hồng Phụng mỉm cười:

– Chẳng lẽ anh sợ tội... mê cổ bắt tử rồi đi theo vết xe của Bảy Núi?

Tên Tám hơi trề môi:

– Anh mà mê ai!

– Vậy sao anh thắc mắc?

Tên Tám quơ tay như để cố giải thích mỗi bận tâm của mình:

– Tui lo chuyện khác... Tui không muốn cố hại anh Bảy thêm nữa. Tui còn lạ gì anh tính đem cổ dĩa đây để nhử Bảy Núi.

Hồng Phụng nhú mày:

– Ủa lạ? Giả tử tôi có làm như vậy thì ăn nhập gì tới anh?

Tên Tám khẽ thở dài:

– Bề gì tui cũng là đàn em của ảnh.

– Anh đã tách ra...

– Ừ, không hợp với ảnh thì tách ra. Dẫu sao tui cũng còn nghĩ đến tình nghĩa cũ, nếu không có ảnh lôi tui đi thì giờ này tui hổng ra gì hết. Bất quá chỉ là một tên cày ruộng ai kêu cũng dạ...

Hồng Phụng chắt lưỡi:

– Anh đừng có mặc cảm như vậy. Anh là người có chí, có tinh thần tranh đấu thì dẫu không có Bảy Núi thì cũng có người khác. Hơn nữa nếu anh gặp người khác như sớm gặp anh em bên này chẳng hạn thì anh còn tiến bộ nhiều nữa.

Tên Tám khẽ gật đầu:

– Nhưng tui xin anh thả hoặc giải giao Cô Huỳnh Mai đi cho rồi chớ đừng để cổ ở bên này.

Hồng Phụng đặt tay lên vai tên Tám:

– Không sao đâu mà. Chẳng lẽ anh không muốn cho Bảy Núi cùng về với anh em mình sao?

Tên Tám nhăn mặt, nhích người ra:

– Anh tính lầm rồi. Anh không hiểu tánh tình của anh. Anh nóng như lửa và tui nói ra đây anh đừng phiền, anh theo ai thì theo chứ nhứt định anh không về bên này. Tui lo là ở chỗ đó! Và anh lại nhè bắt cô Huỳnh Mai thì thế nào cũng có chuyện.

Hồng Phụng hất mặt lên, cười kiêu hãnh:

– Anh sợ Bảy Núi qua đây làm cỏ tụi này sao. Như tụi ở đồn Miên?

Tên Tám đáp liền:

– Không phải vậy. Tui sợ cho anh Bảy. Tui dư biết là thế nào anh cũng bày mưu thiết kế gì đó...

Hồng Phụng lại cười:

– Anh nên... khách quan một chút. Không có tôi thì sớm muộn cũng có người khác nghĩ đến chuyện kêu gọi Bảy Núi hợp tác. Và tôi chắc một người nào khác hơn tôi, họ sẽ không được mềm mỏng như tôi đâu!

Tên Tám trả lời không suy nghĩ:

– Chẳng thà người khác. Hay là chẳng thà không có tui ở đây. Anh nên hiểu chỗ đó giùm tui.

Hồng Phụng hỏi móc:

– Anh làm như Bảy Núi cũng thương anh em. Có ngày nào đó. Bảy Núi sẽ tìm cách hạ anh. Chẳng là anh sẽ xuôi tay?

Tên Tám ôn tồn đáp:

– Đó là quyền của anh. Tui chơi ngặt ảnh thì ảnh sẽ kiếm cách trị tui, đó là một lẽ đương nhiên. Nhưng tới chừng ấy tui sẽ đương đầu với ảnh một cách đàng hoàng.

Hồng Phụng chắt lưỡi:

– Tại sao bây giờ anh không để tôi làm cái việc đó thay cho anh? Có phải anh đỡ bận tâm, đỡ thắc mắc hông?

Tên Tám rần giọng:

– Anh nên biết rằng tui tui hể nghịch nhau là phải đi đến chỗ giết nhau...

Hồng Phụng cười mũi:

– Tưởng mấy anh sẽ mời nhau uống rượu rồi ôm nhau hun chớ!

Tên Tám quắc mắt:

– Phải. Tui tui sẽ đi đến chỗ giết nhau, có điều là tui tui không khi nào thêm nhờ tay người khác để giết nhau thôi.

Hồng Phụng cười gượng:

– Coi, anh có nhờ tôi đâu? Và tôi còn... tế nhị ở chỗ không muốn để anh có mặt ở đây.

Tên Tám cương quyết lắc đầu:

– Cũng không được. Vì tui đã biết, mà hể tui biết tui không thể ngó lơ được.

Hồng Phụng lườm lườm nhìn lại anh ta:

– Rồi anh tính sao đây? Anh nên nhớ rằng ở bên này ai cũng phải tôn trọng kỷ luật rằng rắc hết. Anh đã giác ngộ đoàn kết với anh em thì anh cũng nên tôn trọng điều đó.

Tên Tám khinh khỉnh đáp:

– Còn tui tui, tui tui muốn giết nhau thì cũng ngó mặt nhau mà giết chứ không thèm chơi cái lối gài bẫy.

Hồng Phụng gằn giọng:

– Anh nên suy nghĩ kỹ lại...

Tên Tám cười lạt:

– Khỏi... Tui tui đã quen như vậy rồi mà!

– Anh đừng ép tôi phải làm những chuyện bất đắc dĩ ấy.

Tên Tám chống tay lên bao súng:

– Còn chơi hết thôi mà anh!

Vừa lúc đó anh thanh niên mang thơ qua cho Bảy Núi về tới. Hồng Phụng vội chạy kéo anh ta qua một bên. Anh thanh niên báo cáo liền:

– Dạ không xong rồi anh ơi!

Hồng Phụng nhú mảy:

– Sao lạ vậy?

Anh thanh niên thở dài kể sơ lại cho người chỉ huy mình nghe cuộc gặp gỡ mới rồi với Bảy Núi.

Nghe xong, Hồng Phụng gạn hỏi:

– Anh có dò xét kỹ không hay là Bảy Núi nó làm bộ như vậy để mà con mắt anh em mình rồi nó quành lại...

Anh thanh niên cả quyết đáp:

– Em đã nói là chút xíu nữa em không kịp đưa thư cho Bảy Núi. Cha con tụi nó đã xuống xuống kéo đi đâu đó... Cha Bảy Núi coi bộ cũng tinh khôn... ban đầu chả còn không thèm coi thư. Coi bộ chả đoán chút chút được ý của anh.

– Anh biết thẳng chả đi đâu không?

– Dạ làm sao biết được!

– Thằng chả không trả lời gì hết?

– Dạ không... À chả nói để chả đưa bức thơ đó cho cái nhóm của tên Thế... Chả nói bây giờ mười cô Huỳnh Mai cũng chẳng ăn thua gì... Anh muốn làm gì đó mặc sức.

Hồng Phụng khẽ thở dài:

– Vậy mà thằng Tám nói chả lạm cô kia ghê lắm! Tụi này nó chẳng biết nhận xét gì hết... Thôi được, anh chịu khó bơi xuồng qua chỗ giữ cô Huỳnh Mai để dặn chừng anh em ở đó không được buông lời việc canh gác... Tên Thế không dám làm ẩu đả nhưng mình phải đề phòng mọi sự bất trắc. Mà nè, tuyệt đối giữ kín mọi việc nhen!

Anh thanh niên cười đáp:

– Em biết mà...

Hồng Phụng bước lại, tươi cười vỗ vai tên Tám:

– Thôi, anh khỏi thắc mắc gì nữa. Bảy Núi sợ đông đi mất đất rồi.

Mắt tên Tám ánh lên:

– Chắc ảnh chưa hay vụ cô Huỳnh Mai?

– Hay chứ. Tôi gửi thơ cho chả hay mà! Liên lạc mới về tới đây. (Hồng Phụng lên giọng trách móc). Vậy mà anh đã nhận xét là Bảy Núi mê cô đó hung lắm!

Tên Tám cười khì:

– Thì tui thấy ảnh lộn xộn đủ thứ vì cổ. Nay chắc có cái gì đó nên ảnh mới phải ép bụng đi như vậy. Có lẽ ảnh ngán anh mưu mẹo lắt léo cái gì...

– Anh mừng lắm phải không?

Tên Tám hơi nghiêng đầu ra chiều suy nghĩ rồi trả lời trở đi:

– Như vậy cho tui với anh êm thắm với nhau. À, rồi anh tính cho cô Huỳnh Mai sao đây?

Hồng Phụng ngó xéo:

– Tôi sẽ đem cô để « ngoại giao » với mấy tên Thổ trấn ở đồn biên giới... Tụi nó sẽ khoái chí tử và đỡ dòm ngó anh em mình.

Tên Tắm nhoẻn miệng cười nhưng rồi vội hỏi:

– Anh có cho Bảy Núi hay vụ đó trong thơ không?

Hồng Phụng nghe nhố nhời, bộ điệu tự phụ:

– Hồng có sao được! Tôi phải nhấn ở chỗ đó chứ!

– Rồi anh Bảy... ảnh hồng nói gì sao?

Hồng Phụng nhún vai:

– Tôi tưởng thằng chả sẽ lồng lên chứ có dè đâu... thằng chả tỉnh khô!

Tên Tám bật cười, giọng mừng rỡ:

– Chắc ảnh đã đời với cô kia rồi và cũng ngán nữa!

Hồng Phụng chần vằn mặt xuống:

– Sao anh còn lo cho thằng chả quá vậy?

Tên Tám có vẻ ngượng:

– Tui muốn cho nó êm. Thôi, tui quay về với anh em đây.

Như sẵn sàng bỏ qua sự đụng chạm vừa rồi, Hồng Phụng thân mật đi kèm một bên tên Tám, hỏi đùa:

– Anh không phản đối gì việc tôi đem cô Huỳnh Mai cống... hồ chứ?

Tên Tám cười đáp:

– Kể ra thì cũng uống lắm nhưng mình lại có cái vụ ngoại giao kia.

– Chớ hông thôi để... xài hén?

Tên Tám cười xòa:

– Vậy anh tính hôm nào đem cổ đi?

– Tôi có kỳ hẹn Bảy Núi ba ngày...

Tên Tám vội nói:

– Ảnh đã đi mất rồi thì anh nên lo tổng cô kia cho tụi Thổ để tụi nó sớm dễ dãi cho anh em mình chớ giữ thêm một hai ngày nữa làm gì cho mệt!

Hồng Phụng liếc chừng tên Tám:

– Biết đâu Bảy Núi sẽ quay lại?

Tên Tám thoáng nhú mày nhưng rồi vui vẻ đáp:

– Không có chuyện đó đâu. Anh Bảy ảnh chịu đi như vậy là đã suy nghĩ chín chắn lắm rồi. Từ trước tới giờ chưa có lần nào tui thấy ảnh chịu... nguội như vậy: Có lẽ tui qua bên này và hồng chừng ảnh gặp chuyện trục trặc trong việc về hợp tác với Tây sao đó.

Hồng Phụng kín đáo đưa mắt dò xét nét mặt của tên Tám và biết rằng anh ta chưa hay gì về vụ Tây

treo giải thưởng lòng bắt Bảy Núi, Hồng Phụng thừa khôn ngoan để biết thêm rằng không đời nào tên Tám « động lòng » trước món tiền thưởng đó, suy qua cái vụ cô Huỳnh Mai mới rồi.

Hồng Phụng đáp bằng quơ:

– Ừ chắc vậy... (đoạn anh ta thấp giọng tiết lộ)...
Thiệt ra tôi cũng ngán để cô Huỳnh Mai lại đó vì nếu Bảy Núi đi rồi còn tên Thế kia. Mình vót vát được anh ta thì cũng là một điều hay, vì nếu cái nhóm của anh ta cứ trấn đóng ở Thường Phước hoài thì mình lại phải mất công để ý thêm một mặt đó nữa.

Tên Tám mỉm cười:

– Tụi nó còn súng ống đâu mà anh ngại?

– À, anh chưa biết, nghe nói Bảy Núi có trao ba mớ vũ khí vừa lấy được cho nhóm đó...

Tên Tám gất gỏng một mình:

– Thiệt ảnh tính cái gì đâu á! Sao tui không mấy ư ba thằng đó. Tụi nó ỷ có học rồi hay làm bộ cha

người ta (anh ta day qua Hồng Phụng đề nghị)... Sao anh không dẫn anh em qua chụp tui nó phát cho rồi chớ cần gì phải đem cô Huỳnh Mai ra nhử cho mất công.

– Làm như vậy cũng được rồi nhưng... thất chánh trị lắm. Ở dưới này có nhiều phe phái, mình nên nghĩ đến chuyện đoàn kết bằng những biện pháp mềm dẻo thì tốt hơn.

Tên Tám nhăn mặt xua tay:

– Thôi anh muốn làm gì đó thì tùy ý anh chớ tui, tui ký mấy thứ chuyện rị mọ đó lắm. Bởi vậy từ rày sắp lên có đánh Tây thì anh cứ giao cho tui, còn mấy chuyện đoàn kết kia, tui ký lắm.

Hồng Phụng cười khì vỗ vai tên Tám:

– Tôi biết ý anh mà! Bởi vậy tôi mới nhờ mấy anh em đứng mũi chịu sào với ba thằng Tây!

Hồng Phụng cho xuống lủi lên bờ cỏ ở ven giếng. Một anh du kích xách súng chạy đến kéo mũi xuống rướn lên thêm trên bờ cỏ để cho Hồng Phụng tiện nhảy xuống đất.

Hồng Phụng nhìn quanh và có vẻ hài lòng về địa thế của cái giếng con nằm trơ vơ giữa ruộng nước nổi khắp bốn bề. Anh ta hất hàm hỏi anh du kích:

– Có gì lạ không?

– Dạ như thường.

– Rán coi chừng kỹ ghen. Canh ba thằng Tây, thằng Thổ thì còn dễ chớ canh mấy thứ dân cùng ở trong bưng như mình khó lắm đa! Tụi nó biết rõ hết đường đi nước bước và nếu có qua đây, tụi nó cũng sẽ không đi rầm rộ cho mình dễ thấy đâu!

Anh du kích cười đáp:

– Nước nổi lảng te như vậy thì ai mò tới mình cũng dư sức thấy rồi, và một con nhái nhảy mình cũng nghe tiếng động rồi huống hồ chi có người lội dưới ruộng!

Hồng Phụng gật đầu hỏi lảng ra:

– Còn cô kia?

Anh du kích ngó lên một căn nhà lá nhỏ lấp ló sau đám trâm bầu đầy kịt trên giồng:

– Dạ cố ở trên.

– Có đòi gì không?

– À, cô đòi qua kiểm anh hoài nhưng tui cho biết là anh đi công tác vắng và khuyên cô không nên đi ra ngoài bìa giồng để rủi tụi xuống câu tình cò đi qua thấy được rồi về cho tụi Thổ ở ngoài đồn hay thì nguy...

Hồng Phụng mỉm cười:

– Rồi cố nói sao?

– Sợ rụt cổ chó còn làm sao nữa!

Hồng Phụng thân mật vỗ vai anh du kích:

– Thôi anh lo phận sự của mình đi và có gặp mấy anh em khác nhớ nhắc chừng anh em nên để ý gắt. Ở đây tuy vững nhưng không nên ỷ y. Tụi của Bảy Núi không vừa đâu.

Huỳnh Mai thoáng nghe có tiếng người trò chuyện vội chạy ra cửa và khi thấy Hồng Phụng, cô liền tiến thẳng đến trước mặt anh ta.

Anh thanh niên đi liên lạc mới về cũng bước kèm theo sau.

Huỳnh Mai lên tiếng trước:

– Sao anh chưa lo cho tôi đi à?

Hồng Phụng niềm nở:

– Chưa sao được, nhưng tôi muốn cho mọi việc được châu đáo hơn. Chị chịu khó đợi lỗi ba hôm nữa là cùng.

Huỳnh Mai lại hỏi:

– Tôi có nhờ anh cho mấy anh em ở bên hay là tôi đã ở bên này...

Hồng Phụng vội đỡ lời:

– Xong xả rồi. Đó (anh ta hất hàm chỉ về phía

người thanh niên) anh bạn của tôi mới vừa qua bến...

Huỳnh Mai quay lại anh thanh niên, ngập ngừng:

– Mấy ảnh... có nói gì không anh?

Anh thanh niên như đã được dặn trước ân cần đáp:

– Dạ mấy ảnh sợ chị đi lạc hoặc lọt vào tay đám nào khác chớ nếu chị qua bên này để kiếm đường về Sài Gòn thì hồng sao hết.

Huỳnh Mai lại hỏi dò:

– Anh có gặp anh nào không? Anh Thế hay anh Tâm...

Hồng Phụng trả lời thế cho anh kia:

– Ảnh gặp đủ mặt hết. Chị khỏi lo chi hết.

Huỳnh Mai ấp úng:

– Rồi không có ai... nhấc tôi trở về bến sao?

Hồng Phụng lại đáp:

– Chắc mấy ảnh thấy chị bỏ đi như vậy nên cũng không nghĩ tới chuyện đó, nhứt là mấy ảnh biết chị ở bên này thì dẫu sao cũng được bảo đảm. (ngừng một giây Hồng Phụng hỏi nhóng thêm) Hay chị muốn trở về bến?

Huỳnh Mai hơi ngần ngừ đoạn đáp mau:

– Thôi hơn dịp này tôi về Sài Gòn cho rồi.

Hồng Phụng mỉm cười:

– Phải chi chị không muốn về trên thì thế nào tôi cũng mời chị ở lại đây với anh em. Với anh em bên này nhứt định là chị sẽ làm được nhiều việc lắm.

Huỳnh Mai gượng cười theo:

– Ở bên này để mấy anh cứ bó chân tôi trên cái giường con này thì... chết khô!

Hồng Phụng phân trần:

– Chị không biết, tụi lính Thổ đóng ở dọc biên giới này nổi tiếng là ấu tả. Bao giờ chị còn là thượng khách của anh em chúng tôi thì chúng tôi phải lo bảo đảm an ninh cho chị.

Huỳnh Mai hỏi đùa:

– Giả tử như tôi ở luôn lại đây thì sao? Chẳng lẽ mấy anh cứ bo bo lo bảo vệ cho tôi?

Hồng Phụng nghiêm mặt:

– À, tới chừng đó lại khác. Chị sẽ ở chung ban chỉ huy. Còn bây giờ tụi tôi chỉ rán canh giữ cho chị trong một ít ngày thôi. Đó là anh em tụi tôi quý trọng chị cũng như mấy anh em ở bên. Bởi vậy, xin chị cảm phiền ở kỹ trong nhà. Tụi tôi không muốn nhử bọn Thổ lại đây để gánh lấy thêm phiền phức.

Phải chi chị là một... nữ đồng chí thì tôi có đủ danh nghĩa để lo tới cho chị. Đằng này chị chỉ là..., một người quen vậy thôi. Vì là một người quen... xinh đẹp thì tôi càng ngại chuyện anh em ngó vào

rồi kêu rêu nọ kia. Chắc chị cũng hiểu cho chỗ khó xử ấy?

Huỳnh Mai thơ thần gật đầu rồi gượng cười:

– Vậy thì tôi đâu dám làm rộn anh nhiều và chỉ nhờ anh sắp đặt cho một chuyến liên lạc nào gần nhất để tôi tháo tung vô rời khỏi vùng này. Nằm khoèo trong nhà hoài cũng buồn lắm anh!

Dứt lời Huỳnh Mai lúi thủi bỏ đi vào căn nhà tranh.

Anh thanh niên nhìn theo, chép miệng nói bâng quơ:

– Thiệt bỏ cho tụi Thổ cũng uống quá!

Hồng Phụng cũng nhìn theo, tỏ ý tiếc rẻ trên một phương diện khác.

– Vậy mà thằng cha Bảy Núi không nóng lòng thì cũng lạ!

Rồi như chưa chịu tin rằng mình chịu thất bại

một phần trong kế hoạch « sử dụng » Huỳnh Mai, Hồng Phụng thấp giọng gặng hỏi anh thanh niên:

– Anh có coi kỹ tình ý Bảy Núi thế nào không? Hay là chả làm bộ như vậy rồi quật trở lại?

Anh thanh niên móc viên đạn của Bảy Núi trao cho, đưa ra trước mặt Hồng Phụng:

– Của thằng chả gửi cho anh đó!

Hồng Phụng cau mày:

– Sao hồi nãy anh không nói?

– Bị có anh Tám kia... Như vậy đủ hiểu là Bảy Núi tính ăn thua đủ sau này chớ chả không động lòng gì về chuyện cô kia hết.

Hồng Phụng chụp lấy viên đạn nhồi lên trong lòng bàn tay:

– Điều này phải cho mấy anh lớn hay để cho máy nơi khác phụ với mình hạ cho được Bảy Núi. Còn hần ta thì cái đám của thằng Tám cũng lừng khừng

lắm. (anh ta thở dài) Thôi đành vót vát với nhóm tên Thế vậy. Mà hồng được nữa thì để ngoại giao với bọn Thổ. Đảng nào mình cũng có lợi.

o O o

... **T**ên Tám đang nằm dài trên sạp xuống chột ngẩng đầu lên nghe ngóng đoạn hỏi hai tên bơi xuống:

– Tụi bây có nghe gì không?

Một tên thản nhiên đáp:

– Có tiếng xuống bơi rút chớ gì?

Tên Tám quát khê:

– Vậy mà tụi bây hồng để ý gì hết...

– Trời chiều rồi thì đâu có Tây hay bọn lính ở đồn đâu mà anh sợ.

– Rủi gặp...

– Gặp mấy cha của anh Bảy hả? Sao hồi nãy tui nghe nói mấy anh em đó đi rồi.

– Biết đâu được... thôi tụi bây cứ cho xuống lủ vô đám sậy kia để mình coi ai tới đó...

... Bảy Núi lên tiếng bảo hai tên thủ hạ bơi xuống chậm lại. Thế ngồi kề bên hẳn ta bồn chồn hỏi khẽ:

– Bộ gần tới rồi sao đại ca?

– Ừ.

– Rồi biết tụi nó giữ chị Huỳnh Mai ở chỗ nào?

Bảy Núi điềm nhiên đáp:

– Dễ mà. Quanh quần ở đây có mấy cái giồng và mình chỉ cần chộp một thằng canh gác ở trạm ven rìa đồng là hỏi ra.

– Vậy sợ động hông đại ca? Rủi thằng Hồng Phụng hay...

– Cỡ thằng Hồng Phụng đời nào chịu ở miệt bên

ngoài. Tui biết mấy con đường nước bên này hết. Mình chỉ đợi cho sẩm tối một chút là đi tới. Sao nghe nói đại ca có qua bên đất Miên rồi mà?

Thế ngượng nghịu đáp:

– Có một lần nhưng ở miệt trên. Với lại lần đó có mấy anh em khác. Phải hồi nãy đại ca để tôi đem theo một vài anh em...

– Không cần. Mình qua đây để đem cô Huỳnh Mai dìa chớ không phải gây sự. Càng êm chừng nào càng tốt chừng nấy (hắn nghiêm giọng). Mà nè, chuyện này tui giao cho đại ca vô rước cổ đem đi trước đó nghen! Tụi này bảo vệ ở vòng ngoài.

Thế ấp úng:

– Tôi tưởng mình hè nhau một lượt.

– Cố nhiên, nhng đại ca lãnh phần lên tiếng kêu cổ chui ra và dắt cổ xuống chiếc xuồng mình giống theo đây để đưa cổ dìa trước. Tụi tui sẽ cản mặt hậu và một khi trở qua bên mình sẽ yên lành, tui sẽ theo đường tắt ra sông cái chớ không ghé qua Thường Phước nữa...

Thế có vẻ trách móc:

– Sao đại ca tính chi cho... rắc rối vậy?

Bảy Núi cười nhẹ:

– Đó là cách gọn nhứt.

– Ít ra đại ca cũng ghé qua chỗ tui nghỉ ngơi một đêm, sáng rồi hãy đi?

– Tui phải đi theo mấy thằng nhỏ gấp.

– Vậy đại ca còn trở lại đây... mất công mất linh...

Bảy Núi đặt tay lên vai Thế:

– Chút đỉnh ăn thua gì. Tui sợ đại ca làm ba trật bốn vuột rồi tui nó lưu cô Huỳnh Mai đi xa nữa, hoặc giữ kỹ hơn thì đại ca càng thêm lúng túng. Hơn nữa, tui cũng lo cô Huỳnh Mai. Cũng như tui, đại ca sẽ không đời nào chịu quy hàng thằng Hồng Phụng để cứu cổ một khi việc mạo hiểm của đại ca bất thành. Mà nếu đại ca đi cu ky qua đây thì khó thành lắm. Không phải tui chê đại ca dở... Đại ca hơn tui cả trăm

chuyện nhưng riêng về cái việc đâm chém chớp nhoáng này tui rành hơn đại ca. Làm hoài nên phải rành đó chỉ là chuyện quen tay quen chun.

Thế cảm động:

– Chuyện này đại ca muốn giúp riêng cho tui thì đúng hơn.

Bảy Núi khẽ nhún vai:

– Có qua có lại vậy thôi.

– Nhưng tại sao đại ca lại giữ kỹ như vậy? Đại ca không muốn lộ mặt...

– Gấp mà! (liếc thấy Thế nhăn nhó, hắn ta đành nói luôn). Không giấu đại ca chi nữa, tui tính phen này tu tỉnh lại chớ hông thôi dám rã đám luôn lắm.

Không phải tui ngán chuyện ba thằng Tây treo giải thưởng bắt tui, nhưng tui nó làm như vậy là khinh dễ tui quá mạng. Tới thằng Tám cũng vậy. Tui phụ với đại ca một chuyến này cũng là để trả lời cho nó biết.

– Hình như đại ca có ý gởi chị Huỳnh Mai lại Thường Phước luôn?

Bảy Núi cười khà:

– Gửi lại cho đại ca luôn.

Thế thở dài:

– Để tôi lo cho chỉ về Sài Gòn gấp. Chỉ ở dưới này coi bộ không hợp nữa...

Bảy Núi nhún vai:

– Cái đó tùy đại ca...

– Như vậy đại ca cần gì phải lánh mặt?

– Thằng cha này kỳ! Tui làm cái gì thầy kệ mờ tui mà! Người ta đã điệu như vậy mà còn hỏi tới!

– Thì chính vì chỗ đại ca điệu đó...

Bảy Núi vỗ mạnh vai Thế:

– Hạng mấy cha thiệt rắc rối. Đáng lẽ đại ca nên làm thầy giáo hay thầy kỹ gì trên thành thì mới hợp hơn! Thôi đừng nói gì thêm nữa. Xong vụ này tui đi rồi đại ca muốn làm gì đó thì làm.

Tên Tám nhấp nhồm trên xuồng, tay vạch sậy để nhìn ra và kêu lên:

– Đại ca Bảy thiệt bây ời!

Hai tên bơi xuồng cũng đứng lên và một tên quay qua bảo tên Tám:

– Thôi mình dang ra cho xa đi anh. Dừng với ảnh, ảnh nổ dữ lắm đa!

Tên Tám gất lên:

– Rồi để ảnh đi nạp thịt cho thằng Hồng Phụng sao? Đúng là ảnh qua cứu con đó! Và còn dẫn cái thằng Thế chết nước kia theo nữa! Chắc thằng đó đốc xúi vô!

Tên thủ hạ chắt lưỡi:

– Ảnh muốn làm gì thì thấy kệ ảnh. Mình đã ra riêng thì nên lo phận mình. Mình không đả động gì đến ảnh thì cũng đủ rồi mà!

Tên Tám quắc mắt:

– Đau được mậy. Tao đã ghét cái chuyện ảnh lủi đầu vô con nhỏ đó, bây giờ tao thấy ảnh lủi tới nữa thì tao phải phá! Mầy không nghe tao cự thẳng Hồng Phụng lúc nãy sao?

– Cái đó là bậy. Mình theo phe nào thì theo cho có ngần thì mới sống được chớ anh ngó bên này liếc bên kia như vậy rồi bên nào nó cũng giết mình được hết.

Tên Tám trầm giọng:

– Ai hông biết như mày nói nhưng bề gì ảnh cũng có công dắt dẫn anh em mình lúc trước. Ngẫm cho kỹ thì ảnh cũng có nhiều chỗ tốt, có điều là một ngày ảnh một « lựt » thêm nên mình mới ra riêng. Nay mình thấy ảnh đâm đầu vô chỗ chết một cách lằng xẹt như vậy thì mình đâu nỡ lấy mắt ngó.

Thôi, mình cũng nhơn dịp này ăn ở ơn nghĩa với ảnh một cú chót cho trọn tình anh em, để rủi sau này có đụng nhau thì không ai nói gì ai được.

Hai tên thủ hạ cúi đầu nín thinh.

Biết rằng đàn em đã nghe theo mình tên Tám ân cần dặn dò thêm:

– Lát nữa đây, một khi tao ra nói phải quấy với ảnh, hai đứa bây đừng có lụp chụp cái gì để sanh ra những chuyện đụng chạm đổ máu đó nghen!

Một tên thắc mắc:

– Anh cũng nên coi chừng. Rủi mình lộ mặt ra, ảnh nổi nóng ảnh rĩa bất tử thì sao?

Tên Tám cười nhẹ:

– Sợ quá vậy mậy! Tao đã có cách.

– Ý trời, anh nhảy lại xuống ảnh bịt miệng súng của ảnh được sao?

Tên Tám thản nhiên đáp:

– Mày khờ quá. Dầu ảnh có nổi xung cách mấy ảnh cũng rán dần xuống. Chỗ này lọt vào địa phận của Hồng Phụng rồi, ảnh nổ súng bất tử như vậy thì chẳng khác nào ảnh muốn báo động cho phe thẳng Hồng Phụng biết. Có mặt ảnh, hai đứa bây làm ơn đừng có sờ mó gì tới súng ống là được.

– Rủi ảnh không nghe anh thì sao?

Tên Tám hỏi lại:

– Mày quên rằng bây giờ tụi mình ở vào phe Hồng Phụng sao? Đúng lý ra mình phải phục ở đây để lượm trọn gói chiếc xuồng sắp đi tới đó, nhưng mình nghĩ tình anh em của mình lộ ra biểu anh quay lại...

Anh ta cười khì rồi tiếp lời:

– Bất quá ảnh chửi nát ông bà ông vải tụi mình một mách rồi nhai râu bỏ đi dìa chớ sao nữa bây giờ!

– Tui sợ ảnh bắn ẩu quá!

– Bắn ẩu để cho phe thằng Hồng Phụng đổ ra vậy ảnh thất họng hả? Thôi, xuống của ảnh gần tới rồi....

... Thấy có đám sậy rậm, Bảy Núi cho xuống của mình đi cập vô. Tên Tám tự nhiên đưa tay chụp khẩu tiểu liên đeo bên mình nhưng rồi vội buông ra cố giữ bình tĩnh để lên tiếng gọi Bảy Núi:

– Đại ca Bảy Núi, xin đừng bắn!

Bọn người ngồi trên xuống ở bên ngoài giật nảy người. Bảy Núi và Thế quay súng chĩa thẳng vô đám sậy, hai tên bơi xuống cũng buông dầm để chụp lấy vũ khí.

Bảy Núi chỉ hốt hoảng trong một giây rồi vội quơ tay bảo mọi người trên xuống:

– Anh em bình tĩnh như thường. Hồng sao đâu. Tiếng ai giống tiếng của thằng Tám quá!

Thế dáo dác ngó vô đám sậy:

– Rủi ở trông tụi nó bắn ra thì sao?

Bảy Núi cười nói rộn rằng:

– Hồng có đâu. Nếu ba thằng chết dầm đó nó muốn bắn thì nó nổ tụi mình lặn xuống xuống rồi chớ đợi gì phải lên tiếng lôi thôi.

Thế khều hấn ta kè tai thì thăm:

– Sợ tụi nó muốn bắt sống đại ca chớ! Có vụ lãnh thưởng đó!

Bảy Núi thoáng nhú mày nhưng rồi lắc đầu, đáp nhỏ nhỏ trở lại:

– Hồng có chuyện đó đâu. Nếu tụi nó muốn bắt sống thì ít ra tụi nó cũng khĩa đại ca và hai tên trên xuống này trước. Hay ít ra tụi nó cũng chong súng trước rồi mới lên tiếng.

Thế ngập ngừng:

– Còn cái vụ chị Huỳnh Mai?

Bảy Núi cau mày:

– Chắc thằng Hồng Phụng sai nó ra dụ khi tui trước... Ủa lạ, mà sao nó biết tui mình qua đây? Nếu thằng Hồng Phụng biết trước thì tự nãy giờ « thiên binh vạn mã » của nó đã vây quanh anh em mình rồi. Chắc có cái gì khác đây. Để tui kêu nó ra hỏi rồi mới tính được.

Dứt lời Bảy Núi đứng lên, dong dạc gọi vọng vào đám sậy:

– Tám đó hả mậy? Ra đây nói chuyện coi mầy!

Tên Tám ra dấu cho hai thủ hạ chống xuống lộ ra. Tên Tám cố ý buông lỏng hai tay xuống để cho Bảy Núi nom thấy và gượng cười lên tiếng:

– Mạnh giỏi đại ca!

Hai tên thủ hạ trên xuống cũng bắt chước tên Tám lí nhí chào hỏi Bảy Núi.

Bảy Núi cười lạt, mĩa mai hỏi lại:

632 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Bộ tui bây tưởng hể tui bây đá giò lái tao là tao sụm bà chè luôn sao mà không được mạnh giỏi! Bây giờ tui bây chặn đường chặn sá tao để tính chuyện gì nữa đây hả? Nói cho mau!

Tên Tám chắt lưỡi:

– Chuyện cũ bỏ qua đi mà đại ca!

– Đừng gặp mặt tao mà nói giọng ông nội đó nghe!

– Khổ quá! Tui tui tình cờ gặp đại ca đi tới.

Bảy Núi chặn lời tên Tám:

– Rồi chui vô đám sậy để hỏi thăm sức khoẻ của tao hả?

Tên Tám nghiêm giọng:

– Thiệt ra còn chuyện khác.

– Dụ tao theo vuốt đuôi thằng Hồng Phụng hả?

– Thôi mà đại ca! Mình dẹp chuyện đó qua một bên đi. Đại ca qua để cứu con nhỏ đó nữa phải không?

Bảy Núi quắc mắt:

– Mày xúi thằng Phụng chơi tao cái cú này hả?

Tên Tám to tiếng:

– Đại ca hỏi mấy đứa này coi! Tui tui có biết trời trăng gì đâu! Tui mới hay tin đó nên hỏa tốc đi kiếm anh Hồng Phụng cản ngăn ảnh rồi cãi lộn om sòm...

Bảy Núi cười lại:

– Ý cha, mày thương tao quá và lo cho cô Huỳnh Mai quá há! Thôi đi mày. Tao còn lạ gì mày đã bày khôn bày khéo cho thằng Hồng Phụng chơi tao cú này.

Tên Tám vòng tay:

– Tui đã nói là không có mà! Không phải tui lo gì cho cô Huỳnh Mai mà thiệt ra tui... lo cho đại ca.

– Lo chôn tao chắc?

Tên Tám cần nhần:

– Đại ca đừng nóng, đại ca hãy nghe tui nói hết...

– Trời, bây giờ mày ra lệnh cho tao nữa sao? Tao tưởng tui bây thấy mặt tao là tui bây phải cong lưng trốn mất chứ đâu có dám ló ra để ngó tao nữa. Bộ mày cho cái chuyện mày phản tao là hay ho lắm sao chứ?

Tên Tám nhần nhó:

– Đại ca muốn chửi rửa gì đó thì tùy ý đại ca, nhưng đại ca phải nghe tui nói cái đã! Sao liên lạc dĩa cho hay là đại ca đã rút đi bất kể cái vụ cô Huỳnh Mai mà bây giờ đại ca lại mò qua đây? Tui tui nghe được tin đó đều mừng giùm cho đại ca và mới thôi cự nự với anh Hồng Phụng để kéo dĩa vị trí cũ... Ai có dè ra tới đây lại đụng đầu cái cộp với đại ca nữa! Sao kỳ vậy đại ca?

Bảy Núi liếc chừng Thế có vẻ ngượng nghịu ngang với tên Tám, nhưng rồi hắn cũng cố gắng làm bộ nạt nộ cho khóa lấp đi:

– Bây giờ mày tính tra vấn tao hay sao đây? Tao làm cái gì thầy kệ mỗ tao mà!

Tên Tám cở vẻ bức tức:

– Bộ đại ca không biết rằng Hồng Phụng nó tính gài bẫy đại ca hay sao? Tụi nó bắt cô Huỳnh Mai mà để cho đại ca giựt lại thì bắt làm gì? Hay là đại ca tưởng rằng chỗ nó giữ cô Huỳnh Mai quá sơ sài không có đồn có chốt, có hàng rào rồi đại ca cho rằng chắc ăn?

Bảy Núi cười khẩy:

– Đu họ, bây giờ mày tính dạy khôn tao nữa sao? Mày quên rằng hồi mày mới theo tao mày còn không dám rờ tới trái lựu đạn vì sợ nó nổ bất tử không? Nói về chuyện kháng chiến, chuyện đột kích thì tao có thể để ra mày được mà!

– Đại ca ỷ y quá không được đâu. Đại ca có thể lọt vô tới chỗ ở cô Huỳnh Mai nhưng đại ca khó thoát ra được. Tụi nó rành quân sự lắm chớ không đánh giặc theo lối rừng của mình đâu! Chỗ nào quan trọng tụi nó cũng có đặt người phục ở đó hết.

Bảy Núi có vẻ khinh miệt:

– Đạp phân của tui nó mau quá vậy mầy? Chưa chi mà mầy « ca » tui nó quá! Thôi không nói on đờ gì nữa hết. Bây giờ mầy muốn gì đây nè? Tính phi báo cho mấy ông nội của mầy ra hốt xác tao hay sao đây?

Tên Tám cự lại:

– Đại ca đừng nói vu vậy chứ! Nếu tui có ý gì khác thì tự nãy giờ đâu còn!

Bảy Núi đưa tay sờ lên túi nơi hấn cất tờ bố cáo treo giải thưởng của bọn Tây, vừa nhìn kỹ lại tên Tám. Hấn im lặng một hồi khá lâu rồi chợt cười gằn:

– Khi không mầy lo ra một cách êm rơ như vậy thì sao tao nghi quá! Mầy tính « mưu sĩ chuột » cái gì đây hả?

Tên Tám nóng mặt:

– Tui có nói gian dối cho súng đạn ăn tui đi! Hờ cơ gặp đại ca, nên tui mới nán lại ngăn cản đại

ca. Hồng Phụng nó tin là đại ca đi rồi và nếu nó biết tui có giáp mặt với đại ca như vậy nó sẽ kiếm chuyện lớn với tui.

– Mày theo phe nó mà mày dám làm vậy à?

– Nó không biết... với lại dầu cho tui này bất đồng ý kiến với đại ca cách mấy đi nữa, tui này cũng không đành tâm lấy mắt ngó đại ca lủi vô chỗ chết một cách lẳng xet như vậy.

Bảy Núi ngỏ lom lom tên Tám:

– Sao tao nghi mày tính làm ăn riêng cái gì quá! Mày ở với thằng Hồng Phụng hổng nổi nữa rồi mày gặp tao... Mày tính kiếm vốn ra làm ăn riêng nữa chắc?

Tên Tám ngơ ngác, rồi bực mình:

– Đại ca nói xàm hoài. Tui chỉ muốn đại ca nên quay trở lại và để thầy kệ cô Huỳnh Mai cho Hồng Phụng muốn làm gì đó thì làm. Hay là cha nội Thế kia muốn đi cứu cô thì chả cứ đi một mình. Đại ca đừng có dính vô vụ đàn bà này nữa.

Bảy Núi khẽ lắc đầu:

– Chắc mầy tính cái gì khác...

Tên Tám to tiếng:

– Mọi việc sờ sờ ra đó, sao đại ca nghi bậy cái gì khác hoài vậy!

Bảy Núi mỉm cười:

– Rồi mầy tưởng tao nghe lời mầy một cách dễ ợt chắc?

Tên Tám nhún vai:

– Tui biết rằng đại ca « lậm » cô Huỳnh Mai ghê lắm nên khó nói cho đại ca nghe xuôi tai.

Bảy Núi cau mày:

– Bậy mầy! Tao đi chuyện này là để ủng hộ đại ca Thế đây, và cũng vì vậy mà tao không đem anh em theo rần rộ đó. Tao có tính đem cô Huỳnh Mai đi theo đâu!

Tên Tám mở to mắt:

– Như vậy thì đại ca càng... điên nữa! Đại ca nghe mấy cha nội đó bơm ngọt riết rồi đại ca bùi tai làm toàn là những việc trái cựa không? Sở dĩ tụi này bỏ đi cũng do chỗ đó một phần...

Thế nóng mũi, lên tiếng bảo Bảy Núi:

– Thôi mình về đi đại ca. Việc chị Huỳnh Mai để tôi sẽ tính sau.

Bảy Núi quay lại, mỉm cười:

– Ổi ăn thua gì. Thằng chúa ôn này nó tính chuyện gì khác nữa đây và bây giờ thì nó làm bộ nói xiên nói xẹo đủ thứ hết để cho tui dễ mắc mớ nó.

Tên Tám kêu lên:

– Trời ơi, đại ca còn ở đó lo đỡ nó nữa chứ! Cái thân của đại ca chèm nhèm đại ca không lo!

Bảy Núi bẻ mặt quát lên:

640 | Kinh Cầu Muống - quyển nhì

– Thây kệ tao. Không ai biểu mày làm tài khôn!
Bộ mày tưởng tao nghe theo mày sao chứ!

Tên Tám ngán ngấm thở dài:

– Tui biết có ra nói đại ca cũng chẳng chịu nghe!

Bảy Núi nhìn anh ta lom lom:

– Mày đã biết vậy thì sao còn vác mặt ra mất công?

Tên Tám vặn lại liền:

– Chớ chẳng lẽ tui núp luôn ở trong đám sậy để
chĩa súng ra hạ đại ca sao? Làm vậy thì dễ quá!

Bảy Núi nhú mày:

– Vậy mày ra đây làm chi?

Tên Tám mỉm cười:

– Ra để cản đại ca.

– Tao không nghe mà! Hay là... mày định ăn thua đủ với tao ngay liền bây giờ sao chứ?

Tên Tám lại cười:

– Nếu tui muốn ăn thua đủ thì... tui núp trong đám sậy kia có phải gọn hơn không.

Bảy Núi nổi dóa quơ tay:

– Mày có lòng can ngăn tao vậy, tao cảm ơn. Và nếu mày không có lãnh mạng lệnh gì khác của thằng Hồng Phụng thì mày làm ơn đứng dang qua một bên, chớ đừng có đứng đó nói lẽ sự với tao nữa. Tao không nghe đâu.

Dứt lời hần dống dặc hạ lệnh cho hai tên bơi xuống:

– Bơi tới đi bây!

Hai tên kia có vẻ do dự. Thế cũng lo lắng lên tiếng nói vô:

– Đổ bể như vậy rồi mình đi tới thì kể như... cho còm tụi nó sao đại ca?

Bảy Núi ngần ngừ, mân mê chót râu nhìn lại tên Tám gần giọng hỏi:

– Mày tính sao, có bánh nói thiệt nghe coi mày?

Tên Tám cười đáp:

– Tính khỉ gì. Tui chỉ xin đại ca bỏ rơi cái vụ cô Huỳnh Mai này đi. Và nếu đại ca nhất định không chịu nghe, tui bắt buộc phải phá.

– Mày muốn tao với mày có đổ máu?

Tên Tám chắt lưỡi:

– Gì mà dữ thần vậy đại ca! Nếu đại ca cứ sẵn tời tui chỉ cần chĩa súng lên trời bắn bảy bọ đôi ba ra phan là bắt buộc đại ca phải rút lui gấp.

Bảy Núi gầm lên:

– Sao mày không chạy đi báo cho thằng Hồng Phụng đón chặn để hạ tao có phải ngộ không?

Tên Tám hất mặt lên:

– Dầu hèn cũng thể chớ đại ca! Nếu có phải xuống tay với nhau, thì mình cứ mần tay đôi chớ đầu lẽ lại nhờ người khác! Tui bỏ đại ca mà đi nhưng chẳng lẽ lại bỏ luôn cái « lẽ » đó của anh em mình?

Bảy Nải hừ hừ mấy tiếng ra vẻ bực bội ghê gớm vì không sao trách móc gì được trước những lời lẽ của tên thủ hạ thân tín cũ mà hăn cũng nhìn nhận là chí tình ấy.

Thế lại nói vô:

– Mình chỉ có nước đi về cho rồi đại ca...

Bảy Núi có vẻ ngượng trước lời nói xuôi xị ấy của Thế. Hăn ta bạnh hàm suy nghĩ trong một giây rồi gật đầu, cười lạt:

– Thôi được. Tao chịu thua mầy ghen Tám.

Hăn bảo luôn hai tên thủ hạ:

– Quay xuồng lại bây!

Hai tên này lật đặt nghe theo như sẵn nóng lòng muốn rời khỏi khu vực đó cho rồi.

Tên Tám trăm ngâm nhìn theo rồi như nhớ điều gì, anh ta vội hỏi với theo:

– Đại ca dìa thiệt hay là còn xơ rớ ở đâu đó hả?

Bảy Núi buột miệng chửi thề một tiếng nho nhỏ và thì thầm với Thế:

– Cái thằng khôn quá tổ mẹ!

Rồi hăn quay mặt lại to tiếng bảo tên Tám:

– Nếu mầy không tin thì ở đó canh đi chớ hỏi tao làm chi!

Dứt lời hăn ung dung cúi xuống móc thuốc ra vắn hút.

Tên Tám bần khoản hỏi đàn em của mình:

– Hồng biết ông nội đó chịu rút dù thiệt hay là ông làm bộ bỏ đi được một đổi rồi vòng lại hả tui bây?

Một tên nói:

– Mình đã ăn ở hết lòng với ảnh như vậy là đủ rồi. Chẳng lẽ bây giờ mình ở đây canh hoài sao?

Tên kia bàn thêm:

– Chỉ có cách giản tiện là mình cứ xổ vài loạt súng để cho động ổ thì ảnh bắt buộc phải de luôn.

Tên Tám cau này:

– Khi thằng Hồng Phụng đổ xô ra đây hạch hỏi này nọ cũng phiền. Và rủi mai mốt ảnh quay trở lại thì sao? Tụi mình đâu có thể xớ rớ ở miệt này hoài được!

– Đành chịu vậy chớ biết sao đó anh!

Tên Tám thở dài:

– Thôi mình đi. Tụi bây nói phải, mình ăn ở hết lòng với ảnh một cú chót mà ảnh không chịu nghe thì... đúng là cái số trời định cho ảnh như vậy...

Hai tên đàn em lặng lẽ quơ dầm bơi xuống đi.

Hồng Phụng đang cặm cùi ngồi viết một báo cáo gửi về Khu ủy thì anh thanh niên bên giồng nơi quản thúc Huỳnh Mai bước vô:

– Anh kêu em qua có chuyện chi đó?

Hồng Phụng đặt bút xuống:

– Nhờ em một công tác quan trọng này nữa. Anh tính tối nay mình phải dời cô Huỳnh Mai đi chỗ khác ngủ.

Anh thanh niên hỏi liền:

– Có tin gì mới sao anh?

Hồng Phụng tươi cười:

– May quá em ơi, người của mình đặt ở vàm sông cái vừa hỏa tốc vô đây cho hay là Bảy Núi đã quay trở lại.

– Tụi nó quay lại?

– Không, chỉ có Bảy Núi và hai tên bơi xuồng.

– Vậy thì mình sợ gì?

– Ấy, em đừng chủ quan. Anh đứng vào địa vị của Bảy Núi anh cũng đi... độc chiếc như vậy.

– Chẳng lẽ anh em mình không đủ sức...

– Dư sức nhưng nếu sơ hở một chút là hư. Mình đã biết hấn qua đây thì tại sao mình không tính cho ăn chắc? Hơn nữa, anh tính bắt sống hấn cho đáng đồng tiền hơn, em quên cái vụ Tây treo giải thưởng sao?

Anh thanh niên chung hửng:

– Anh không tính ép hấn ta theo phe mình sao?

Hồng Phụng mỉm cười, lắc đầu:

– Trước thì anh có ý định ấy nhưng thằng cha đó khó xài lắm. Ngay đến tên Tám đây mà lắm lúc mình chịu muốn không nổi, và anh cũng đang nghĩ cách chặt lằn vi cảnh của nó. Còn Bảy Núi, nếu hấn

ép lòng cộng tác với mình thì mình sớm muộn gì mình cũng phải thanh toán hẳn. Thứ sớm đầu tối đánh và ngang ngược đó khó chơi lắm em à.

... Vậy tội gì mình không nhân cơ hội này để làm... kinh tài một chuyến. Hai trăm ngàn đồng tiền thưởng để bắt sống hẳn đâu phải là món tiền nhỏ? Tiền của Tây tội gì không lấy xài? Và vừa nhỏ được cái gai trước mắt nữa! Một công đôi việc mà em!

Anh thanh niên thắc mắc:

– Nhưng chẳng lẽ mình đem hẳn ra ngoài đồn Tây để nạp sao?

Hồng Phụng cười đáp:

– Nạp kiêu đó để Tây nó chụp luôn rồi không bỏ ra xu nhỏ sao? Và để cho hàng ngũ kháng chiến họ kêu mình sao? Mình chỉ cần giăng bẫy để bắt cho được Bảy Núi và mấy chuyện kia thì đã có mấy anh em của mình hiện đang đi nước đôi với đồn Tây tại Hồng Ngự lo. Mình chỉ cần dàn cảnh để mấy anh em đó lập công với bọn Tây lãnh tiền rồi gởi vô đây.

Anh thanh niên mỉm cười, tỏ ý khâm phục:

– Anh tính thiệt sát đeo đầu đỏ hết!

Hồng Phụng thông dong đáp:

– Miễn mình quyết tâm làm cho được việc thì tính cái gì mà chẳng ra.

Anh thanh niên chợt hỏi:

– Còn vấn đề cô Huỳnh Mai?

Hồng Phụng mân mê cảm:

– Cô đó thì... sau đó mình đem tấn cho ba ông nội Thổ.

– Còn cái đám của tên Thế?

Hồng Phụng trề môi:

– Dẹp xong cái đám của Bảy Núi thì mình chỉ cần ngồi bên này rung đùi và thọt tin cho bọn Miên và bọn Tây vô ví tụi đó mấy hồi!

– Còn đám em út của Bảy Núi nữa chi anh?

Hồng Phụng sẵn câu trả lời:

– Bảy Núi mà sụm thì đám em út của hắn rã đám mấy hồi! Tụi nó đi kháng chiến vì mộ theo tại ca của tụi nó nhiều hơn là vì lý tưởng như bên anh em mình. Và hể đại ca của tụi nó không còn thì tụi nó chia năm xẻ bảy liền và nội cái việc mấy ông đại ca mới tấn lên tranh giành nhau cũng đủ làm cho tụi nó rã bành tồ rồi.

Anh thanh niên gật gù đoạn hỏi:

– Bây giờ anh giao cho em công việc gì đây?

– Em lo cho xong cái vụ Huỳnh Mai. Bây giờ em chỉ cần dời cổ đi chỗ khác ngủ trong đêm nay. Dời qua miệt Kinh Cầu Muống đi. Thế nào Bảy Núi cũng tưởng mình giữ cổ bên đất Miên chứ không dè mình lại cắt cổ một cách ngược ngạo như vậy.

Đó là vì anh muốn tính cho ăn chắc. Dầu bắt hựt Bảy Núi thì cũng không mất cô Huỳnh Mai. Và cũng tiết kiệm chuyện đổ máu cho anh em mình nữa.

Mình không nên khinh thường Bảy Núi. Hẳn liều mạng và hăng sức như một con trâu cui. Mình chơi tay đôi với hẳn không lợi đâu!

– Rồi anh tính dụ bắt hẳn bằng cách nào?

Hồng Phụng mỉm cười:

– Cũng dễ. Sau khi em dòi cô Huỳnh Mai đi rồi anh sẽ nhờ một anh em ở đây giả bộ bơi xuống thả ra để câu tôm. Thế nào Bảy Núi cũng xót rớt núp đầu đó trước để tìm cách dò hỏi chỗ ở của cô Huỳnh Mai và thế nào hẳn cũng chớp anh thợ câu để tra vấn. Và anh này sẽ chỉ chỗ cho hẳn... Mình để cho hẳn lọt vô nhà trên giồng và phục bắt êm.

– Rủi hẳn kéo đông dân qua thì sao?

– Mình đã có tin là hẳn chỉ đem theo hai tên bơi xuống. Hơn nữa, đúng vào địa vị của hẳn mình cũng phải làm vậy, vì chỉ cần làm liều mạng và chớp nháng. Dầu có đem theo đông hẳn cũng phải để nằm ở xa tiếp ứng khi cần. Kéo rần rộ vô đây để đổ bể à? Em quên rằng mình đang nắm cô Huỳnh Mai trong tay sao? Đó là một thứ con tin khiến hẳn không đời

nào dám dàn mặt chơi thẳng tay với anh em mình được.

– Rồi em phải nói với cô Huỳnh Mai sao đây?

– Thì cử việc biểu cổ theo đi vì mình được tin tụi Tây, tụi Thổ sắp vô ruộng. À, nhớ bắt cổ mặc quần áo như anh em mình.

Cho cổ mượn một bộ bà ba đen, và rồi ép cổ đội nón lá... tránh sương. Em liệu cách nói cho cô nghe lọt tai.

– Rồi chừng nào em đưa cổ về?

– Anh sẽ cho liên lạc qua. Cần nhất là phải giữ cho thật kín đáo. Khi qua tới Cầu Muống cũng vậy. Em lại thẳng nhà mình quen đở. Trời sắp tối rồi, em nên về sửa soạn mọi việc thì vừa. Anh cũng sẽ qua bên liền bây giờ nhưng không muốn cho cổ thấy, cổ đeo hỏi lời thôi mất thì giờ lắm. Em nói là anh bận đi kích chận mấy nẻo đường địch có thể ló vô được.

Anh thanh niên gật đầu dợm bước đi nhưng Hồng Phụng đã níu anh ta lại và căn dặn thêm:

– Đây là trường hợp... phòng xa. Rủi suốt thời gian em đưa cô Huỳnh Mai đi – em chỉ cần đem theo hai tên cho bảnh – mà để bị lộ, nghĩa là bất kỳ Tây, Thổ, hay phe phái nào khác muốn chặn bắt cổ mà em nhắm không thể kháng cự nổi.

Anh thanh niên vọt miệng đỡ lời Hồng Phụng:

– Thì em phải hạ cô Huỳnh Mai trước rồi tính sao thì tính phải không anh?

Hồng Phụng chắt lưỡi:

– Ý đừng. Anh tính dặn kỹ em cái khoản đó! Nếu gặp trường hợp đó em với hai anh em kia nên lo thoát thân về đây.

– Rồi để mất cổ sao?

Hồng Phụng mỉm cười:

– Đó chỉ là trường hợp mà mình xui xẻo tận mạng. Anh chỉ cần dặn phòng xa chứ không đến nỗi vậy đâu! Gặp trường hợp đó, em nên để cho tụi nó bắt cổ cho rồi và cốt giữ mạng sống cho mấy anh

em... Nhứt là nếu gặp Bảy Núi. Hạ cô Huỳnh Mai tức là mình xúi cho Bảy Núi chơi hết mình với nhóm anh em mình, hoặc... giúp cho hấn ta rảnh tâm đi về miệt khác để gầy dựng tương lai. Trong hai trường hợp đó mình đề phòng đều có lợi hết.

Hồng Phụng ưỡn ngực nói tiếp:

– Cỡ như cô Huỳnh Mai để cỡ sống thêm ngày nào thì... chứ vị anh hùng dưới này còn phải mệt thêm ngày nầy và hơn đó, mình có thua keo này thì còn bày keo khác được. Em hiểu ý của anh đó chứ? Đều nói chuyện cùng mà nghe chơi chứ giờ giấc này ai biết được là mình dời cỡ đi.

... Ngoài ra, anh cũng dặn em thêm một điều này nữa: đối với cỡ em ráng làm ra vẻ sẵn sóc âu lo cho cỡ chớ đừng để lộ mòi là mình đang quản thúc cỡ đó nghen. Ngày thường, anh chắc cỡ cũng chẳng vừa. Có lẽ cỡ bị thằng cha Bảy Núi làm quá nên bây giờ mới đâm ra lửng đửng lơ lơ như vậy!

Anh thanh niên bật cười đoạn hăng hái trở xuống xuống.

... **T**ên Tám ra hiệu cho hai thủ hạ ngừng bơi:

– Có xuồng đi tới. Chắc dân của ông Phụng... Tụi bay cho xuồng mình lủi vô đâu đó để lánh mặt ba thằng này cho rồi, chớ để tụi nó dòm thấy tụi nó dìa báo cáo này nọ với Hồng Phụng thì mình mất công phải trả lời lắm.

Hai tên kia nhanh nhẹn nghe theo và cho xuồng chui ẩn dưới một đám cây tra mọc gie ra mặt nước.

Tên Tám thở dài:

– Cũng hên cho anh Bảy. Ảnh mà còn xớ rớ ở ngoài này thì thế nào cũng gặp tụi kia. Không chừng tụi nó đi tuần cũng nên... Mà hổng biết cha nội đó có chịu đi luôn hay là còn lộn trở lại nữa!

Hai tên kia nín thinh để cho tên Tám khỏi phải bắt chuyện nói tới.

Chiếc xuồng lạ đi lướt qua. Tên Tám nhòm người nhìn ra và kêu khẽ:

– Ủa, thằng liên lạc ruột của Hồng Phụng mà!

Thằng này đi đâu là có chuyện ở đó... Mà sao tụi nó đi tới bốn hơn lận cà?

Anh ta chăm chú nhìn kỹ, đoạn hỏi hai tên thủ hạ:

– Sao có tên nào là ngồi gần thằng liên lạc đó bây? Cha đội nón lá sùm sụp đó?

Hai tên thủ hạ chăm chú nhìn ra nhưng không nói năng gì hết.

Vừa đúng lúc đó, trên xuồng của anh thanh niên Huỳnh Mai chột lột nón lá xuống để bới sửa tóc lại đoạn hơi nghiêng người ra be xuồng để mức nước rửa mặt,

Anh thanh niên đi hộ tống toan ngăn cản cô ta nhưng nghĩ rằng mình cũng còn đang ở trên phần đất nhà không đáng ngại nên làm ngơ luôn.

Phía trong đám cay tra, tên Tám chột kêu lên:

– Thằng lạ mặt đó là đàn bà chứ không phải đực rựa bây ơi!

Hai tên kia có vẻ chú ý hơn và chưa chi một tên đã vội quay qua tên Tám hót hải lên tiếng:

– Sao giống cô Huỳnh Mai quá vậy anh?

Tên kia cãi lại:

– Huỳnh Mai gì mà bạn bà ba đen thùng thùng như vậy. Chắc con phụ nữ mới vào.

Tên Tám vội nói:

– Đúng rồi. Con Huỳnh Mai. Tụi nó tính lưu con nhỏ đi đâu đây hổng biết! Cái điệu này anh Bảy có trở qua thì cũng xộ.

Như chợt nghĩ ra điều gì anh ta quay lại đề nghị với hai tên thủ hạ:

– Hay là mình chộp con nhỏ đó cho rồi? Như vậy anh Bảy Núi khỏi phải lộn xộn gì nữa?

Một tên vặn lại:

– Rồi ở yên với Hồng Phụng được sao?

Tên Tám ung dung đáp:

– Chả đã biết mình đi dĩa từ lâu rồi mà. Với lại mình có chụp cái đám này thì phải làm êm rồi phi tang mọi việc, vậy thì ai biết đâu là đâu?

– Rồi giết luôn cô Huỳnh Mai à?

– Chớ sao! Mình cốt làm vậy để cho anh Bảy khỏi phải bịn rịn gì ở đây nữa. Chớ nếu mình đem trả con nhỏ cho ảnh thì cũng như không. Mình nên thương ảnh một lần chót, bề gì cũng là tình xưa nghĩa cũ.

– Rồi làm sao ảnh biết là cô Huỳnh Mai không còn?

– Dễ mà. Mình cứ đem cổ lại gần xóm nhà trước mặt đây bắn cổ chết rồi bỏ đi thì thế nào cô bác ở đó cũng đổ ra và làm rùm lên. Ngay trong đêm nay đầu ảnh có quay trở lại ảnh nghe có tiếng súng rồi đèn đuốc sáng trưng thì thế nào ảnh cũng phải mò lại để nghe ngóng.

Đây nè, tụi mình chỉ dẫn cổ lại gần cái đám ghe làm đấy kia nuà hạ cổ thì thế nào ba thằng ở đó nó

cũng báo động lung tung. Rượt theo tên liên lạc đi bây!

Hai tên thủ hạ nhìn nhau như để hỏi ý và một tên ngập ngừng lên tiếng như để thay mặt luôn cho tên kia:

– Thôi anh Tám à. Mình tốt với anh Bảy như mới rồi cũng đủ rồi. Bây giờ ai có đường nấy để đi thì hơn, hơi sức đâu anh xía và những việc không ăn nhậu gì đến mình hết.

Tên Tám bực mình:

– Bộ hai đứa bây sợ tội trên xuống sao? Ba đứa mình chơi không lợi ba đứa nó sao?

Tên kia cười khẽ:

– Dư sức nữa. Anh dư biết là tội mình thừa cơ ra tay trước thì có trời xuống cũng đỡ không kịp, Nhưng cái việc không ăn nhằm gì hết mà anh? Bất quá được ba cây súng trên xuống. Mà thứ súng đó mình cũng chỉ có nước đem giấu biệt luôn chớ đâu dám lo le ra để cho tội thằng Hồng Phụng nó nhận được sao!

Tên Tám quát khẽ:

– Vậy tụi bây muốn cái gì thì mới... ăn nhằm hả?

Tên kia lại cười:

– Phải anh để cô Huỳnh Mai cho tụi mình... xài thì không đến nỗi lỗ sớ hụi và đi không dìa rồi vô ích như vậy!

Tên Tám bật cười khẽ, đoạn nghiêm giọng lại:

– Tụi bây cũng có cái mừng đó hoài! Gương tầy liếp của anh Bảy, tụi bây còn chưa tổn sao?

Một tên cười đáp:

– Mình đều có giữ cổ luôn đầu mà anh sợ xui lây? Cửa rơi của rớt mình hốt lại xài đỡ chớ đem bỏ ngang thì cũng uống.

Tên kia cũng phụ họa theo:

– Phải đó anh, không lẽ khi không mình làm cái chuyện ở đâu đâu đó. Rồi sanh mịch lòng mịch bề

anh Hồng Phụng... Nay mình có ý trừ hậu hoạn cho anh Bảy vì chút tình xưa nghĩa cũ của anh em mình đối với anh thì anh cũng nên để cho tội này kiếm... chút cháo. Người như vậy mà đem đập liệng đi cho ruồi bu kiến đậu thì uống quá anh? Mình lôi cổ lên một chỗ nào đó... Công việc gọn bản mà anh. Anh nên tính gấp đi kéo tội nó chở cô đi mất.

Tên Tám chép miệng miễn cưỡng đáp:

– Thôi tội bây muốn vậy thì cũng được. Bơi rút theo tội nó đi. Chờ đến nơi làm bộ như mình có tin gì gấp cần cho tội nó biết, và tội bây đừng có đụng chạm gì tới súng ống đó nhen. Xuôi dầm cũng đủ rồi và nhớ canh cho kỹ đề đập cho chết tội nó chở đừng để cho tội nó chạy vượt thì anh em mình hết ngó thẳng Hồng Phụng nữa được đa!

Hai tên kia chẳng nói chẳng rằng cong lưng bơi rút để đuổi theo chiếc xuồng chở Huỳnh Mai...

Tên Tám to tiếng gọi xuồng của thanh niên:

– Ê bạn đi đâu đó? Chờ tui này một chút coi!

Anh thanh niên cực chẳng đã phải ra lệnh cho hai người đàn ông cầm dầm rà xuống lại cũng không quên dặn hai người này nên lưu ý đề phòng mọi bất trắc.

Tên Tám đứng xống lưng trên xuồng, tay cầm một cây sào ngắn để phụ bơi với hai tên thủ hạ.

Anh thanh niên thấp giọng bảo Huỳnh Mai:

– Cô chịu khó nằm xuống sạp và đắp nón lá lên mặt làm như ngủ đi và để kệ tui lo nói chuyện với mấy anh em đó.

Huỳnh Mai liếc chừng về phía sau:

– Bọn nào đó?

Anh thanh niên làm tỉnh đáp:

– Dạ cũng mấy anh em quen... Cô chịu khó nằm xuống đi và đừng nói gì hết.

Huỳnh Mai ngoan ngoãn nghe theo.

... Đến nơi, tên Tám nhìn qua xuống của anh thanh niên và cười hỏi:

– Bộ có ai ốm đau gì nằm đó hả?

Anh thanh niên cũng ngó xuống Huỳnh Mai: trời nhá nhem tối nên dầu ai đứng gần cũng khó thể phân biệt được người nằm co ro trên sạp xuống với bộ quần áo bà ba đen rộng kia là một người đàn bà. Anh ta vững tâm đáp lời tên Tám:

– Ờ... giả đang làm cử rét (rồi anh ta hỏi lại). Mà sao mấy anh em còn lẫn quần ở đây chứ chưa chịu về bến?

Tên Tám cười đáp:

– Tụi tui còn phải xẹt ra xóm gần đây để mua vài bánh thuốc hút. Chỗ tụi này đóng hiện nay kẹt quá. Không có hàng quán gì ở gần hết. Mấy hôm nay anh em nhịn thuốc gần chết.

Anh thanh niên làm ra vẻ ân cần:

– Ủ, chỗ có mấy chiếc ghe đáy đóng gần đây có quán bán hàng, chắc mấy anh tính lại đó chứ gì?

– Phải.

– Vậy mấy anh đi cho kịp. Từ đây mà lội về nơi mấy anh đóng cũng còn khá xa đa!

Tên Tám cười nhẹ:

– Ủ...

– Thôi mấy anh em để tui này đi. Có công tác cần...

Tên Tám làm ra vẻ ngập ngừng:

– Còn một chuyện này cũng khá quan trọng... Chắc lát nữa tui phải trở về cho anh Hồng Phụng hay mới được.

Anh thanh niên hỏi liền:

– Chuyện chi vậy? Anh cho tui biết được không?

Tên Tám do dự:

– Cho anh biết thì cũng được rồi nhưng sau này tui sợ cha nội Hồng Phụng lại phê bình kiểm thảo tui là quen thói buông thả, làm việc vô nguyên tắc và hổng biết bảo mật. Ý thôi, để chả phê bình thì mình hết đường cãi lại! Tự hổng nay chả cự nự tui về mấy thứ đó hoài rồi chẳng lẽ mình cứ... ngoan cố thì coi hổng được.

Anh thanh niên vừa trấn an tên Tám vừa hỏi dò:

– Cũng tùy trường hợp. Không giấu gì anh tui cũng đang lãnh một công tác quan trọng và biết đầu tin tức của anh mới biết đó lại không dính líu đến cái vụ của tui? Làm việc thì phải tôn trọng nguyên tắc nhưng đôi lúc mình cũng phải uyển chuyển, vậy anh có thể cho tui biết mí mí chuyện quan trọng của anh được không? Tui cũng được anh Hồng Phụng tín nhiệm lắm.

Tên Tám gãi đầu:

– Cũng được... Nhưng sau này có gì làm ơn nói vô cho tui một tiếng nghe cha nội! Không phải tui sợ

bị phê bình này nọ. Chết chóc gì! Nhưng mình cũng là người có đầu óc.

– Không sao đâu mà! Anh cũng ở cấp chỉ huy thì anh cũng có quyền tùy trường hợp mà quyết định.

Tên Tám gật đầu:

– Ừ... Việc này cũng không ngoài vụ cô Huỳnh Mai...

Anh thanh niên ngó liền xuống sạp xuống rồi lật đật hỏi:

– Sao đó anh?

Tên Tám thấp giọng:

– Tui thấy Bảy Núi lảng vảng ở miệt gần bên mình.

Anh thanh niên thở ra. Tin ấy đối với anh cũng chẳng có gì mới mẻ, nhưng anh cũng hỏi kỹ lại:

– Ở chỗ nào? Có đông người không? Tên Tám ngó ra sau lưng:

– Ở phía đằng kia và ở bên mình chứ chưa lọt qua vùng đất Miên. Lối bốn năm người gì đó...

Anh thanh niên gật gù nhưng rồi lại vụt hỏi:

– Mà anh có tiếp xúc với họ không?

Tên Tám chợt nhận ra mình đã có chỗ sơ hở nên mới khiến cho anh thanh niên hỏi vặn câu ấy:

– Anh nghĩ coi tui làm sao dám lộ mặt ra để gặp mấy người đó?

Anh thanh niên nhóng thêm:

– Mới rồi anh bất đồng ý kiến với anh Hồng Phụng về cái vụ ấy mà?

Tên Tám làm bộ thở dài:

– Đành rằng vậy, nhưng cái thể của tui là thể kẹt. Bề gì tui cũng đứng vào phe anh em mình ở bên này rồi nay dầu tui có lộ ra thì Bảy Núi cũng chẳng chịu nghe. Anh phải biết rằng tánh của tui thẳng lắm, tui không chịu cái gì là tui nói liền rồi thôi chớ không

chơi theo cái lối tiêu lòn. Hồng giấu gì anh, lát nữa đây thế nào tui cũng kiểm anh Hồng Phụng trước để báo cáo với anh về những điều mình vừa nghe thấy rồi xin ảnh đẹp qua cái vụ cô Huỳnh Mai cho rồi.

Anh thanh niên liếc chừng xuống sạp xuống và vội chận lời tên Tám:

– Vụ đó kể như... xong. Anh đừng thắc mắc gì hết. Anh Hồng Phụng đã nói với tui rồi. Anh khỏi cần trở về báo cáo với anh chi nữa nếu không có vấn đề gì khác. Anh em ở trong sắp sửa dời đi...

– Dời đi đâu?

– Ờ... dời tạm vì nghe tin tụi nó rục rịch ruồng bố đó mà!

Tên Tám như nhớ ra điều gì:

– A tui quên nữa: có tên Thế đi theo Bảy Núi...

Huỳnh Mai, tự nãy giờ nằm im theo dõi câu chuyện giữa hai người, chợt hất chiếc nón lá che mặt ra và ngồi rột dậy hỏi liền:

– Có anh Thế nữa sao?

Anh thanh niên cuống quá rồi bực tức:

– Cô... thiệt hết nói!

Tên Tám như muốn reo lên:

– Ủa, cô này tui tưởng thẳng cha nào chứ!

Anh thanh niên vội lên tiếng giải thích cho xuôi:

– Anh Tám, cũng vì có tụi Tây bố đó nên tui phải đưa cô Huỳnh Mai đi lánh trước. Như vậy, anh... khỏi phải thắc mắc về chuyện Bảy Núi qua đây. Ảnh có qua thì rồi ảnh cũng về chứ không sao hết.

Huỳnh Mai hỏi vô:

– Bộ anh Thế qua kiểm tôi hả?

Anh thanh niên ấp úng:

– Chắc vậy. Cô đã có ý định về Sài Gòn gấp thì chẳng lẽ cô còn muốn trở qua Thường Phước nữa?

Huỳnh Mai thở dài:

– Ừ... Tôi trở qua bên làm gì nữa!

Anh thanh niên ân cần bảo tên Tám:

– Thôi mình chia tay chớ ở đây lâu không tiện.

Tên Tám sốt sắng đáp:

– Ừ. Tui cũng phải lo dìa đây.

Anh thanh niên dặn thêm:

– Anh cũng liệu tránh mặt Bảy Núi.

Tên Tám vội đỡ lời:

– Việc đó anh khỏi nói. Không phải tui đi theo anh Hồng Phụng là vậy nên không dám ngó mặt anh Bảy Núi...

– Bảy sao được! Tui biết anh tránh mọi trường hợp đụng đầu với Bảy Núi. Tui hiểu chuyện đó lắm. Bề gì cũng là chỗ anh em cũ...

Tên Tám như khoái chí:

– Đúng vậy. Anh hiểu bụng tôi dầu lắm đa! Như vậy không phải là tui chưa dứt khoát như anh Hồng Phụng thường trách tui đâu, nhưng... gặp Bảy Núi thì khó xử lắm. Tánh ảnh lại nóng...

– Tui biết rồi. Tui có qua gặp ảnh mà. Thôi tui đi ghen anh!

Tên Tám gõ đầu sào vào be xuống để ra hiệu cho hai tên thủ hạ. Hai tên này hiểu ý nắm chặt cán dầm.

Huỳnh Mai vội quay lại nói với tên Tám:

– Tôi nhờ anh nếu có gặp anh Thế thì nói dùm là tôi vẫn bình an và sẽ về Sài Gòn luôn.

Tên Tám cười đáp:

– Tui có gặp đâu...

Huỳnh Mai gượng nói:

– Thì... tôi nhờ anh phòng xa vậy thôi.

Tên Tám canh kỹ khoảng cách giữa anh thanh niên và Huỳnh Mai đoạn mím môi vung sào lên quất mạnh thẳng xuống vào phía sau cổ anh thanh niên.

Anh thanh niên chỉ kịp hự một tiếng rồi gục xuống luôn. Liền theo đó, một thủ hạ của tên Tám quơ dầm lên bổ xả xuống đầu anh bơi lái của xuồng bên kia. Chỉ trong nháy mắt hai người của Huỳnh Mai đã bị loại.

Huỳnh Mai hoảng kinh, kêu ré lên:

– Ý trời, mấy người làm gì kỳ vậy?

Anh ở mũi xuồng chỉ còn có đủ thì giờ để... cuống quít. Anh vội quăng chiếc dầm để chụp khẩu cát bin đặt nằm gác lên trên đùi.

Tên Tám cũng hoảng kinh khi lò mò nhìn thấy mũi xuồng của mình đang bét ra với mũi xuồng bên kia và tên thủ hạ ngồi ở phía đó đang lúng túng quơ dầm lên vị tự biết mình không với tới người ở phía mũi xuồng bên kia được.

Tên Tám quát lên:

– Mau cặp mũi vô! Nó lấy súng đó!

Anh ở mũi xuống bên Huỳnh Mai bị vướng tay vì khẩu súng trường và mới lụp chụp nâng súng lên là bị tên Tám với đập một sào xéo xuống tay.

Khẩu súng văng tòm xuống kinh. Đúng vào lúc ấy tên Tám cũng đã móc mũi xuống kệ lại và sẵn trớn bồi thêm mấy đầm xả ngang hông nạn nhân.

... Huỳnh Mai vừa tức, vừa sợ hét lên:

– Mấy người làm cái gì lạ vậy hả?

Tên Tám thản nhiên quay ra bảo 2 thủ hạ:

– Cặp xuống vô coi có thằng nào còn ngóp ngáp thì thọc nó thêm một vài dao rồi lật xác xuống sông cho rồi.

Huỳnh Mai quát lên:

– Tại sao khi không mấy người giết một hơi ba mạng như vậy? Mấy người muốn gì hả?

Tên Tám nín thình nhìn thủ hạ thanh toán lần cuối ba kẻ xấu số và khi thấy bọn thủ hạ sắp sửa xô mấy xác chết xuống sông, anh ta bèn dặn thêm:

– Nè, tụi bây nhớ rọc bụng tụi nó ra chớ hông thôi quăng xuống sông là tụi nó phình lên mấy hồi.

Một tên thủ phạm lên tiếng đáp:

– Có rồi anh. Không có cột đá neo nước thì phải rọc bụng chớ sao!

Huỳnh Mai chết điếng khi nghe những lời đối đáp ấy, và cô không khỏi rùng mình mỗi lần nghe tiếng nước khua động nhẹ khi hai tên kia chuôi một tử thi xuống sông.

Tên Tám mới lên tiếng bảo Huỳnh Mai:

– Cô cảm phiền qua xuống bên tui.

Huỳnh Mai nổi nóng:

– Mấy người bắt tôi đem đi đâu đây?

Tên Tám chặt lưỡi:

– Ai mà bắt cô! Tụi nó cứu cô mà cô còn cự nự chó! Cô không biết đêm nay tụi Hồng Phụng dời cô đi là để chi không?

Huỳnh Mai xằng giọng:

– Anh cũng biết là để tránh Tây bố...

... Tên Tám cười khan:

– Mốc xì họ! Tụi nó bày mưu lập kế để đưa cô đi chỗ khác và dụ Bảy Núi cùng anh Thế tới để hạ mấy người này. Tự hôm nay tụi nó bắt cô, tưởng đâu cô là khách quý của tụi nó...

Huỳnh Mai không khỏi ngạc nhiên:

– Coi, anh cũng ở trong phe của Hồng Phụng mà.

– Cô quên rằng trước đây tui là đàn em của Bảy Núi sao?

– Té ra anh muốn phản lại Hồng Phụng?

Tên Tám vội đáp:

– Không đúng như vậy. Tui không muốn để anh Bảy Núi bị tui nó hại vì cô.

– Sao hồi nãy anh không cho anh Bảy hay tin để anh bỏ ý định qua đây.... Anh cho anh Thế hay nữa. Như vậy có phải giản dị không mà lại đi giết mấy mạng người...

– Tui có cho hay mấy ảnh cũng chẳng tin và tình cờ gặp cô ở dọc đường nên tui mới bắt buộc phải ra tay như vậy. Ra tay trước là để tránh cho anh Bảy cũng như anh Thế khỏi phải liều mạng qua đụng với bọn thằng Hồng Phụng và sau là để cứu cô luôn.

– Việc gì là phải cứu tôi? Bất quá tôi bị kẹt bên này ít lâu rồi Hồng Phụng cũng phải cho tôi về, anh ta đã hứa chắc với tui như vậy rồi mà!

Tên Tám lại cười:

– Cô thiệt bơ bơ chẳng hiểu gì ráo. Chẳng lẽ

Hồng Phụng nuôi cô kỹ lưỡng rồi đưa cô dĩa dàng hoàng rồi dụ được anh Bảy và anh Thế qua đây? Tui nói cho cô biết, cái thằng lãnh nhiệm vụ đưa cô đi đây đã qua gặp anh Bảy để cho anh biết là nếu anh không qua nói chuyện thì thằng Hồng Phụng nó sẽ đem cô tấn cho bọn lính Thổ đóng ở đồn biên giới gần đây. Có vậy anh Bảy và anh Thế mới nóng ruột được chứ!

Huỳnh Mai hốt hoảng hỏi:

– Bộ có thiệt vậy sao anh?

Tên Tám sốt sắng đáp:

– Sao lại không? Cô là người khôn ngoan có ăn có học thì có phải dư biết mấy chuyện đó! Hai ông nội Bảy Núi và Hồng Phụng đâu có hiền và hể họ «chơi» nhau thì phải có chuyện hạ độc thủ đó! Thôi cô qua bên này để tui nó nhận chiếc xuồng đó chìm mất cho rồi... Máu me tùm lum ở trong thì còn kéo theo làm gì?

Huỳnh Mai lo lắng hỏi:

– Rồi mấy anh đưa tôi đi đâu?

Tên Tám dịu giọng đáp:

– Tui chở cô kiếm nhà quen gần đây để nhờ họ lấy xuống đưa cô dìa Thường Phước. Tui tui chỉ giúp cô được bấy nhiêu đó thôi... Tui tui không thể gặp mặt mấy anh em cũ bên anh Bảy được. Chắc cô hiểu giùm cho tình cảnh khó xử của tui tui.

Huỳnh Mai thở dài nhìn xuống mặt sông đen kịt:

– Tôi hiểu... nhưng đáng lẽ mấy anh nên uy hiếp mấy người kia vừa phải thôi. Vì tôi mà mấy anh giết một lượt ba mạng như vậy.

Tên Tám rắn giọng:

– Trời ơi, chuyện sanh tử mà cô! Đứa nào lẹ tay đưa đó sống... Và chẳng lẽ cô muốn bị hai ba chục thằng Thổ nó xé khô cô đêm này qua ngày khác hay sao? Một Bảy Núi thì bề gì cũng như... vợ với chồng chớ hai ba chục thằng mồm bò hóc nên mọi thì đâu phải chuyện giả ngợ?

Hơn nữa, cô cũng phải để cho tui tui sống với chó. Tui tui mà không mần trọn gói ba thằng ở trên xuồng của cô thì tui tui có nước trốn Hồng Phụng luôn. Bởi vậy, sau này tui tui xin cô giữ kín giùm vụ này. Cô mà vô tình xì ra là cô xúi Hồng Phụng giết tui tui cho mau đó.

Huỳnh Mai có vẻ cảm động:

– Mọi việc bề gì cũng lỡ rồi, và dầu sao tôi cũng phải giữ kín cho mấy anh.

– Ừ, sau này cô bày đặt cách nào đó để nói cho xuôi thì thôi. Nhất là cô nên dĩa Sài Gòn phút cho rồi chó nấn ná ở dưới này lâu... khó lắm, cô. Tui coi bộ cô không hạp với miệt này...

Huỳnh Mai sốt sắng bước qua xuồng của tên Tám. Hai tên thủ hạ nhanh nhẹn nhận chìm chiếc xuồng không người.

Tên Tám hăng hái hạ lệnh:

– Thôi mình đi cho mau tui bây! Tối dữ rồi.

Một tên thủ hạ cười hỏi lại:

– Trước hết mình kiếm chỗ.... gởi cô này phải hông anh?

Tên Tám khẽ ừ một tiếng.

Tên thủ hạ kia hỏi kỹ thêm:

– Chỗ nào hả anh?

Tên Tám chặt lưỡi, chửi thề:

– Hỏi hoài! Thì tại bây liệu... rồi sợ Huỳnh Mai nghi ngờ, anh ta điệu giọng lại nói thêm)... Tại bây lại chỗ mình quen cho... chắc ăn. Tại bây biết rồi chứ?

Hai tên thủ hạ ra sức bơi mau. Tên Tám chăm chú nghe ngóng động tĩnh vì sợ đụng đầu với dân của Hồng Phụng bất tử.

Đến một khoảng đồng trống, tên thủ hạ lên tiếng hỏi:

– Mình tấp vô đây được không? Ghé lại cho rồi chở bơi tới hoài nóng ruột quá!

Huỳnh Mai lo lắng nhìn lên cánh đồng:

– Coi bộ không có nhà cửa gì ở đây hết vậy?

Tên Tám vội đáp:

– Trời tối quá nên cô không thấy nhà cửa đó thôi. Để chút nữa tôi nhờ người quen đưa cô qua bên chỗ anh Thế ở. Như vậy chắc ăn và tui tui cũng rảnh tay.

Đoạn anh ta bảo hai tên thủ hạ:

– Lại chỗ đó cho mau đi. Tao không muốn gặp ai bất tử hết.

Hai tên thủ hạ lật đặt cho xuống lủi vô một đường nước ăn thông vô cánh đồng.

Trời tối đen, Huỳnh Mai hết còn phân biệt đâu là đâu và chỉ còn thấy mặt nước phản chiếu trời đầy sao ở trước mũi xuống.

Tên Tám sốt ruột gất lên:

– Sao tui bây bơi xà quần hoài vậy? Bộ tính kiếm cho được một ngôi nhà nền đúc có giường chiếu đàng hoàng tui bây mới chịu tấp vô hay sao?

Tên bơi lái cười đáp:

– Thì cũng phải kiếm chỗ ráo ráo. Tui nhớ ở gần đây có một cái chòi.

Tên Tám cự nự:

– Mầy nhớ mờ ớ như vậy thì dám đi kiếm tới sáng mới thấy!

Tên bơi mũi liền đề nghị:

– Hay là mình đừng đi đâu nữa cho mất công. Kiếm cái chòi đó chắc gì ra...

Tên kia chận lời:

– Thì kiếm một cái giồng cỏ nào đó.

Tên này phản đối liền:

– Ý không được đâu! Mùa nước nổi này mà trong đêm trong hôm mầy lên mầy cái giồng cỏ đó, quần giậm rần hổ nó mỗ mầy trào đờm! Tốt hơn hết là mình cho đậu xuống lại và khỏi phải đi đâu hết...

Đến lượt tên Tám cự nự:

– Không được. Tao không quen cái thói chung đụng, thẳng làm thẳng ngó đó!

Tên kia cười khì:

– Ăn thua gì anh. Trời tối hù mà thấy khỉ gì được? Bất quá hơi lụp cụp lạc cạc một chút. Như vậy mấy cha ở ngoài mau... nóng máy hơn và nếu có gì thì mình còn tiếp tay tiếp chun phụ với nhau được...

Tên Tám gạt ngang:

– Không được là không được. Xuồng này là xuồng riêng của tao đi. Nó cũng như một thứ xuồng của bộ chỉ huy vậy, dù cho xuồng làm ăn thường người ta cũng không dám làm bậy bạ trây trét ở trên hưởng chi là xuồng chỉ huy! Bộ tui bây muốn khiến tao bị phục kích lật gong có ngày hả? Cái gì cũng phải có

kiêng có cũ thì mới đỡ được. Tội mình là dân chơi súng đạn thì càng giữ gắt mấu về vấn đề này nữa!

Huỳnh Mai hỏi xen vô:

– Mấy anh tính chuyện gì mà tôi không hiểu gì hết trơn vậy?

Tên Tám giật mình, quay qua chửi hai tên thủ hạ liền:

– Đu họ chưa ăn nhậu chấm múc gì hết mà bi bô cái miệng. Rủi có dân của thằng Hồng Phụng ở gần đây thì thấy mẹ cả đám. Đồng trống và có gió thổi như vậy tui bây xí xô xí xào cả công đất người ta cũng nghe lọt.

Đoạn anh ta mới thấp giọng « trấn an » Huỳnh Mai:

– À, tui tui tính kiếm chỗ đậu xuống lại và phân công nhau để lo việc gởi gắm cô...

Huỳnh Mai lại hỏi:

– Sao tôi nghe mấy ảnh nói cái gì trên giường dưới xuống...

Tên Tám cười gượng:

– Tụi nó tình... chuyện ngủ nghề đó mà.

Rồi như để cho Huỳnh Mai khỏi hạch hỏi lời thôi già nữa, anh ta quay qua bảo hai tên thủ hạ:

– Tụi mày liệu cho mau đi. Hễ lụp chụp gì nữa tao cho tụi bây bơ mả luôn đả. Ở vùng này lâu nguy lắm đó.

Một tên đề nghị:

– Hay là mình đem cô dì trong chỗ anh em mình rồi sẽ tính sau?

Tên Tám gạt ngang:

– Không lộn xộn nữa mày! Đem dì trông để tụi nó bu lại rồi thiên hạ đều hay tùm lùm hết trơn hả? Phải hồi nãy tụi bây nghe lời tao thì êm ráo rồi!

– Hai tên thủ hạ cong lưng bơi sắp tới vì sợ tên Tám thay đổi ý định bắt tử.

Mũi xuống rướn lên giồng cỏ rồi nằm im. Huỳnh Mai ngơ ngác nhìn quanh:

– Ủa, sao không có nhà cửa gì hết trơn vậy?

Tên Tám vội đáp:

– Mời cô lên đây nghỉ chân đỡ. Tôi còn phải lại đăng nhà quen trước rồi sẽ rước cô sau.

– Mấy anh bỏ tôi ở lại một mình sao?

Tên Tám có vẻ khó chịu:

– Không. Hai thằng kia ở lại với cô.

Huỳnh Mai hỏi thêm:

– Rồi anh đi lâu mau?

Tên Tám chắt lưỡi:

– Một chút thôi. Cô bước xuống đất đi. Tui phải lấy xuống.

Huỳnh Mai chỉ đứng lên chứ chưa chịu đi đâu hết. Một tên thủ hạ của tên Tám khều anh ta hỏi nhỏ:

– Anh tính đi đâu đó?

Tên Tám hơi xẵng giọng:

– Xích ra ngoài kia!

– Ủa! Bộ anh không... hùn vốn với tụi này sao. Thế nào tụi này cũng để cho anh đi nước nhứt...

Tên Tam từ chối phăng:

– Tụi bây muốn làm gì đó thì làm. Tao ra canh chừng cho...

Lần này những lời qua tiếng lại úp mở đó làm cho Huỳnh Mai hoảng sợ. Cô nhìn quanh và biết rằng nếu có chuyện gì bất trắc, mình chỉ còn cách nhảy xuống ruộng nước và cũng ít hy vọng trốn thoát được.

Huỳnh Mai chột nhớ đến khâu tiểu liên của tên Tám để trên sạp xuống. Cô quơ bàn chân để mò mẫm tìm khâu súng. Bàn chân của cô bỗng đụng vào thép lạnh của món võ khi « cứu tinh» ấy.

Trong lúc đó tên Tám vẫn còn đứng nói chuyện với hai tên thủ hạ, và hai tên này cố nài ép đàn anh của mình dự phần vào cuộc vui nhưng tên Tám vẫn một mực từ chối. Mũi khâu tiểu liên chột quẹt nhẹ vào chân tên Tám. Anh ta vội quay qua phía Huỳnh Mai. Cô ta vẫn còn đứng sững ở gần một bên.

Nghe hai tên thủ hạ hết còn giữ lời nữa và gần như là nói huych tẹt ra những dự định đối với Huỳnh Mai, tên Tám biết rằng cô ta đã hay rõ về sự định đoạt cho số phận mình.

Thế mà cô ta vẫn nín thinh! Và khâu tiểu liên tự nhiên nhích động trên sạp xuống!

Tên Tám đắc ý cười thầm và tiếp tục trả lời đầy đưa với hai tên thủ hạ nhưng kín đáo đổi bộ đứng lại để tiện phòng bị.

Huỳnh Mai làm bộ ngáp dài rồi ung dung ngồi xuống như đã mỏi mệt.

Tên Tám bắt đầu pha trò với hai tên thủ hạ chờ hết còn cự nự như trước. Anh ta khẽ nhích chân lại để cho làn thép lạnh của mũi súng chạm nhẹ vào hông bàn chân của mình. Đó là cách mà anh ta dùng để canh chừng kín đáo Huỳnh Mai một khi mắt anh ta không làm sao thấy được những cử động của cô này trên sạp xuống.

Anh ta chợt nhận ra đầu súng bắt đầu nhích lùi từng chút về phía Huỳnh Mai.

Tên Tám không muốn phản ứng ngay mà đợi mấy giây sau đúng vào lúc mũi súng va quẹt nhẹ lên sạp xuống để cất lên theo đà tay nhấc của Huỳnh Mai... Anh ta lắng tai canh đúng lúc ấy mới vụt rút chân lên để nhanh như chớp đập dè mạnh cả khẩu súng lên mặt sạp xuống.

Huỳnh Mai giật nảy người rút tay lên và rên khẽ một tiếng đau đớn. Chiếc xuống lắc mạnh. Biết rằng dự tính mình đã bại lộ. Huỳnh Mai hoảng kinh nhào đại ra be xuống nhưng liền theo đó, tên Tám như đã trừ liệu sẵn, thụp ngay xuống để chụp nắm càn người Huỳnh Mai. Anh ta vớ nhằm lưng áo. Sức nặng của thân hình Huỳnh Mai lao ra mặt ruộng làm trì

chiếc áo xuống. Vải áo mục cũ rách toạt một đường dài.

Tên Tám vội với tay tới luôn và quơ nhằm mớ tóc của Huỳnh Mai. Anh ta xoắn nhanh tay một nửa vòng để nắm chắc thêm mớ tóc ấy và kéo mạnh lên.

Huỳnh Mai vùng vẫy khiến chiếc xuống lại lắc mạnh nhưng vì mũi xuống đã ghếch sâu lên bờ cỏ nên xuống không thể bị lật ngang được...

Huỳnh Mai vừa thở vừa la lên:

– Mấy người giỏi giết tôi đi!

Tên Tám cười khẩy, giữ chặt đầu tóc Huỳnh Mai, quay qua quát tháo hai tên thủ hạ đang quỳnh xô lại chẳng biết nên can thiệp bằng cách nào.

– Đu họ ở đó bàn cãi hoài! Thiếu chút nữa là con quỷ cái này nó ria cho thấy mục nội hết! Mau lấy khăn tắm bịt miệng nó lại!

Huỳnh Mai chỉ kịp kêu la cầu cứu một vài tiếng là bị hai tên kia bịt ngay miệng lại. Giờ đây có chỉ còn

có thể kêu ú ớ như một người câm và thở khó khăn vì một phần khăn tắm bịt lỗ lên trên sống mũi của mình.

Tên Tám xô mạnh cô về phía hai tên kia:

– Xốc nách nó, hông thôi nó nhảy xuống ruộng nữa bây giờ! Và lôi nó lên bờ rồi tụi bay muốn ăn dụng cụ đó thì làm cho xăng xăng lên đi! Gặp thấy mẹ mà bày đặt mời tới mời lui mời qua mời lại như mấy ông già đi ăn giỗ!

Một tên thủ hạ cười khì, rồi hỏi luôn:

– Bộ anh chê thiệt sao anh Tám? Hay anh giận lấy tụi này? Anh là anh lớn thì anh phải... khai mạc chớ.

Tên Tám xua tay:

– Tụi bây cứ lo phận tụi bây đi. Hay là nếu tụi bây có sợ lãnh trách nhiệm sau này thì tao hứa trước là có gì tao sẽ đứng ra chịu cho tụi bây hết.

Một tên thủ hạ nói thêm:

– Tụi tui muốn anh em mình ăn đồng chia đủ mà anh!

Tên Tám cười khế:

– Thì cái phần của tao đỏ, tao nhường cho tụi bây luôn.

Hai tên kia cười theo. Tên Tám lên tiếng hối thúc:

– Hai đứa bây đưa cổ lên bờ cho rồi, để tao còn nằm nghỉ một chút, và canh chừng luôn cho tụi bây nữa.

Một tên còn xuống giọng năn nỉ tên Tám:

– Nhứt định chê sao anh? Năm thuở mười thì mới gặp một thứ ngon quá mạng như vậy và nếu không có kẹt cái vụ Hồng Phụng thì tụi mình cũng nên rinh cổ dĩa để xài cầu hai ba tháng hổng biết đã chưa! Dợt sợ rồi bỏ uống thiệt! Thôi lên... lấy thảo với tụi này một chút đi anh!

Tên Tám nghiêm giọng:

– Tao nói không là không. Con này coi tốt tươi như vậy nhưng nó có huông. Tao thấy ai rở tới nó cũng có chuyện hết. Phải tao được như tụi bây thì tao cùng bất cần nhưng bây giờ tao lãnh trách nhiệm lo chung cho anh em mình thì tao hết dám ẩu nữa.

Một tên thắc mắc:

– Có huông là sao? Rở vô con nhỏ này xui xẻo lắm phải không? Bộ nó trơn lu sao? Đâu lẽ? Tóc tai nó mượt rượt mà!

Tên giữ Huỳnh Mai cười rộ:

– Vậy mà cũng hỏi lôi thôi. Tay chân mày rảnh rang ở đó mày để làm chi!

Tên đứng ngoài cười khì:

– Ừ quên há!

Huỳnh Mai lại ú ớ la lên dưới lần khăn tắm bịt miệng và vùng mạnh một cách quá trể.

Tên kia lại cười khoe với tên Tám:

– Hồng có vậy mà anh Tám! Đâu có xui xẻo gì đâu mà anh sợ?

Tên Tám xô mạnh tên này:

– Đu họ ở đó giống hoài. Lên bờ hết đi! Tao nói xui là xui khác. Ai có bốn mạng lớn như cữ Bảy Núi mà rờ nó thì mới xui!

Hai tên thủ hạ biết rằng tên Tám không chịu rỏ vô Huỳnh Mai nên hè nhau khiêng Huỳnh Mai lên giồng cỏ.

Đợi cho ba người này lên bờ xong, tên Tám lui xuống ra liền và căn dặn:

– Khi nào xong xuôi, xúp lê cho tao biết nhen
Mà hồng phải ở đó ngủ luôn đã!

Tên đang xốc nách Huỳnh Mai hấp tấp bảo tên kia:

– Mày giậm chun sơ một hồi để rui có rắn rết gì thì nó hoảng chạy. Phải hồi nãy lấy một cây dầm đập qua mặt cỏ khô một bận thì chắc ăn hơn.

Tên kia nghe theo liền. Anh ta vừa nhẩy dựng lên một chỗ vừa lên tiếng xì xì như đuổi gà.

Xong xuôi, anh ta móc hộp quẹt máy ra bật lửa châm vào một nhúm cỏ lát khô.

Tên giữ Huỳnh Mai vội hỏi:

– Làm gì kỳ vậy mày? Đốt phong long hả?

– Đốt quơ sơ cho rắn rít sợ!

– Tắt đi mày! Anh Tám ảnh la chửi trời bây giờ!

Đúng như tên này tiên đoán; một thoáng sau tên Tám ào ào bơi xuống trở lại quát tháo:

– Bộ tội bây sợ mắc xương hay sao mà phải đốt đèn đốt đuốc lên hả?

Vừa nói anh ta vừa dùng mái dầm tạt mạnh nước ruộng vung toé lên về hướng đám cỏ lát đang ngún cháy.

Trước khi bỏ đi, anh ta còn gằn giọng cảnh cáo:

– Tụi bây mà còn rắc rối, tao hạ con đó tức khắc. Mà nè, tạo kỳ hẹn cho hai đứa bây, hể tao hút tàn hai điếu thuốc là tao vô đây. Tụi bây xong hay chưa thầy kê, tao cũng cứ lôi con nhỏ ra chặt...

Tên giữ Huỳnh Mai năn nỉ:

– Anh ở không ngồi chơi rán hút giùm cho tụi này bốn năm điếu... (anh ta day qua tên đứng bên cạnh). Còn gói « ách chuồng » đâu đưa cho ảnh! Mày để ảnh lấy thuốc rê ra vắn một điếu bằng nửa ngón tay út ảnh thì mày... bơ mỏ đa!

Tên kia lật đặt moi lấy gói thuốc thơm chạy xuống ruộng đặt lên sạp xuống cho tên Tám.

Anh ta vừa định quay lên thì tên trên bờ lại nói:

– Mày tiện tay lấy chiếc nóp tao cuốn để ở gần sau lái.

Tên Tám rất đổi bực mình nhưng cũng vói tay lấy cuộn nóp quăng mạnh lên giồng cỏ rồi lật đặt bơi xuống đi...

... **H**ồng Phụng lắc mạnh vai anh du kích còn trẻ măng đang đứng trước mặt mình:

– Mày thấy rõ hông hay là ba chùm ba chẳng rời về đây báo cáo hoảng?

Anh kia vội đáp:

– Thì anh giao cho em gác ở mặt kinh. Em thấy xuồng chở cô gì đó đi qua rồi độ nửa tiếng đồng hồ sau thấy có xuồng đi trở vô và lại nghe có tiếng đàn bà, thứ tiếng trong trẻo của cô đó...

– Mày không biết ai ngồi trên xuồng sao?

Anh du kích ấp úng:

– Dạ, trời tối hù nên khó phân biệt quá. Chỉ nghe họ nói chuyện mà giọng lạ hoắc...

Hồng Phụng hàm hừ:

– Chẳng lẽ tụi thằng Bảy Núi? Mà mày có nghe tiếng đàn bà la lối gì không?

– Dạ không nghe.

– Phải rồi, nếu con đó gặp tụi kia thì thế nào tụi kia cũng nói... Và sao này không nom theo?

– Dạ em có theo một đôi nhưng sợ họ đi tới hoài... nên sẵn gần tới đây, em xẹt vô cho anh hay.

– Được rồi. Mà trở xuống xuống đợi đi. Để tao tập hợp anh em rượt theo tụi nó. Cái điệu này chắc mấy anh em đưa con đó đi đã bị hại hết rồi. Mà sao không nghe súng nổ gì hết vậy cà!... Chẳng lẽ thằng cha Bảy Núi nó lại gặp hên như vậy!

o O o

... **T**hế hỏi nhỏ Bảy Núi:

– Tính chừng nào qua bên đây đại ca?

Bảy Núi khẽ thở dài:

– Hơi khó đa! Không biết ý của thằng Tám ra

sao nữa đây! Đằng nào mình cũng phải cẩn thận hết. Không nói đến chuyện nó muốn hại tui làm gì, ngay đến chuyện nó thiệt tình muốn ngăn cản tui về vụ cô Huỳnh Mai cũng vậy.

– Đại ca cho ảnh biết là đại ca đi về mà.

Bảy Núi cười khế:

– Thằng đó cũng là thứ điểm ba bốn da. Đời nào nó chịu tin. Tui sợ nó đang tìm cách phá cho hôi. Đó là tui chỉ nói tới trường hợp nó thiệt tình muốn ngăn cản tui.

– Vậy đại ca nên... bỏ qua vụ này cho rồi.

– Còn cô Huỳnh Mai?

Thế thở dài:

– Để tôi tính...

Bảy Núi vỗ vai anh ta:

– Có tui phụ vô chẳng hơn sao?

Thế rên rĩ:

– Nhưng cũng khó quá! Nếu mình qua đây trót lọt thì cũng còn phải vất vả nhiều huống chi nay đã có người hay biết...

– Thì mình tương kế tựu kế là ăn chắc. Mình nên cho tụi nó thức trắng dò con mắt canh chừng cô Huỳnh Mai và bố trí chặn bắt mình trong đêm nay. Dầu thằng Tám có cho thằng Hồng Phụng biết hay không thì tụi nó cũng làm như vậy. Và tui chắc tụi nó tính nếu mình có mò qua thì mình cũng lựa lúc đêm khuya tối trời. Bây giờ mình cho tụi nó trót vó: mình chịu khó nằm đây ngủ cho khoẻ và đợi khi trời sắp rạng đông mình mới vọt qua bên.

... Lúc đó thế nào cha con tụi nó cũng đã bài hoải vì tưởng rằng mình đợi đến đêm mơi đêm mốt.

Thế lo lắng:

– Như vậy mạo hiểm quá đại ca?

Bảy Núi cười khẽ:

– Thì mình ăn ở chỗ mạo hiểm đó.

– Nhưng...

– Nhưng việc này là việc của đại ca phải không? Ăn thua gì! Tui muốn có qua có lại với đại ca một cú chót. Thôi đừng nào tui cũng đã qua đến đây và bây giờ anh em mình nên nghỉ lưng một chút. Nằm ken nhau trên sạp xuống cho ấm.

Hắn cất giọng bảo luôn hai tên bơi xuống:

– Hai đứa bây chia phiên nhau thẳng ngủ một thẳng thức cũng đủ rồi.

Có tiếng xuống bơi lịch kịch. Bảy Núi ngẩn cổ lên, hỏi nhỏ:

– Xuống gì đó bây?

Tên thủ hạ có phận sự canh gác đã đứng lên từ lúc nào. Anh ta khẽ đáp:

– Dạ chắc xuống câu...

Bảy Núi đặt đầu nằm xuống như cũ:

– Xuồng gì cũng thầy kệ nó. Ăn thua mình không nhúc nhích cục cựa gì là được.

Tiếng xuồng bơi xa dần...

Tên thủ hạ cười nói với Bảy Núi:

– Nó đi bết ra rồi đại ca.

– Càng tốt! Mà nè, mày có hút thuốc thì nên ngồi xệp xuống cho khuất đó ghen! Tao không muốn để sơ sẩy một chút xíu nào hết.

...Chợt có tiếng người cười nói văng vẳng vọng lại. Bảy Núi vội hỏi:

– Ai giỡn hớt ở đâu nhà nghe lồng lộng vậy mậy?

– Dạ chắc tụi trên xuồng. Gió xuôi về hướng mình nên mình nghe rõ đó đại ca!

Bảy Núi và Thế đều lần lượt ngồi dậy và cùng đứng lên ngóng về phía có tiếng cười nói mới rồi đó.

Thế nhận xét:

– Chắc không phải xuống câu. Dân làm ăn đâu có trững giỡn như vậy!

Bảy Núi cười nói:

– Mà cũng không phải là dân của thằng Hồng Phụng... Dân của nó cũng chẳng dám nói chuyện như vậy.

Thế có vẻ cụt hứng trước những nhận xét xác đáng của Bảy Núi.

Anh ta đang bực bội nghĩ cách để cạy gỡ về sự kém trí của mình thì chợt nghe có tiếng đàn bà vẳng lại. Anh ta nói liền:

– Có đàn bà nữa đại ca!

– À, có đàn bà thì có trững giỡn chớ sao! Mình đây cũng vậy...

Nhưng có tiếng đàn bà la hét rồi im bật, chỉ còn có tiếng đàn ông xì xào...

Thế khều cánh tay Bảy Núi:

– Chắc có chuyện gì đó tại ca?

Bảy Núi cười đáp:

– Chuyện gì thì cũng thầy kệ họ. Nói thiệt với đại ca dầu cho ông già tui còn sống và ổng lại nằm chết ngay trong đêm nay cách xuống mình hai ba thước, tui cũng xin lỗi với vong linh ổng để ông nằm đỡ đó cho tui lo xong công việc này rồi tui mới tới ôm xác ông hu hu khóc đôi ba tiếng được...

Thế vẫn thắc mắc:

– Chắc người đàn bà đó bị tui nào hiếp đáp sao đó đại ca à!

– Hãm hiếp hả? Ôi thay kệ họ. Chết chóc gì! Thị ban đầu họ phải la hai ba tiếng cho... đúng luật như vậy rồi họ cũng hùng vốn luôn với ba thằng kia chớ bỏ đi đâu được.

Một tên thủ hạ của Bảy Núi háo hức đề nghị:

– Hay là mình xích lại đó ngó qua một chút coi đại ca?

Bảy Núi hừ một tiếng:

– Trời này thì thấy con mẹ gì mà mây chộn rộn hồng biết! Thôi nằm nghỉ đi! (day qua Thế, hần nói luôn)... Thây kệ nó đại ca, hơi sức đâu lo chuyện bao đồng.

Thế bồng chỉ về phía có tiếng người xì xào:

– Sao họ đốt lửa lên nữa kia?

Bảy Núi nhìn theo hướng ấy:

– Chắc tụi nó nấu nướng cái gì đó... Giấc này thì chỉ có nồi chè, nồi cháo là phải lẽ. Có cái đám đó, anh em mình khoẻ đa! Dân của thằng Hồng Phụng có rì mọ sang đây thì sẽ ghim vào tụi nó trước.

Thế tiếp miệng:

– Tội nghiệp, hồng biết ai mà bị tai nạn giữa đêm giữa hôm như vậy! Đáng lẽ mình nên tới coi một chút.

Bảy Núi rần giọng:

– Đại ca tính qua đây cứu cô Huỳnh Mai hay là cứu con đàn bà bá vợ đó hả? Thời buổi giặc giã, đến chuyện chết chóc kia mình còn coi không ra gì huống hồ chi mấy vụ đê bậy đê bạ này.

Một tên thủ hạ hỏi xen vô:

– Mà hông biết con nào bị vậy cà?

Bảy Núi cười vắn lại:

– Mày hỏi chi kỹ vậy?

Tên kia thắc mắc:

– Anh em mình qua lại miệt này hoài nhưng có thấy con nào coi cho ngon để phải tốn công rình ra đồng nửa đêm nửa hôm vậy đâu? Chẳng lẽ tụi đó mất công đi kiếm mồi từ chỗ xa nào khác rồi mới chở dìa đây...

Bảy Núi có vẻ chú ý đến lời nhận xét của tên thủ hạ:

– ... Ở vùng này thì đâu có ai coi được? Mà nếu có, tụi Thổ nó cũng rình hết từ đời cổ lủi nào rồi, nhà nào có con gái coi được... hể mới nhổ giò nhổ cẳng là họ đem gởi đi nơi khác ở rồi...

– Hay là con nào ở miệt khác đi lạc qua đây? Hay tụi nó đi bắt dì?

– Giờ này thì còn ai dám đi lang bang mà lạc? Và nếu con gái ở vùng khác thì tụi đó cũng chẳng cần gì phải chở dì đây chi cho mất công mất linh thêm? Ở đâu thì tụi nó cũng lật đại trên ruộng chớ có cần chọn nơi lựa chỗ đâu! Hay là...

Thế nôn nả hỏi:

– Sao đại ca?

Bảy Núi ngập ngừng:

– Quanh đi quẩn lại ở miệt này tui chi thấy có... có Huỳnh Mai... Nhưng chẳng lẽ thằng Hồng Phụng nó không giữ?

– Hay là bọn Thổ?

– Không đâu. Tụi Thổ mà thằng Hồng Phụng nói đó có đồn binh đang hoành. Mấy thứ dân thường thì cũng có nhà có cửa. Dám cái đám đàn em của thằng Hồng Phụng làm ẩu lăm!... Mà không được... Làm ẩu kiểu đó thì chỉ có nước trốn luôn.

Thế nói vô:

– Vậy mình lại coi qua cho... yên tâm...

Bảy núi có vẻ ngần ngại:

– Coi thì dễ nhưng sợ động ở bọn đó. Mà hể động thì mình bắt buộc phải giết tụi nó chớ đâu có thể để cho tụi nó chạy luôn tuôn được.

– Nếu phải cô Huỳnh Mai thì mình cứ hành động chớ sao? Đi mau đại ca. Tự này giờ cũng lâu ớn rồi... Sợ mình lại trễ.

Bảy Núi cười nhẹ:

– Chắc tụi nó cũng chẳng có gì lật đật, kẹt nổi là trời tối hù nên khó thể nhìn thấy. Mình chỉ còn cách canh nghe tiếng nói.

– Rủi tụi nó bịt miệng người ta thì sao?

– Bịt một chút thôi chứ! Với lại mình còn nghe tụi kia. Thế nào mà tụi nó chẳng cười giỡn và bàn tán về cô đó.

Đoạn Bảy Núi hạ lệnh cho hai tên thủ hạ bơi xuống lần về phía ấy và không quên căn dặn thêm:

– Hễ gần đến nơi thì tụi bây lui vô đường trong ruộng chống lần lần cho khỏi khua động. Có đem đèn pin theo đó không bây?

Một tên đáp:

– Dạ đèn pin trong bọc đạn đó đại ca.

Bảy Núi day qua dặn Thế:

– Có gì đại ca nên bình tĩnh. Nếu không phải cô Huỳnh Mai thì mình để thầy kệ ghen đại ca!

... **T**ên Tám cho xuống lủi vào một đám điền điền và nằm dài lên sạp nghĩ.

Tay anh ta chợt chạm vào gói thuốc «ách chuồn» và mỉm cười một mình. Anh ta lần rút ra một điếu, nghiêng mình che tay bật lửa đốt hút.

Anh ta chợt ngồi nhồm dậy nghe ngóng. Ở phía giếng cỏ bắt đầu có tiếng vật nhau ì ạch, tiếng Huỳnh Mai la rồi tiếng kêu cứu thật sự.

Tên Tám bực mình trở lại. Anh ta rút mạnh điếu thuốc ra khỏi miệng, cầm sào lên chống xuống trở về phía giếng cỏ.

Nghe tiếng nước khua động, một tên trên ấy hỏi liền:

– Anh Tám hả?

Tên Tám xằng giọng:

– Cái gì mà cả tiếng đồng hồ rồi mà tụi bây để ba trật bốn vuột hoài vậy! Nhét khăn vô miệng nó đi!

– Dạ rồi. – Rồi mà sao tao nghe nó la om sòm vậy?

– Dạ... mới nhét đây.

– Mà có đứa nào xong xả chưa?

Tên kia cười khẽ:

– Dạ... mới tức thì đây mà anh.

Chợt thấy đốm lửa đầu điều thuốc trên tay cầm sào của đàn anh mình, tên thủ hạ kia cười nhắc luôn:

– Chắc anh cũng mới vừa châm thuốc chớ gì! Anh cảm phiền...

Tên Tám đập mạnh chót sào lên mặt ruộng, gắt gỏng:

– Thì xằng xằng lên đi mấy tí! Lần này mà tụi bây bắt tao chờ đợi lâu lắc hay để cho nó la lối om sòm là tao trở lại « rằng » nó luôn chứ chẳng lùi thôi gì nữa.

Dứt lời anh ta chống xuống đi thẳng.

Hai tên thủ hạ lại ngồi thụp xuống...

o O o

Bảy Núi khẽ bảo lai tên bơi xuống:

– Coi bộ gần tới rồi, tụi bây nên cẩn thận một chút.

Hai tên thủ hạ cho xuống tấp vô bờ để tìm lối chống lên ruộng.

Bảy Núi chột hình mũi lèn đánh hơi rồi thấp giọng hỏi Thế:

– Bộ có đứa nào hút thuốc thơm lẫn quần đùi đây sao đại ca?

Thế gật đầu:

– Ừ chắc mình gần đến nó rồi. Máy thằng đó hút chó còn ai vô đây!

– Vậy mình đừng... xì xào nữa là hơn.

... Tên Tám nằm yên trên sạp xuống trong đám diên điển gần đấy nghe rõ không sót một lời mấy câu đối đáp giữa Bảy Núi và Thế.

Và cố nhiên anh ta nhận ngay ra giọng nói quen thuộc của Bảy Núi và Thế.

Anh ta lật đặt dùi tắt diều thuốc ngồi dậy quơ chụp lấy khẩu súng nhưng không biết nghĩ sao anh ta nhẹ nhàng đặt khẩu súng ấy xuống và cầm lấy dầm chống xuống lần ra khỏi đám diên điển.

Vì quá vội vàng và vì trời tối anh ta để mũi xuống lúi vô một nhánh cây sà ra mặt nước, be xuống cạ mạnh vào nhánh cây phát ra những tiếng động lớn. Anh ta lật đặt chống lúi lại và làm khua động mặt nước thêm.

Xuồng của Bảy Núi cũng vừa tiến đến gần và có tiếng lên cò súng khô khan...

Hoảng kinh, tên Tám chống càn xuồng đi tới và hết còn giữ ý gì nữa. Anh ta muốn đông rút về phía giồng cỏ.

Bảy Núi bắt buộc phải lên tiếng quát hỏi:

– Xuồng của ai đó đứng lại cho tui hỏi thăm coi!

Tên Tám cong lưng chống miết tới...

Thế mò tìm cây đèn pin cầm lên và mới vừa nháng rọi thì bị Bảy Núi chụp tay ấn xuống, cự nự:

– Bộ đại ca điên sao? Nó canh theo mặt đèn nổ lại thì bà hú!

Rồi hăn hối thúc hai tên thủ hạ bơi rút tới.

Ở đầu này, tên Tám biết rằng nếu mình tiếp tục bơi tới thì thế nào chiếc xuồng hai dầm và thêm người chống của Bảy Núi sẽ đuổi theo kịp không mấy hồi.

Anh ta vội cho xuồng lủi núp sau một đám ô rô rậm và lên tiếng cảnh cáo Bảy Núi lại để tranh thủ thời gian:

– Đại ca Bảy Núi đó hả? Tám đây nè anh!

Tự nhiên tiếng dầm bơi và sào chống bên xuồng của Bảy Núi ngừng bật và chỉ có tiếng rào của mũi xuồng sẵn trón lướt trên nước ruộng.

Bảy Núi bắt buộc phải quát bảo hai tên thủ hạ đề dẫn mặt tên Tám luôn:

– Tụi bây hờm sẵn đi. Chuyến này cứ nổ đại cho tao chó hồng còn tình nghĩa anh em gì nữa hết.

Rồi hấn hướng về phía tên Tám đồng dặc hỏi luôn:

– Mày đó hả Tám?

Tên Tám cầm khẩu súng lên nhưng cố lấy giọng nhẹ nhàng để trả lời:

– Dạ phải, em đây mà đại ca!

Bảy Núi cười khẩy rồi nạt ngang:

– Hồng có anh em gì nữa mày! Muốn gì nói mau? Lần này tao dẹp hết mọi chuyện để ăn thua đủ với mày một keo chót.

Tên Tám hỏi lại:

– Sao đại ca còn trở lại đây nữa? Em đã nói hổng được, bộ đại ca không tin hay sao?

– Cái gì mà hổng được?

– Vụ cô Huỳnh Mai đó.

Bảy Núi giật mình nhớ trực lại tiếng đàn bà kêu cứu ban nãy nhưng cũng làm tỉnh quát hỏi:

– Vụ cô Huỳnh Mai làm sao hả?

Tên Tám để ý ngay đến giọng nói tuy có làm ra vẻ cứng rắn nhưng có phần khóps của Bảy Núi. Anh ta trở lại bình tĩnh hơn.

– Tốt hơn hết là đại ca nên dĩa nghỉ cho khoẻ và đừng nghe lời của thằng cha Thế đó đốc lỗi vô nữa. Em không muốn làm rách lòng đại ca nhiều nên hồi chiều đã hết lời năn nỉ đại ca.

Bảy Núi nổi khùng:

– Đừng bày đặt nói khích tao!

Có phải cô Huỳnh Mai mới vừa la đó không? Tao biết hết đừng giấu!

Tên Tám hốt hoảng:

– Trời, bộ đại ca nghe tiếng cô la sao?

Bảy Núi cười khẩy:

– Làm gì tao hồng biết mậy! Biết điều dẫn cổ ra đây cho tao rồi tao mới bỏ qua chuyện này được.

Tên Tám dậm ra ngại ngùng. Anh ta xuống giọng năn nỉ:

– Cổ... hồng còn nữa mà đại ca!

– Hồng còn? Tao mới nghe cổ la lối ràng ràng đây mà? Tui bây giờ có lẽ làm cái gì đó tao sẵn sàng mần ngơ nhưng phải giao cổ lại cho tao!

– Em đã nói cổ chết rồi mà đại ca!

– Chết? (hắn cười mỉa) Chẳng lẽ cổ mắc gió mắc dịch chết ngang? Tao dư biết tội bây đang mưu sĩ chuột cái gì chứ chẳng không. Chết thì đem xác cổ đưa tới đây cho tao.

Dứt lời hắn là bộ hạ lệnh cho thủ hạ:

– Tội bây bao vây nó cho tao!

Thế kinh hãi hỏi nhỏ Bảy Núi:

– Sao nó nói chị Huỳnh Mai...

Bảy Núi vội trấn an anh ta:

– Chưa chắc. Hồng chừng thằng Hồng Phụng bày mưu thiết kế như vậy để cho mình ỷ y chui vào lưới hoặc là thằng Tám nó tính hót tay trên thằng Hồng Phụng. Và cũng có thể nó làm bộ nhì nhăng như vậy để cầm chẹn mình chờ cho bọn Hồng Phụng đến bao vây mình. Có sự như vậy thì mình chỉ còn cách xông càn tới và làm cho tội nó không kịp trở tay.

... Ở đầu này, tên Tám hối hả bơi xuống về phía giếng cỏ. Anh ta biết rằng dầu sao Bảy Núi cũng chưa dám động thủ bằng súng.

Tuy vậy anh ta cũng làm bộ nói ào ào trống không để cho phía Bảy Núi nghe thấy:

– Tụi bây sẵn sàng để chơi lại, mình đã ăn ở hết lòng mà anh không chịu nghe thì đành để súng đạn nói chuyện với nhau chứ biết sao bây giờ!

Mấy tên thủ hạ của Bảy Núi nghe lọt được câu này cũng đâm ra e dè và tuy vẫn phải bơi xuồng đi tới những vắn cổ bọc lằn theo những đám điện điển hoặc ô rô rậm rạp.

Xuồng của tên Tám vừa trờ tới là hai tên trên giồng cỏ đã hót hải hải:

– Cái gì mà nghe nói chuyện om sòm vậy anh?

– Bộ tụi Hồng Phụng hả?

Tên Tám cho xuồng lủi lên giồng cỏ, không đáp mà hỏi lại:

– Con đó đâu?

Một tên đáp:

– Tụi tui mới lấy quần áo của nó để trói nó lại bỏ nằm một đồng trên này, bị tui tui nghe có lộn xộn.

Tên Tám hấp tấp hỏi thêm:

– Đứa nào có mang ba nha theo hông?

– Dạ đề dưới xuống.

– Xuống lấy lên cho mau rồi thọc con đó chết cho tao! Nhớ đâm cho chết và rạch ngang rạch dọc mặt mũi nó cho tao đó, rủi ro còn sống thì sau này cũng chẳng còn ai đau rổ vô.

Tên thủ hạ kêu lên:

– Sao dữ vậy anh? Tụi tui tính trói nó đem theo.

Tên Tám rít lên:

– Đem theo tế mụ nội bây hả? Hồi nãy tao đã giao hẹn là môi đứa mần một xáp rồi.. phóng sanh nó theo ông bà. Bây giờ bây đòi chở theo để xài tới nữa sao?

Tên kia chặt lưỡi giải bày:

– Khổ qua. Mới có lặt nó ra được liên tức thời đây nè và thẳng Năm đây... cũng mới có ba trật bốn vuột chớ có xong xả gì đâu. Kể nghe có lộn xộn...

Tên Tám phát chữi thề:

– Đu họ bộ tui bây tính ngâm hoài sao? Tự nãy giờ nếu làm thẳng thớm như người ta thì dầu cho thêm hại mạng nữa cũng xong! Đã nghe có chộn rộn như vậy thì phải làm rút...

Tên kia cãi lại:

– Khổ quá! Anh nghĩ coi, tui này nghe có tiếng la hét thì cũng đủ teo ruột, teo gan, teo... bằng trái ớt hiểm hết trơn thì còn mần ăn gì nữa? Anh cho tui này xách nó đi, chứ chẳng lẽ tốn công suốt đêm nay mà xách xuống không dìa để tức bụng tức đi ầm ách hay sao?

Tên Tám quát khế:

... Tui bây không biết ai la lối om sòm sao? Bả

Núi đó, mấy thằng ông nội xuống lấy dao găm lên xử nó cho rồi đi. Như vậy cùng tiện. Thế nào anh Bảy mò tới và bắt quá chả đào mồ cuốc mả ông bà ông vải tui mình lên một phen nữa chỉ biết làm sao bây giờ!

Thấy hai tên kia có vẻ ngần ngừ, tên Tám vội xông lại mũi xuống:

– Tui bây tiếc của thì để tao. Láng cháng ở đây mấy chà nội kia lại thì mệt đa! Nhứt là tao không mnôn nổ súng với mấy anh em cũ. Đối để lắm tao cũng chỉ bắn cầm chừng cầm chìa chó chẳng lẽ nả ngay chóc hay sao? Mà làm như vậy rủi bên kia mấy chả... bắn thì thấy bà mình.

Anh ta cúi xuống khoang xuống lục lọi tìm cây dao găm. Anh ta vừa vớ được lưỡi dao thì xuống của Bảy Núi vừa đuổi theo kịp nhưng vẫn chưa dám tiến thẳng lại.

Bảy Núi lên tiếng gọi tìm Huỳnh Mai:

– Cô Huỳnh Mai ơi! Có tui tui đến cứu cô đây nè!

Huỳnh Mai nghe rõ tiếng của Bảy Núi và vừa lăn lộn trên cỏ khô để cổ tuột trối ra vừa ú ớ lên tiếng.

Bảy Núi mừng rỡ quay qua bảo Thế:

– Cổ còn sống. Bây giờ mình phải ra tay mới được.

Dứt lời hắn nâng súng lên bắn khơi khơi mấy phát liên về phía giồng cỏ.

Tên Tám lật đặt quăng con dao xuống hót hải bảo hai tên kia:

– Nhảy lên xuống cho mau!

Một tên còn tiếc của đời:

– Rồi bỏ con nhỏ kia sao anh!

Tên Tám nhào tới chụp tên ấy lôi lên xuống:

– Đ. m. còn ở đó tránh tròn nữa! Đứa nào muốn ở lại hưởng thì ở đi.

Hai tên kia bắt buộc phải leo lên xuồng. Nhưng rồi một tên lại hỏi liền:

– Ủa bộ anh tính bỏ con nhỏ lại đó sao? Như vậy mình mất công giành giựt nó làm gì?

Tên Tám cúi xuống chụp cây tiểu liên lên:

– Tụi bây lo phận tụi bây đi. Tao đã có cách. Chỉ cầu rĩa một loạt là xong.

Dứt lời anh ta chong súng lên phía giồng cỏ, vừa miết cò vừa dờn mũi súng từ trên xuống dưới như để tưới đạn cho cùng khắp giồng cỏ.

Anh ta buông cò súng bấm lấy gắp đạn hết ra và thắc mắc lên tiếng:

– Sao không nghe nó kêu la giã giụa gì hết trơn vậy cà? Chẳng lẽ không trúng một viên nào?

Một tên thủ hạ vội nói:

– Giồng cỏ bằng bụm tay mà! Nó bị bịt miệng nên kêu la khỉ gì được và chắc nó ngủm liền ở mấy phát đầu.

Tên Tám hăng hái:

– Để tao ria thêm một tua nữa cho chắc. Tụi bây bơi xuống vòng qua một bên kia giếng. Nó có thể lặn về bên đó...

Vừa lúc đó, mấy loại súng bắn ào ào tới.

Tên Tám không dám chùng chình tra gấp đạn mới vào súng và vừa tĩa cầm chừng về hướng xuống của Bảy Núi vừa tưới lên mặt giếng cỏ...

Bỗng có mấy tiếng súng nổ ở cách đây không xa rồi năm sáu ánh đèn pin vụt chiếu vụt tắt cách đều khoảng nhau trên mặt ruộng. Những ánh đèn pin đó dẫn thành hình cung và mỗi lúc mỗi thấy loé lên gần thêm.

Tên Tám nhìn kỹ rồi buột miệng kêu lên:

– Chết cha rồi. Dân của Hồng Phụng túa ra chó không ai vô đây nữa!

Anh ta vội ngồi thụp xuống chụp lấy dầm để bơi phụ thêm.

Ánh đèn pin đăng xuống của Bảy Núi đã quét chiếu thoáng qua giồng cỏ rồi tắt liền.

Tên Tám vội hướng về phía ấy nói lớn:

– Có tội thằng Hồng Phụng đó ghen đại ca! Đại có đừng sẵn tới nữa mất công. Cô Huỳnh Mai chết nhăn răng rồi!

Có tiếng của Bảy Núi gầm lên:

– Chết thì tao cũng giết mầy rồi sẽ nói chuyện với thằng Hồng Phụng sau!

Tên Tám bực mình chửi thề nhoi:

– Đu họ thằng cha già đó điên mà! Bộ giả thấy tao hồng bản trả lại rồi giả làm tới sao mà! Tao mà canh vít giả một phát là bà hú giả!

Một tên thủ hạ ngóng cổ lên nhìn quanh rồi báo động:

– Coi bộ tội Hồng Phụng gom về đây hết đó anh à!

Tên Tám cười nhẹ:

– Đừng lo. Tụi bây kiếm đám sậy nào chui đờ vô đó đi. Thế nào tụi nó cũng ghim lại phía Bảy Núi ở giồng cỏ chứ không dè còn có anh em mình.

Tên thủ hạ kia thở dài sườn sượt góp lời:

– Đêm nay coi bộ lỗ sở hụi dẫu rồi! Phải hồi nãy anh Tám để tụi này đem con nhỏ theo...

Tên Tám gạt ngang:

– Ai biểu tụi bây chậm lụt chi! Phải hồi nãy tao tranh phần trước chắc giờ này tụi bây còn cần nhần tao nhức xương nữa!

Tên kia ầm ỨC quay qua cự nự bạn mình:

– Tại thằng mắc dịch kia, Tui biểu nó lật con nhỏ ra dịnh đại cho rồi nhưng nó lại bày đặt ở đó cà rịch cà tang còn quá mẹ một chú rể mới động phòng nữa! Lần sau tao biệt có nhường cho mày đi trước đâu?

Tên Tám chặt lưỡi:

– Lo bơi mau đi ông nội! Ừ thì để lần sau! Tụi thằng Hồng Phụng mà chập gom mình lại thì mày có đường làm con ma chết thềm luôn đa!

... Bảy Núi chăm chú nghe ngóng đoạn quay qua hỏi Thế:

– Đại ca có nghe gì không? Có tiếng ú ớ nho nhỏ...

– Chắc chị Huỳnh Mai đó mà!

Một tên thủ hạ của Bảy Núi nhắc chừng:

– Mình nên tính cho mau chớ hông thôi mệt với cái đám của Hồng Phụng đó đại ca ơi! Tụi của anh Tám chắc đông trước rồi chớ không có ý cản đám mình đâu!

Bảy Núi nhảy xuống ruộng, đi tới vài bước đoạn chớp đèn pin rọi nhanh về phía giếng cỏ trống trơn nhưng tiếng kêu ú ớ vẫn còn yếu ớt vang lại.

Hắn lật đật lội nhanh lại leo lên giếng cỏ, bật

đèn quơ rọi ở mép bên kia giếng và chưa chi vọt miệng kêu lên:

– Ý trời, cô Huỳnh Mai còn sống!

Thế nóng nảy nhảy khỏi xuống và lội càn tới và hỏi dồn:

– Đâu chỉ ở đâu?

Bảy Núi cẩn thận kèm bàn tay lên che phía trên chóa đèn pin để cho khi bật đèn, ánh sáng chiếu gom xuống.

Qua ánh sáng thu gọn ấy. Thế chỉ nhìn thấy đầu Huỳnh Mai nằm gác lên mí cỏ khô còn thân người thì ngâm khuất dưới nước ruộng. Vì bị chói đèn, Huỳnh Mai phải nhấp nháy đôi mắt không ngừng,

Thế kinh hãi la lên:

– Sao chỉ nằm thẳng cẳng dưới nước vậy? Chắc bị trọng thương sao mà!

Bảy Núi nổi nóng:

– Ở đó hỏi nữa! Kéo cổ lên đi cha nội! Tụi thằng Hồng Phụng tới sát bên đấy kia kìa.

Thế lật đặt tiến lại. Anh ta vừa thò tay xuống nước xốc nách Huỳnh Mai thì anh ta vội buông ra và hấp tấp bảo Bảy Núi:

– Đại ca tính sao chở cổ... hông có quần áo gì hết trơn.

Bảy Núi gất lên:

– Thì kéo đại cổ lên. Hông có thì hông có chớ bộ chết sao! Mà lôi khăn nhét miệng cổ ra trước đã! Cha nội này sao lẹch chạp quá! Vậy mà cũng đòi đi qua bên này ên một mình!

Thế riu riu nghe theo. Anh ta lẹch cặp mở rút chiếc khăn bịt miệng của Huỳnh Mai ra và nâng giữ đầu cô ta trên tay mình.

Huỳnh Mai hỗn hển một hồi rồi mới lên tiếng:

– Mở giùm chân tay tôi... Họ lấy quần áo của tôi để buộc...

Thế vội hỏi:

– Vậy chị có sao không?

Bảy Núi đá nhẹ vào chân Thế:

– Có sao thì để lát nữa lên xuống rồi hỏi. Mở trời cho cô đi. Kéo cô lên giường cỏ trước đã.

Thế lại cúi xuống xốc nách Huỳnh Mai, Bàn tay của anh ta lại chạm vào da thịt lạnh ngắt của người đàn bà. Thế lại ngược mặt lên báo Bảy Núi:

– Anh tắt đèn pin đi để tôi đưa chỉ lên. Bảy Núi hừ một tiếng nhưng rồi cũng nghe theo. Thế vừa nâng vừa kéo nhẹ Huỳnh Mai đặt lên giường cỏ.

Huỳnh Mai rên rỉ:

– Tôi tưởng rồi đời... May là tôi lăn trước xuống ruộng và tính lợi đi nhưng tay chân bị trời chặt nên đành chịu phép nằm đó...

Thế hí hục mở trời trên tay Huỳnh Mai. Vì chiếc áo dùng làm dây trời trên cườm tay Huỳnh Mai thắm

nước khiến cho mỗi buộc càng khít khao thêm nên Thế loay hoay mãi mà vẫn chưa mở được đôi tay Huỳnh Mai ra.

Bảy Núi lại giục:

– Sao lâu vậy cha nội?

Thế ấp úng:

– Bị tối thui nên không thấy mỗi buộc. Bảy Núi bật đèn pin liền và vì cẩn thận che không cho ánh đèn hắt lên nên bao nhiêu ánh sáng đều chiếu gom xuống người Huỳnh Mai. Da thịt nhể nhại nước như trắng hỏn lên thêm trên nền cổ đen sạm, Huỳnh Mai hơi nghiêng người để ngoặc chìa đôi cánh tay bị trói về phía Thế.

Ánh đèn pin chiếu xuống làm cho Thế lých quính thêm. Anh ta vội buông cườm tay Huỳnh Mai ra để vừa nghiêng người cản chặn bớt vùng ánh sáng vừa hót hải bảo Bảy Núi:

– Tắt đèn đi đại ca!

Bảy Núi phát chửi thề nhưng rồi cũng tắt đèn và quát lại:

– Cha này lộn xộn quá! Thôi rinh cổ xuống xuống trước đi rồi muốn làm gì đó thì làm! Bây giờ phải rời khỏi chỗ này lập tức. Cha này tính hại tui đây mà!

Thế ngằn ngủ trong một giây rồi cúi xuống ẵm Huỳnh Mai lên để đem đặt cô ngồi lên sạp xuống.

Bảy Núi kèm sát theo và hối thúc hai tên thủ hạ bơi rút đi.

Ánh đèn pin rải rác chớp nháng trên mặt ruộng mỗi lúc mỗi tiến đến gần hơn làm cho hai tên thủ hạ của Bảy Núi lo ngại.

Giờ này bọn lính Tây hoặc Thổ đều biết chắc có những nhóm vũ trang tụ tập tại đây cũng không dám xông ra can thiệp.

Lợi dụng thế này bọn của Hồng Phụng không còn kiêng nể gì nữa nên cứ dàn ra thành hình cung túa tới phía giồng cỏ.

Bảy Núi lên tiếng bảo bọn thủ hạ:

– Tụi bây lui về phía Cầu Muống cho tao.

Một tên lo lắng hỏi lại:

– Ở đó gần đồn mà đại ca?

– Lui vô rừng sậy rồi sẽ đi lần tới. Tụi nó đã chặn mặt Thường Phước rồi thì mình làm sao rút về được.

Còn mặt bên biên giới còn trống nhưng là vùng của tụi nó. Mình hấp tấp chạy ủa lại đó là cho cơm thăng Hồng Phụng ăn!

Đoạn Bảy Núi quơ tay lắc vai Thế:

– Mở trời cho cổ rồi chưa?

– Rồi...

– Ăn mặc đàng hoàng rồi chớ?

– Rồi...

– Coi chừng cổ lạnh. Đưa khăn tắm cho cổ...

– Chỉ bận đỡ áo của tôi, còn quần thì...

Bảy Núi cười khẽ:

– Cũng được. Có hơi người khô mấy hồi... À cổ có sao hông?

Thế sốt sáng đáp:

– May quá đại ca à, chỉ nói... cũng nhờ mình tới kip...

– Cũng tốt. Kể như anh em mình xong được hai phần ba đường. Bị có cổ ở đây chớ hông thôi tui núp lại quạt cho tui kia một trận.

– Thôi đại ca! Nhịn họ một lần đi!

Bảy Núi chột lên tiếng:

– Còn cái tui của thằng Tám đâu nữa? Lúc này tui nó núp đâu đó chơi ngật tui một cú thì mệt ứ nhựa đa! Hồng biết sao hồi nãy tui nó rìa cô Huỳnh Mai dữ vậy. Chắc tui nó cũng nghĩ đến tui sao đó.

Thế có vẻ cảm tức:

– Đại ca không nên ý y. Mấy cha nội đó đã phản đại ca thì họ không hiền đâu. Tôi nghĩ là họ đang mưu tính chuyện gì. Biết đâu họ muốn vừa... hưởng cô Huỳnh Mai mà vừa lãnh luôn số tiền thưởng về đại ca nên mới đặt ra những chuyện lùm xùm như vậy để cho đại ca dễ sa vào tròng... và họ tránh tiếng luôn với phe của Hồng Phụng. Chắc mấy cha này tính hót tay trên Hồng Phụng mà?

Bảy Núi khẽ thở dài:

– Chẳng lẽ bây giờ thằng Tám nó lại quá cỡ như vậy! Hay là tại tui... lụt hồi nào mà chẳng hay? Thằng Tám nó đã nói...

Một tên thủ hạ ngắt lời Bảy Núi:

– Coi bộ không êm rồi đại ca ơi, tụi nó quyết ví mình vô rọ và nếu mình đi xà quần như vậy cho tới hừng sáng là hết phương thoát được.

Bảy Núi đứng lên nhìn quanh. Hắn nhìn nhận lời của của tên thủ hạ là đúng. Bọn Hồng Phụng có

vẻ thư thả chớ không hấp tấp như lúc ban đầu. Qua những ánh đèn pin chớp nháng và qua những tiếng hú gọi nhau của bọn Hồng Phụng, Bảy Núi biết rằng bọn chúng, với số đông xuống đã khép được một nửa vòng vây bao quanh giồng cỏ, nhưng chúng vẫn giữ một khoảng cách khá rộng.

Bọn Hồng Phụng có vẻ không muốn đuổi nồ Bảy Núi. Bảy Núi cười lạt:

– Tụi nó tính ăn chắc mà. Nếu bây giờ mình không chịu liều mạng thì đến sáng mình sẽ mệt thêm với tụi nó. Tụi nó để trống hai mặt: mặt biên giới và mặt đi Cầu Muống. Mặt biên giới thì mình không dám qua rồi vì qua thì sáng ngày mai mình lại bị kẹt ở bên luôn và tới chừng đó khó bề day trở lăm. Lóp dân của Hồng Phụng lóp lính Thổ nghe động sẽ túa ra. Chỉ còn có mặt Kinh Cầu Muống.

Chắc tụi nó đoán chừng rằng thế nào mình cũng lùi về đó để nào vô rừng sậy... Ha ha, chắc cha con nó đang lần mò phục ở mặt đó và chắc mẩm là bọn mình sẽ chạy hoảng về đó,

... Tụi nó còn làm bộ bấm đèn pin soi rọi lung

tung về mặt Thường Phước và la hú om sòm làm như tụi nó canh gác ở mặt đó...

Thế lên tiếng:

– Biết đâu tụi nó tưởng anh em mình ở bên sẽ kéo qua cứu tụi mình?

Bảy Núi lại cười:

– Tụi nó rành tin tức lắm. Chắc thằng Hồng Phụng nó biết anh em mình đi cu ky chở nếu có toán phụ họ theo sau thì đã nổ với tụi nó rồi. Vậy bây giờ, tương kế tựu kế, mình hổng qua Cầu Muống nữa mà đi thẳng về Thường Phước cho cha con nó tá hỏa tam tinh chơi. Quay lại đi tụi bây.

Thế lo ngại:

– Coi bộ cũng nguy quá đại ca!

– Đẳng nào cũng nguy hết. Nhưng mình lựa chỗ nguy ít hơn, thiệt ra tụi Tây vây mình, mình hổng sợ chứ ba thằng này... nó cũng chơi một sách với mình nên thế nào cũng phải chịu mệt với tụi nó.

Một tên thủ hạ nhắc chừng Bảy Núi:

– Còn chiếc xuồng giong theo nữa đại ca. Đại ca cho anh Thế với cô Huỳnh Mai đi riêng một xuồng để có gì anh em để day trở.

Bảy Núi tán thành liền:

– Ờ quên nữa, đại ca Thế và cô Huỳnh Mai cảm phiền qua xuồng bên kia đi, tui tui mở đường trước cho tiện. Tui bây đậu lại đi để đại ca Thế đỡ cổ qua bến.

Thế ngần ngừ:

– Hay là để anh nào đưa chị Huỳnh Mai đi? Tôi ở bên này với đại ca?

Bảy Núi xô vai Thế:

– Thôi mà! Đại ca làm ơn lãnh phần đó cho tui.

Thế đành nghe theo và quay lại hỏi Huỳnh Mai:

– Chị nhắm leo qua xuồng bên kia nổi hông?

Huỳnh Mai cự nự:

– Anh làm như tôi lê hết nổi rồi sao? Tôi chỉ bị hai tên kia lôi lên đó và bị sợ một mẻ chớ có sao đâu mà anh.

Bảy Núi chắt lưỡi:

– Mau đi mấy bà mấy ông ơi! Để cho tui dìu Thường Phước êm xuôi rồi hai người muốn tra vấn gì nhau đó thì cứ mần thả cửa.

Thế vội giữ be xuống cho Huỳnh Mai leo qua, nhưng cũng còn rán cần nhần:

– Cũng tại chị hết trơn á! Khi không lại lủi đầu qua bên thẳng Hồng Phụng.

Huỳnh Mai cười mũi:

– Anh bỏ tôi ở đây cũng được mà!

– Bỏ để thẳng Hồng Phụng đem chị dựng cho tụi Thổ thì khoẻ lắm hén!

Bảy Núi gất lên:

– Thôi mà! Đại ca nói vậy cổ đám trả lời là... khỏe lắm. Nhịn cổ cho êm đi.

Thế vùng vằng leo qua xuống và ngồi về phía sau lái.

Bảy Núi vội hỏi hai tên thủ hạ bơi xuống mình nhóng lên và quay lại dặn chừng Thế:

– Đại ca bơi rề rề theo sau chớ đừng đi khít lắm. Có gì đại ca cứ liệu vọt trước và để thầy kệ tui này.

Vừa lúc đó có tiếng súng nổ dồn ở phía mặt Kinh Cầu Muống, Bảy Núi vội hạ lệnh cho thủ hạ ngừng lại.

Thế cùng bơi rút xuống của mình lên và lên tiếng hỏi Bảy Núi:

– Súng gì dữ vậy?

Bảy Núi cười nhẹ:

– Như vậy là khoẻ cho mình. Chắc cái đám của thằng Tám xó rở về miệt đó và bị bọn kia khỉa chớ gì? Cho cha con nó mần nhau và anh em mình rút êm về Thường Phước. Thế nào bọn của Hồng Phụng ở mặt đó cũng lao xao và dám đổ đồn qua bên Cầu Muống hết lắm! Thiệt là tổ đãi anh em mình. Thôi mình cứ việc đi tới.

Hai chiếc xuồng lại tiếp tục len lỏi giữa đường nước ăn ngang qua mấy đám lục bình và rau muống để tiến lần về hướng Thường Phước.

Hồng Phụng ngồi trên xuồng đậu ở ngoài Bờ Kinh để theo dõi tình hình.

Anh ta nghe sột ruột khi nghe có tiếng súng nổ ở bên kia Kinh Cầu Muống và lắm bầm:

– Chẳng lẽ tụi thằng Bảy Núi chạy vọt qua bên mau vậy!

Một anh du kích theo hộ vệ anh ta lên tiếng:

– Tụi nó đi tắt trong đồng thì mấy hồi đó anh. Có anh em mình kích sẵn mặt đó nên mới có nổ súng mới rồi. Chắc lượm hết trọn gói rồi.

Hồng Phụng thở dài:

– Hồng biết có chắc hông? Rủi tụi nó nổ trước thì anh em mình trở tay không kịp. Tôi chỉ nghe có mấy loạt. Tụi nó dám vọt vô rừng sậy rồi... Trờì tối này khó lắm bởi vậy tôi đã hạ lệnh là phải cầm chun tụi nó cho tới sáng tỏ rồi mới dễ tính...

– Thì ra anh em mình bên này làm rùm beng để cho tụi nó không dám lộ ra mặt này. Có lẽ mình hơi chậm một chút nên tụi nó mới vọt qua Cầu Muống mau như vậy.

– Còn đám cho qua thẳng bên đó chi?

– Chắc họ cũng vừa mới tới nơi. Anh em đó phải đi vòng mà anh. Bây giờ đám án ngữ mặt này cũng kéo qua bên thì thế nào cũng vây bắt được tụi nó nếu tụi nó vọt được.

– Hồng biết có đưa nào lại lục soát ở phía giồng cỏ không? Tôi còn sợ ý ở chỗ đó nữa. Rủi tụi nó cho một hai thằng chạy về phía Cầu Muống để nhử mình gom về mặt đó... hồng chừng Bảy Núi còn núp lại giồng cỏ với con Huỳnh Mai... Mà sao hồi nãy lại có

súng nổ ở đó nữa? Chẳng lẽ tụi nó bắn hoảng? Còn có xuồng anh em nào ở gần đây không?

– Dạ kéo rốc qua miệt Cầu Muống hết rồi.

Hồng Phụng nóng nảy:

– Ba trật bốn vượt cái điệu này thì dám đến sáng bét cũng chưa bắt được tụi nó! Trể quá tay, và cũng mệt lắm chớ chẳng chơi đâu ! Thôi mình bơi xuồng lần lên ruộng để rề lại phía giồng cỏ coi thế nào. Thằng cha Bảy Núi nó cũng khôn vàng trời chớ không phải lớ ngớ như ba thằng Tây đâu mà mình ý y...

Hồng Phụng ngưng bật để nghe ngóng rồi thì thầm bảo hai thuộc viên cùng ngồi trên xuống:

– Hình như có người bơi xuồng ra kinh. Dám là tụi còn núp lại của Bảy Núi thấy yên mò ra đây để đông về Thường Phước cho mau... Cho xuồng cập sát vô bụi rậm đi và có gì chờ tụi nổ súng trước đó ghen...

– ... Đúng là xuồng của Bảy Núi đang tìm đường ra kinh để về Thường Phước.

Vừa trông thấy mặt kinh loang loáng dưới ánh sao, Bảy Núi thấp giọng dặn hai tên thủ hạ:

– Nhẹ tay một chút. Hồng chừng còn đôi ba tên cô hồn thả lên thả xuống ở mặt này. Lấy súng gác lên bắt về đi.

Hắn cũng cầm khẩu tiểu liên lên hờm sẵn trong tay...

Chiếc xuồng tiến tới từ từ. Người ta chỉ còn nghe tiếng dầm khua nhẹ trên mặt nước và tiếng lườn xuồng cạ lướt lên mấy đám rau dừa, rau súng.

Ở phía sau Thế cũng cho xuồng đi chậm lại và khẽ bảo Huỳnh Mai nên nằm xuống.

Sự im lặng nặng nề vây quanh khiến Huỳnh Mai cũng chột dạ nên cô ta ngoan ngoãn nằm xuống sập xuồng.

Hồng Phụng lắng tai nghe ngóng, đoạn bảo khẽ ha tên thuộc viên:

– Hình như có hai ba chiếc xuồng lặn, coi chừng

bắn lằm anh em mình. Để họ xuống Kinh đi ngang qua mặt mình rồi sẽ tính... Thôi im nhen!

Ở đầu này, xuống của Bảy Núi từ từ lướt tới và mặt nước Kinh đã hiện ra trước mắt.

Riêng Thế, vì bơi dở và không thông thạo cách len lỏi trên mặt nước ruộng đầy rau dứa, rau muống, lại chỉ có một dầm nữa, nên anh ta còn lệt đệt ở phía sau và cách xuống Bảy Núi một khoảng gần chục thước.

... Bảy Núi ngóng cổ lên nhìn ra mặt Kinh, hai tên thủ hạ trên xuống cũng e dè gác dầm lên để nắm lấy bá súng. Ở phía sau, Thế cũng dừng lại.

Trên xuống mình, Hồng Phụng dầm ra nóng nảy khi chợt không còn nghe động tĩnh gì ở phía «khả nghi» nữa.

Anh ta vội bò lại mũi xuống, sơ hờ hất mạnh một gấp đạn tiểu liên để trên sạp, gấp đạn va vào be xuống kêu một tiếng cạch khô khan.

Vốn quen tai với loại tiếng động của kim khí đó,

Bảy Núi biết ngay là có người với súng ống núp sẵn ở phía trước mặt mình. Sợ hai tên thủ hạ lên tiếng hỏi han lôi thôi và để bị lộ thêm hấn nhìn nhanh về phía trước nâng súng nhắm vào một bụi cây rậm ở ven kinh mà hấn đã để ý sẵn lúc ban nãy, ria một loạt đạn...

Như vốn có sự «ăn rập» hai tên thủ hạ của hấn cũng chĩa súng lên bắn phóng mạng luôn về phía đó mấy phát liền rồi lật đật đặt súng xuống quơ lấy dầm nạy cho xuống lui mau trước khi cho lui luôn vô một đám diên điển rậm.

Đầu này, Thế hoảng kinh cũng cho xuống mình quay trở lại để tìm chỗ lẫn trốn.

Chợt có tiếng Hồng Phụng quát tháo:

– Anh em vây chặt Bảy Núi cho tôi. Rán bắt sống một mình thằng chả thôi, còn tụi khác để nó chạy đâu thì chạy.

Bảy Núi cười khan rồi thấp giọng bảo hai tên thủ hạ:

– Đ. m. chưa gì mà nó tính chơi kiểu ông nội đó. Nó dụ khị cho tụi bây bỏ tao chạy trước đó. Nó tưởng tụi bây chết nhất như tụi nó.

Một tên thủ hạ khẽ hỏi lại:

– Hồng biết nó đông không đây?

Bảy Núi đáp liền:

– Nhiều lắm chừng vài ngoe. Phải có đông thì tụi nó đã ủa ra rồi. Tụi nó lạng he như vậy thì đủ rõ là tụi nó chỉ dám rượt theo mình cầm chừng vậy thôi chứ không dám nhào tới đâu. Bây giờ, bơi rút lại xuống của cha Thế để tao dặn chả cái này rồi anh em mình sẽ nói chuyện với tụi nó. Dám thẳng Hồng Phụng có ở đó lắm nghen!

Ở phía Hồng Phụng chợt có ba tiếng súng nổ cách khoảng đều đều rồi im bặt, rồi kế tiếp ba phát súng khác nổ y như trước.

Bảy Núi cười bảo thủ hạ:

– Tao nói có sai đâu. Tụi bây nghe tụi nó bắn bồng không?

Súng hiệu để kêu anh em của tụi nó tới thêm đó!

Thế lo lắng hỏi Bảy Núi :

– Tụi nào vậy đại ca?

Bảy Núi đáp nhanh:

– Hồng Phụng chờ ai. Bây giờ đại ca lo đưa cổ đi trước. Bơi càn lên đồng và nhắm hướng Thường Phước mà đi bọc về đó. Đông mau đi hông thôi tụi nó kéo tới đông đa!

Huỳnh Mai chọt lên tiếng:

– Tôi coi bộ không êm đa! Dân của Hồng Phụng được tổ chức đảng hoàng lắm. Nếu anh cứ chạy vòng vòng hoài thì thế nào tụi nó cũng tóm được. Tốt hơn hết, mấy anh nên để tôi lại đây.

Bảy Núi gất lên:

– Sao lại để cô giữa đồng giữa ruộng như vậy? Công trình đem cô tới đây rồi thả ra để cho tụi nó lượm lại sao?

Huỳnh Mai ung dung đáp:

– Mấy anh dư biết là tụi nó cố ý theo bắt tôi lại cho kỳ được.

Bảy Núi cãi lại:

– Bắt tui đây nè!

– Bắt được anh thì anh khó sống chớ tôi đây, dầu tôi có trở qua bên Hồng Phụng thì bắt quá chỉ mệt một chút, và may ra tôi còn có cách để thoát hiểm hoặc ít ra cũng sẽ được đối xử tử tế hơn. Bây giờ nếu mấy anh giữ tôi theo, thì cả đám bị Hồng Phụng bắt trọn. Mấy anh bỏ tôi xuống đây đi.

– Một mình cô thì nặng nề gì thêm mà cô lo hổng biết. Có anh Thế đây đưa cô đi trước.

– Nhưng nếu tôi ở đây và lên tiếng kêu tụi nó lại trong lúc mấy anh lén đi êm thì có phải ăn chắc hơn không? Đến chừng tụi nó gặp tôi rồi, dầu cho tụi nó có muốn rượt theo mấy anh đi nữa, mấy anh cũng đã chạy thoát khá xa rồi.

Bảy Núi bực mình:

– Cô hỏi cha Thế á! Nếu chả bằng lòng thì cô ở lại.

Thế vội lên tiếng:

– Thôi mà chị! Mình lo đi trước là hơn. Có gì nguy nan lắm đâu. Tụi nó chưa dám xông tới...

– Như vậy là đủ. Đại ca Thế chờ cổ đi cho mau giùm tui. Cổ lộn xộn, đại ca trói cổ cho tui. Đàn bà sao hay nhè những lúc nghiệt như vậy mà kiếm chuyện rắc rối quá. Đúng là muốn hại mình.

Mấy phát súng nổ vang và đạn xẹt lỏm bóm xuống mặt nước sát bên xuống của Bảy Núi.

Bảy Núi vội mọp người xuống với tay xô chiếc xuống của Thế đi tới, đoạn nhào luôn xuống ruộng. Hai tên thủ hạ của hắn cũng lật đật, bỏ xuống nhảy theo luôn.

Vốn từng đương đầu với những trường hợp tương tự như vậy hai tên thủ hạ của Bảy Núi vừa

nhảy xuống ruộng là thay phiên nhau vừa nổ súng cầm chừng về phía khả nghi, vừa xô xuống đi tới trong lúc Bảy Núi vẫn đứng nguyên một chỗ, ghì súng canh chừng bên địch khai hỏa để bắn trả lại cho đích xác hơn.

Bọn Hồng Phụng thận trọng không kém nhưng khi thấy tiếng súng của đối phương mỗi lúc mỗi nghe xa thêm Hồng Phụng bèn hối thúc thuộc viên đuổi theo và sợ bọn Bảy Núi có thể vọt chạy về Thường Phước. Hồng Phụng không rượt thẳng mà lại cho xuống đi bọc dang ra để nổ súng buộc nhóm Bảy Núi phải chạy lần qua phía Kinh Cầu Muống để đụng đầu luôn số người của anh ta đã gom về đó và đã được anh ta báo động bằng mấy phát « súng hiệu » lúc ban nãy.

Bảy Núi nổi nóng vì không thấy bọn Hồng Phụng tiến lần đến tầm súng của mình mà lại đang ra xa thêm. Hắn bắn liền mấy loạt cầu âu về phía xuống của Hồng Phụng đoạn bò lần lại.

Mấy loạt súng đó làm cho Hồng Phụng sửng sốt. Anh ta hạ lệnh cho thuộc viên lui xuống vào một bụi rậm nước để nghe ngóng động tĩnh.

Trong tình thế này, hai tên thuộc hạ của Bảy Núi cũng phải ngừng lại để đợi hắc tặc.

Một lát sau, Bảy Núi lần mò lội tới gần bụi rậm, nơi mà hắc tặc vừa thoáng nghe có tiếng nói chuyện xì xào.

Hắc tặc nhẹ tay quơ mớ rau dừa cuộn lại gọn ghẽ đoạn ném mạnh về phía bên mặt bụi rậm.

Tiếng « xạc » của mớ rau dừa rơi trên mặt nước ruộng được đón liền bằng một loạt tiểu liên ngắn của một tên thuộc viên bộp chộp trên xuống Hồng Phụng. Hồng Phụng vừa kịp chụp nín tay của tên này thì Bảy Núi đã canh theo ánh lửa loé trong bụi rậm mà rìa ngang rìa dọc gần hết một băng đạn.

Qua tiếng súng nổ chát chúa, hắc tặc nghe rõ có tiếng la thất thanh ở phía bụi rậm rồi tiếng người bươn lội ào ào trên mặt ruộng.

Bảy Núi vừa tiến lại vừa trút vào bụi rậm hết băng đạn rồi réo hai tên thủ hạ om sòm:

– Vít trợn gói tụi nó rồi tụi bây ơi! Có một thằng lội dưới ruộng đó.

... Liền khi nghe súng nổ lần đầu tiên, hai tên thủ hạ kia đã vội quay trở lại để tiếp cứu cho Bảy Núi và khi nghe hấn lên tiếng, bọn này lật đật leo lên xuồng bơi rút tới.

– Sau loạt súng của Bảy Núi, chỉ có một thuộc viên của Hồng Phụng ngồi ở mũi xuồng không hề hấn gì và nhào đại xuống xuồng lần trốn.

Tiếng kêu réo rắc thảng của Bảy Núi càng làm cho anh ta quỳnh thêm và chỉ lo cầm đầu cầm cổ lộn đi cho xa bất kể việc gây thành những tiếng động ào ào trên mặt nước.

Tên thủ hạ của Bảy Núi ngồi ở mũi xuồng vội gác dầm chụp lấy súng đứng lên. Anh ta canh theo hướng có tiếng động rõ rệt đó và nổ từng phát một.

Như một con cá vương câu, tên kia càng cố chạy càng khua nước thêm và càng hướng cho mấy phát súng canh kỹ của tên thủ hạ Bảy Núi thêm phần chính xác.

... Tiếng nước khua chợt im bật và tiếp theo là tiếng rên khê, rồi mặt nước lại khua động nhưng tiếng khua ấy rời rạc.

Tên đứng ở mũi xuống dưới quay lại bảo tên bơi lái:

– Lấy đèn pin rọi sơ coi mây.

Tên kia ngần ngừ:

– Coi chừng nó vớt bẫy lại thất hòng đa!

Tên trước mũi xuống cười giòn:

– Chắc nó liệng mìn súng đầu mất rồi. Mày không nghe nó vừa rên vừa lộn xộn xộn, như con chó rớt xuống nước đó sao!

– Đại ca biểu mình lo cho xong thẳng này mà!

Tên sau lái bên gác giẫm lên, lấy đèn pin rọi nhanh về phía có tiếng động.

Ánh đèn pin càng làm cho kẻ bị trọng thương cuống cuống thêm. Anh ta mọp người xuống gần sát mặt nước và bò càn tới như một con chuột cống đen to đang lủi trốn.

Tên ở trước mũi xuống nâng khẩu các-bin lên bắn hai phát liền... Kẻ xấu số chỉ kịp kêu ú ớ rồi té ập xuống qua ánh đèn pin rọi sáng, hai tên trên xuống chỉ còn thấy phần lưng của chiếc áo bà ba đen bất động, như được yên tâm, hai tên thủ hạ hể hả ngồi xuống tắt đèn và bơi rút lại phía Bảy Núi.

Bảy Núi lên tiếng:

– Tao đây nè! Sao lâu quá vậy!

Tên trước mũi xuống cười khẽ:

– Và bị thằng đó chạy dữ quá!

Trong lúc đó Hồng Phụng chỉ bị thương nơi đùi nhưng vẫn liều mạng nằm sát lên sạp xuống để chịu trận vì anh ta dư biết rằng nếu phóng xuống ruộng chạy tức là làm mồi cho Bảy Núi bắn theo, nhứt là anh ta lại không thể chạy nhanh được.

Ngay lúc này mỗi một tiếng động hay mỗi một phát súng bắn ra đều có hại cho anh ta hết. Anh ta thêm căm tức hai tên thuộc viên quá lóc chóc nên mới gây ra có sự này.

Anh ta chỉ còn cách giả chết và hy vọng bọn Bảy Núi bỏ đi. Nhưng khi nghe hai tên thủ hạ của Bảy Núi trở lại, anh ta đâm lo và vội vớ lấy khẩu tiểu liên.

... Bảy Núi leo lên xuống, rùng mình vì lạnh.

– Đưa nào cho tao mượn cái khăn tắm coi! Mới ngâm nước một chút mà coi bộ thấm lạnh.

Một tên thủ hạ quăng khăn tắm lại và hỏi:

– Tụi trên xuống rùm hết chưa đại ca?

– Sống sao nổi.

– Phải thằng Hồng Phụng không đại ca?

– Biết đâu nà! Ủa còn cha nội Thế đi đâu?

– Đông trước rồi.

Bảy Núi lo ngại:

– Không khéo cha nội đó lại chở cô Huỳnh Mai nấp cho bọn của thằng bên Cầu Muồng đổ qua cũng nên! Sao không nghe động tĩnh gì hết vậy?

Tên thủ hạ cười nhẹ:

– Chắc chả cũng phải biết lo, Thôi anh em mình lại về Thường Phước chớ còn đợi gì nữa đại ca. Không khéo tụi kia qua tới thì lại mệt nữa.

– Ờ, nhưng tụi bây bơi xuống rề rề trên đồng để nhóng coi xuống của cha Thế ở đâu.

Tên thủ hạ cầm đèn pin ngồi ở sau lái nhắc vô:

– Qua lục xuống của tụi nó trước đã đại ca. Kiểm bậy vài cây súng và coi có gì khác hông. Phải trong bụi rậm trong lúc tên đứng trước mũi cần thận hòm súng sẵn.

Tên sau lái buông dầm cầm đèn pin đứng lên theo trong lúc Bảy Núi bị lạnh co ro trên sạp xuống. Hẳn không quên dặn chừng:

– Kỹ một chút đa ghen. Rủi có thằng nào còn ngáp ngáp...

Tên ở trước mũi cười ngắt lời Bảy Núi:

– Có em hòm sẵn đây mà đại ca.

Hồng Phụng chuẩn bị chồm lên khi nghe qua câu nói ấy, đâm ra lo quẩn.

Tên thủ hạ đứng ở sau lại bật đèn pin quơ soi lên xuống Hồng Phụng, Hồng Phụng không dè còn có « vụ » đèn pin này. Anh ta biết rằng mình đã chậm mất và nay chỉ còn cách liều mạng ở phút cuối cùng bất ngờ nhất, với hy vọng nhờ ánh đèn pin mình sẽ hạ được thêm nhiều tên địch hơn.

Tên cầm đèn pin reo lên:

– Hai nhơn trên xuống lặn! Ý cha chắc có thằng chỉ huy ở đây... Có đồng hồ đeo tay thì phải thuộc thứ bự.

Bảy Núi ngừng cổ lên:

– Dám thằng Hồng Phụng...

Hồng Phụng vừa nhích tay thì tên thủ hạ của Bảy Núi đứng trước mũi xuống nổ đúng hai phát các-bin thẳng xuống đầu anh ta. Tên ở sau lái giật mình vội tắt đèn pin.

Tên trước mũi la lên:

– Mẹ họ sao tắt đi! Rọi đèn để tao khĩa nó mấy phát nữa chớ!

Bảy Núi cũng chửi theo nhưng cốt để khỏa lấp sự kinh hoàng của mình vì thật ra hắn cũng giật nảy người khi nghe súng nổ ngang:

– Mẹ kiếp, mười lần như một hể thấy đồng hồ đeo tay là nhắm mắt nhắm mũi! Rọi đèn lên coi.

Tên cầm đèn gần gũi:

– Rủi nó còn sống...

– Mẹ họ sợ nguội hoài! Mà không nghe nó bẻ mình bẻ mấy rầm rầm trên sạp xuống đó sao?

Tên kia mới chịu bật đèn lên nhưng cẩn thận đang thẳng tay cầm đèn qua một bên.

Đầu Hồng Phụng vậy máu. Chân tay anh ta chỉ còn quơ động nhẹ.

Tên cầm các-bin ở trước mũi xuống cười khoe với Bảy Núi:

– Em liếc thấy lưng áo nó còn nguyên nên em sanh nghi. Em liền canh ngay xuống ót của nó.

Bảy Núi rầy rà:

– Rủi trật một cái thấy mẹ cả đám...

Tên kia cười xòa:

– Cách bốn năm thước mà trật sao được đại ca. Nói nào ngay em tiếc cái áo sơ mi đen của nó, nên không muốn làm rách! Đúng là một tay tổ của tụi nó.

– Thôi qua dọn cho mau! Bộ tụi bay nói hạ được một xuống là êm sao?

Hai tên kia lật đặt cặp xuống vô để leo qua xuống bên kia.

Tên cầm các-bin vội bảo đồng đội:

– Đâu mầy rọi đèn để tao lột áo nó hông thôi dính máu hết.

Tên kia xí của phần mình:

– Còn cái đồng hồ của tao đa!

– Đu họ, không có tao lanh tay thì giờ này mây có đường xuống diêm vương lãnh đồng hồ đa!

Bảy Núi vội nạt tên này:

– Mây đã có đồng hồ lột của tụi Thổ rồi bây giờ tính lấy nữa để đeo dưới cườm cẳng hay sao? Mau đi!

Tên kia chợt reo lên:

– Ý, thằng Hồng Phụng đây đại ca ơi!

Bảy Núi nhóm người lên:

– Đâu, bây lật mặt nó lên cho tao coi.

Tên thủ hạ tuân lời và qua ánh đèn pin, Bảy Núi nhận ra Hồng Phụng tuy gương mặt của anh ta đã bị bầy bá và ướm máu vì hai đầu đạn trổ. Bảy Núi gật gù:

– Ừ, đúng là nó. Thôi tắt đèn rồi đi.

Tên cầm các-bìn vội nói:

– Để em lột cái áo sơ mi của nó đã đại ca.

Bảy Núi gạt ngang:

– Thôi mà! Nó chết rồi thì mình cũng nên... vị tình nó một chút. Bề gì nó cũng là tay chỉ huy trong này. Nay mình bắt buộc phải hạ nó cũng là quá rồi. Mà còn lột quần lột áo nữa thì coi sao được!

Tên kia đành nghe theo.

Chợt có tiếng xuống bơi dè dặt nghe cách đó chừng lối năm chục thước.

Bảy Núi thấp giọng bảo hai tên thủ hạ:

– Coi bộ xuống lạ. Mình nên dời qua chỗ khác núp chờ tự này giờ tụi bây rọi đèn lung tung, ở xa thấy hết trơn.

... Một lát sau, chiếc xuống kia mon men đi tới. Đó là xuống của Thế và Huỳnh Mai.

Vì đã quen với bóng tối và nhờ trời đầy sao sáng,
Bảy Núi nhận ra ngay hai người này.

Hắn vội lên tiếng:

– Đại ca quay lại chi vậy?

Ở đầu này, Thế giật nẩy người nhưng rồi mừng
rỡ hỏi lại:

– Đại ca Bảy Núi đó hả?

Xuồng của Bảy Núi rời khỏi chỗ núp, tiến ra. Bảy
Núi hỏi Thế luôn:

– Sao đại ca không đưa cổ đi về bến cho rồi mà
lại loanh quanh ở đây?

Thế cười đáp:

– Tôi nghe súng nổ bìa này nên lo quá không
biết mấy anh em có sao hông...

Bảy Núi như muốn rầy rà:

– Nếu có sao thì đại ca qua đây cũng chẳng kịp và còn dám cho cơm tụi thằng Hồng Phụng luôn nữa!

– Vậy tụi nó đâu mất rồi?

Một tên thủ hạ của Bảy Núi bật cười:

– Theo ông theo bà hết rồi chứ nếu còn thì để gì mình còn ở đây nói chuyện như vậy được!

Bảy Núi nói thêm:

– Có thằng Hồng Phụng ở trong đám này nữa đại ca à.

Thế reo lên:

– Vậy hả? Kể mình cũng xong rồi hén đại ca?

Bảy Núi không trả lời câu đó mà lại hỏi:

– Tự nãy giờ đại ca đưa cô Huỳnh Mai đi rồi có nghe thấy gì lạ không?

– Không đại ca à.

Bảy Núi chắt lưỡi:

– Vậy sao đại ca không vọt luôn về Thường Phước cho rồi?

– Thì...tôi đã nói nghe sủng nổ. Nói nào ngay chị Huỳnh Mai cùng nâng đặc quyết đòi quay lại coi đại ca ra sao.

Bảy Núi hể hả nhìn sang Huỳnh Mai, muốn ve vuốt cô ta một câu nhưng chợt nhớ còn có Thế ở đó. Hắn ta tiếc rẻ thở dài, rồi lấy giọng thản nhiên:

– Tui thì có sao. Lo là lo cho hai người. Mình qua đây đêm nay cũng chỉ có bấy nhiêu đó thôi.

Thế không để ý chi hết và hăng hái nói:

– Bây giờ mình về gấp để còn nghỉ ngơi chớ đại ca. Gà đã bắt đầu gáy rồi.

Bảy Núi bắt ngáp dài và co ro người lại:

– Ủ. Ra Kinh để đi cho mau. Đám của thằng Hồng Phụng ở bên Cầu Muối dẫu tụi nó có đổ qua tới đây tụi mình cũng đi huốt rồi.

Một tên thủ hạ của Bảy Núi nói vô:

– Rủ tụi nó nhè đi bọc ra Kinh để đổ xuống đây thì sao đại ca?

Bảy Núi mỗi mệт nên đâm ra gắt gỏng:

– Rủ gì mà rủ kỳ vậy mầy. Gặp thì chơi nữa chứ sao! Thôi bơi xuống rút đi, tao nằm nghỉ một chút.

Quay lại phía Thế, hấn dặn luôn:

– Còn đại ca, chuyến này đại ca đi theo sau xuống tụi này cho chắc hơn. Và hể có đụng độ thì đại ca cứ việc lo chở cô Huỳnh Mai đi gấp chớ đừng chờ đợi gì tụi này hết. Nhớ là rán thoát về Thường Phước chớ đừng xịch tới xịch lui như kỳ rồi. Rủ tụi nó kích dêu đó mà đại ca lơ mơ mò lại... (hấn cười nhẹ) Nhứt là đừng nghe cô Huỳnh Mai xúi biểu gì hết.

Huỳnh Mai vọt miệng chen vô:

– Tôi có cần ai lo cho đâu. Thử thời mấy người bỏ tôi giữa đồng ngay tại đây tôi cũng chẳng chết mà !

Bảy Núi cười lớn nói như để phân chứng với Thế:

– Cổ khỏe khỏe một chút là cổ muốn làm khó dễ tụi mình rồi đó đại ca. Thả cổ ở đây thì cổ hổng chết thiệt nhưng tui sợ cô bị... báỉ xái bài xai vậy thôi. Và anh em mình lại bị chết lây vô. Dân của thằng Hồng Phụng hay nuôi cơm mấy thằng đực rựa như tụi mình? Trong thời buổi giặc giã coi vậy đàn bà còn lợi ở chỗ đó.

Thế cười phụ họa với hấn ta và đợi cho xuồng của Bảy Núi đi cách một khoảng khá xa mới bơi rề theo.

Huỳnh Mai vùng vằng buông dầm để nằm dài lên sạp xuồng:

– Ai làm gì đó thì làm tôi nghỉ cho khỏe.

– Coi, giúp tôi một tay thì mới theo cầm chèo được xuồng của Bảy Núi chớ!

Huỳnh Mai cười mũi:

– Tôi coi bộ hai người tương đắc quá há!

Thế đâm ngược:

– Hắn có lòng muốn giúp mình...

– Anh ham vậy lắm sao?

Thế ngập ngừng:

– Ai mà ham, nhưng coi hắn cũng biết điều... Với lại chị bị kẹt bên này thì tôi cũng đành... nhắm mắt, nhờ hắn chị được bình yên là đủ rồi.

Huỳnh Mai chua chát:

– Anh không nghe Bảy Núi nói đó sao? Đàn bà ở dưới này không sợ chết nha!

Thế chắt lưỡi:

– Hắn nói giỡn chơi chớ thiệt ra hắn cũng lo cho chị ghê lắm. Đáng lẽ hắn theo đám anh em dòi đi mất rồi. Điều đáng nói là hắn... tốt thiệt.

Huỳnh Mai mĩa mai:

– Tốt ở chỗ... bố thí đó chắc?

Thế bề mặt nổi nóng:

– Cái đó tôi cũng chẳng mấy quan tâm, miễn sao chị được thoát nạn. Chị không biết thằng Hồng Phụng sẽ định đoạt số phận chị ra sao nên chị mới có vẻ bất cần như vậy.

Huỳnh Mai lại cười khẽ:

– Sao lại không biết. Tên Tám đã cho tôi biết hết. Hồng Phụng sẽ đem nạp tôi cho bọn lính Thổ bên đất Miên chứ gì?

– Chị không biết nạp như vậy có nghĩa là gì sao?

Huỳnh Mai đáp càn:

– Biết chứ! Bất quá tôi rần rần cắn răng chịu cũng như trăm ngàn người đàn bà trăm ngàn cô gái xấu số khác lọt vào tay bọn hung bạo chứ gì! Tôi cũng không còn tốt lành gì...

Thế cười lạt:

– Chị nói với tôi như vậy thì chẳng sao nhưng vì phép lịch sự xin chị đừng giở giọng tỏ ra với Bảy Núi. Hắn đã bỏ hết mọi công việc có thể bị nguy bất tử lúc nào cũng chẳng hay để qua đây cứu chị khỏi như vậy. Mạng sống của hắn đã bị treo giá và bọn Hồng Phụng là một địch thủ lợi hại không biết đâu mà lường...

Giọng của Thế trở nên tha thiết:

– ... Dẫu sao tôi cũng mừng vì mọi việc kể như đã trôi chảy một cách tốt đẹp, tuy rằng sau này, anh em sẽ phải mệt nhiều vì cái nhóm của thằng Hồng Phụng,.. Mệt nhưng dẫu sao cũng dễ tính vì sẽ không còn chuyện đàn bà rắc rối chen vô ở trống nữa...

... Cái đất này coi bộ không hợp với đàn bà, có lẽ vì nó ở nhằm mối đường qua lại của biết bao nhiêu phe phái và lại nằm cạnh đất Miên, nghĩa là ở dưới tầm mắt của bao nhiêu thứ hạng đàn ông... đói khát đàn bà. Bởi vậy hễ có đàn bà lộ về đây là họ bu lại liền và có sẵn cả chục lý do để muốn chiếm đoạt.

Huỳnh Mai vắn lại:

– Nói vậy đất này từ trước tới giờ không có đàn bà con gái gì hết sao?

Thế cười nhẹ:

– Có chớ, nhưng chắc chị cũng đã thấy rõ, vùng này là một vùng nghèo khó, đồng ruộng mình mông nhưng bỏ hoang không biết từ đời nào vì nước phèn. Có lẽ thủy thổ đã ảnh hưởng rất nhiều đến số dân cư leo heo ở đây. Đàn bà con gái ở đây đẹt cam, chai ngắt, đen đui, xấu xí, và bởi vậy hẳn có thứ... trắng da dài tóc lạc về đây thiên hạ biết liền.

Có lẽ thời bình thì chẳng đến nỗi nào, nhưng bây giờ là thời chiến. Thứ được rửa qua lại vùng này gồm toàn là thứ đã quen với những cảnh giết chóc chiếm đoạt... Nặng lo là ở chỗ đó.

Huỳnh Mai cười nói:

– Anh làm như tôi xuống đây chỉ để gây tai họa vậy?

Thế nghiêm trang đáp:

– Không phải mình chị thôi. Trước đây có cô Nhạn, may mà cổ đã đi ra sớm và nay có lẽ cổ đã lo... kiếm nơi sống yên thân ở ngoài kia. Rồi kể đến là chị Dung... Cũng may là cô Nhạn đi khỏi nơi này và lại có chị sang. Số chị Dung... coi vậy mà tốt, phần vì chỉ đã có anh Tâm, phần khác chỉ được chị đây... gánh hết tai nạn cho... Trước đây tên Tám cũng có ý dòm ngó chị Dung lắm nhưng bị cái vụ Bảy Núi nên có lẽ anh ta ngán luôn rồi lại lờ nghe theo Hồng Phụng luôn. Nay anh Tâm cũng đã lo cho chị Dung về rồi.

...Giờ đây, quanh đi quẩn lại chỉ còn có mỗi một mình chị.

Huỳnh Mai tức tối:

– Bởi vậy anh lo đuổi tôi đi cho gấp cũng như người ta... làm bè tống gió để tống ma quỷ ôn dịch đi đó phải không?

Thế cười gượng:

– Mấy anh lớn đã gửi chị xuống đây thì tôi phải lo cho chị.

– Anh muốn rảnh nợ rồi nần lắm mà! Bởi vậy nên anh mới... xà quần một chỗ hoài! Phải như người ta thì ít ra... Thôi tôi biết rồi lần này anh muốn được nhẹ mình nhẹ mẩy nên mới bày đặt lo cho tôi như vậy! Thằng cha Tâm nó cũng « lo » cho tôi nhưng bằng một cách khác! Một cách gọn bân. Và thiếu chút nữa là tôi bỏ mạng trên giường cỏ. Thà như vậy mà tôi khỏe hơn vì hết còn tức còn mệt trí khỉ khô gì nữa? Và cũng chẳng phải làm anh nhọc lo thêm! Tôi xin giao hẹn với anh trước nếu chuyện này có chuyện trục trặc gì giữa đường là anh cứ lo phần anh đi. Anh để thầy kệ tôi.

Thế gắt lên:

– Chị nói chơi hoài! Đâu phải chỉ có một mình tôi? Còn Bảy Núi nữa chi? Hắn đã mạo hiểm quay trở lại đây cũng vì muốn giúp thiệt tình...

Huỳnh Mai ngắt lời Thế:

– Tôi biết mà. Anh cứ quay vòng vòng chứ không có dứt khoát một chuyện gì hết.

...Mấy lần anh muốn chơi bảnh với Bảy Núi mà anh còn chưa tởn hay sao?

Thế rút rề:

– Nhưng lần này hẳn... tốt thiệt.

Huỳnh Mai rướn giọng lên:

– Xí, vậy sao anh không theo hẳn luôn đi! Ai cũng lo cho Bảy Núi hết! Và coi tôi như là một thứ... chuyên môn gây rắc rối vậy! Bảy Núi cũng làm bộ dang ra để lo cho anh em như để sám hối điều gì! Còn tên Tám, một tên đã lừa thầy phản bạn mà cũng học đòi nghĩ đến tình xưa nghĩa cũ và bày đặt muốn trừ hậu hoạn cho Bảy Núi nữa! Phải chi anh ta cũng như hai tên bộ hạ mắc dịch của anh ta, hể gặp tôi là còn muốn hưởng cho đã thì tôi cũng chẳng nói? Đảng này chỉ làm cao tính trừ bỏ tôi...

– Chị đừng nóng, mấy người đó đều có lý lẽ riêng của họ, cũng như thằng Hồng Phụng... Và trong thời buổi này và tại vùng này, một người đàn bà, dầu cho hiếm có cách mấy đi nữa thì cũng chẳng nghĩa lý gì hết. Đất này là đất để ở tạm bợ... Các toán võ trang chuộng vùng này là vì nó hoang vu, để có chỗ ẩn thân tạm và để xệt qua xệt lại mà chẳng cần bận bịu gì hết. Dân chúng lưa thưa nghèo nàn nên không ai buồn... o bề họ.

Huỳnh Mai mai mả:

– Hèn chi không ai coi tôi ra gì hết. Vậy mà anh cũng bày đặt cho tôi ... hiểm có!...

Thế phì cười:

– Hiểm có thiệt chớ. Và bởi vậy mới sinh lắm chuyện rắc rối. Nhưng chuyện này thì êm...

Mấy loạt súng nổ vang ngắt đứt lời Thế. Huỳnh Mai vụt nhồm dậy:

– Súng ở đâu đó anh?

Thế đã rà xuống lại:

– Chắc có chuyện gì rồi... Súng ở phía trước mặt mình.

– Vậy xuống của Bảy Núi đâu?

Thế ấp úng:

– Tự nãy giờ mình lo nói chuyện... chắc xuống của hấn bỏ xa... Để bơi nhóng tới coi.

Huỳnh Mai vội cản:

– Ý hồng nên. Mình chưa biết ra sao mà lại dứt đầu tới để lãnh thêm nữa sao. Bảy Núi đã căn dặn hễ có gì thì anh nên lo liệu... Chắc hồng sao đâu. Anh không nghe chỉ có mấy loạt súng rồi im...

Thế bõn chồn:

– Im cái điệu đó... sao tôi nghi quá. Hoặc tụi thằng Hồng Phụng đã kéo về ngả đó để đổi xuồng chặn đường mình, và Bảy Núi đụng tụi nó nên ra tay trước. Hoặc là tụi nó đã thấy xuồng của Bảy Núi trước và bố trí... Coi bộ lành ít mà dữ nhiều vì tụi nó kéo qua đây đâu phải ít mà Bảy Núi chỉ nổ mấy loạt súng là thanh toán như lần hạ thằng Hồng Phụng? Chị coi, tự nãy giờ mình có nghe thêm một tiếng nổ nào nữa đâu?

Huỳnh Mai bất giác thở dài:

– Vậy mình chỉ có cách tấp vô đâu đó đợi coi ra sao.

– Nếu Bảy Núi không có sao thì hẳn cũng thối lui

ra đây và nếu hấn bị nguy thì tụi thằng Hồng Phụng cũng đổ theo con Kinh này để trở về bên kia biên giới. Nay mình chỉ còn cách núp lại để nhóng coi tình hình ra sao.

Mấy loạt súng mà Thế và Huỳnh Mai nghe được đó là bọn Hồng Phụng bắn ra.

Nguyên khi đang đổ xô về phía Kinh Cầu Muống, dân của Hồng Phụng chợt nghe có tiếng súng nổ ở miệt kinh nơi Hồng Phụng còn ở lại rồi tiếp theo là mấy phát súng hiệu báo nguy. Bọn này hoảng kinh vì đinh ninh rằng mình đã mắc mưu Bảy Núi (chúng yên trí rằng Bảy Núi đã khôn ngoan núp lại và chỉ cho một vài tên cắc kè xông qua miệt Cầu Muống để đánh lạc hướng đối phương, Thật ra, chỉ có nhóm của tên Tám chạy vội sang phía đó).

Đám thuộc viên của Hồng Phụng liền tức tốc kéo rắc về phía đó và lần này, chúng khôn ngoan đi bọc về hướng Thường Phước để trở ra kinh vì chúng dự đoán rằng nếu có rủi ro gì xảy đến cho Hồng Phụng thì sau đó Bảy Núi cũng chỉ mượn đường kinh để đông về Thường Phước cho mau.

Trong lúc đó xuồng của Bảy Núi vẫn đi tới. Hai bờ kinh trống trải khiến cho Bảy Núi yên tâm. Hẳn tin tưởng rằng nếu bọn thuộc viên của Hồng Phụng có đi gần tới thì thế nào hẳn cũng nghe được tiếng dầm khua nước nhứt là bọn này đi đông.

Sau một hồi nghe ngóng, Bảy Núi yên trí, ngáp dài đoạn nằm dài xuống sập xuống nhưng không quên căn dặn hai tên thủ hạ:

– Tụi bây rán để ý. Chắc tụi nó ghim về phía giồng cỏ hay đám rán nhưng mình cũng nên đề phòng. Bây giờ tao nằm nghỉ một chút.

Tên thủ hạ ngồi trước mũi cười nói:

– Đại ca ngủ cho khỏe đi, vững lắm mà.

Bảy Núi chợt nhóm đầu lên hỏi:

– Ủa xuồng của cha nội Thế đâu mất tiêu rồi.

Tên kia nhanh miệng đáp:

– Hồng lạc đâu đại ca, ở bến có một dầm thì làm sao bơi theo kịp xuồng mình.

Tên ngồi lái cười nói chen vô:

– Và biết đâu hai ông bà đó cố ý thụt lùi ra phía sau để rù ri lai rai? Họ dám tấp vô đám sậy, đám đống nữa đó đại ca à!

Tên ngồi mũi gạt ngang:

– Mầy nói bậy. Ít ra họ cùng nể mặt đại ca mình chút đỉnh chứ.

Bảy Núi nằm duỗi chân tay một cách khoái trá cười lớn:

– Ôi thôi, hơi sức đâu mà nói, cặp đó không làm ở đây thì khi dìa tới Thường Phước họ cũng làm. Trời cản không khỏi chuyện đó.

Tên trước mũi thấy Bảy Núi vui vẻ nên hỏi luôn:

– Mà tại sao đại ca bỏ cô đó ngang xương vậy? Đại ca mới xài sơ sơ mà! Lại còn lại lợi qua đây cứu cổ để giao lại cha nội Thế đó nữa! Thiệt tui em đứng ở ngoài tiếc hùi hụi.

Bảy Núi lại cười:

– Đừng nói xàm mầy! Bộ mầy nói tao không biết tiếc sao nhưng tính tao khác. Hồng xài nữa thì bỏ liền chứ không cà rà tới lui lôi thôi.

...Vói lại tao coi bộ gần cổ không mấy hên. Thằng Tám nó còn biết vậy.

– Biết vậy mà nó lật người ta ra giồng cỏ lột sạch bách hết...

– Chắc mấy thằng nhỏ nó chết thềm quá. Tụi bây không thấy sau đó thằng Tám nổ súng tính hạ cổ đó sao?

Tên trước mũi thở dài:

– Anh Tám cũng kỳ. Ảnh đã theo tụi thằng Hồng Phụng mà coi bộ ảnh cũng... lo cho đại ca.

Bảy Núi có vẻ cảm động. Hắn mân mê bộ râu trái ấu... dịu giọng nói:

– Thì dân của mình dầu hèn cũng thế. Tụi bây có

thể nghịch ý với tao nhưng chắc không có thằng nào
nỡ thấy tao chết mà ngồi đó lấy mắt ngó. Tao nghĩ
tới chỗ đó tên tao hổng buồn gì hết và rán làm tới
nữa.

Tên kia cười nói thêm:

– Nhưng đáng lẽ đại ca nên bỏ luôn cô Huỳnh
Mai là hơn. Cứu cổ và cho thằng khác hưởng...

Bảy Núi khoanh tay gối đầu, cười nhẹ:

– Tụi bây biết một nà không biết hai. Tao muốn
cho mấy cha có ăn học đó biết rằng dân tụi mình đây
tuy chữ nghĩa không đầy một cái lá mít thiệt nhưng
cũng biết chơi bánh hơn mấy chả như thường.

– Chơi bánh kiểu đó lỗ quá đại ca?

Bảy Núi vui vẻ đáp:

– Kéo thẳng băng ra mà nói thì tao cũng chộ
vốn rồi. Nếu không có giặc giã như vậy thì tao chết
rồi dầu thai lên ba bốn kiếp cũng chưa chắc rớ tới
lông churen của thứ như cô Huỳnh Mai. Đàn bà con
gái hổng hiểm nhưng thứ đó.

Tên thủ hạ hỏi đùa:

– Các thứ đó... chắc nó bịt vàng hay sao đại ca?

Bảy Núi cười ngất:

– Ừ như thứ bịt vàng. Và tao đã... khai trương trước nhứt thì còn muốn gì nữa?

– Thấm tháp gì đại ca?

Bảy Núi khẽ thở dài:

– Ừ, kể ra thì vậy nhưng đúng như thằng Tám nó rờ tới con đó xui xẻo lắm tụi bây à. Có thứ đàn bà có cô hồn như vậy. Ai đụng tới nếu không có tán mạng, tán gia bại sản thì cũng rêm mình rêm mẩy hết...

Tao hay kỹ về mấy vụ này lắm. Mình là dân chơi với súng đạn thì phải giữ gắt.

Tên kia chép miệng:

– Cô đó coi tốt tươi như vậy mà bộ xui sao đại ca?

Bảy Núi chỉ cười chớ không nói sao hết. Tên kia còn rán nói thêm:

– Hèn chi anh Tám ảnh chê... ảnh cũng là thứ hạm chúa chớ hiền gì sao!

Bảy núi chắt lưỡi:

– Thôi đừng nói xàm nữa bây! Lo coi chừng coi đỏi. Tao ngủ một chút đây.

Tên kia gác dầm, quơ lấy đèn pin bấm soi lên mặt đồng hồ đeo tay (chiếc đồng hồ anh ta đã tước của Hồng Phụng) và nói như khoe:

– À gần 4 giờ sáng rồi... Ý cha đồng hồ này có ngày nữa nghe! Hồi nãy tui coi không kỹ.

Bảy Núi ngóc lên:

– Tắt đèn đi mầy, để dìa tới nơi rồi coi hổng được sao?

Tên kia cười trừ tắt đèn, cầm dầm bơi nhanh như cũ... Nhưng ánh đèn pin ấy đã làm cho bọn

Hồng Phụng chú ý. Chúng đoán chừng là có xuồng của Bảy Núi trên mặt Kinh. Chỉ có xuồng của hần ta chớ chẳng có ai khác. Xuồng câu không có xài đèn pin và cũng không thể là xuồng của Hồng Phụng, xuồng của anh ta đâu có đi sâu về hướng Thường Phước làm gì!

Bọn chúng bố trí sẵn để đợi và do đó hai tên thủ hạ của Bảy Núi vẫn ung dung bơi xuồng đi tới vì hai tên này không nghe có một tiếng động nào khả nghi hết. Họ càng tin chắc rằng đám của Hồng Phụng đã đâm thẳng về phía giồng cỏ.

Trong lúc ấy, Bảy Núi mỗi một ngủ quên đi từ lúc nào...

Từ phía đám lác ven bờ, chợt vang ra một tiếng quát hơi lạ lùng:

– Vạn Lý đó hả?

Hai tên thủ hạ của Bảy Núi giật mình, biết ngay rằng đó là một thứ mật hiệu miệng hỏi để nhìn bà con hoặc người lạ, và vội quăng dầm để chụp lấy súng gác sẵn trên đùi.

Bọn Hồng Phụng không chờ đợi thêm một giây nào nữa. Chúng nổ súng hạ liền hai tên thủ hạ của Bảy Núi chỉ vừa kịp giờ vỡ khí lên. Một tên rớt luôn xuống nước, một tên bị té bật xuống khoang xuồng.

Ngay khi có tiếng hỏi, Bảy Núi cũng đã giật mình thức dậy hẳn mới chụp lấy khẩu tiểu liên thì đã nghe có súng nổ. Biết rằng không êm Bảy Núi lặn người qua be xuống để nhào êm xuống kinh và lặn ngược ra phía sau bọn. Hồng Phụng đã biết thắng chắc, lật đặt rọi đèn pin rà trên xuồng của Bảy Núi chỉ còn sót lại một người nằm nhủi đầu ở đó.

Tên chỉ huy đám này cắn thận la lên:

– Coi chừng nó còn sống.

Một tên khác đề nghị:

– Thì bắn bồi thêm cho chắc ăn.

Tên chỉ huy gạt ngang:

– Để tao còn tra hỏi nó. Mà không sao, không có súng ống gì trên xuồng hết, chắc tụi nó đã làm rớt

mẹ xuống nước hết rồi! Cha nào bơi xuống ra kéo nó vô coi.

Một thoáng sau, xuống của Bảy Núi được kéo vào bờ. Một tên du kích hờm sẵn súng trên lưng tên thủ hạ của Bảy Núi còn sống sót nhưng bị trọng thương.

Tên chỉ huy hạ lệnh:

– Cha nào lật nó lên coi.

Tên thủ hạ của Bảy Núi được kéo nằm ngửa lên.

Dưới mấy ngọn đèn pin sáng rực, anh ta hấp háy đôi mắt đã bắt đầu đờ đờ...

Tên chỉ huy đá mạnh vào người anh ta:

– Đây là dân của Bảy Núi hả?

Tên kia khẽ gật đầu.

– Bảy Núi đâu?

Tên kia nghiêng mặt cổ nhìn lại chỗ nằm của Bảy Núi lúc ban nãy: Anh biết chắc rằng đại ca của mình đã lặn kịp xuống sông và bọn này không hay biết gì hết. Anh ta ngược mặt lên cổ mỉm cười, đoạn khẽ lắc đầu.

– Mà này không biết?

Tên kia lại lắc đầu.

Tên chỉ huy day qua đồng bọn:

– Chắc thằng Bảy Núi cũng bị rớt xuống sông...

Một tên nói vô:

– Mình chỉ thấy trên xuồng này có hai đứa mà anh. Một tên còn đây và một tên văng xuống kinh và không che động tĩnh gì nữa hết... Đâu anh hỏi nó về tin tức của anh Hồng Phụng coi ra sao. Mình cần cái tin đó hơn...

Tên chỉ huy gật đầu, quay lại đá mạnh tên thủ hạ của Bảy Núi:

– Tự này giờ này có gặp... ai không?

Tên thủ hạ của Bảy Núi khẽ gật đầu.

– Vậy này có gặp bên... tao không? Có gặp anh Hồng Phụng không?

Tên kia lại gật đầu. Tên chỉ huy nóng nảy đã mạnh vào người bị thương:

– Vậy ảnh đâu rồi?

Tên thủ hạ của Bảy Núi nhăn nhó cười.

– Nói mau này.

Tên thủ hạ phều phào:

– Ngủ rồi.

Tên chỉ huy quát lên:

– Đừng nói láo! Này tính nói gạt tui tao được sao? Anh Hồng Phụng còn ở trống phải không?

Tên thủ hạ nhả mặt:

– Chết hết rồi mà!

Tên chỉ huy cười lạt:

– Mày đừng tưởng nói vậy để cho tụi tao xuống tinh thần! Còn lâu?

Tên thủ hạ của Bảy Núi lại nhe răng ra cười đoạn cố gắng rút tay lên để đưa ra dưới ánh đèn pin cho bọn kia trông thấy chiếc đồng hồ của Hồng Phụng trên cườm tay của mình.

Tên chỉ huy tái mặt, kêu lên:

– Trời ơi, chiếc đồng hồ của anh Hồng Phụng thiệt mà! Rồi anh ta lại hỏi thêm một câu rất ngớ ngẩn:

– Mày lấy chiếc đồng hồ đó ở đâu vậy hả?

Tên thủ hạ của Bảy Núi cười:

– Bộ... ăn cắp nó được sao!

Tên chỉ huy gào lên, cúi xuống chụp lấy chiếc đồng hồ định giựt ra những tên thủ hạ của Bảy Núi, như tin chắc rằng giờ chết của mình chẳng còn lâu lắc gì nữa thu tàn lực thọc tay dưới khoan xuống chụp lấy một quả lựu đạn và đưa ngay lên miệng định cắn rút chốt, nhưng một cú đấm như trời giáng của tên chỉ huy đã móc ngược hàm của anh ta.

Anh ta chỉ “hự” lên một tiếng rồi bất tỉnh, cánh tay cầm lựu đạn vừa đưa lên lại buông xụi mạnh lên be xuống và quả lựu đạn rớt tòm xuống kinh.

Tên chỉ huy vội mở chiếc đồng hồ đeo tay của Hồng Phụng ra rồi đứng lên hất hàm hạ lệnh cho tên du kích đang chong súng bên cạnh:

– Cho nó đi luôn đi!

Tên du lịch không đợi phải nhắc đến lần thứ hai, miết tay lên cò súng.

Dưới ánh đèn pin sáng lòa, người của tên thủ hạ Bảy Núi chỉ hơi cong lên rồi bất động luôn.

Tên chỉ huy xua tay:

– Thôi được rồi. Bây giờ đông tới để coi anh Hồng Phụng nằm ở đâu...

Dứt lời anh ta bước qua xuống mình và trước khi ngồi xuống, anh ta vói chân đạp mạnh cho be xuống của Bảy Núi lật nghiêng qua một bên để nước có thể ùa tràn vào và làm chìm lĩm chiếc xuống lẫn xác chết liền theo đó.

Bọn Hồng Phụng nôn nả lên đường. Tên chỉ huy chợt hỏi mấy thuộc viên trên xuống mình:

– Ủa vậy còn con nhỏ đó ở đâu?

Một tên ngập ngừng lên tiếng:

– Hồi nãy mình quên tra hỏi thằng kia...

Tên chỉ huy thở dài:

– Bị mình nóng lòng về anh Hồng Phụng quá. Chắc con nhỏ đó còn ở lại phía sau và chắc khi nghe có lộn xộn, nó thụt luôn. À, hổng chừng thằng Bảy Núi cũng còn mắc kẹt ở miệt đó chứ chưa thoát đâu...

Và anh ta đồng dục hạ lệnh cho mấy chiếc xuồng trong đám tách ra để tiến tới thành hàng ngang. Do đó đa số xuồng phải đổ lên ruộng để đi ập tới...

o O o

Có tiếng người lội sột soạt dưới ruộng, Thế ghìm sẵn súng để nghe ngóng.

Tiếng lội sột soạt chợt im bật rồi có tiếng gọi nhỏ nhỏ:

– Đại ca Thế đâu hả đại ca?

Đúng là tiếng của Bảy Núi, Thế vừa sợ vừa mừng, vội đứng lên và hỏi lại:

– Bảy Núi hả?

Tiếng của Bảy Núi trở nên bớt giữ gìn hơn:

– Ừ, tui đây đại ca ơi!

Thế lật đật nói:

– Để tui bơi xuống lại. Đại ca đợi một chút...

Dứt lời Thế vội ngồi xuống cất súng, cầm dầm lên.

Huỳnh Mai bò lại hỏi:

– Coi bộ có một mình Bảy Núi, vậy anh?

Thế chắc lưỡi:

– Một mình chớ còn coi bộ gì nữa!

– Vậy mấy người kia đâu?

– Chị không nghe súng nổ hồi nãy sao mà còn hỏi!

Huỳnh Mai bồn chồn:

– Nếu vậy coi bộ nguy quá anh!

Thế cự nự:

– Nguy chớ còn coi bộ gì nữa. Chị làm ơn cầm dầm bơi phụ rút với tôi còn hơn là ngồi ở đó hỏi bá vớ.

Huỳnh Mai nóng mặt nhưng cũng vội bỏ trở lại mũi xuồng, cầm dầm lên bơi phụ với Thế.

... Bảy Núi quăng khẩu súng tiểu liên lên xuồng trước rồi hối hả leo lên.

Thế hỏi liền:

– Sao đó đại ca?

Bảy Núi không đáp mà lần ra phía trước mũi và bảo Huỳnh Mai:

– Cô để tui bơi cho.

– Anh mệt nên nằm nghỉ.

Bảy Núi gất lên:

– Tụi nó vô tới liền bây giờ kia kìa! Ở đó mệt với khỏe.

Và hấn ta nịu vai Huỳnh Mai xô lùi lại sau và giựt luôn cây dầm trên tay cô ta, đoạn quay lại bảo Thế:

– Anh cho xuống băng xéo ngang qua đồng đi, may ra còn kịp.

Thế hỏi lại:

– Qua Cầu Muống sao đại ca?

– Ủ. Bây giờ ở bên đó trống (hấn nhìn về hướng đồng và hăng hái nói tiếp)... Trời sắp rưng sáng rồi. Mình ít người lọt qua bến thì dễ trốn, còn tụi nó đông dân thì chắc tụi nó không dám làm quá đâu! Trời sáng, tụi Tây vô được. Mình còn khỏe ở chỗ đó!

Huỳnh Mai chợt hỏi:

– Sao anh em ở Thường Phước không qua tiếp cứu cho mình vậy cà?

Bảy Núi bình tĩnh trở lại cười khế:

– Dân của tui thì đi hết rồi. Còn dân của anh Thế

chắc mấy ảnh cũng chưa biết ất giáp gì. Hay chỉ đoán chừng là anh Thế qua đây nhưng có lẽ họ cũng chỉ quynh quíu lo thủ chớ không thể làm gì khác được.

Thế hỏi vô:

– Còn hai anh kia... sao đại ca?

Bảy Núi thở dài:

– Tội nghiệp, chắc tui nó sụm hết rồi. Thế nào tui nó cũng oán tui lắm nhứt là tui nó chưa kịp bắn lại tui thằng Hồng Phụng một phát nào hết.

Huỳnh Mai vội hỏi:

– Bộ anh để sơ sẩy cái gì sao?

Bảy Núi rầu rĩ đáp:

– Chắc tại tui nó nói chuyện hoài và còn rọi đèn nữa nên bị tui thằng Hồng Phụng canh chừng và nổ súng ngang... không sao trở tay kịp. Dầu sao thì cũng là lỗi của tui. Tui đưa tui nó lại đây và tui nó chết tức chết tử.

Huỳnh Mai đâm ngược và bực tức:

– Ai biểu mấy người qua đây chi. Tôi đã nói là để thầy kệ tôi. Mấy người làm như vậy thì kể như tui đây là đầu dây mối nhợ của bao vụ chết chóc vậy. Rồi đây, rủi ro có ai bị...

Bảy Núi chặn lời cô ta:

– Tụi này cũng lớn khôn hết rồi mà cô! Ai có đồ thừa gì đâu mà cô phải áy náy.

Thế muốn đưa đẩy câu chuyện sang một hướng khác nên chen vô hỏi Bảy Núi:

– Vậy trong lúc lộn xộn đó... làm sao đại ca chạy thoát được?

Bảy Núi miễn cưỡng đáp như tự lấy làm xấu hổ về một điều gì:

– Lúc đó tui đang nằm ngủ...Phải tui ngồi bơi xuống như hai đứa kia thì cũng rồi đời. Sau đó tui lập luôn xuống nước và lặn một hơi để dang ra xa... Tui biết thế nào anh cũng tấp ở đâu đây nên mò vô...

... Trời đã bắt đầu sáng mờ mờ...

Bảy Núi đứng lên xuống, nhón chân ngó quanh và chưa chi hẳn ta đã ngồi thụp xuống vừa chụp lấy dầm bơi mau, vừa hốt hoảng nói:

– Tụi thằng Hồng Phụng đi đen đồng hết. Mình hết mong gì quay về Thường Phước ngay trong lúc này được. Mau mau ghim qua Cầu Muống đi!

Thế lo lắng hỏi lại:

– Rủ tụi nó rượt là tới thì sao đại ca? Ở Cầu Muống thì gần bên đồn Tây. Không khéo chạy ô mồ mắc ô mả..

Bảy Núi nói mau:

– Thì cốt qua bến để cho có Tây đỡ cho anh em mình. Tui đã nói rồi, mình ít tụi nó đông, bởi vậy Tây có ào tới thì thấy tụi nó trước chớ đâu có thấy mình mà anh lo. Để gần tới Cầu Muống tui còn nổ súng khơi khơi một hồi để...rủ cho Tây vô nữa. Lấy độc để trị độc mà đại ca.

Thế không mấy yên tâm:

– Rủi tụi thằng Hồng Phụng còn để người ở bên bên thì sao đại ca?

Bảy Núi hơi khựng lại nhưng rồi cả quyết nói:

– Thì mình đành liều mạng chứ sao! Nhưng chắc không có đâu. Hồi khuya mình nghe có tiếng súng nổ ở bên. Chắc là cái đám của thằng Tám đụng chạm với tụi bồ Hồng Phụng sao đó. Rồi kể xảy ra cái vụ tụi tui vây thằng Hồng Phụng bên này. Nội bấy nhiêu đó cũng đủ đoán chừng là tụi nó đã bỏ trống mặt đó. Dầu sao đi nữa đến nước này mình phải liều mạng, gặp đâu mê đó chứ khỏi né tránh gì nữa. Trời sáng, tụi của thằng Hồng Phụng không dám làm hùm làm hổ đâu. Ăn thua anh em mình... có gan một chút.

...Xóm nhà bên Kinh Cầu Muống đã hiện ra trước mặt. Bảy Núi lại đứng lên để ngó ra phía đồng trống. Hắn mỉm cười, ung dung ngồi xuống và nói:

– Kể ra tụi thằng Hồng Phúc cũng không đông lắm. Hiện giờ xuống của tụi nó đã men phía rừng vó sậy. Tụi nó đuổi theo mình nhưng cũng không

quên đề phòng trường hợp Tây vô bất tử có gì tui nó còn lủi vô đám sậy để đương cự được... Vậy mình cứ đâm thẳng ra Kinh Cầu Muống để đi cho khoẻ và từ đó mình đổ thẳng ra sông cái. Chịu khó đi vòng vo tam quốc một chút vậy! Ra đến sông cái mình sẽ tẻ thẳng lên và khi đến ngang Thường Phước đại ca cùng cô Huỳnh Mai sẽ quẹo trở vô Thường Phước...

Thế hỏi liền:

– Còn đại ca?

Bảy Núi ngậm ngùi đáp:

– Thì kể như đã... xong chuyện. Tui tấp vô bờ kiếm xuồng đi thẳng lên chỗ mấy đứa nó đang đợi.

– Nghĩa là đại ca đi luôn?

Bảy Núi khẽ nhún vai, rán nói đùa:

– Thì vụ này xong mạnh ai lo công chuyện nầy chớ chẳng lẽ tui với đại ca, mình cứ chở cô Huỳnh Mai đi lòng vòng hoài sao?

Thế ngượng nghịu nói:

– Tôi về tới Thường Phước thì cũng lo đưa chị Huỳnh Mai về Sài Gòn.

Huỳnh Mai như bức tức điều gì, vọt miệng xen vô, giọng chanh chua:

– Ai cũng tính tổng khứ tôi đi cho rảnh hết há!

Bảy Núi gật đầu:

– Thôi cho tui xin đi. Tại đây cũng chưa chắc gì yên đâu mà ở đó lo cãi lầy!

Huỳnh Mai vùng vằng:

–Được rồi. Tôi không cần ai nữa hết ráo. Đến Cầu Muống mấy người cho tôi xuống đó để tôi đi qua Hồng Ngự kiếm chị Nhạn và nhờ chỉ giúp đỡ cho tôi lên Sài Gòn luôn.

Bảy Núi quay lại hất hàm bảo Thế:

– Ê đại ca, phần đó không dính dấp gì tới tui

nữa đó. Đại ca cứ bí xị hoài sao được. Tui nóng lòng dĩa với anh em chớ không phải bám ở đây lâu đâu nghen. Tui hùn vô vụ này hai mạng của hai thằng em vào hạng “ruột của tui thì cũng khá đủ rồi...”

Thế vừa bẽ mặt vừa tức, nói lầy:

– Được rồi. Chỉ muốn xuống đâu thì mình cho xuống phút là êm chuyện. Tôi cũng chỉ có thể lo đến nước này thôi. Anh Tâm và mấy anh em ở bến cũng đang lên ruột vì tôi.

Bảy Núi vừa định nói lại những chột thấy chiếc xuồng đi nhỏ câu cắm ló ra nên vội bảo Thế:

– Đại ca rề lại xuồng câu đó để tui hỏi thăm coi.

Người ngồi trên xuồng câu có vẻ sợ hãi khi nhận ra xuồng của Bảy Núi. Anh ta còn rần bơi đi chớ không chịu gác dầm lên khi Bảy Núi cất tiếng gọi anh ta lại.

Thấy vậy, Bảy Núi nổi dóa buông dầm chụp súng lên, quát gọi người kia:

– Ê đi đâu đó? Tính chạy báo cho ai hả?

Người kia hốt hoảng rà dầm quay lại:

– Dạ không có đâu ông Bảy...

Bảy Núi chờ cho mũi xuống mình vừa cập về xuống bên kia là mạnh thúc họng tiểu liên vào ngang hông anh thợ câu.

– Sao mày biết tao?

Anh kia càng tái mặt lắp bắp đáp:

– Dạ... dạ, ở dưới này ai mà không biết ông Bảy...

Huỳnh Mai lo sợ cho số phận của anh kia cũng nói vô:

– Anh Bảy, anh đừng giết ầu người ta!

Bảy Núi quay phắt lại nạt ngang:

– Cô ngồi im đi. Hổng việc gì mà phải chộn rộn.

Rồi như biết mình quá nóng, Bảy Núi nói hòng sủng của mình ra và gằn giọng hỏi thêm anh thợ câu:

– Sao mầy thấy tao mầy chạy? Đi báo cho ai đó?

Người kia nhăn nhó:

– Dạ...tui đang lủi trốn thấy mờ đây mà còn dám đi báo ai? Tui là dân lo mần ăn và thấy ai tui cũng chạy hết.

– Mầy trốn cái gì? Tao có giết mầy đâu mà mầy sợ. Bộ mầy nói tao là hung thần ác quỷ gì sao?

Người kia rên rỉ van kêu:

– Ông Bảy nói nhỏ nhỏ giùm. Thiệt hồi khuya tới giờ tui hông có làm ăn gì được hết trơn. Mới đâm xuống vô ruộng tính đi gỡ câu thì lại đụng đầu với mấy ông ở đâu ào tới bắn nhau một xáp khiến tui lủi thiếu điều xón đái. Thấy yên yên, tui tính quay về nhà chờ cho sáng tỏ rồi trở vô đồng thì lại đụng với mấy ông lính ngoài đồn vô.

Bảy Núi giựt mình.

– Lính đồn nào vô đây?

– Dạ .. lính đủ thứ, Tây, Miên... chắc mấy ông nghe súng nổ trong này sao đó nên mới hùng sáng là mấy ông lò mò vô tới. Tui thấy mấy ông đi đến đồng bên phía ngó ra chợ Hồng Ngự nên vội tháo lui ra đây kể gặp... ông Bảy.

– Bây giờ tui nó đâu? Sao êm rơ vậy?

Anh thợ câu lằm lét ngó về xóm nhà ven kinh Cầu Muống:

– Chắc mấy ông kích sẵn ở trồng để chờ cho thiệt sáng tỏ.

– Sao không ai chọn rộ gì hết vậy?

Người kia vội đáp:

– Thì ông Bảy nghĩ coi, hồi khuya có súng nổ ở đây rồi bây giờ mấy ông vô... Cô bác ở trong xóm chắc tưởng đâu hai bên « cận » nhau lắm nên rút

ở luôn trong nhà cho chắc. Vội lại thấy mấy ống vô tới nơi mà còn chạy lảng tránh thì mấy ống nổ chết sao? Đành ở lại chịu trận vậy! May tui đây tinh mắt chứ hông thôi, bởi xuống lủi thẳng vô xóm thì thế này cũng bị mấy ống rồi còn bị tra hỏi thất hòng nữa.

Bảy Núi gật đầu đoạn hồi lại:

– Bây giờ mày đi đâu?

– Dạ... đi trốn cho xa chớ còn đi đâu nữa?

Bảy Núi nghiêm giọng:

– Hồng được. Tao để mày đi lang bang rồi mày gặp ai cũng nói là có tao dìu đây...

Anh kia lắc đầu lia:

– Dạ tui nói tế mờ tế tổ gì tui.

– Nhưng tụi nào khác gặp mày tụi nó cất vấn thì mày xì ra.

– Dạ hồng có đâu ông Bảy.

– Vậy sao tao hỏi mày nói?

– Dạ ông Bảy hỏi thì tôi phải nói...

Bảy Núi cười lạt:

– Còn tụi khác?

– Dạ tụi khác... tui không nói.

– Xạo ke hoài! Nếu tao hỏi này khơi khơi thì đến khuya mày cũng chẳng trả lời (hắn ta chột thúc mạnh mũi súng vào hông người kia) Cái này hỏi mày mới trả lời gấp nè!

Anh kia lắp bắp:

– Dạ đâu có...

Bảy Núi cười nói tiếp:

– Tụi khác có gặp mày thì cũng dùng thứ này để cạy răng mày ra chớ bộ tụi nó dụ ngọt mày được sao. Thôi chịu khó bơi xuống theo tao.

Người kia rên rĩ:

– Dạ tui theo ông Bảy thì cũng được rồi nhưng tui đây là dân mần ăn mà đi theo kiểu đó rủi có gì hổng biết nổ bậy thì thấy mẹ tui rồi còn gì?

Bảy Núi chỉ về phía rừng sậy:

– Mầy chịu khó theo tao vô đám sậy kia chơi một chút. Và đợi khi nào tao đi lọt khỏi vùng Cầu Muống thì tao để mầy dìa thông thả.

– Nhưng rủi dọc đường?

Bảy Núi xẵng giọng:

– Bộ cái mạng của mầy quý hơn cái mạng của tao sao mà mầy lo? Và chẳng lẽ tao lại lủi vô chỗ chết mà mầy sợ? Bơi xuống đi trước và nhắm hướng đám sậy đó. Mầy mà lộn xộn thì đừng có trách. Tao con lẹ tay lắm ngen.

Anh thợ câu bắt buộc phải nghe theo.

Bảy Núi quay lại cười với Thế và Huỳnh Mai:

– Chút xíu nữa thì mệt rồi. Số của bọn mình chưa tới nên Bà Cậu mới độ cho mình gặp ông bạn kia. Có Tây vô thì mình khỏe rồi. Để khi vô tới rừng sậy tui chọc cho cha con nó cụng đầu nhau chơi.

Thấy hần ta cười nói như không, Thế thầm yên tâm. Còn Huỳnh Mai ủ rủ ngồi co ro lại và không đá động gì đến chuyện đòi lên xóm Cầu Muống để sang Hồng Ngự tìm Nhạn nữa.

Khi vừa đến mí rừng sậy. Bảy Núi đứng lên ngó chừng ra phía đồng trống và đã thấy gần chục chiếc xuồng của bọn Hồng Phụng đang túa tới và chưa chi chúng đã tản ra để tiến về hướng rừng sậy.

Trời bắt đầu sáng tỏ, chắc bọn này cũng đã trông thấy xuồng của Bảy Núi.

Bảy Núi ung dung ngồi xuống và lên tiếng gọi anh thợ câu:

– Ê tui. Đợi một chút. Hồng có việc gì đâu mà gấp. Ngồi hút thuốc nghỉ ngơi lai rai đi!

Anh thợ câu vội đứng lên ngó quanh và hoảng sợ kêu lên:

– Ý trời, ông Bảy nên đông luôn đi chó còn xớ rớ ở đây làm chi nữa! Lốp Tây đang nằm sẵn một bên, bây giờ lại thêm cái đám nào đang càn tới nữa đây!

Bảy Núi quắc mắt:

– Câm mỗ lại! Hồng phải việc của mày mà! Bộ mày tính chỉ huy lại tao hay sao?

Anh thợ câu nhần nhó ngời xuống:

– Nhưng mấy ông có súng có ống còn tui tay trơn. Tui chết lây thì oan cho tui quá. Tui còn vợ con lùm đùm lẽ đề ở nhà...

Bảy Núi bật cười, dịu giọng lại:

– Tao nói hồng sao mà! Mày có chết tao thường mạng cho đ.m. làm bộ hoài, giả tử như mày ngồi ở nhà rồi Tây nó thực ô buýt vô rớt ngay ở nóc nhà của mày chết hồng oan hả? Còn rủi tui tao đây có chết thì kể cũng như chó chết, chuột chết hả? Bộ nội cái đám ba bốn người đây chỉ có mình mày là con người hay sao?

Anh kia rên rĩ:

– Dạ tui lo làm ăn nuôi vợ nuôi con... và mỗi khi tui đem cá ra chợ bán, gặp ông nào lấy thuế tui cũng đóng đầy đủ hết.

Bảy Núi gất lên:

– Đu họ thẳng nào cũng lo mần ăn đóng thuế như mày thì một ngàn năm nữa, nước mình cũng không độc lập được. Thôi câm họng lại. Mày lộn xộn là tao hạ liền. Bộ tao không dám làm vậy hả?

Anh kia méo mặt:

– Dạ ông Bảy dư sức làm như vậy...

– Biết vậy là tốt. Một chút nữa tao để cho mày đi.

– Dạ bây giờ ông Bảy cho tui đi thì mục nội tui cũng chẳng dám lộ mặt ra.

Bảy Núi phì cười:

– Vậy thì rán theo tao một đỗi nữa. Sắp êm rồi mà!

Anh thợ câu nhả nhó nhìn khẩu súng trên tay Bẫy Núi và cắn nhả một mình:

– Êm mờ cổ tổ tui chớ êm?

Bẫy Núi cất mũi súng lên hướng về phía xóm nhà trong Cầu Muống rĩa mấy loạt vu vơ, đoạn chĩa ra phía bọn Hồng Phụng tuôn luôn cho hết băng đạn.

Xong xuôi hẳn ta ung dung ngồi xuống tra băng đạn khác vào súng rồi cười bảo anh thợ câu:

– Thôi đi tới đi mầy. Bấy nhiêu đó đủ xài rồi...

Bẫy Núi vừa dứt lời thì từ phía Cầu Muống đủ cỡ súng bắt đầu nổ túa về hướng rừng sậy.

Bẫy Núi bảo Thế bơi xuống theo anh thợ câu rồi đứng lên quan sát bên ngoài. Đoàn xuống của Hồng Phụng đã bắt đầu thối lui và chưa chi Bẫy Núi thấy có một toán lính Thổ từ phía Cầu Muống băng ra đồng để rượt theo đoàn xuống của đám Hồng Phụng.

Bảy Núi hể hả ngồi xuống, khoe với Thế:

– Cha con nó « bổ xua » với nhau rồi. Bây giờ anh em mình đậu xuống trong đám sậy này ngủ thẳng cẳng cũng chẳng sao. Mùa nước trồn ở đây là nhứt hạng, nhưng tui dặn anh trước qua mùa khô, nè anh chui vô đây để ẩn thì đám thành con heo quay lắm, mùa khô hể có bố, tụi Tây hay phóng hỏa đám sậy này lắm.

Bên ngoài súng tiếp tục nổ đều đều. Thỉnh thoảng vài con cò ma hoặc gà nước núp trong rừng sậy hoảng sợ bay vụt lên khiến Huỳnh Mai giật mình thon thót nhưng rồi cũng quen dần với những tiếng động bất chợt ấy.

Bỗng có những loại súng nổ vang ở phía trước mặt như là một cuộc đụng độ lớn.

Bảy Núi quơ tay ra dấu cho Thế ngừng dầm. Riêng phần anh thợ câu, khỏi cần phải đợi ra hiệu lôi thôi anh ta đã cho xuống lủi đại vô một bụi sậy bên đường nước.

Bảy Núi lắng tai nghe ngóng. Tiếng súng ở ngoài

mặt đồng vẫn còn nổ đều nhưng ở phía trước mặt, (vì sây mọc dày bịt không thể trông thấy một ai quá năm thước) tiếng Tây chen lẫn tiếng Miên.

Bảy Núi nhúu mày quay lại khẽ bảo Thế:

– Coi hơi kẹt đa anh. Tụi nó lại chặn ở phía trước nữa, nhưng chắc chỉ có hai toán quân thôi. Mà chẳng lẽ tụi nó đã trông thấy bọn mình? Hay có dân trong xóm chạy ừa vô phía đó nên...

Bảy Núi chưa nói dứt lời thì một loạt đạn ria ngang thân sây ngay phía trên xuống làm hấn phải mọp người xuống. Huỳnh Mai lẫn Thế cũng nằm sát lên sạp xuống.

Bảy Núi ngó ngoái ra phía sau để ra dấu bảo Thế nên nằm yên. Vốn là một người có nhiều kinh nghiệm, hấn không khỏi ngạc nhiên về loạt súng lẻ loi mới rồi.

Nếu bọn lính Tây hay Thổ có len lỏi vào rừng sây thì thế nào bọn chúng cũng nổ súng văng mạng chứ không « nhấp » một loạt ngắn ngủi như vậy. Do đó Bảy Núi tin chắc rằng ngoài bọn lính Tây và Thổ

ở đây. Phía rìa ngoài rừng sậy còn có đôi ba kẻ lạ mặt thuộc vào dân ở trong rừng đang ẩn nấp gần đầu đây.

Có lẽ mấy tên này định chạy vượt ra mặt ngoài cũng như mình, nhưng lại chạm trán với Tây hay Thổ nên vội thối lui trở lại, rồi khi nghe có tiếng xuống bờ tới quá gần nên hoảng sợ nổ súng cản trước để tìm cách tháo đi về phía khác hoặc chờ phản ứng để liều mạng ăn thua đủ.

Bảy Núi nhớ trực lại tên Tám. Hấn vừa mừng mà cũng vừa lo.

Mừng vì còn tin tưởng rằng tên thuộc viên ruột của mình không đến nỗi nào, nhưng lo ở chỗ bị kẹt quá tên Tám rất có thể chơi ngật với hấn để cầu sự an toàn.

Phải chi không có bọn Tây ở bên ngoài...

Có tiếng khua động nhẹ ở phía trước mặt. Bảy Núi biết rằng người ở phía đó đang mò lại gần... Hấn nắm chặt khẩu súng trong tay nhưng thở dài khi chợt nhớ ra còn có Thế và Huỳnh Mai.

Bảy Núi biết rằng nếu có một mình, hắn sẽ tỉnh hơn nhiều. Đến nước này nếu hắn thẳng tay đương cự với bọn cùng ở trong đám sậy thì thế nào hắn cũng thủ thắng và thoát được dễ dàng, nhưng còn Thế và Huỳnh Mai?

Trong trường hợp đó, ít ra một trong hai người này sẽ bị « rớt » ở dọc đường ngay trong đám sậy này.

Tiếng sột soạt ở phía trước mặt nghe mỗi lúc mỗi rõ thêm, Bảy Núi thừa hiểu rằng bọn lạ mặt kia đang nắm thế chủ động. Hắn ta có thể nổ súng càn về phía đó nhưng chắc là bọn kia có thừa thận trọng để phòng bị sẵn.

Làm như thế, bất quá hắn cũng chỉ làm chậm lại sự nhích gần của bọn kia nhưng đồng thời lại tự tổ giác mình thêm. Hắn vẫn nằm mọp sát xuống sạp xuống và vẫn quay mặt lại nhìn Thế và Huỳnh Mai.

Thế bắt đầu lo quỳnh. Anh ta ra dấu bảo Bảy Núi nên cùng lặn xuống nước để lặn trốn. Bảy Núi khẽ lắc đầu và chỉ về phía Huỳnh Mai. Thế nhăn mặt và nằm im, tay vẫn lăm sẵn khẩu súng.

Chợt có tiếng gọi khẽ từ phía trước mặt vang lại:

– Đại ca đó hả?

Bảy Núi nhận ra giọng nói quen thuộc của tên Tám và hấn bắt buộc phải lên tiếng:

– Tao đây. Mày đó hả Tám?

Bảy Núi vừa hỏi vừa ngóc đầu ngồi khom lên và ngón tay để sẵn lên cò cây tiểu liên.

Không nghe có tiếng tên Tám nói năng gì nữa hết nhưng lại có tiếng nước khua động khẽ ở phía ngang hông xuống của Bảy Núi.

Bảy Núi nổi nóng, phát chửi thề:

– Ê Tám, tụi bây tính cái gì đó hả? Đu họ, tụi bây có tính chơi cái gì thì để Tây nó dìu hết rồi chơi hổng được sao?

Một phát súng nổ chát chúa, Bảy Núi chưa kịp quơ cây tiểu liên thì đã té ập xuống. Hấn còn rần

gượng dậy nhưng rồi phải buông súng với tay rút chiếc khăn tắm xuống để ôm chận lấy một bên ngực và kêu khẽ:

– Đ.m. tui « bị » rồi!

Từ phía tên Tám chọt một loạt súng nổ vang. Bọn người trên xuồng của Bảy Núi càng nằm mọp xuống thêm và tưởng chừng như... rồi đời hết.

Nhưng không, liền sau đó có tiếng người bị thương kêu la thất thanh rồi những tràng tiếng Miên kêu réo nhau tíu tít, rồi tiếng người chạy vụt bươn ào ào trong đám sậy.

Mấy loạt súng nữa đuổi theo nơi có người phát chạy và sau đó vài giây có tiếng xuồng bơi nhanh trở lại. Đó là xuồng của tên Tám.

Anh ta vội lên tiếng gọi Bảy Núi:

– Đại ca có sao không?

Bảy Núi và Thế quay lại thì thấy xuồng của tên Tám đã tới nơi, hai tên thủ hạ của anh ta chưa chi đã

gác dầm lên để cầm súng chong về phía xuống của Bảy Núi như để thủ trước.

Một tên thủ hạ của tên Tám, mặt mày hầm bầm và còn đang lải nhải căn nhắc anh ta:

– Tui đã biểu là để thầy kệ tụi lính Thổ mà anh không nghe. Mình lo rút lui về chỗ khác có phải khỏe hơn không! Anh quậy như vậy, lát nữa tụi nó kéo vô đông nữa thì thấy mẹ hết!

Tên Tám xằng giọng:

– Câm mỏ lại mày! Chẳng lẽ thấy tụi nó rình lội tới mà mình làm ngơ... Mày hồng thấy đại ca Bảy bị thương kia sao!

Tên Tám nín lấy be xuống của Bảy Núi hỏi khế:

– Đại ca bị ở đâu đó? Có nặng lắm không?

Bảy Núi thở hổn hển nhưng cũng rán cười:

– Bị lo canh tụi bây nên để sơ sẩy cho tụi Thổ bò lại gần. Trúng ngực... chắc không êm rồi... Tụi Thổ đâu rồi?

Tên Tám ôm lấy vai của Bảy Núi để xem sơ qua vết thương mà hấn vẫn còn lấy tay bụm chặt với chiếc khăn tẩm bắt đầu ướm máu trong lúc Thế và Huỳnh Mai cũng bu lại.

Hai tên thủ hạ của tên Tám vẫn ngồi yên, súng ống hờm sẵn trên tay. Bọn chúng nhìn Huỳnh Mai chăm chăm rồi không hện mà cũng quay lại cười tủm tỉm.

Tên Tám vội nhảy qua xuống của Bảy Núi và bảo hai thủ hạ của mình:

– Tụi bây lo canh chừng cho kỹ ở mặt đó. Bị cú vừa rồi chắc mấy thằng Thổ ê càng chưa dám vô nữa đâu. Tụi lính này đi ít, mình không sợ gì hết. Hể tụi nó ló vô là mình khĩa. Tụi này ở trên đồn thấy dễ ăn nên mới mò vô chớ không phải thứ đi bố lớn. Ít ra tụi nó cũng còn phải đợi cái tốp đang rượt theo cái đám của thằng Hồng Phụng ngoài ruộng...

Thế chen vô hỏi Bảy Núi:

– Đại ca nhắm có sao hông?

Bảy Núi rán mím cười nhưng giọng nói đã phều phào:

– Hồng sao... Hồng chết đâu mà!

Tên Tám vội nâng tay Bảy Núi lên mở hàng nút áo ra để xem kỹ vết thương. Anh ta nhăn nhó kêu lên:

– Coi bộ không êm.

Bảy Núi cũng cúi đầu nhìn xuống. Hắn tái mặt khi nhận ra sợi dây bùa « niệt » mà hắn luôn đeo chéo bên nách đã sút mất từ lúc nào! Có lẽ trong lúc hắn phải lội trốn khi bị bọn Hồng Phụng phục kích.

Rồi hắn, nhìn lại vết thương toé miệng không ngớt phụt máu tươi ra.

Hắn càng buồn rầu thêm khi thấy máu chảy nhòe ra và che mất mấy hàng bùa xâm trên ngực.

Như một gốc cổ thụ bị tróc gốc, hắn buông người trong tay tên Tám và nhắm nghiền mắt lại để thở.

Tên Tám vội đặt hắc nằm xuống. Hắc lục túi Bảy Núi để moi ra, lấy thuốc rê ra đắp đỡ lên vết thương của Bảy Núi.

Bảy Núi chợt mở mắt ra, cố gượng ngồi dậy nhưng không đủ sức hắc liền quơ tay thọc vô túi mò lấy tờ bố cáo ra vo gọn trong bàn tay rồi cố đưa mắt tìm Thế để quăng ra cho Thế nhặt lấy.

Một thủ hạ của tên Tám ngồi gần đây, lẹ tay chụp hốt mảnh giấy của Bảy Núi.

Thấy vậy, Bảy Núi vội chụp lấy khẩu súng và nghiêng rống trợn mắt:

– Mày có trả tờ giấy đó...

Thế vội chen đến kèm họng súng cạnh sườn tên Tám rồi mới lên tiếng khuyên lơn Bảy Núi:

– Ăn thua gì đại ca. Bề gì cũng còn có tôi ở đây. Tôi dở thiệt nhưng lần này, chẳng lẽ tôi chịu khoanh tay hay sao!

Tên Tám chưng hửng nhìn xuống mũi súng của Thế rồi ngó sang tên thủ hạ chắt lưỡi hỏi:

– Cái gì kỳ vậy? Bộ mấy người điên hết. Giấy gì đó mà?

Tên thủ hạ phạch tờ giấy bố cáo ra, chăm chú đọc nhỏ bất cần phải để ý đến Thế rồi quay qua nói như khoe với tên ở sau lái:

– Tụi Tây treo giải thưởng bắt đại ca Bảy Núi này ơ! Hai trăm ngàn lộn nghen!

Tên kia sáng mắt « vậy hả » rồi cả hai cùng ngó lại tên Tám như hỏi ý.

Tên Tám có vẻ ngượng nên làm bộ hỏi lại:

– Cái gì mà có giải thưởng ở đó hả?

Tên cầm tờ giấy bố cáo liền trao tờ giấy này cho tên Tám. Tên Tám nhích người ra và khi thấy mũi súng của Thế cũng nhích theo, anh ta cười lạt:

– Anh này sao nóng nảy quá. Tây, Thổ nó đang vây ở bên ngoài đó mà hông lo? Chẳng lẽ anh cứ ghim tui hoài vậy được sao? Đại ca Bảy thì đã bị thương nay bất quá anh chỉ có một mình, còn tui tui có ba

tay súng lặn! Anh muốn làm cho coi sướng mắt thì được chứ muốn bảo vệ đại ca Bảy cho được thì tốt hơn anh nên nghĩ ra cách nào khác.

Thế đau đón nhìn lại Bảy Núi và mũi sung của anh ta cũng từ từ hạ xuống.

Tên Tám ung dung đọc sơ qua tờ bố cáo rồi vò tờ giấy trong tay thành viên đoạn buông thả xuống mặt nước. Xong anh ta mỉm cười bảo Thế:

– Chẳng lẽ anh thương đại ca Bảy hơn tui sao?

Thế cảm động nhìn trân anh ta:

– Cám ơn anh. Dầu sao mình cũng không nên lợi dụng lúc này,..

Tên thủ hạ của Tám vội lên tiếng:

– Nè anh Tám, bộ anh hổng có đọc trong tờ giấy đó sao?

Tên Tám quắc mắt:

– Có. Nhưng tao thấy số tiền hai trăm ngàn là ít quá và không đáng để tao trở mặt với đại ca Bảy trong lúc này.

– Coi cả đời mình, mình làm sao kiếm được số tiền đó? Bề gì mình cũng đã bỏ... nói cho đúng ra thì đã phản đại ca Bảy thì sớm muộn gì mình cũng đi đến chỗ, hoặc là mình để cho cái nhóm còn theo đại ca Bảy hạ mình, hoặc là mình phải hạ họ chứ không còn cách gì gặp nhau rồi mời nhau uống nước hút thuốc hết! Nhứt định là như vậy vì chẳng lẽ mình phản mà đại ca Bảy hồng nói gì hết? Và chẳng lẽ một khi đại ca Bảy ra tay mà mình nhắm mắt chịu chết?

Tên Tám gạt ngang:

– Mày nói đúng nhưng không phải nè lúc này mà khai chuyện đó ra đây.

Tên kia vẫn còn cãi lại, nhưng thấp giọng xuống:

– Chớ anh nghĩ coi còn đợi lúc nào nữa? Chẳng lẽ mình đợi chờ cho mấy chả sồn sờ trở lại rồi đâm đầu vô để tự tử? Với lại, đâu phải lúc nào Tây có một số tiền một, hai trăm ngàn dâng tới miệng mình?

Tên Tám xua tay:

– Tao biểu mày dẹp chuyện đó qua một bên đi! Tao không muốn nghe thêm một lời một tiếng nào nữa hết.

Tên kia cất gân cổ lên:

– Anh Tám, tui tui nhắm mắt theo anh vì thấy trước đây anh chê đại ca Bảy lụt, đại ca Bảy kém, nay tui coi bộ anh cũng... bắt đầu... làm sao rồi đã! Cái thể của mình ngày nay là thể cọp, mới rồi anh lại nhè đụng chạm với thằng Hồng Phụng nữa... Nếu chả điều tra biết rõ...

Thế vọt miệng nói:

– Đại ca Bảy đã hạ thằng đó rồi. Mấy anh khỏi lo gì về mặt ấy...

Tên kia trợn mắt nhìn tên Tám:

– Ý trời, như vậy càng gắng thêm nữa! Tui nó có người tràn đìa hết, sớm muộn gì tui ở cũng phanh phui ra chuyện mình đoạt cô Huỳnh Mai. Tui tui

nghe lời anh một hai lần trong mấy việc có hại đó thôi, chứ chẳng lẽ nhắm mắt nhắm mũi hoài sao?

Tên thủ hạ ngồi sau lại cũng góp ý vô, nhưng với những lời lẽ ôn tồn hơn:

– Thằng này nó nói vậy cũng có phần phải anh Tám à, tuy nó hơi có nóng một chút. Hông phải tui tui muốn cãi lệnh anh nhưng anh nên nghĩ lại kẻo anh em mình chết dính chùm mà rồi chẳng làm nên cơm, cháo gì hết. Lúc này Tây nó mạnh quá, rồi lớp bọn Hồng Phụng cũng chẳng vừa gì nữa... Anh em mình, đưa nào đưa nấy cũng bại hoại hết trơn.

...Trước đây, đại ca Bảy cũng thấy chỗ đó nên tính trở về thành dưỡng sức, (anh ta liếc chừng Bảy Núi, rụt rè nói thêm).

Tui thấy đại ca Bảy cũng bị thương nặng chắc qua không khỏi. Mình có nghĩ đến đại ca cách mấy thì cũng để bụng, nếu rủi mình sa vô tay của mấy cha nội bên đại ca Bảy cũng không sống. Chuyện đánh giặc đánh giã thì phải vậy. Hên nhờ rủi chịu, chi bằng hơn lúc này mình nên tính kiếm ba mớ thủ cho anh em xài, rồi mạnh ai nấy vọt cũng được, muốn tiếp tục như cũ thì cũng... khoẻ hơn nữa.

Tên Tám gằn giọng:

– Hai đứa hay nhất định như vậy?

Tên ngồi trước mũi xuồng, gượng cười:

– Tụi tui chỉ bàn với anh. Mình bây giờ lỗ kẹt tứ bề bốn hướng hết trơn và nên lo lần là vừa.

Tên sau lái cũng nói thêm vô:

– Anh Tám, anh nên tính gấp đi.

Tên Tám quát lên:

– Tao tính rồi không phải tao không biết tụi mình kẹt đủ thứ hết. Và cũng không phải tao không ham số tiền mấy trăm ngàn kia nhưng chơi xấu với đại ca Bảy ngay trong lúc này thì không được.

Tên trước mũi cười lạt:

– Thiệt ra tao cũng không biết tụi bây sao đây mà kéo. Tao thấy nó làm quá tao cũng phải lo cho cái thân tao trước. Rủi kéo nó không nghe nó nè

tao nó mần thật trước thì sao? Tụi bây đã dám chơi cái kiểu này thì hết còn ở đó nói chuyện phải quấy gì được nữa.

Tên kia nhún vai:

– Thiệt ai cũng nóng hết.

Tên Tám hất hàm hỏi:

– Còn mầy? Bây giờ mầy tính sao?

Tên kia ngơ ngác, rồi lên giọng trách móc:

– Dạ còn tính sao, nữa? Anh không muốn động chạm tới đại ca Bảy thì thôi. Cái gì anh cũng phải nói trước. Khi không anh làm. Vậy rủi tui đây cũng nóng nảy như thằng kia... thì anh em mình lôi thôi lắt.

Tên Tám phát chữi thề:

– Mẹ họ, mầy nói nghe sướng quá há. Thì tao biết tụi bây nóng nảy nên tao mới làm vậy. Bây giờ mầy còn nói cái giọng cha đó thì tao phải tính cho mầy.

Bảy núi vội chen vô:

– Thôi tụi bây ơi tiền thưởng đâu không thấy mà tao đã thấy tụi bây ạch đụi nhau quá! Lo nghỉ ngơi một chút đi để rồi còn kiếm cách ra khỏi chỗ này. Việc gì cũng hết rồi vậy tụi bây còn đứng ở đó để bắt bẻ nhau làm gì nữa.

Thế cũng nói vô:

– Thôi mấy anh em ơi, mấy anh em nên nghe lời đại ca Bảy.

Tên Tám lạnh lùng ngắt lời Thế:

– Việc riêng của tôi mấy cha khỏi phải xía vô chi cho thêm rộn.

Đoạn anh ta quay lại hỏi tên kia luôn:

– Bây giờ tao cho mày đi chịu hông?

Tên kia trợn mắt:

– Dạ đi đâu?

Tên Tám khẽ hất đầu súng:

– Thì mày muốn đi đâu thì đi.

– Nghĩa là anh đuổi tui.

Tên Tám nhún vai:

– Chớ mày ở đây không tiện. Dầu sao cái vụ này cũng xảy ra rồi và chẳng lẽ tao vừa lo canh chừng Tây rồi lo canh chừng mầy nữa sao?

Tên Tám cười lạt:

– Có cái vụ này rồi dẫu tao cũng tin không nổi. Tao cũng không dám tin.

Tên kia kêu lên:

– Anh nghi như vậy thì chết tui!

Rồi như nhớ trực điều gì, anh ta cuống quít hỏi tên Tám luôn:

–... Chẳng lẽ anh để tui đi khơi khơi như vậy sao? Anh Tám, anh nên nghĩ lại... Bộ anh tính?

Anh nói chưa hết câu và nâng vôi khẩu súng lên. Tên Tám như đã chờ đợi sẵn phản ứng này mà chỉ miết mạnh ngón tay lên có khẩu các-bin. Phát đạn gần sát một bên đó cũng quá đủ.

Thế và cả Bảy Núi cũng phải « ê răng » trước sự trầm tĩnh lạnh lùng của tên Tám như biết rõ rằng mình chỉ cần bắn một phát súng thôi là đủ, tên Tám nhanh nhẹn xông tới trong lúc tên kia bị trúng đạn ngay nơi sống mũi, bật ngựa mình ra phía sau.

Thân thể của tên này còn chới với phía trên sạp xuống thì tên Tám đã tiến đến nơi, giựt ngay khẩu súng còn dính trên tay của kẻ xấu số rồi quơ chân đá tạt ngang cho xác của tên này rớt luôn xuống nước.

Tên Tám nhìn sạp xuống và có vẻ hài lòng khi thấy sạp xuống này còn sạch trơn. Máu tên kia chưa kịp chảy rớt xuống đấy.

Mãi đến lúc này, tên Tám mới thở ra rất mạnh. Tiếng thở ra đó cũng có thể là một tiếng thở dài...

Anh ta trầm ngâm nhìn lên sạp xuống của mình, sạp xuống vắng bóng hai tên thủ hạ.

Rồi anh ta ngồi thụt xuống chậm rãi đặt hai khẩu súng trên tay mình lên sạp xuống đoạn cầm dầm lên và quay qua bảo Thế:

– Anh liệu cho xuống đi lần ra phía sông cái đợi yên yên rồi vọt luôn.

Thế qua phút ngơ ngác, ngoan ngoãn theo lời anh ta.

Bảy Núi cố ngھnh cổ ra để nhìn xuống mặt nước cổ đen kịt rồi như quá mệt mỏi, buông phịch đầu nằm xuống, phều phào lên tiếng:

– Thằng Tám... mày làm như vậy cũng hơi lố.

Tên Tám trả lời bằng một giọng vùng vắng ngang:

– Chớ để nó sống sao được... Đại ca biết khỉ gì mà nói.

– Biết chớ sao không. Mày cũng ở lò của tao ra chớ đâu nữa! Nhưng tao coi bộ thằng kia cũng biết phận.

Tên Tám thiếu điều muốn quát lên:

– Ôi thôi, đại ca quá « xưa » rồi. Nó biết phận nhưng thả nó đi thì không được mà cho nó về ở chung với anh em, đại ca có bịt miệng nó luôn được không? Thế nào nó cũng xầm xì với mấy thằng kia về chuyện nọ, rồi tụi nó lung tung lên như vậy ba bảy hai mươi mốt ngày là có thằng đốc chứng,

Nghe tên Tám « giải thích » như thế, Bảy Núi không khỏi cảm thấy hả hê trong lòng. Hắn phát cười khan.

Tiếng cười ngắn và héo hắt ấy cũng đủ làm cho tên Tám chưng hửng, rồi bực mình. Anh ta vốn không mấy hài lòng về hành động của mình mới rồi, nhút là giờ đây Bảy Núi hết còn bị hăm dọa về mặt «nội phản».

Anh ta cau mày hỏi Bảy Núi:

– Đại ca còn cười cái gì nữa đó?

Bảy Núi ôn tồn đáp:

– Cười sự lo xa của mầy chớ gì nữa!

Tên Tám quặm mặt:

– Tui bị rắc rối đủ thứ vì còn nghĩ chút tình nghĩa với đại ca mà đại ca còn nằm đó cười nữa chớ.

– Cái đó tao cảm ơn mầy. Nhưng tao cười chuyện mầy lo mấy thằng em của mầy sẽ lộn xộn.

– Bộ không đúng sao?

Bảy Núi khẽ gật đầu:

– Đúng y bon chớ còn gì nữa! Mầy giỏi đa! Chỉ huy thì phải biết ngó xa thấy trước nhất là chỉ huy một bọn đầu trâu mặt ngựa, bọn quý vương như cái thứ của mầy kéo ra ở riêng đó.

– Vậy thì tui lo phải chớ còn gì nữa!

– Ừ. Nhưng tao muốn nói là hông biết mầy đã thấy rõ cái gương tà líp trước mặt mầy đó chưa? Nhấp nháy chớ đâu có lâu lắc gì?

Tên Tám nhú mày:

– Cái gì mà gương trước mắt? Cái gì mà nhấp nháy?

Bảy Núi nhướng mắt để nhìn thẳng vào mặt anh ta:

– Thì tại mày phản tao đó. Mày phản tao được thì tụi đàn em của mày cũng phản mày được. Từ trước đến nay thiếu gì đứa muốn giết tao nhưng tụi nó còn ngán. Bây giờ có mày mở đầu và tụi nó thấy việc... phản đó coi bộ cũng... dễ quá nên tụi nó được mọi làm tới và hồng chừng tụi nó còn rút kinh nghiệm thêm ở mày và phản mày còn ngon lành hơn là mày đã phản tao nữa. Tao cười vậy đó mày à!

Tên Tám cau có nghe Bảy Núi nói và khi Bảy Núi dứt đời, anh ta nín thình một lúc khá lâu rồi thở dài nhìn lại Bảy Núi chép miệng nói:

– Thì cũng tại tui... đi hơi bét ra. Như đại ca thường nói: tui muốn làm cho lấy sướng mà không làm cho lấy được.

Bảy Núi mỉm cười nhìn sang anh ta rồi nhìn sang Thế nói nho nhỏ:

– Ừ, tao coi bộ ai trong tụi mình cũng mắc phải cái nhóp đó và mắc một lần thì cũng đủ xắc bất xang bang rồi huống chi tụi mình hè nhau mà mắc lu bù. Và bởi vậy tao mới nằm thẳng cẳng ở đây.

Hắn ta thở dài rồi đổi giọng hỏi Thế:

– Đại ca nhắm tình hình yên lại chưa?

Thế cười gượng:

– Tự nãy giờ tôi mắc lu bu ở đây nên cũng chẳng để ý tới cái gì ráo.

Bảy Núi nhăn mặt:

– Đó là bậy ghê lắm. Phải tụi nó nhè lúc này mà ập vô càn thì còn... sướng nữa!

Tên Tám đứng lên ngó quanh, rồi nói:

– Coi bộ yên. Chắc tụi nó chú ý đến bọn của thằng

Hồng Phụng ở ngoài đồng nhiều hơn. Bây giờ mình cứ việc men lặn ra phía sông cái rồi đông thẳng.

Bảy Núi nhìn lại hỏi:

– Rồi mày đi đâu nữa?

Tên Tám uể oải ngồi xuống quơ dầm bơi tới:

– Tui sẽ kiếm đường về với nhóm anh em còn kẹt ở bến. Nhưng không biết tui thẳng Hồng Phụng có thấy tui dính vô vụ này không nữa!

Thế vội nói chen vô:

– Cái đó thì anh khỏi lo. Theo chỗ tôi độ thì tui nó tưởng đâu anh cũng thuộc về phe của đại ca Bảy. Không biết khi anh và hai anh kia lần mò qua đây và đụng với tui nó, tui nó có hay biết chút đỉnh gì không...

Tên Tám lắc đầu:

– Đỡ cái lúc đó, trời còn tối mịt và tui cũng không dám hó hé lên tiếng gì hết.

– Như vậy là anh vững rồi, nhứt là hiện nay thằng Hồng Phụng không còn nữa và bộ hạ của nó sẽ ghim về đại ca Bảy này nhiều hơn.

Bảy Núi gượng cười lên tiếng:

– Theo tui thì kể như huề. Tui chỉ rán sống ... hơi hóp để chờ mấy anh em đi thoát.

Huỳnh Mai rơm rớm nước mắt nói vô:

– Không sao đâu mà anh!

Bảy Núi nheo mắt nhìn lại Huỳnh Mai, khẽ gật đầu như để tỏ ý cảm ơn về sự lo lắng của cô ta, đoạn quay qua hỏi tên Tám:

– Mày còn quên một điều này nữa. Khi dì gặp lại đám đàn em của mày, mày sẽ nói sao về vụ hai thằng kia? Chẳng lẽ mày nói là hai đứa nó mắc phong, mắc dịch chết ngủm hết ở dọc đường?

Tên Tám có vẻ không ưa khi thấy Bảy Núi cứ tiếp tục « săn sóc » đến mình một cách từng ly từng chút như thế.

Anh ta càu nhàu đáp:

– Chuyện đó đại ca khỏi phải chỉ vẽ cho tui mà!

Bảy Núi cười lạt:

– Ở tao quên nữa. Nay mày đã đủ lông đủ cánh...

Tên Tám lắc đầu tỏ ý thương hại bậc đàn anh cũ của mình đang nằm dài chờ chết trên sạp xuống ấy. Anh ta phải điệu giọng lại:

– Chuyện đó ăn thua gì. Thiếu gì cách nói. Sắn có vụn Tây, Thổ vô đây thì tui nói là hai đứa nó bị bọn này phục kích bắn chết...

Tên Tám nhích mép cười, rồi còn khoe:

– Để yên yên, tôi còn tổ chức lễ truy điệu cho tui nó nữa!

Bảy Núi nhú mày:

– Lễ truy điệu gì nữa mày?

Tên Tám xằng giọng:

– Chẳng lẽ có lẽ truy điệu vì tội nó phản lệnh tui?
Truy điệu theo kiểu... anh hùng tử sĩ đó mà!

Bảy Núi bật cười:

– Tao phải phục mầy sát đất. Cái này mầy mới học mót được sách của thằng Hồng Phụng đây!

Tên Tám gắt lên:

– Đại ca sao ham nói quá! Mặt mày của đại ca tái hết kia mà đại ca không lo nằm nghỉ.

Bảy Núi nhìn lại Huỳnh Mai và Thế vui vẻ nói:

– Sao tui thấy khỏe trong mình quá!

Thế, Huỳnh Mai cứ nhìn lại hăn và Thế gấn gượng nói:

– Thôi đại ca rần nằm nghỉ đi, chút nữa là anh em mình thoát khỏi vùng này.

Bảy Núi hớn hở lên tiếng:

– Thế nào cũng thoát mà. Và nếu tui có chết thì đã chết từ hồi nãy... Anh em đừng lo.

Hắn ngừng lại để thở rồi nằm yên như để ép mình dưỡng sức...

o O o

Tên Tám giơ tay ra hiệu cho Thế ngừng đàm đoạn thấp giọng căn dặn:

– Bên ngoài coi bộ êm lảm. Chắc tui nó rút dìa hết rồi. Bây giờ mình chỉ việc đổ ra Kinh Cầu Muống để bơi rút ra sông cái là khỏe. Dẫu sao mình cũng phải kỹ lưỡng. Anh để tui mon men ra trước coi ra sao đã. Anh đợi tui ngoắc rồi hãy theo sau.

Dứt lời, anh ta e dè bơi xuống rời khỏi ven rừng sậy. Tên Tám phải khựng lại khi nhìn thấy xóm nhà bên bờ Kinh vẫn còn vắng hoe.

Anh ta lật đật cho xuống tấp vô một gốc cây mù u gần đấy để nghe ngóng. Sau một hồi lâu sao chẳng thấy có gì lạ hết, tên Tám thận trọng bơi lần tới.

Anh ta chợt nghe có tiếng bọn Thổ la ó ở phía vườn chuối gần đấy, rồi tiếng trâu rống và một chập sau một đứa bé lên mười tay xách nón lá, tay xách roi tre lúp xúp vừa chạy vừa khóc mếu.

Tên Tám mừng rỡ khi thấy đứa nhỏ chạy về hưởng mình.

Anh ta đợi nó trờ tới liền thò mặt ra chặn lại. Đứa nhỏ hoảng kinh khi thấy khẩu súng trên tay của tên Tám, nhưng đồng thời cũng để ý liền đến bộ bà ba đen trên người của tên này. Nó vội mọp người xuống như sợ có ai trông thấy mình được và không đợi tên Tám hỏi han gì nó nói liền:

– Máy ống bắt con trâu của tui rồi chú ơi!

Tên Tám nắm tay nó lôi lại gần:

– Tụi nó đông không?

Đứa nhỏ vừa quẹt mũi vừa van nài tên Tám:

– Chú lại bắn tụi nó để bắt con trâu lại giùm tui không thôi tía tui ống đánh tui chết. Nghe Tây vô ống kêu tui dẫn con trâu giấu...

– Được rồi để tao bắt con trâu lại cho mầy nhưng tao hỏi tụi nó có đông hông?

– Cả chục đứa lận chú à.

– Có Tây hông?

– Thổ không hà!

– Còn ba thằng Tây đâu?

– Tây dì hết rồi. Ý trời ơi, tụi nó bắt dân của chú bốn năm mạng đó ghen!

Tên Tám hiểu rằng bốn năm mạng đó là dân của Hồng Phụng. Anh yên tâm hỏi tiếp:

– Sao ba thằng Thổ đó còn lang bang ở đó?

Đứa nhỏ chặn trâu làm mặt rảnh:

– Mấy ông này ở đồn ngoài vàm gần xích đây nên mấy ống cà rịch cà tang ở lại kiểm chác. Hồi nãy tui rình thấy mấy ông vô rừng sậy bắn lung tung rồi chạy ào ào ra. Có hai ba mạng gì bị thương và mấy

ổng lấy xuồng chở dĩa đèn trước rồi. Mấy ông còn lại đi rà rà ở đây hoài và kể ổng... thấy tui rồi mấy ổng bắt luôn con trâu. Chú làm sao cho mấy ông bỏ con trâu lại...

– Được. Mà mầy thấy còn bọn nào khác nữa không?

– Có mấy ông đó thôi. Mà chú coi chừng. Chú để tui núp cho xong đã rồi chú bắn bậy bạ cho họ chạy bỏ trâu lại thôi chớ chú ra đó chú cho cơm họ ăn. Mươi mấy mạng lận mà!

Tên Tám nhìn về phía đám chuối, thắc mắc:

– Mà sao tui nó xà quần ở đó hoài vậy? Hay là tui nó tính xẻ con trâu của mầy rồi vác thịt về?

Đứa nhỏ chặn trâu như nhỏ trực ra điều gì vội nhìn ra phía sau lưng tên Tám rồi hỏi:

– Bộ chú đi một mình sao? Tui nó còn xáng tui mấy bạt tai để hỏi tui coi tự nãy giờ tui có thấy có người đàn bà nào ở trong đám sậy ra chưa.. Bộ có chị phụ nữ này đi nữa hả chú? Tui nó còn...

Tên Tám nhíu mày nóng nảy hỏi liền:

– Tụi nó hỏi vậy!

– Ủa.

– Rồi mấy trả lời làm sao?

– Tui nói hông thấy ai hết.

Tên Tám phát chửi thề:

– Đu họ sao mày không nói là thấy đi vượt rồi?

Đưa nhỏ như muốn cự nự:

– Tui hông thấy thì nói hông thấy. Chú có dạn trước tui hồi nào đâu mà tui biết đường mà rờ!

Tên Tám dịu giọng lại:

– Vậy tụi nó có hỏi gì mày nữa hông? Tụi nó có hỏi... tên một ai khác hông? Hay là hỏi mấy người như tao đây?

– À, tui nó còn hỏi tui có thấy một ông nào có râu bị thương hay chết chở đi qua chưa...

Tên Tám núu lấy vai đứa bé lắc mạnh:

– Sao mày không cho tao biết liền?

– Coi, chú hỏi nôn tui hổng kịp thở...

– Rồi mày trả lời sao?

Đứa nhỏ chặn trâu nhe răng cười:

– Tui nói hổng biết, hổng thấy.

Tên Tám núu tay nó xô qua một bên:

– Bây giờ mày đang ra xa một chút đi. Lát nữa trở lại dắt trâu dìa.

Thằng nhỏ nô nức hỏi lại:

– Chú mần tui nó hả? Để tui núp đây coi chơi nghen?

Tên Tám trừng mắt:

– Hết chuyện mày chơi rồi hả? Đi chỗ khác cho mau. Mày mà thụt ló tụi nó thấy thì bỏ mạng mày bây giờ.

Đứa nhỏ miễn cưỡng chui vô một bụi rậm gần đó để lẫn trốn.

Tên Tám lật đật quay xuống lại tìm Thế và Bảy Núi. Thấy vẻ mặt cau có của anh ta, Thế liền hỏi:

– Bộ không êm rồi sao anh?

Tên Tám nhìn Bảy Núi rồi Huỳnh Mai trả lời cụt ngắn: – Ừ.

Bảy Núi mở mắt ra hỏi vô:

– Bộ còn tụi nó sao?

Tên Tám nhăn nhó đáp như còn giận lấy điều gì:

– Còn.

– Thì lùì lại đi bọc trở ra phía ruộng. Chắc mé đó êm rồi. Không nghe súng nổ gì nữa...

Tên Tám vùng vằng nói:

– Chỉ còn tụi Thổ thôi. Tụi vô rừng sậy hồi nãy đó, tụi nó biết hết trơn.

Bảy Núi nhướng mắt:

– Biết cái gì?

– Thì biết đại ca có trong này và bị thương. (Anh ta hất hàm chỉ về phía Huỳnh Mai). Tụi nó cũng thấy cô này nữa. Và tại nó để Tây dìu hết rồi ở lại canh hai người ở ngoài. Như vậy đủ biết là tụi nó muốn gì rồi. Ba thằng Thổ ở ngoài đồn này cũng khôn cãi trời chó chẳng chơi đâu!

Bảy Núi nghi ngờ hỏi lại anh ta!

– Sao mà rành quá vậy?

Tên Tám nổi nóng:

– Đại ca hồng tin thì đi ra ngoài thử coi! Bộ đại ca nói tui ham xà quần ở đây hay sao?

Đoạn anh ta kể sơ lại cho mọi người nghe những lời của đứa nhỏ chần trâu.

Bảy Núi thở dài:

– Tụi nó rõ bong hết thì tụi nó dư biết là chắc ăn. Cái điệu này thì thế nào tụi nó cũng bọc sẵn ở mặt ruộng và hồng chừng cha con tụi nó mò vô ở phía sau lưng mình để lừa mình ra phía Kinh Cầu Muống cho tụi ở mặt đó thọt cổ mình...

... Nói cho đúng ra là tụi nó ghim vào thẳng già này... Hấn gượng cười quay qua phía tên Tám:

– Đến nước này, mầy với đại ca Thế đây đương đầu không lại tụi nó đâu, và rút cục chết dính chùm với nhau hết. Tao đâu có rán sống đi nữa thì cũng... hết xài rồi. Vậy mầy để xuống mầy đó cho đại ca Thế và cô Huỳnh Mai đi rồi mầy qua bên này...

Tên Tám vội hỏi:

– Bộ đại ca tính liều mạng hay sao? Nếu vậy mình tui, tui còn dễ dạy trở hơn!

Bảy Núi chắt lưỡi:

– Đề tao nói cho hết vậy! Mầy đưa tao ra ngoài ven kinh rồi kêu thằng nhỏ chẵn trâu đó lại nhờ nó đưa tao ra gặp bọn Thổ cho rồi.

Thế vội nói:

– Ý trời, như vậy sao được? Tụi nó biết được đại ca rồi tụi nó chờ bắt luôn chị Huỳnh Mai nữa thì sao?

Tên Tám gất lên:

– Huỳnh Mai hoài hà! Bắt cổ thì bắt chớ sao bây giờ! Giả tử như hồi đêm hôm tui thủ tiêu cổ luôn thì sao?

Bảy Núi lên tiếng « giảng hòa »:

– Đừng nóng, bình tĩnh tính tới mới được. Đây mầy nghe tao nói cho rõ Tám à: bề gì tụi nó cũng...

quý tao hơn cô Huỳnh Mai. Tụi nó lỡ ngó thấy có cổ trong này nên tụi nó mới tính « thiếu xực » cổ, chớ tụi nó ghim vào sổ tiền mấy trăm ngàn nhiều hơn. Ba thằng Thổ này cũng thuộc vào hạng điểm thúi lắm. Nó biết tao bị thương trong này mà nó nín thinh để cho ba thằng Tây ông nội của tụi nó dìa hết để cho cha con tụi nó ăn trọn gói. Phải tụi nó thiệt thà như người ta và cho tụi Tây hay để bu lại dậm cù bọn mình thì khỏi ai chạy thoát được.

... Mày cứ cho thằng nhỏ đó chở tao ra đó tức thì tụi nó chòm nhóm lại để tra vấn tao này nọ về cô Huỳnh Mai... Mày với đại ca Thế nhưn lúc đó vọt đi cũng dễ và nếu túng quả nổ đại thì tụi nó cũng chỉ có thể rinh tao đi cho gấp không ham rượt theo đâu. Mày còn lạ gì lúc đó đứa nào cũng muốn còn sống nhăn hết để chia phần chớ đại ngu gì mà nhào vô cho chết đề mấy thằng còn lại hưởng trọn tiền thưởng.

Riêng về mấy thằng ở mặt ruộng, một khi nghe có súng nổ, tụi nó cũng quỳnh quít đổ ra kinh vì sợ mất phần. Và thế nào tụi này cũng liên lạc liền với bọn ở đó để hỏi thăm hỏi nom. Chùng đó mấy người đi thoát dễ lắm.

Thế lắc đầu:

– Như vậy thì thế nào tụi này cũng qua lọt nhưng đâu được đại ca!

Bảy Núi mỉm cười:

– Chết dính chùm với nhau thì được cái hả vong linh nhưng... ngu quá đại ca! Đại ca nên nghe tui lần này và rán làm cho lấy được chó không phải làm cho lấy sừng (day qua tên Tám, hấn giục luôn)... Chở tao đi cho mau đi mầy.

Tên Tám cần nhẫn:

– Nếu tui chở đại ca đi thì... tốt hơn hồi nãy tui để hai đứa kia... chở có phải được hơn không?

Bảy Núi nhìn lại anh ta trong một giây rồi nói:

– Hay là bây giờ mầy chở tao đi cũng được... Thằng nhỏ kia đem tao ra nộp thì bắt quả tụi nó trả con trâu lại là cùng.

Tên Tám nạt ngang:

– Đại ca còn tính chột giò lái tui nữa sao? Đ.m, tui mà để đại ca ra ngoài là tui nó cho tui lãnh thưởng mấy viên liền.

Nhìn lại Bảy Núi, tên Tám cười chua chát rồi nói tiếp:

– Vì đại ca, hai thằng đi theo tui đã chết một cách lẫm xệt, vậy chẳng lẽ bây giờ tui để đại ca nhào đầu ra cho tui Thổ bắt hay sao?

Bảy Núi mĩa mai:

– À té ra mầy tiếc mạng của hai thằng kia. Hay nói cho đúng hơn, mầy giữ tao lại đây là cốt giữ cho mầy.

– Cho tui? . . .

– Giữ cho lương tâm mầy đỡ cắn rứt. Chẳng lẽ mầy giết hai thằng kia mà rốt cuộc cũng để tao lọt vô tay bọn Thổ thì chẳng hóa ra mầy... giết oan hai đứa nó sao? Mầy cũng tính làm cho lấy sướng nữa đây!

Tên Tám nhìn lại Huỳnh Mai, cười lạt rồi ung dung trả lời cho Bảy Núi:

– Không đâu đại ca. Lấy sường để ôm đại ca chết luôn theo à? Tui quyết thoát khỏi nơi này và đem đại ca theo. Đại ca có muốn chết thì để sau khi tui đi dìa cho khuất mắt rồi đại ca muốn chết theo kiểu nào đó thì mặc sức đại ca. Tui mà có cản vô một tiếng chó kể tui là con người. Nhưng bây giờ đại ca phải nghe tui. Tui làm sao thì làm miễn đưa đại ca ra tới sông cái là được.

Bảy Núi khẽ lắc đầu:

– Mày tính liều mạng không xong đâu.

Tên Tám cười nhẹ:

– Cũng chẳng liều mạng gì lắm có điều tui sẽ nhờ một trong mấy người này ở lại nói chuyện với tui Thổ. Đại ca không nghe thằng nhỏ nói...

Bảy Núi nhìn vội Huỳnh Mai đoạn lạc giọng kêu lên:

– Mày đừng tính chuyện ác đó nghen! Mày muốn biểu cô Huỳnh Mai đây ra ngoài để dụ khị tui nó chòm nhóm lại chó gì? Rồi mày thừa lúc đó vọt đi phải không?

Tên Tám gật đầu:

– Chỉ còn cách đó. Và tui sẽ xài cách đó.

Anh ta vừa nói vừa ghìm súng về phía Thế và hỏi luôn:

– Anh có ý kiến gì khác không?

Thế cương quyết đáp:

– Làm như vậy thì cũng được, nhưng còn tôi đây chi? Tôi đề nghị với anh như vậy, tôi sẽ ở lại sau liều mạng cản hậu cho anh đưa đại ca Bảy và chị Huỳnh Mai thoát đi.

Bảy Núi vội nói:

– Như vậy cũng không được! Mạng của cha Thế bề gì cũng còn có lợi ích hơn tại đây. Vậy đừng nghe lời chả nghe Tám.

Tên Tám gật đầu:

– Mạng của anh còn có chỗ xài được, ngoài ra

ảnh cấp hậu cũng không bằng cô kia vì một lẽ dễ hiểu là ảnh cản thì có nổ súng và tụi kia càng đeo riết mình còn cô Huỳnh Mai mà ra ngoài... hể tụi nó ngó thấy là tụi nó hết nghĩ đến chuyện súng ống gì nữa và trời cản tụi nó cũng lu bu lại. Mình hơn cơ hội đó thoát đi êm. Tới chừng đó nếu có động tĩnh gì, anh Thế đây muốn cản hậu thì càng tốt.

Bảy Núi rón xua tay:

– Tao nói hồng được.

Tên Tám trừng mắt:

– Cái thân của đại ca bày hầy như vậy mà đại ca còn ham đàn bà nữa sao?

Bảy Núi xằng giọng:

– Tao có bắt cổ theo đâu mà mày nói vậy? Mày phải hiểu rằng tao đổ công qua đây để cứu cô dì cho đại ca Thế... Nay mọi việc gần xong rồi mày bắt tao buông cổ ra cho tụi Thổ sao? Nếu vậy tao qua đây làm gì? Và bị thương gần chết để làm gì?

– Đại ca khởi có nói cái gì nữa hết. Nếu hồi hôm tui hạ cổ thì sao? Lâu lâu đại ca để cổ... làm việc nghĩa một lần không được sao?

– Đu họ làm việc nghĩa điều đó thì rõ bành tô hết chớ còn gì nữa! Chẳng thà mày xiết cổ tao còn được hơn.

Tên Tám không buồn cãi lầy với Bảy Núi chi nữa mà chỉ quay nhìn Huỳnh Mai. TỰ nãy giờ Huỳnh Mai nín thinh. Nét mặt trầm tĩnh của cô ta làm tên Tám kiêng dè nhưng yên tâm. Thật ra từ nãy giờ anh ta đang rối ruột nghĩ cách bắt ép Huỳnh Mai phải nghe lời mình. Trong trường hợp bắt buộc. Anh ta sẽ phải đương đầu với Thế rồi mới tới cô ta và nhất là anh ta sẽ không nương tay.

Tên Tám chớp mắt, giọng ngập ngừng ngang khi phải ngỏ lời với Huỳnh Mai:

– Chắc cô đã hiểu rõ hết rồi. Chuyện này gấp rút quá.

Huỳnh Mai cười lạt:

– Chắc anh muốn kêu tôi ra ngoài.

– Đó là một điều vạn bất đắc dĩ... Cô ra ngoài bề gì tui nó cũng để cô còn sống... và sau này cô có tính đi đâu nữa cô cũng có nhiều hy vọng chứ nội trong ba đứa tui, đứa nào ra cũng chết hết, nhưt là anh Bảy Núi... Tui hồng phục ảnh thiệt, nhưng để ảnh bị bắt một cách tầm thường như vậy tui cũng xót ruột xót gan lắm. Cô nên rán giúp giùm... Phải chi cô chưa... chồng con lần nào thì tui cũng chẳng dám nhờ...

Huỳnh Mai đáp gọn:

– Được rồi.

Tên Tám làm ra ngượng nghịu:

– Không phải tui nhè giờ phút này mà đổ thừa đổ lỗi cho cô nhưng cô cũng nên nhớ rằng nếu hai người kia không liều mạng qua đây thì số phận của cô cũng vậy thôi. Thằng Hồng Phụng nó đã tính đem nộp cô cho bọn Thổ.

Huỳnh Mai cười mỉa:

– Nghĩa là trước sau gì tôi cũng không thoát được cái nạn đó phải hông?

Tên Tám bỗng trở nên hùng hồn:

– Kể ra như vậy nhưng bây giờ đây cô ra ngoài là để cứu đại ca Bảy và anh Thế đây và tui đây cũng được nhẹ gánh. Còn cô để cho thằng Hồng Phụng dung cô cho Thổ thì... chỉ có thằng Hồng Phụng là có lợi. Thiệt ra tui tui là đàn ông mà phải nhờ nhờ cô như vậy... Cô cũng nên châm chế giùm. Tui đã phải giết hai đứa theo tui rồi.

Bảy Núi quát lên:

– Cô đừng nghe nó cho cô uống nước đường! Cô để tui tính... (hắn day qua Tám). Nè Tám, thế nào tao cũng chết mà! Mà tiếc gì một cái xác chết của tao!

Tên Tám rần giọng:

– Chết sao được... Tui làm sao đưa đại ca ra khỏi vùng này là đại ca dám sống tới muôn năm nữa!

Bảy Núi nói nhanh:

– Vậy để tao làm cho mày yên lòng.

Bảy Núi chột quơ tay chụp lấy khẩu tiểu liên nằm bên be xuống nâng lên, hắn vừa mới kê họng súng vô miệng thì Huỳnh Mai tự nãy giờ vẫn ngồi lìên bên cạnh, vội nhào tới giật mạnh khẩu súng khỏi miệng và khỏi tay hắn luôn.

Cô đứng rột lên và như sẵn có một quyết định, cô nhảy luôn qua xuống của tên Tám, trong lúc Bảy Núi kêu lên một cách vừa giận dữ vừa tuyệt vọng:

– Sao mấy người không để cho thằng già này chết cho rồi!

Thế thì hót hải hỏi Huỳnh Mai:

– Chị không điên đó chứ?

Huỳnh Mai không trả lời anh ta mà day qua bảo tên Tám:

– Thôi anh đưa tôi ra ngoài đi, rồi nhờ thằng nhỏ đó dẫn tôi lại bọn Thổ.

Tên Tám có vẻ khép nép:

– Dạ... cô để tui lo phần đó cho.

Bảy Núi ngẩng đầu lên:

– Tám mà y mà làm như vậy là mà y chết với tao?

Tên Tám quay lại, giọng dịu hần xuống:

– Đại ca nên nằm nghỉ. Cố ra ngoài cũng chẳng chết chóc gì. Đàn bà dễ lắm mà!

Huỳnh Mai lạng lẽ ngồi xuống, bỏ khẩu súng để cần dầm bơi xuống đi.

Tên Tám vội nói:

– Khoan đã cô. Đợi tui một chút xíu.

Dứt lời anh ta cúi xuống nắm lấy mũi xuống của Bảy Núi để kéo lại gần mình đoạn lần tay xuống bụng Bảy Núi để tước luôn khẩu súng lục mà Bảy Núi vẫn còn đeo trong mình.

Bảy Núi rên rĩ:

– Mây thiệt là một thằng trời đánh! Sao mây nhẩn tâm bắt người đàn bà làm chuyện đó chớ hả?

Tên Tám cười nhẹ:

– Lần đầu tiên tui mới phục cổ. Ít ra cổ xuống dưới này cổ cũng làm được một việc gì xứng đáng khác hơn mấy chuyện lằng nhằng mà người đàn bà nào cũng... làm được hết.

Bảy Núi rít lên:

– Tao xẻ băng móc vết thương ra để tao chết liền cho mày coi!

Tên Tám chắc lưỡi, lên giọng rầy rà:

– Đại ca đừng làm khó dễ tui chớ! Đại ca có chết thì tui cũng phải đem xác đại ca đia tới nơi tới chốn. Xác của đại ca đem ra nộp cho tui nó thì cũng còn lãnh thưởng được mà đại ca!

Thế rơm róm nước mắt nhìn sừng Huỳnh Mai nhưng cô đã ngó lơ sang phía khác.

Tên Tám thấy vậy bèn lựa lời an ủi Thế:

– Cô đã muốn vậy thì mình cũng nên rán tỏ ra xứng đáng với cô. Giữ đại ca Bảy, anh em mình và cổ, mình không thể bỏ số đông. Dầu cổ có sao nữa thì cũng chỉ một mình cổ... hy sinh chớ tội mình ai nấy cũng còn một đám anh em ở sau lưng, còn cả trăm cả ngàn việc khác về lo... Giặc giã đâu phải đến ngày mới đây là hết? Tội mình, nếu muốn chết thì thiếu gì dịp khác để chết cho coi được hơn, và lợi lộc hơn...

Giọng anh ta trầm xuống lần:

– Anh em mình rán làm cho được việc lần này đi anh. Và anh lo « độ » đại ca Bảy đi dùm tui...

Thế uể oải gật đầu. Bảy Núi nhìn lại Thế, gất lên:

– Đại ca cũng chịu vậy sao? Coi, tui lo cho đại ca...

Thế rầu rĩ lên tiếng:

– Đại ca nên nằm nghỉ...

Bảy Núi quay phắt lại phía tên Tám:

– Mày làm như vậy là mày giết cổ. Cả chục thằng Thổ ở đó bộ mày không biết sao?

Tên Tám hơi dang tay ra và khẽ nhún vai:

– Thì hơi mệt chứ hổng sao đâu mà đại ca. Đàn bà có lợi hơn tụi đực rựa mình ở chỗ đó.

Bảy Núi như muốn lú lười:

– Nhưng cổ có thể... chết...

Tên Tám lại nghiêng đầu:

– Chừng đó mình sẽ lo làm lễ truy điệu cho cổ cho nó được long trọng.

Bảy Núi như kiệt sức, buông đầu nằm vật xuống, nhưng còn rần phều phào:

– Mẹ kiếp! Nó chớp y cái sách của thằng Hồng Phụng. Đại ca Thế... hạ nó quách đi...

Tên Tám, một tay xô xuống Bảy Núi ra, một tay vẫn thủ vững khẩu các-bin, mắt không rời canh chừng Thế, đứng đỉnh bảo Thế:

– Đại ca Bảy « lẫn » quá rồi hén anh! Mình mà nổ nhau ngay trong lúc này là cho tui Thổ trúng ba bốn mối lớn liền một lượt!

Anh ta vừa nói vừa ra dấu cho Huỳnh Mai bơi xuống đi, và khi thấy không còn gì đáng ngại hết anh ta mới lên tiếng căn dặn Huỳnh Mai:

– Ra tới ngoài cô rán ngoài giao với thằng xếp của tụi nó, hay ít ra cô cũng rán để dây dưa làm sao cho tụi này thoát được êm thấm. Được cái là mấy thằng Thổ nó chết thêm đàn bà lắm.

Huỳnh Mai nóng nảy hỏi lại:

– Nhưng liệu mấy anh có đi thoát không?

– Nếu cô ra như vậy thì kể như tụi tui ăn chắc đến tám phần mười.

– Rồi hổng biết có thầy có thuốc gì chạy chữa cho anh Bảy không?

– Cô khỏi lo. Trong đám anh em theo ảnh có một ông thầy thuốc núi hay lắm. Có thằng cha bị bắn lủng lỗ như cái rổ xúc mà ổng còn cứu được huống chi anh Bảy đây. Ảnh bị thương như vậy mà ăn nhằm gì. Phải không có cô và anh Thế kia theo thì tui cũng mệt ứ hơi với ảnh chứ chẳng chơi đâu!

Huỳnh Mai ảo não nói:

– Thôi mấy anh rán lo cho ảnh. Tôi đi chuyến này dầu sống chết gì tôi cũng... đi luôn. Như vậy anh vui lắm hén?

Tên Tám ấp úng:

– Thiệt tôi không muốn chi mấy chuyện này... Ừ... cô nên đi dìa Sài Gòn... Cô ở dưới này không hạp.

Huỳnh Mai cười chua chát:

– Anh nói sao giống y như anh Thế!

Tên Tám rụt rè hỏi:

– Cô có nhắn gì cho ảnh không? Lúc trước tui

biết là anh Bảy... làm bậy quá... Đáng lẽ cô và anh Thế...

Huỳnh Mai cười lạt nhưng rồi cô chột thù người ra. Mũi dầm trên tay cô kéo lê trên mặt nước thành một đường dài.

Tên Tám biến sắc, đành mặt lại hỏi liền:

– Sao đó có? Tui nói không có sao mà cô! Gần tới nơi rồi...

Huỳnh Mai khinh khỉnh nhìn lại anh ta:

– Chắc anh tưởng tôi bắt đầu khóc rồi chứ gì. Không đâu.

Nét mặt tên Tám rạng rỡ một cách không giấu giếm:

– Vậy mà cô làm tui hết hồn...

Huỳnh Mai chột buông dầm xuống. Tên Tám vội quay phắt lại để ngó chừng khẩu tiểu liên của Bảy Núi mà Huỳnh Mai mang để trên sạp xuống. Anh ta

trách mình quá sợ ý vì đáng lẽ ban nãy anh ta phải để Huỳnh Mai ngồi ở phía mũi xuống.

Nhưng rồi anh ta yên tâm thở ra khi thấy Huỳnh Mai moi trong túi ra một chiếc khăn tay màu đỏ thẫm. Anh ta làm tài khôn lên tiếng:

– Bộ cô tính lấy cái khăn chút xíu đó quơ quơ cho tui Thổ để thấy hả? Khỏi mà. Tụi nó thấy có đàn bà tụi nó không bắn ầu đầu mà sợ. Với lại có thằng chăn trâu...

Huỳnh Mai cau mặt:

– Anh làm như tôi sợ chết lắm vậy!

– Vậy chờ cô lấy khăn...

Huỳnh Mai chớp mắt, nhìn xuống chiếc khăn nằm gọn trên bàn tay run run của mình, rồi rầu rầu bảo tên Tám:

– Tôi nhờ anh trao chiếc khăn này lại cho anh Thế.

Tên Tám sượng trăn nhìn xuống chiếc khăn ấy. Anh ta muốn nói đùa một câu gì đó cho đỡ ngượng nhưng lại không dám...

Huỳnh Mai chìa chiếc khăn ra, thở dài:

– Anh cất giùm tôi rồi mình đi cho mau...

Lần đầu tiên đối với Huỳnh Mai tên Tám cung kính, và nhanh nhẹn gật đầu nói « dạ » một tiếng thật nhỏ nhẹ. Anh ta lật đặt buồng khẩu súng trên tay xuống để bỏ lại. Anh ta muốn vói tay lấy chiếc khăn cho mau, nhưng rồi lại lặng lẽ nhích gần tới thêm để có thể dùng cả hai bàn tay đỡ lấy vuông lụa đỏ bé bỏng ấy.

Đoạn anh ta sổ chiếc khăn tắm bọt đầu ra, nhét kỹ chiếc mù xoa đỏ vào giữa, đoạn bọt trở lên mái tóc để phủ ốt của anh ta.

Xong, anh ta gượng cười bảo Huỳnh Mai.

– Tui để nó ở đó thì khỏi rớt mất được nếu từ đây cho tới khi vượt khỏi rừng sậy mà cái đầu của tui vẫn... còn y nguyên. Huỳnh Mai khẽ gật đầu:

– Cám ơn anh.

Tên Tám rụt rè hỏi:

– Tui đưa cho anh Thế cái khăn này rồi có nói thêm cái gì hông cô?

Huỳnh Mai chậm rãi lắc đầu và chỉ nói:

– Thôi mình đi cho mau...

o O o

... **S**au khi hỏi thăm tình hình, tên Tám nghiêm giọng bảo thẳng bé chần trầu:

– Nè nhỏ, bây giờ mầy dẫn cô hai này lại bót Thổ rồi mấy ông sẽ trả con trầu cho mầy. Cô hai này xin một tiếng là được.

Thằng nhỏ ngó Huỳnh Mai lom lom rồi hỏi lại tên Tám:

– Dẫn cô hai này? Dẫn cổ lại đặng cho cơm tụi nó sao chú? Cô này ngộ quá mà?

Tên Tám xô nó đi tới:

– Mà biết mớ gì mà cũng nói hổng biết! Tới nơi mà để cô nói là đủ. Mà lách chách nói bậy nói bạ cổ cho này chết luôn đa!

Day qua Huỳnh Mai, tên Tám không tìm ra một lời lẽ nào khác hơn để từ biệt ngoài một câu... xã giao rất thông thường nhưng lại có ý nghĩa mỉa mai biết bao nhiêu trong hoàn cảnh này:

– Thôi cô đi cho được mạnh giỏi.

Huỳnh Mai lặng lẽ lủi thủi bước đi theo đứa bé chặn trâu.

Như đã chịu đựng quá mức những việc không hợp với bản tính của mình, tên Tám hồi hã quay trở lại nhảy tót xuống xuồng, xô đi...

Thế hỏi tên Tám liền:

– Sao anh?

Tên Tám ngượng nghịu đáp:

– Chắc êm... Bây giờ mình đi lần ra phía sông cái.... Anh Bảy đỡ chớ?

Bảy Núi mở mắt ra:

– Mày đem nạp thịt cô Huỳnh Mai dìa đó hả thằng chó chết?

Tên Tám vội lấy khẩu súng tiểu liên đặt xuống bên cạnh Bảy Núi:

– Có sẵn cây súng đó, nếu có động đại ca phụ một tay... nếu đại ca trong mình khoẻ khoẻ...

Bảy Núi gằn giọng:

– Mày không sợ tao bắn mày nát óc trước sao?

Tên Tám nhún vai:

– Bây giờ đại ca có giết tui thì cũng chẳng ân hận gì nữa.

Anh ta hát hàm giục Thế luôn:

– Thôi mình đi, và cần nhất là anh nên lo hộ tổng chở đại ca Bảy, nội việc khác đã có tui. Anh đừng lụp chụp hư hết đó nghen!

Dứt lời anh ta bơi xuống xông lên trước.

... Liền khi nghe tiếng tụi Thổ cười giỡn la ó như « giặc chỏm » ở phía đám chuối trước mặt, tên Tám vội cho xuống cập vô một bụi rậm để chờ Thế.

Thế nóng nảy ngóng cổ lên nhìn về phía đám chuối và hỏi tên Tám:

– Sao hông thấy chỉ đâu hết vậy?

Tên Tám giựt mạnh áo anh ta cự nự:

– Anh đừng để tụi nó thấy được bọn mình là hư hết ráo.

Thế nhần nhó ngời xẹp xuống:

– Rồi làm sao mình đi cho qua?

– Ở đây chỉ có mấy con xẻo ăn ra kinh còn ngoài ra là đất cao ráo hết. Phải chi đại ca Bẫy còn đi được thì mình bỏ xuống cũng dễ, đằng này... May là bây giờ có cô Huỳnh Mai ra nên tụi Thổ chòm nhom lại ở đám chuối cạnh con xẻo ở ngoài bìa ngoài. Bây giờ mình chịu khó lết lại con xẻo ở phía trong...

Thế chép miệng:

– Hồng biết cô Huỳnh Mai có sao không mà tụi nó bu lại đó hết trơn.

Tên Tám chắt lưỡi:

– Thì tụi nó bu lại mình mới đi thoát được chó che nội! Mà cũng nên cẩn thận và phải mọp người sát rạt xuống. Ở đây cỏ cây gì thừa rều, đầu này thấy đầu kia hết trơn đó ghen!

... Hai chiếc xuống e dè rời khỏi khu rừng sậy và bắt đầu tiến vô con xẻo.

Tiếng bọn Thổ cười nói nghe rõ mồn một. Thế vừa quơ dầm bơi vừa ngóng cổ lên nhìn về phía đám chuối. Bờ xẻo cao và cỏ rậm làm cho Thế không trông thấy gì hơn.

Tên Tám dẫn đầu ngừng ngay xuống lại khi chợt nghe có tiếng bọn Thổ quát tháo. Rõ ràng là bọn chúng đang tra khảo Huỳnh Mai về Bảy Núi. Thế vội cho lái xuống tấp vô bờ để có thể mọp người đứng lên nhìn qua bờ cỏ.

Tên Tám cau có suýt bảo Thế ngồi xuống nhưng vô hiệu. Tên Tám bức tức nhìn lại Bảy Núi và để ý một tia nắng lọt qua cành lá soi nghiêng xuống mặt Bảy Núi.

Anh ta giật mình vì thấy màu da tái mét trên gương mặt đột nhiên của Bảy Núi. Anh ta liền hỏi Thế nhỏ:

– Ê ta, lại coi anh Bảy sao đó!

Thế quay lại đúng vào lúc Bảy Núi hấp háy mở mắt ra, cười gượng rồi lên tiếng:

– Chưa chết đâu mà!

Tên Tám thở ra và bảo Thế:

– Anh lấy cái nón lá đập mặt đại ca lại cho khỏi bị chói nắng và đưa cây tiểu liên cho ông cầm sẵn.

Thế lật đật nghe theo. Bảy Núi khều nhẹ Thế và hỏi:

– Cô Huỳnh Mai... ra sao rồi?

Thế rón giũ giọng bình tĩnh:

– Tụi nó đang hạch hỏi chỉ. Chắc êm...

Bảy Núi nhăn mặt:

– Biểu thằng Tám đưa tụi mình đi khỏi chỗ này liền... Thế nào lát nữa cô cũng kêu la... Tui chịu hổng được...

Thế gật đầu, nhẹ tay úp chiếc nón lá lên mặt Bảy Núi để che nắng rồi cầm khẩu tiểu liên đặt sẵn trên tay hắn. Xong, anh ta vội bò lại chỗ cũ để ngóng chừng về đám chuối.

Tên Tám chắt lưỡi:

– Đi đi cha nội. Coi cho tức sặc gạch thêm à? Hay là cha nội...

Vừa lúc đó có tiếng Huỳnh Mai la lớn:

– Cho tôi gặp một sĩ quan Pháp!

Bọn Thổ cười ồ rồi một tên quát lên:

– Lộn xộn! Gặp mấy ông lớn đây cũng được rồi! Bẫy Núi đâu hả? Nó còn sống hay chết rồi? Nói thiệt rồi ông lớn tha!

Tên Tám nóng ruột muốn nghe câu trả lời của Huỳnh Mai, vội lui xuống lại cặp sát bên xuống của Thế và tò mò đứng bên cạnh Thế.

... Huỳnh Mai ung dung cho bọn Thổ biết rằng Bẫy Núi bị thương nặng và đang được một tên thủ hạ còn sống sót chở trốn về hướng đồng ruộng để thoát về Thường Phước, còn cô ta thì bị bỏ rơi lại. Bọn Thổ có vẻ tin lời cô và mừng rỡ bàn tán om sòm. Chắc bọn chúng cho rằng thế nào Bẫy Núi cũng lọt

vô tay đồng bọn chúng đang vây từ mặt ruộng rà lần vô mặt kinh và phen này chúng sẽ bắt được một lượt hai con mỗi cùng ngon lành cả. Thế và tên Tám thấy rõ bọn chúng bắt đầu chộn rộn quanh Huỳnh Mai và hết còn lấp ló trong vườn chuối rậm nữa. Ba tên Thổ đã lôi Huỳnh Mai ra ngoài bìa vườn như để dễ ngắm về phía rừng sậy. Trong lúc đó năm sáu tên khác như bất cần chuyện vây bắt Bảy Núi sum xoe sát một bên Huỳnh Mai.

Nét mặt Thế chợt đanh lại khi anh ta thấy mấy tên Thổ này bắt đầu chen lấn nhau để tấy máy chọc phá Huỳnh Mai một cách sỗ sàng nhất và cũng tự nhiên nhất.

Huỳnh Mai xông tới lớn tiếng phản đối với tên Thổ cầm đầu nhưng tên này quơ tay gạt cô lùi lại phía sau và tiếp tục chăm chú ngắm chúng về phía rừng sậy.

Tên Tám khều Thế và hất đầu về phía trước:

– Mình vọt đi là vừa chớ còn đợi gì nữa!

Thế cúi mặt thở dài, như không muốn nhìn Huỳnh Mai lâu thêm nữa.

Anh ta vừa dợm ngồi xuống thì bỗng nghe có tiếng súng nổ ào ào trong rừng sậy. Tên Tám lật đặt ngồi xuống quơ dầm lên hỏi Thế:

– Đông cho mau cha nội ơi. Tụi Thổ ở mặt kia đang ủa ra đó. Đừng có đứng lên nữa ghen cha?

Bảy Núi cũng lật hé chiếc nón lá lên, nhìn quanh rồi nhắc khẩu tiểu liên đặt lên ngực, xong hẩn úp chiếc nón lá lên mặt như cũ và làm như không buồn chú ý đến mọi sự việc bên ngoài vậy.

Một lát sau tiếng súng im bật và tiếp theo đó là tiếng của bọn Thổ, đám ở vườn chuối và đám ở rừng sậy gọi nhau ơ ơ.

Tên Tám biết rằng bọn chúng sắp gặp nhau nên vội bơi rút. Một phút sau bỗng có tiếng Huỳnh Mai kêu la thất thanh. Tên Tám dư biết là bọn Thổ đang trút cơn thịnh nộ xuống đầu Huỳnh Mai sau khi biết rằng mình bị cô ta đối gạt một cách quá dễ dàng. Hơn nữa, giờ đây khi biết Bảy Núi đã trốn thoát, bọn chúng chỉ còn cách quay lại gỡ gạc Huỳnh Mai cho hả.

Tên Tám chột để ý đến tiếng dấm của Thế im bật. Anh ta quay phắt lại thì thấy Thế đã cho lái xuồng tấp vô bờ để đứng lên ngóng nhìn về phía vườn chuối.

Khúc xẻo này tuy đã cách xa rừng sậy nhưng lại bọc vòng ra mé hông vườn chuối, và từ chỗ này Thế có thể nhìn thấy rõ bọn Thổ cùng Huỳnh Mai mà không sợ bọn chúng bắt gặp được.

Hơn nữa, bọn Thổ như bỏ hẳn mọi ý định sục sạo tìm kiếm Bảy Núi giờ đây chỉ chòm nhom quanh người Huỳnh Mai.

Thế rụng rời khi nhìn thấy bọn chúng đã trói ghệt hai tay Huỳnh Mai ngoặc ra phía sau một thân cây mù u nằm nghiêng ra mặt sinh lầy bao quanh vườn chuối.

Tên Tám bực mình gắt lại Thế:

– Trời ơi cha nội còn ở đó coi gì nữa! Bộ ham lắm sao?

Thế gắt lại:

– Tụi nó đang trối chỉ lại kia kìa!

– Thì vậy chớ sao? Bộ anh nói tụi nó gắp cổ rồi rước cổ lên trang thờ hay sao? Êm lắm rồi thì mình đi cho khoẻ. Như vậy cũng yên phận cổ rồi.

Có tiếng Huỳnh Mai la lối om sòm. Thế lừ mắt nhìn tên Tám:

– Hừ, yên phận đó hả?

Rồi anh ta lật đặt nghênh cổ lên nhìn về phía vườn chuối và liền miệng kêu trời. Tên Tám lại lùi xuống lại để có thể vừa kèm một bên Thế vừa nhòm đứng lên nhìn coi việc gì đã xảy ra ở phía đó.

Thế chợt ghen ngào kêu lên:

– Ý trời! Tụi nó làm vậy nữa sao?

Tên Tám nhón chân nhìn về phía vườn chuối và cau mày khi thấy rõ cảnh tượng ở trước mặt. Anh ta để ý đến đồng quần áo của Huỳnh Mai không biết bị xé rách nát bằng cách nào mà được vớt tung dưới gốc cây mù u. Anh ta không dè nước da của cô gái lại trắng trẻo dường ấy.

Đầu Huỳnh Mai nằm nghiêng qua một bên mặt dầu tóc cô bị một tên nắm cuộn trong tay để giữ ghì lại. Một tên khác có lẽ là tên đầu đảng dùng mũi dao găm nhọn để nhíp nhíp lên một bên ngực trần được đưa ưỡn thêm lên vì đôi tay cô gái bị trói quặt ra phía dưới thân cây mù u khá to.

Và mỗi lần mũi dao găm nhíp lên chót da màu hồng ấy là mỗi lần tên kia quát hỏi một câu gì đó.

Huỳnh Mai không buồn lặp lại những câu mà cô ta đã trả lời cô đến cả chục lần rồi.

Mắt Thế như hoa lên. Ánh mặt trời lấp lánh trên lưỡi dao... Thế không ngờ mình có dịp... lấy mắt ngó làn da trắng trẻo cùng với vóc vạc quen thuộc và không che đậy ấy trong một trường hợp bi thảm như vậy.

Anh ta rên rỉ:

– Không khéo tụi nó lóc... thịt chỉ mất!

Tên Tám ung dung trấn an » anh ta:

– Hồng có đâu. Tụi nó phải để còn y nguyên như vậy để tụi nó xài chớ?

Tên Tám chột ngừng bật để trở mắt nhìn về phía trước rồi khều Thế thì thầm:

– Tui nói có sai đâu. Tụi nó sắp sửa... mần ăn đó. Tụi thiệt vô trật tự! Mà thôi tụi nó lào xào chen lẫn như vậy thì mình đi mới khoẻ: Đi cha!

Thế chẳng nói chẳng rằng vụt cúi xuống chụp cây các-bin lên. Tên Tám hoảng kinh chụp tay anh ta ghệt xuống:

– Mẹ họ bộ muốn chết dính chùm hết ráo hả?

Thế rít lên:

– Anh đi trước đi. Tôi không đành tâm để chỉ bị như vậy, phía ngoài gốc ù u trống trải, tôi muốn tránh cho chỉ mọi sự đau khổ ô nhục.

Tên Tám gắt lên:

– Mẹ họ muốn làm cho đã nư hoài. Đàn bà bị

gấp mười như vậy cũng không chết chóc gì mà! Làm mặt bánh hoai! Tay chùn của cha run như thần lằn đứt đuôi như vậy thì cha bắn tưới lên ngọn cây hết à? Và với cây các-bin đó cha bắn chết mấy mạng cho mau?

Thế cúi mặt không dám nhìn ra phía trước nữa, và đưa tay quẹt mồ hôi trán, rên rĩ:

– Chẳng thà tôi không thấy... Tôi chỉ muốn bắn liền một phát cho chỉ chết là đủ.

– Rồi đề tội nó túa ra đây làm thịt mình hả? Và anh chắc gì bắn trúng cái bề ngang mỏng tanh của cô Huỳnh Mai kia không? Thôi đi cha nội. Cái gì rồi cũng quên được hết mà!

Thế lắc đầu:

– Đến chết...

Và anh ta lại nâng khẩu súng lên nữa. Tên Tám giựt ngay khẩu súng, hằm hằm nhìn lại Thế. Có tiếng thét vang dậy của Huỳnh Mai và tiếng cười la của bọn Thổ.

Ánh mắt của Thế long lên một cách tuyệt vọng. Hàm răng của anh ta cắn chặt vào môi. Tên Tám chột lắc đầu thở dài, vỗ nhẹ lên vai Thế như để an ủi và dịu giọng nói:

– Thôi được rồi. Tui cũng chiều ý anh lần chót. Nhưng anh để tui mần việc này cho. Bề gì tay tui cũng vững.

Dứt lời anh ta đặt các-bin của Thế nằm lên bờ cỏ, đoạn lấy một gấp đạn mới tra vào một khẩu tiểu liên trên xuống mình. Anh ta chăm chỉ lên đạn đoạn ung dung nâng mũi súng lên khỏi bờ cỏ, quắc mắt ngó về phía gốc mù u.

Bọn Thổ chòm nhóm bên cạnh Huỳnh Mai và bọn chúng đang chen lấn như một bầy vịt trong chuồng đang cố giẫm đạp lên nhau để đi ngang qua một khe hở hẹp chỉ vừa đủ cho một con lách mình.

Ngón tay tên Tám miết mạnh lên cò súng. Một loạt đạn nổ vang cùng với đà rĩa qua lại đều đặn của tên Tám.

Bọn Thổ kêu rú lên. Một số ngã lăn bên gốc mù u, số co giò phóng chạy vô vườn chuối.

Thế vội ngó lên, Huỳnh Mai có vùng vẫy trên gốc mù u. Mắt cô lảo liêng ngó quanh như có ý tìm kiếm những người mà cô định ninh rằng đã kịp thời đến cứu mình.

Thế vội nín lấy một bụi cỏ để dợm nhảy lên bờ. Tên Tám vội chụp vai anh ta lôi xuống:

– Bộ muốn tự tử hả? Anh nhào lên là tụi nó ria anh chết!

Thế hốt hải chỉ về phía Huỳnh Mai:

– Bỏ chỉ ở đó sao?

Tên Tám lạnh lùng đáp:

– Hồng.

Rồi tên Tám buông khâu tiểu liên xuống để chụp cây các bin lên nhắm bắn liền, Thế chưa kịp hiểu gì thì một phát súng khô khan vang lên.

Thế quay phắt về phía Huỳnh Mai. Huỳnh Mai đã ngoẻo đầu sang một bên, mớ tóc đen dài xõa chấm lên mặt đất vì thân mình của cô đã cong tuột xuống.

Thế lặc giọng kêu lên:

– Trời ơi anh giết cổ luôn sao?

Tên Tám chỉ nhỏ nhẹ nói:

– Thôi mình đi.

Thế nhìn lại gốc mù u:

– Rủi chỉ còn hoi hóp!

Tên Tám chặt lưỡì, nâng khẩu các-bin, nhắm khá kỹ rồi nổ thêm một phát nữa. Đầu Huỳnh Mai lật hất qua phía bên kia.

Tên Tám có vẻ hài lòng. Anh ta vỗ nhẹ vai Thế và dịu giọng nói:

– Tui chiều anh hết mức rồi. May là tui vững tay khéo mắt chớ hông thôi còn một nhiều với anh.

... Bọn Thổ còn lại ấn núp trong vườn chuối bắt đầu nổ súng càn ra. Thế cố nhìn Huỳnh Mai lần cuối, rồi lặng lẽ ngồi xuống.

Thế nhìn ra trước mũi xuống. Anh ta vừa mếu máo gọi Bảy Núi:

– Đại ca Bảy! Chị Huỳnh Mai chết rồi đại ca ơi!

Chiếc nón lá úp trên mặt Bảy Núi vẫn không lay động. Thế chồm tới hất nhẹ vành nón la lên:

– Đại ca Bảy...

Anh ta bỏ lửng ở nửa chừng để hốt hoảng ngược mặt lên réo gọi tên Tám:

– Anh Tám! Đại ca Bảy chết rồi!

Tên Tám móc nhanh cho xuống lui lại:

– Chết? Cái gì mà chết đồn cục vậy!

Anh ta nghiêng người qua be xuống, hấp tấp giật mạnh chiếc nón lá qua một bên và trở mặt nhìn xuống. Bảy Núi quả đã tắt thở từ lúc nào. Mắt hần vẫn còn giương mở, đầu hơi nghiêng qua một bên. Điều đáng chú ý là đôi vành môi đã bắt đầu tím ngắt của Bảy Núi vẫn còn ngậm hờ mũi súng tiểu liên và

hàm râu trái ấu của hắn vểnh lên một cách kỳ dị. Tên Tám ngó xuống và thấy đôi bàn tay gân guốc của Bảy Núi vẫn còn nắm chặt bá súng, ngón tay trở vẫn còn ngoéo trên cò súng...

Dấu vết lo xa cuối cùng ấy của Bảy Núi làm cho tên Tám nổi nóng:

– Mẹ họ, ông tưởng mình đưa ông đi không thoát hay sao mà ông còn rần giữ kỹ như vậy hổng biết!

Tiếng súng từ phía vườn chuối vẫn tiếp tục nổ dòn. Sau một mẻ kinh hồn... bọn Thổ chỉ bắn hoảng để rút lui chớ không dám đuổi theo vì sợ có phục binh của địch.

Tên Tám vùng vằng xô xuống ra, cau có nói:

– Thôi mình đi! Mẹ họ làm lung tung đủ thứ chuyện hết mà rớt cuộc rồi cũng chẳng ăn nhằm cóc khô gì. Chết queo hết trơn!

Thế nhãn nhớ hỏi anh ta:

– Bây giờ làm sao đây?

Tên Tám gắt lên:

– Lo chạy khỏi vùng này đi cha nội.

Thế lại nhìn về phía vườn chuối, ngập ngừng:

– Còn chị Huỳnh Mai?

Tên Tám quát lên:

– Cổ chết thẳng cẳng rồi thì còn xài khí gì nữa!
Bây giờ tui Thổ nó cũng chê!

– Nhưng ít ra mình cũng phải chôn cất...

Tên Tám trầm giọng lại:

– Thế nào bọn Thổ cũng bỏ đó rồi cô bác trong xóm sẽ ra chôn cổ. Bộ anh tính bỏ về thành hay sao mà sợ không có dịp ghé qua đây thăm mả của cô. Bây giờ anh liều mạng lên đó thì cũng chẳng ích gì. Anh nên nghe theo tui... Ít ra anh cũng cho tui rời khỏi vùng này mà khỏi phải thấy... chết thêm một mạng nữa chứ?

Thế chớp mắt gật đầu và uể oải cầm dầm lên.

Mặt nước sông cái rộng mênh mông với gió lộng càng làm cho Thế thấy thấm thía thêm sự cô đơn. Tên Tám đã ngừng dầm lại để chờ cho xuống Thế song đôi với xuống mình. Anh ta ủ ê nhìn xuống xác Bả Núi rồi rầu rĩ lên tiếng:

– Thôi anh cho phép tui chia tay. Anh xẹt vô xẻo một chút là tới Thường Phước.

Thế ngược mặt lên:

– Rồi anh đi đâu?

Tên Tám gượng cười:

– Thì dìa với mấy anh.

Thế chân thành hỏi:

– Anh có muốn vượt mắt đại ca Bả không?

Tên Tám cảm động gật đầu lia nhưng rồi lại cười gượng:

– Hồng biết tui làm vậy ông có nổi sùng không!

Nhưng rồi anh cũng kính cẩn với tay qua vuốt mắt Bảy Núi rồi hơi cau mày khi gỡ cây tiểu liên ra khỏi tay người chết. Anh ta úp chiếc nón lá trở lại lên mặt Bảy Núi rồi quay qua căn dặn Thế:

– Thôi anh lãnh phần chôn cất ảnh giùm tui chớ đừng đưa đi đâu hết. Để tui cho đàn em của ông hay là ông bị thương và phải vô « núi » dưỡng sức. Mình đừng để cho ông... chết liền. Có lẽ ông cũng không khoái chết trong lúc... bọn Tây còn dán tờ bố cáo treo thưởng... Ngoài ra tui cũng muốn anh lãnh phần chôn cất ông cho chắc ăn hơn. Biết đâu tui mang xác ông về bên tui hay về bên đám em của ông rồi lại có thằng động lòng muốn vác xác ông ra để làm vốn nữa.

Thế rung rung nước mắt, gật đầu:

– Cám ơn anh.

Tên Tám thở ra ngồi ngay ngắn lại, dợm cất dầm lên nhưng lại vội buông xuống và lật đật lật chiếc khăn tắm trên đầu xuống để moi ra chiếc mù soa lụa đỏ.

Đôi hàn tay kịch cõm của tên Tám kính cẩn nâng chiếc khăn đỏ mỏng manh và bé bỏng ấy lên trước mặt Thế. Và tên Tám phải nhăn nhó một hồi lâu mới tìm ra lời:

– Còn cái này nữa... Cổ biểu tui đưa lại cho anh.

Thế run run cầm lấy chiếc khăn bé bỏng và tưởng chừng như nó tới được nhuộm màu đỏ thắm ngay trên những tia máu nóng hổi vọt chảy trên tấm thân trắng muốt của Huỳnh Mai.

Như không có sức chịu đựng lâu những thứ chuyện bất mình phải xót xa nghĩ ngợi, tên Tám lật đật cầm dầm lên và nói nhanh:

– Để khi khác mình sẽ nói chuyện nhiều. Bây giờ tui phải đông dìa coi nó ra sao. Ý cha, sau cái vụ này còn lu bu nhiều việc khác nữa chớ có được ở yên đâu!

Rồi không đợi cho Thế trả lời, tên Tám hối hả bơi xuống đi thẳng.

Cầm di vật của Huỳnh Mai trong tay, Thế vẫn

còn ngồi yên và để mặc cho sóng sông cái nhồi xô xuống mình. Anh ta chợt để ý đến lớp bùn đất đã đóng khô trên đôi bàn chân to lớn của Bảy Núi. Với chiếc nón lá úp trên mặt, Bảy Núi có vẻ là một nông dân ngủ mê mệt sau một công việc nặng nhọc...

o O o

Tâm lo lắng ngó ra vòm Kinh Cầu Muống rồi nhìn lại chiếc khăn đỏ buộc quanh cổ Thế, rụt rè lên tiếng:

– Sắp ra ngoài sông Hồng Ngự rồi anh. Chỗ này hay có tàu Tây qua lại lắm... Và chiếc khăn đỏ kia dễ làm cho người ta chú ý.

Thế cau mày lặng thinh. Tâm đưa tay ra hiệu cho mấy chiếc xuồng theo sau dừng lại. Anh ta biết rằng mình khó có thể... đụng chạm đến chiếc khăn đỏ ấy được nên lột chiếc khăn tắm trên cổ mình đưa cho Thế và xuống giọng khẩn cầu:

– Anh cầm đỡ chiếc khăn này để nó che phủ bên ngoài một chút... Mình chỉ cần vượt qua sông...

Thế khinh khỉnh ngó lại chiếc khăn tắm nhưng rồi cũng miễn cưỡng chụp lấy quần phủ bên ngoài chiếc khăn đỏ...

Có tiếng máy tàu vẳng lại mỗi lúc một gần. Tâm lắng tai nghe đoạn nói:

– Tiếng máy kêu u u như vậy là loại ca nô hoặc tam bản gắn máy có cần chum vịt đứng. Chắc ai đó đi chơi thường chứ không phải tàu tuần Tây đâu.

Thế khẽ gật đầu.

Tâm cho xuống lặn vào một đám dừa nước rậm ven kinh, rồi lấy chiếc ống dòm lên quan sát.

Một chiếc tam bản không mui gắn loại máy đứng dựng như Tâm phỏng đoán, rẽ nước chạy tới. Người giữ máy là một lính Pháp trẻ tuổi, tóc vàng hoe và chỉ mặc độc một chiếc xì líp trên người. Trước mũi tam bản có một người đàn bà nằm tréo chân. Người lính Pháp trẻ tuổi như say sưa với tốc lực, không ngớt nhe răng cười.

Tâm đặt ống dòm xuống vui vẻ bảo Thế:

– Thằng Tây này chắc mới qua đây. Và nó tưởng tàu nó chơi ở một... bờ biển ngon lành nào ở Pháp vậy. Lại còn chở bò đi theo nữa! Đề tội lượm nó cho rồi! Mình lấy chiếc tam bản máy kia chơi? Và con con bồ của nó nữa!

Thế lơ đãng gật đầu:

– Ủ, canh cho nó chạy ngang qua là nổ. Con đàn bà cũng hạ luôn hoặc thả nó đi chớ đi rước vô làm gì.

Tâm muốn nói đùa một câu nhưng lại không dám. Anh ta cầm một khẩu súng « múc » để lên đạn rồi lấy bộ ngời cho vững sau khi ra hiệu cho mấy xuống sau núp kín.

Thế chỉ vờ lấy khẩu súng của mình lên như để cho có lệ rồi yên lặng ngồi nhìn ra mặt kính.

Chiếc tam bản máy vừa chạy vào tầm súng của Tâm thì người đầu bà nằm ở trước mũi vệt ngời nhồm dậy vừa quơ tay lằng xằng vừa la lối om xòm với tên lính Pháp, Tâm lắng tai nghe và vui vẻ bảo nhỏ với Thế:

– Cô đó biểu thằng Tây quay lại vì sợ nguy hiểm. Nhưng đã trễ quá rồi! (anh ta chột ngưng nói ngang vội chụp chiếc ống dòm lên để nhìn kỹ người đàn bà rồi lắp bắp kêu khê. Ý trời, cô Nạ đây mà! Anh coi có phải hông! Ý cha mới đây mà cổ chụp liền thằng chồng mới.)

Thế đỡ lấy chiếc ống dòm trên tay Tâm và hồi hải đặt lên mắt. Đúng là Nạ, Nạ có vẻ già hơn trước nhưng đẹp sắc sảo hơn trước nhiều. Nạ đứng lên sạp tam bản ngó mong quanh vùng Kinh Cầu Muống trong lúc tên lính Pháp trẻ hăm bót tốc lực để có thể quành lại. Qua lần kính trong gần của ống dòm, Thế không khỏi bồi hồi khi thấy lại hình vóc lồ lộ của Nạ trong chiếc áo cánh kiểu hở nách. Nạ che một bàn tay lên trên trán để khỏi bị ánh nắng chiếu hắt vào mắt và có vẻ tìm kiếm một cái gì trong khung cảnh tuy quen thuộc nhưng đã cách biệt hẳn với mình.

Chiếc tam bản máy đảo lại, và nó tiến gần bên bờ phía Thế hơn. Tâm nôn nao hỏi khê Thế:

– Tôi nổ thằng Tây ghen! Anh hờm sẵn súng, rui tôi có lấy trật...

Thế hạ ống dòm xuống với tay ấn nhẹ mũi cây «múc» trên tay Tâm xuống, gượng cười, lắc đầu:

– Thôi, để cho thằng này đi...

Tâm trợn mắt:

– Tha ? Còn cô Nhận?

Thế nhún vai:

- Mình nên để cổ được yên phận.

Tâm nhăn mặt:

– Anh cũng muốn làm mặt bánh hoai... Làm cho lấy sướng... Ừ tha, nhưng ít ra anh cũng phải... xuất đầu lộ diện để cho cổ thấy hay kêu réo cổ một tiếng trước khi cổ theo thằng Tây đông tuốt. Đó cũng là cách... trả ơn cho cổ.

Thế lại lắc đầu:

– Chi vậy! Rồi cổ về cổ... thắc mắc lời thôi (anh ta mỉm cười nhìn lại Tâm)... Ít ra lần này, anh cũng để tôi... làm cho lấy được một lần chó!

Tâm bật cười trong lúc chiếc tam bản của tên lính Pháp rồ máy rẽ nước vọt thẳng... Và Nhạn đã nằm trở xuống như cũ...

Thế rút chiếc khăn tắm trên cổ xuống quăng trả lại cho Tâm và nói gọn:

– Thôi anh em nín đi...

*** HẾT ***